

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times & USA Today Bestseller

SHARON SALA

*Hep Serinle
Olacağım*

Ne w York Times & USA Today Bestseller

Mep. Sertinle, Ofamâm,

Dori Grant. yaşamın karşısına her gün başka bir zorluk «.■karmasına artık alışmıştır. Can damarı dedikodu oian bir kasabada yaşamaktadır. Üstelik bekir ve gencecik bir annedir. Hiç kimsenin onu onaylamadığı bir yerde büyükbabasının yardımıyla küçük oğluna bakmaya çalışmaktadır.

Johnny Pine ise annesini uyuşturucudan kaybetmiş, babası da ömür boyu hapse mahkûm edilmiş genç bir adamdır.

İki küçük kardeşini canından çok seven)ohnny,

Sosyal Hizmetler kardeşlerini ondan ayırmasın diye elinden

geleni yapmaktadır.

1 Iop Seninle Olacağını Sharon Sala

Kitabın Özgün Adı: fil Staııd By You

Nemesis Kitap / Roman

Yayın No: 319

Yazan: Sharon Sala

Çeviren: Hda Tevrizci

Yayma Hazırlayan: Hasret Parlak

Düzelti: I.eyla Yılmaz

Kapak Tasarını ve Uygulama: İlknur Muştu

ISBN: 978-605-9809-58-0

tc) Sharon Sala €> Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz. Sertifika No: 26707

1. Baskı / Mayıs 2016

Baskı ve Cilt:

Mimoza Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.

Merkez Efendi Malı. Davutpaşa Cad. No: 123 Kat:I Topkapı
Tel: (212)482 99 10 (pbx)

Sertifika No: 33198

Yayımlayan:

NEMESIS KİTAP

Gümüşsüyü Malı. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul

Tel: 0212 222 10 66 - 243 30 73 Faks: 0212 222 46 16

nemesis

KİTAP

İhp Semde Olaeağun

^ e

SHARON SALA

Çeviren: Eda Tevrizci

ncmcsis

KİTAP

(BiMrm (Bölüm

ADORABLE GRANT YATAĞINDA DOĞRULDU ve tanıdık **bir** kasılma kamını yoklarken, başucunda çalan alarmı kapattı. Aylık dertler tekrar kendini göstermeye başlamıştı ve oğlu Luther Joe'nun yattığı beşikten gelen kokulara bakılırsa, dün gece yedirdiği yemek pek yaramamıştı. Bir yandan krampları diğer yandan Luther'in ishali, yeni bir işgününe başlamak için en ideal ortamı yaratmasa da, o çoktan elinde olanlarla yetinerek yaşamayı en zor yoldan öğrenmişti.

Acele adımlarla koridorun sonundaki banyoya gitti ve biraz sonra Luther'in pişiklerine sürmek için elinde bir merhemle dışarı çıktı. On yedi yaşında bekâr bir anne olmanın çekici bir yanı yoktu ama doğumdan sonra âdet sancılarında bir daha asla şikâyet etmemeye yemin etmişti.

Yatak odasına geri dönerken adımlarını hızlandırdı. Luther uyanmış ve mızızlanmaya başlamıştı ama o son âna kadar

büyükbabasını uyandırmak istemiyordu.

“Selam küçük adam,” diye mırıldandı aceleyle beşiğin yanma giderken.

Luther yaşma göre iri bir bebektir ve çoktan beşiğinin içinde ayaklanmaya başlamıştı. Küçük, tombul ellerini beşiğin korkuluklarına dolamış, yakında çıkacak olan dişlerini kaşımak için yatak başlığını kemiriyordu. Annesini görür görmez, sevimli gülümsemesi yüzünde belirdi ve salyaları çenesinden aşağıya aktı. Yanma yaklaştığında ise, yatak başlığını sıkıca kavrayıp çığlık atmaya başladı. Dori kıkırdadı. “Şişşş. Büyükbabayı uyandıracaksın.” En sevdiği erkekten bahsedilmesiyle birlikte Luther’in bakışları doğrudan kapıya yöneldi.

Dori havayı kokladı ve ardından gözlerini devirdi. “Aaaaah, Luther Joe! Berbat kokuyorsun. Şuraya yat ve annenin seni temizlemesine izin ver.”

Pijamasının çıtçıtlarını söktü ve bir yandan ona komik suratlar yaparken, diğer yandan altını temizlemeye koyuldu. Luther onun yaptığı mimikleri taklit etmeye çalışıyor ve bu durum Dori’yi çok eğlendiriyordu. Bu, neredeyse bir haftadır oynadıkları bir oyun haline gelmişti ve o, bebeğinin bir dahi olacağına inanıyordu. İşini bitirdiğinde Luther’i beşikten aldı ve birlikte mutfığa gittiler.

Hava hâlâ aydınlanmamıştı ama Dori’nin bulaşıkçı olarak çalıştığı Granny’s Country Kitchen’daki işi, sabah kahvaltısı servisiyle birlikte saat altıda başlıyordu. Luther’i mama sandalyesine oturtarak dişlemesi için eline bir bisküvi verdi ve kendisine kahve suyu hazırlarken, Luther’in maması için de süt ısıtmaya koyuldu. Sütün ısınmasını beklerken mutfak penceresinden dışarıya bir göz attı. Gökyüzü hâlâ karanlıktı ve kapkara, ağır bulutlan görebiliyordu. Mayıs ayı daima

yağmurlu geçerdi ve bu mayıs da görünüşe göre farklı olmayacaktı. Eğer acele ederse, yağmura yakalanmadan işe gidebilirdi.

Birkaç dakika içinde pastırmaları kızartmış ve omlet yapmak için hazırladığı yumurtaları bir kaptan çırpınıştı. Luther neşeli bir çığlık attığında, kızartma makinesine ekmek koyuyordu. Arkasını döndü ve mutfaka giren büyükbabasını gördü. Yıllarca çatı ustası olarak çalışan büyükbabasının hafifçe kamburu çıkmış olmasına rağmen, yine de yetmiş altı yaşma göre oldukça iyi görünüyordu.

“Günaydın büyükbaba.”

“Günaydın tatlım,” dedi Meeker Webb ve parmaklarını oynatarak Luther’e doğru yaklaştı. Luther bir çığlık daha atarak elindeki dişleme bisküvisini mama sandalyesinin tepsisine vurdu.

Meeker dikkatle Dori’yi gözetledi ve başına bir öpücük kondururken, bir yandan da kızarmış pastırmadan bir parça arakladı. Doğduğu günden beri torununun Blessin-gs, Georgia’daki en sevimli şey olduğunu düşünüyordu. Her ne kadar mavi gözleri eskisi gibi parlamıyor ve artık nasıl göründüğünü önemsemiyor olsa da, ona dair düşünceleri bugün de hâlâ değişmemişti.

Luther’in babasının kim olduğunu öğrenmek için çabalamaktan vazgeçmişti. Adama yapacaklarından korktuğu için torununun bu bilgiyi ondan sakladığını anlamıştı. Dori her önüne gelenle takılan bir kız değildi ve hamile kaldığı sırada bir erkek arkadaşı yoktu. Meeker yaşlı olabilirdi ama aptal asla değildi. Birileri Dori’yle birlikte olmuş ve iş sonuçlarına katlanmaya gelince onu terk edip yalnız başına bırakmıştı.

“Yağmur yağacak gibi,” dedi kendine bir fincan kahve koyduğu sırada.

Dori başıyla onayladı ve kızarttığı pastırmaların yağını süzüp sıcak bir tavaya aktararak üzerine çırpıldığı yumurtaları döküp karıştırmaya başladı.

“Biliyorum büyükbaba. Luther’e yemeğini verir vermez çıkacağım.”

“Ufaklığı ben yediririm, sen otur ve bir değişiklik yapıp bugün kahvaltını et artık. Günden güne eriyorsun. Ben sen gittikten sonra da kamımı doyurabilirim.”

Dori bir süre tereddüt etti. Büyükbabası onun için yeteri kadar çok şey yapıyordu zaten ama bu teklif gerçekten çok cezbediciydi. Elbette bütün günü ıslak elbiselerle çalışarak geçirmek istemiyordu.

“Ama senin kahvaltın soğuyacak.”

Büyükbabası kulağından bir makas aldı.

“Tekrar ısıtmayı biliyorum, öyle değil mi?”

Dori güldü ve Luther’in mama kâsesini ona uzattı. Yumurta ve pastırmayı bir tabağa koyup kızartma makinesinden çıkan ekmeği alarak ayakta atıştırmaya başladı. Meeker kaşlarını çatı. “Tatlım oturarak yesen olmaz mı?” “Vaktim yok,” diye mırıldandı Dori, bir ağız dolusu yiyeceği çiğnemeye çalışarak.

Dakikalar içinde odasına çıktı ve birbirlerine uyup uymadıklarına aldırmadan, eline geçen kıyafetleri giymeye koyuldu. Ardından birbirine dolanmış uzun, kahverengi saçlarını taradı. Eskiden görünüşüyle iftihar ederdi. Ailesi ölmeden önce herkes küçücük, yukarı kalkık burnu, porselen

bebek gibi görünüşüyle nasıl da annesine benzediğini söyler dururdu. Ama artık bunun hiçbir önemi yoktu. Hamile kalmasıyla birlikte, elindeki her şey gibi gururu da yerle bir olmuştu ve kendini tekrar nasıl toparlayacağını bilemiyordu. Bir şemsiye kaptı ve evden çıkmadan önce son kez mutfağa uğradı.

“Ben gidiyorum,” dedi ve küçük bebeğine bir veda öpücüğü kondurdu. “Büyükbabanı üzme Luther Joe.” Luther sırttı ve ağzındaki yulaf bulamacından baloncuklar etrafa saçıldı. Büyükbaba da dayanamayıp güldü.

Dori gözlerini devirdi. “Ona gülüp durma yoksa bunu tekrar yapar.”

“Niye gülmeyecekmişim?” dedi Meeker. “Sen de küçükken aynısını yapardın ve sana da gülerdim.”

Dori büyükbabasının boynuna sarıldı.

“Umarım seni ne kadar çok sevdiğimi ve sana müteşekkirdiğimi biliyorsundur.”

Meeker gözlerini kısarak ona baktı ve boğazını temizledi. “Ben de seni seviyorum kızım. Şimdi acele et yoksa sıırılsıklam olacaksın. Luther’le beni merak etme.”

Dori ona bir öpücük yollayıp yağmurluğunu giydi ve verandaya çıkarak şemsiyesini açtı.

Güneş henüz doğmamıştı ama sokak lambaları, Bles-sings merkezine giden yolu aydınlatıyordu. Verandanın önündeki merdivenlerden sokağa inerken derin bir nefes alarak serin sabah havasını içine çekti. Hava yağmur gibi kokuyordu. Vakit kaybetmeden geniş ve hızlı adımlarla yürümeye koyuldu.

Okulun mezuniyet balosuna katılamamıştı ve futbol maçlarına, okul gezilerine gittiği günler geride kalmıştı. Eğitimine evden devam etmeyi denemiş, sonra bunun zaman kaybı olduğuna karar vererek GED sınavına girmiş ve diplomasını almıştı. Şimdi ise web sitesi kurmayı öğreten online bir kursa devam ediyordu. Haline acımayı seçebilirdi ama o, bebeğini düşünerek tüm bunların üstesinden gelmeyi başarmıştı. Onu dünyadaki hiçbir partiye, hiçbir eğlenceye değişmezdi. Sokağın köşesine vardığında trafik durumunu kontrol etmek için kısa süreliğine duraksadı ve yağmurun ilk damlalarının düşmesiyle birlikte koşmaya başladı.

Saatinin alarmı çaldığında, yirmi yaşındaki Johnny Pine, uzun bacaklı bedeniyle homurdanarak yerinden kalktı. Sabah uyanmak için saat beş oldukça erken bir saatti;

ama çamaşır yıkamak ve küçük kardeşlerinin kahvaltısını hazırlayıp onları okula göndermek için ekstradan bir saate ihtiyacı vardı. Küçükülüğünde annesi sabahları ona kahvaltı hazırlamak şöyle dursun yatağından bile kalkmazdı. Ama o, okula aç gitmenin nasıl bir his olduğunu biliyordu ve kardeşlerine aynı duyguyu yaşatmamaya kararlıydı.

Marshall on yaşındaydı ve beşinci sınıfa gidiyordu. Herkesin Beep diye seslendiği Brooks ise yedi yaşında ve ikinci sınıftaydı. İkisi de hâlâ bir anneye ihtiyaç duyacak yaşta olmalarına rağmen ne yazık ki böyle bir şansları yoktu. Anneleri iki yıl önce aşırı dozdan ölmüş ve Blessing Mezarlığı'na gömülmüştü. Babaları ise hapisteydi ve büyük olasılıkla hayatının sonuna dek orada kalacaktı. Hayatta sahip oldukları bir tek Johnny kalmıştı ve Johnny'nin kardeşlerine yeni bir hayal kırıklığı daha yaşatmaya hiç niyeti yoktu.

Yer döşemelerini gıcırdatmaktan ürkererek, çıplak ayaklarla banyoya doğru yürüdü. Dün gece bulaşıkları yıkayıp

çocukların ödevlerine yardım ettikten sonra evi süpürmeyi planladıysa da sonra akimdan çıkıvermişti. Eğer duşunu hızlıca alırsa, bu işi şimdi yapmaya vakit bulabilirdi.

Kısa bir süre sonra mutfakta, bir yandan yulaf ezmesini karıştırırken diğer yandan ikinci fincan kahvesini yudumluyordu. Çamaşır makinesi sıkma moduna geçmişti ve şimdilik her şey yolundaydı. Yulaf ezmesini kontrol edip ocağın altını söndürdü ve tavayı arkadaki gözlerden birinin üzerine alarak çocukları uyandırmak için hole geçti.

Çocukların odasındaki Ninja Kaplumbağa modeli gece lambası bir zamanlar onundu. Kaplumbağalardan birinin kolu kayıptı ve lambanın üzerinde bir çatlak vardı ama yine de çalışır durumdaydı ve yüzlerine soluk bir yeşil

ışık tutuyordu. Çocukların ikisi de Johnny gibi siyah saçlara sahipti ve büyüdüklerinde de tıpkı ona benzeyeceklerini düşünüyordu. Onları dizginlemek için elinden geleni yapsa da kendini bir ebeveynin yerini tutma konusunda yetersiz görüyordu. Anneleri öldüğünde on sekiz yaşını doldurmamış olsaydı eğer devlet, çocukları onun elinden almış olacaktı. Hâlâ onları kaybetme korkusu taşıdığı için, her şeyin yolunda gitmesi adına büyük bir çaba gösteriyordu.

Odanın lambasını yaktı ve birlikte yattıkları yatağa doğru eğilerek ikisini de hafifçe dürttü.

“Marshall. Beep. Uyanma vakti. Yulaf ezmeniz hazır. Haydi kalkın ve oyalanmadan hazırlanın. Okula geç kalmayın.”

Çocuklar yataktan kalkıp işemek için koridorun sonundaki banyoya doğru ilerlerken, ağızlarından tek kelime çıkmadı. Johnny odadan çıkmadan önce ikisinin de temiz kıyafetlerini ve ayakkabılarını hazırlayıp yan yana koydu. Banyonun önünden geçerken içeriden gelen gülüşme seslerini

duyabiliyordu. Kapıyı tıklattı ve, “Oyalanmayın ve çabuk üzerinizi giyinin!” diye bağırdı.

Tekrar mutfağa dönerken banyodan gelen kıkırdamalar yerini sessizliğe bırakmıştı. Çamaşır makinesi sıkma işlemini tamamladığında, içindeki ıslak çamaşır yığınınını alıp bu kez kurutucuya koydu. Akşam eve döndüğünde kıyafetler kırıışmış olacaktı ama en azından onları temiz ve kuru bulacaktı. Kötü bir hayat yaşıyor olabilirlerdi ama bu pis yaşamaları gerektiği anlamına gelmiyordu.

Saatine göz attı. Çoktan 05.45 olmuş ve henüz çocukların öğle yemeklerini bile hazırlamamıştı. Dolaptan gerekli malzemeleri çıkararak sandviçleri yapmaya koyuldu. Marshall mayonez seviyor, Beep ise tereyağı ve

hardalı tercih ediyordu. Çocuklar için birer, kendisi için iki sandviç hazırladıktan sonra beslenme çantalarına birer muz, kendi çantasına da bir çörek ilave ederek çantaları masanın köşesine koydu. Çocuklar giyinmiş ve mutfağa gelmişlerdi ama saçları darmadağınktı. Bu meseleyi sonra halledecekti.

“Oturun,” dedi. “Yulaf ezmesini servis edeyim.”

“Benimkinin içine kuru üzüm de koyabilir misin?” diye sordu Marshall.

“Ben biraz üzüm istemiyorum,” diye homurdandı Beep.

Johnny sıcak tahılları kâselere boşaltırken, “Ben hiç üzüm istemiyorum, demelisin,” diyerek Beep’in cümlesini düzeltti ve Marshall’m kâsesine bir avuç kuru üzüm ilave etti.

Beep kaşlarını çatı. “Ben de öyle söyledim zaten,” dedi.

Johnny sırtı ve ardından sessizlik içinde kahvaltılarını yaptılar. Yulaf ezmesi en sevdiği kahvaltılık sayılmazdı

elbette ama en azından sıcak, ucuz ve doyurucuydu. Eğer bir gün piyango ona çıkarsa belki o zaman yumurta ve pastırma yiyebilirlerdi.

Sekiz kaşıktaki kahvaltısını bitirdi; kâsesini yıkayıp duruladı ve bulaşıklığa koydu.

“Kahvaltınız bitince kâselerinizi sıcak suya koyun,” dedi ve ardından Beep’i işaret etti. “Bir daha bulaşık suyunun içinde yulaf ezmesi görmek de istemiyorum. Hepsini bitirin, ziyan etmeyin.”

Beep yüzüne bakmadan başıyla onayladı ve kâsesinden bir kaşık daha alıp ağzına attı.

“Eğer o istemiyorlarsa ben yerim,” dedi Marshall.

“Eğer istemiyorsa,” dedi Johnny bu kez onun cümlesini düzelterek.

Marshall omzunu silkti.

Johnny kaşlarını çatı. “Söylediklerime kulak ver,” dedi tersçe. “Eğer düzgün konuşmazsanız insanlar sizin aptal olduğunuzu düşünürler ve onlar bunu düşünmeden de hayatımız yeterince zor, anladın mı?”

Marshall gözlerini kırptırdı. “Özür dilerim Johnny.” Beep huzursuz görünüyordu. Eğer Marshall’ın başı dertteyse, onun için de aynı durum geçerli olmalıydı.

Johnny ikisinin de yüzündeki kaygılı ifadeyi dikkatle inceledikten sonra içini çekti.

“Bakın çocuklar, başınız belada değil tamam mı? Tek yapmak istediğim sizi elimden geldiğince iyi yetiştirmek. Bu yüzden düzgün konuşmalısınız anlaştık mı?”

Artık dilbilgisi dersine burada bir son vermeleri gerekiyordu yoksa geç kalacaklardı. Mutfaktan çıkıp koridorda ilerlerken çenesini kaşıdı. Ya tıraş olacak ya da evi süpürecek kadar vakti kalmıştı ve o, ikincisini seçti. Bu gece yine tozlu yerlerde yürümek istemiyordu ve Claw-son İnşaat bünyesinde çalışan bir buldozer sürücüsü olduğu düşünöldüğönde, işe sakallı gitmesi kimsenin umrun-da olmayacaktı.

Temizliği bitirdiğinde çocukların kahvaltısı da bitmişti. Dişlerini fırçalamalarını söyleyerek onları banyoya gönderdikten sonra yağmurluklarını aramaya koyuldu. Marshall artık kapşonlu montuna sığmaz olmuştu. Eğer hafta sonu vakit bulabilirse, Salvation Army Demeği'ne gidip ellerinde olan kıyafetlere bir göz atmalıydı.

Montlarım sırt çantalarının yanına atıp uzun adımlarla koridoru geçerek banyoya doğru ilerlerken, “ocuklar acele edin!” diye bağırdı. Banyoya vardığında oğlanların saçlarını dikkatle inceledikten sonra eline bir tarak aldı ve düzgün bir model verene kadar taramaya koyuldu.

“OffF Johnny! Şeklini bozdun,” dedi Marshall, tekrar

sevdiği stil olan Mohikan modeline benzetene kadar saçlarını parmaklarıyla tararken.

Johnny gözlerini devirdi ve bu kez en küçük kardeşini yanma çekti.

“Kimıldama Beep. Şunu bir hailede...” durdu ve kaşlarını çattı. Sonra kardeşinin saçındaki düğüme daha yakından baktı. “Saındaki o kahrolası şey de ne öyle?”

“Küfürlü konuştun,” diye mırıldandı Beep.

Johnny elindeki tarağın ucuyla düğümü saından ayırdı.

“Bu bir sakız mı? Yine ağzında sakızla mı uyudun sen?”

Beep omzunu silkti.

“Tanrı aşkına! Bunu yapmaya devam edersen yakında kafanda saç kalmayacak,” dedi Johnny ve tuvalet masasının çekmecesindeki makası çıkardı.

Marshall ilgisizce son operasyonu izledi. Sonra kardeşinin sağ kulağının arkasındaki diğer kel noktaları işaret etti.

“En azından yine aynı tarafta.”

Johnny gözlerini devirdi. Oğlanın kafası saçkıran olmuş gibiydi ve okuldaki çocuklardan biri bile bunu fark etse, onunla dalga geçmeleri an meselesiydi.

“Kimsenin sana sataşmasına izin verme,” dedi.

Marshall elini kardeşinin omzuna koydu. “Eğer buna yeltenirlerse onları mahvederim.”

“Her erkek kendini savunmayı bilmeli,” dedi Johnny elindeki saç yumağını çöp kutusuna atarken. “Akşamları artık sakız çiğnemek yasak dostum,” dedi nazikçe ve Beep’e hızlıca sarıldı.

Çatıya vuran yağmur damlalarını duymasıyla birlikte Marshallın yüzü asıldı.

“Ah Tanrım, yağmur yağıyor. Teneffüste dışarı çıkamayacağız,” diye homurdandı.

“Teneffüsler çuvala girmedi ya, yarın çıkarsınız. Gidip eşyalarınızı alın. Okula götürmesi için sizi Bayan Jane’e bırakmam gerek. Dersler bittiğinde sakın onu kapıda boş yere bekletmeyin. Çabucak arabaya atlayın.”

“Tamam Johnny söz,” dedi Marshall. Küçük ailelerinin gerçekte ne kadar kırılğan bir yapıya sahip olduğunu anlayabilecek kadar büyüktü - ama Beep öyle değildi. Eğer Bayan Jane’i kızdırırlarsa ve o da bakıcılık işini bırakırsa, bu durum işleri karıştırdı ve Johnny’nin işini kaybetme gibi bir lüksü yoktu aksi takdirde evsiz kalırlardı ve Marshall evsiz kalmak istemiyordu. Babaları hapishanedeydi ve oradan kurtuluşu yoktu. Anneleri ise ölmüştü. Sürekli bir sonraki kayıplarının ne olacağı korkusuyla yaşıyordu.

Dakikalar içinde Johnny’nin eski kamyonetinin içine doluşmuşlar, Bayan Jane’in kasaba merkezindeki mekânına doğru gidiyorlardı. Bayan Jane yarızamanlı bir kreş işlettiğini söylüyordu. Ama bebeklere bakmayı kabul etmediğinden, aslında verdiği hizmet daha çok çocukları okula götürmek ve sonrasında okuldan almak olarak düşünülebilirdi. Okuldan sonra onlara atıştırmalık bir şeyler hazırlıyor ve akşam yemeğinden önce kreşten alınacakları vakte kadar sessizce bir köşede oturup ödevlerini yapmalarını bekliyordu. Mekânında gürültü patırtı çıkarılmasından asla hoşlanmazdı; bu da Pine kardeşlerin haftada en az bir kere uyarı aldıkları anlamına geliyordu.

Johnny eski tren raylarının olduğu yokuşa gelince belli belirsiz hızlandı. Tren artık Blessings’in içinden geçmese de, burası hâlâ kasabanın varoş bölgesini belirleyen sınır noktasıydı. Johnny burada yetiştiğinden, kendi kendine bir söz vermişti. Ailesini daha iyi yaşam standartlarına kavuşturmak için son nefesine kadar mücadele edecekti.

*

Ruby Dye, cama vuran yağmur seslerini duymasıyla birlikte kaşlarını çattı. Bir güzellik salonu için yağmur hiç de iyiye alamet değildi. Curl Up and Dye adlı kuaför ve güzellik merkezinin koruması gereken bir ünü vardı ve nem yeni

yapılı saçların başdüşmanıydı; özellikle de Vera ve Vesta'nın elinden çıkan kreasyonların. Conklin ikizleri, yüksek nemli günlerde saçların adeta bir miğfere dönüşmesine neden olsa bile, saç spreyini aşırı derecede kullanmaya bayılıyorlardı.

Ruby saatine baktı. Neredeyse yedi olmuştu. Eğer şimdi yola çıkarsa, Willa Dean Miller, haftalık yıkama ve bakımına gelmeden önce, yerleri süpürmek ve havluları katlayıp hazırlamak için yeterince vakti olacaktı.

Willa Dean yerel bir seyahat acentesi işletiyordu. Geçen sene, vaiz kocasını bir fahişeye ilişkiye girerken yakaladıktan sonra boşayan Patty June Clymer için, İtalya'ya bir gezi ayarlamıştı. Bu boşanma Blessings'de oldukça ses getirmiş ve Patty June'un geziden döndükten sonra İtalyan erkeklerinin ne kadar yakışıklı olduklarını etrafta anlatmasıyla birden Willa Dean'in işleri artmıştı.

Ama Ruby'nin istediği tek seyahat evinden salonuna gitmekti; bu yüzden yağmurluğunu giydi ve aynada saçlarına son bir kez bakarak yamulan bir bukleyi düzeltti.

Sattığı şeyin reklamını yapmayı seven biri olarak saç rengini belirli aralıklarla değiştirmekten zevk alıyordu. Son iki aydır sarışın ve kıvrıkcık saçlara sahipti ve saçlarının bu halini seviyordu. Bu renk ve model gözlerinin yeşilini ortaya çıkarmıştı. Evden çıkarken cüzdanını ve şemsiyesini yanına aldı ve üstü kapalı bir veranda ile garaja sahip olduğuna şükretti.

Arabayı Main Sokağı'na doğru sürerken, silecekler Garth Brooks'un CD'sinden yükselen melodiye uygun bir tempoda cama vuruyordu. Gayriihtiyari bir şekilde arabaya servis veren bir pastanenin önünde durdu ve bir düzine çörek aldı. İkizler yağmurlu günlerde aksi oluyorlardı ve gergin ortamı

yumuşatıp onları neşelendirmek için çörekler onlara iyi gelecekti.

Bugün aynı zamanda Mabel Jean Doolittle'ın da doğum günüydü. Manikürcüsü gerçekten de tatlı bir kızdı ve Ruby ona bir hediye almamış olsa da reçelli bir çörek ve bir haftalık bedava solaryum kullanımı Mabel Jean'i mutlu etmeye kesinlikle yeterdi.

*

Şehrin diğer tarafında, kısmen yeni evli Mike ve LilyAnn Dalton henüz uy anmamışlardı. Mike'ın Main Sokağı'nda bulunan masaj-spor salonu tadilat nedeniyle geçici olarak kapalıydı ve Lily aylık doktor kontrolüne gitmek için bugün işten izin almıştı. Dört aylık hamileydi ve hâlâ sabahları mide bulantılarıyla mücadele ediyordu. Bu yetmezmiş gibi, sürekli gelgitli bir ruh hali içindeydi. Sanki bir atlıkarıncanın tepesindeymiş gibi duyguları gün boyu değişiyordu. Günlük mide bulantıları ve sebepsiz ağlama krizleri arasında sinirleri harap olmuş vaziyetteydi. Bununla birlikte Mike bir bebek bekledikleri için mutluluktan havalara uçuyordu. LilyAnn de kendini iyi hissettiği günlerde onun bu sevincine ortak olacaktı. Şimdiye dek hayatının çoğunu boşa harcamıştı.

*

Blessings'deki diğer çoğu işletmelere göre, yağışlı günlerde Granny's Country Kitchen'da müşteri kaybından söz edilmezdi. Hatta kötü havalarda insanlar kendilerini bir an önce sıcak ve rahat bir ortama atma isteği içinde olurlardı. Ve sıcak kurabiyeler ile bir fincan kahveden daha rahatlatıcı bir şey bulmak zordu.

Garson kızlar her zamankinden çok daha fazla siparişle mutfağa dönüyor ve Granny'nin sabah aşçısı Walt War-den alman siparişleri kısa sürede hazırlıyordu. Müşteriler

gelmeye devam ediyor ama yağmur yüzünden kalkmak istemiyorlardı. Çok geçmeden mekân ağzına kadar dolmuştu ve en az yarım düzine insan da paket servis sırasında bekliyordu.

Dori işini yaparken asla etrafa bakınmazdı. Yine her zamanki gibi tabaklardaki artıkları sıyırıp suya tuttu ve bulaşıkları endüstriyel tip bulaşık makinesinin içine yerleştirdi. Kaynar suyla yıkama on dakika, durulama ve kurutma devri beş dakika sürüyordu. Hepsini tekrar servis tepsisine istiflemeden önce soğumaları için birkaç dakika daha beklemesi gerekiyordu. Ve bu kesintisiz bir süreç olduğundan onu devamlı hareket halinde tutuyordu. Kahvaltı telaşı bittiğinde saat onu geçmişti ve artık bir çay molası verebilirdi.

Arka kapı açılıp restoranın sahibi Lovey Cooper elinde şemsiyesiyle içeri girdiğinde, başını kaldırıp ona baktı. Lovely, Dori'ye gülümsedi ve ızgarayı temizleyen Walt'a el salladı.

“Sabah kalabalık mıydı?”

“Evet efendim,” dedi Dori elindeki lastik eldivenler ile su geçirmez önlüğü çıkarıp banyoya gitmeden önce.

İşini bitirdikten sonra aynaya bakmadan ellerini yıkadı, yaşadığı hayata ilişkin hissettiği nefret ve tikslenme duygusunu yansıtan bir çeşit bilinçaltı davranıştıydı bu.

Luther'in küçük poposu hakkında endişeleniyordu. İs-

hali berbattı ve ona bir kavanoz dolusu erik kurusu yedirdiği için kendini hâlâ suçlu hissediyordu. Hayatında tavsiye alabileceği bir kadın olmadığından, bebeğini yetiştirmek için “yaşa ve öğren” ilkesini uyguluyor ve zavallı Luther bunun sonuçlarına katlanmak zorunda kalıyordu.

Hızla ellerini kuruladı ve yeniden mutfağa döndü. Bulaşık makinesindeki son posta bulaşıklar çıkmak üzereydi ve öğle yemeği kalabalığına kendini hazırlaması gerekiyordu. Günlük çalışma vardiyası sabah altıdan öğlen ikiye kadardı; saat ikide diğer bulaşıkçı Larry Bemis geliyor ve kapanış saatine kadar görevi o devralıyordu. Tekrar saate baktı. Molasının bitmesine daha sekiz dakika vardı - evi aramak için yeterli bir zamandı. Rahat ve yalnız bir ortamda konuşabilmek için arkadaki koridora geçip numarayı çevirdi. Büyükbabası ikinci kez çalmasına fırsat kalmadan telefona cevap verdiğinde, Luther'in uyuduğunu ve büyükbabanın onu uykusundan uyandırmamak için tetikte olduğunu anladı.

“Merhaba Dori. İyi misin tatlım? Yağmura yakalanmadan gidebildin mi?”

Dori gülümsedi. “Selam büyükbaba. Her şey yolunda. Biraz ıslandım sayılır ama çok değil merak etme. Evde işler yolunda mı?”

Meeker Webb kıkırdadı. “Tıpkı büyükannen gibi evhamlı bir kızsın. Ufaklık da ben de gayet iyi durumdayız. Mutfakta yemeğimiz, başımızda yağmur geçirmeyen bir çatımız var. Daha ne isteriz.”

Dori bir kahkaha attı. “Tamam anladım. Seni seviyorum. Akşamüstü görüşürüz.”

“Anlaştık.”

Telefonu kapatıp cebine koydu ve tekrar mutfağa dönerek önlük ve eldivenlerini üzerine geçirdikten sonra, kominin lavaboya yığıldığı kirli tabakları boşaltmaya başladı. Başkalarının artıklarını sıyırarak temizlemenin, insanı aşırı derecede yemek yemekten caydırıcı bir etkiye sahip olduğu kesindi. Dori hayatında şimdiye dek hiç olmadığı kadar zayıftı.

*

Johnny'nin çalıştığı şantiyede yağmur, kesilmiş ağaçların toprakta kalan bölümlerini sökmeyi kolaylaştırıyordu ve Floy Beaudine, sökmek istediklerinden altı tanesini halletmişti bile. Ama eğer toprak fazla sulanırsa, Johnny'nin buldozeri kullanarak beraberinde çimenleri de kökünden sökmemesi konusunda uyarmayı da ihmal etmemiştir.

Toprak kayganlaşıp aşın yumuşak hale gelmeden önce Johnny üç tane ağaç kökünü sökmeyi başarmıştı. Ama artık buldozerin tekerleklerinin çimenlik alanda izleri çıkmaya başlamıştı ve bu da durması gerektiği anlamına geliyordu. Dozeri yüklemeye hazırlandığı sırada cep telefonu çaldı. Yağmurdan kaçıp gelen telefonu cevaplamak için tekrar aracın kabinine girdi ve okuldan aradıklarını görünce kalbi çarpmaya başladı. Bir problem olmadığı sürece asla aramazlardı.

“Alo?”

“Johnny Pine mı?”

Kadının sesindeki küçümseme, uzaktan belli belirsiz bir tokat gibi yüzüne çarpmıştı.

“Evet efendim.”

“Ben Müdür Winston. Kardeşin Brooks okulda kavga etti. Şu an ofisimde, gelip onu alman gerek.”

Johnny, Beep'in başının arkasındaki kel noktaları düşündü ve boğuk bir inilti çıkardı. Korktuğu başına gelmişti.

4kp Seninle Olmağım “O iyi mi?” diye sordu.

“Gözü morarmış ve burnu kanıyor. Sanki biraz da ya-mulmuş gibi. Kırılmış olabilir. Gelip onu buradan almak isteyeceğini düşündük.”

Johnny güçlükle nefes aldı. Küçük çocuklar çoğu zaman birbirlerine fazla zarar vermezlerdi ama kırık bir burun, itişip kakışmadan çok daha fazlası olduğu anlamına geliyordu.

“Kırık mı? Tanrı aşkına neler oluyor? Ona bunu yapan kim?”

“Yağmur yağdığı için teneffüste çocukları bahçe yerine spor salonuna yollamıştık ve orada bazıları...”

Johnny tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. “Bazıları mı? Beep’e birden fazla kişi mi saldırdı?” Kadın duraksadı. “Pekâlâ olayı hâlâ araştırıyor-” “Hemen yola çıkıyorum ve oraya vardığımda bu işin sorumlularını tespit edip odanıza çağırmış olsanız iyi edersiniz.”

“Bak Johnny! Sen-”

“Bana Bay Pine diye hitap etmelisiniz hanımefendi ve bu tartışmaya yüz yüze devam edeceğiz.”

Telefonu kapatıp kamyonundan indi. Dakikalar içinde dozeri yükleme işini bitirmiş, şehre geri dönerken bir yandan patronuyla telefonda konuşuyordu.

“Bay Clawson ben Johnny. Bay Beaudine’nin otağındaki üç ağaç kütüğünü söktüm ama toprak aşırı yumuşadığı için sonrasında durmam gerekti. Tam dozeri yüklerken okuldan bir telefon aldım. Beep yaralanmış ve onu hastaneye götürmem gerekiyor, izninizle.”

Clawson, Johnny Pine’ı uzun yıllardır tanır ve onu severdi. Johnny sahip olduğu en iyi işçisiydi ve gerekmedikçe asla izin istemezdi.

“Elbette Johnny. Bugün yağmur yüzünden daha fazla iş yapamayız. Bu yüzden hastaneden sonra tekrar gelmene de gerek yok. Eve git. Umarım kardeşinin durumu iyidir.”

“Tamam efendim. Çok teşekkür ederim.”

Telefonu kapattı ve kamyonetini sürmeye devam etti. Aracı park edip okula vardığında öfkeden titriyordu.

. ^

İkimi (BöUun

OKUL SEKRETERİ MAVIS WEST müdür odasının hemen önünde bulunan cam bölmeden başını kaldırdı ve ön kapıdan içeri giren Johnny Pine’ı gördü. Johnny en az bir seksen boyundaydı, geniş omuzlara ve uzun bacaklara sahipti ve oldukça yakışıklı bir yüzü vardı. Çirkin çocukların her zaman hoş kişilere dönüşmesi ne tuhaf, diye düşündü ciddiyetle. Sonra onun çatık kaşlarını ve asık suratını fark etti. Johnny hızlı adımlarla kendisine doğru yaklaşırken, masasının yanındaki sedyede uzanan küçük çocuğa bir bakış attı. Pine kardeşleri seviyordu. Terbiyeli ve zeki çocuklardı. Kötü bir soydan geliyor olmaları onların suçu değildi. Sonra ofisin kapısı açıldı ve Johnny Pine içeri girdi.

*

Johnny odaya girdiğinde öfkesi tavan yapmıştı. Beep’in şişmiş yüzünü ve kanlı ellerini, yanağının üzerindeki buz torbasını gördüğünde duvara bir yumruk atmamak için kendini zor tuttu.

“Bayan Winston’la konuşmak istiyorum.”

Maviş sandalyesinde biraz daha doğruldu. “Şu an bir görüşmede.”

“Bunu kim yaptı?”

“Bu soruya cevap vermek bana düş-”

Maviş cümlesini tamamlayamadan Beep uyandı ve karşısında ağabeyini görünce tekrar ağlamaya başladı.

“Kendi savaşımlı verdim Johnny ama çok kalabalıklardı. Saçımda bit olduğunu söylediler. Ben de onlara olmadığını söyledim ama beni spor salonunda yere yatırıp tekmelemeye ve küfürler etmeye başladılar.”

Beep’i kollanna alırken öfkesi dalga dalga yükseliyordu.
“Sana tekme mi attılar?”

“Evet.”

“Yüzüne de mi?”

Beep başını salladı. Gözleri bir kez daha yaşla doldu. “Kaç kişiydiler?”

“Dört.”

“Hepsi de senin sınıfından mı?”

“Hayır, dördüncü sınıftan.”

Johnny tekrar sekretere döndü ve konuşmaya başladı. Sesi o kadar alçak çıkıyordu ki duyabilmek için kadın öne doğru eğilmek zorunda kaldı.

“Bayan Maviş, Bayan Winston’un kapısını ya siz benim için açarsınız ya da ben bir tekmeyle işimi görürüm.” Maviş önünü kesmek için yerinden fırladı.

“Size bir görüşmede olduğunu söyledim. Konuyla ilgileniyor. Odasına bu şekilde dalmak haddinize değil-” “Pekâlâ da

öyle. Bu küçük çocuk, okul sınırları içinde olan spor salonunda, üst sınıf öğrencilerden oluşan bir çetenin saldırısına uğruyor ve kimse yüzüne lanet olası bir buz torbası koymak dışında ne durumda olduğuyla ilgilenmiyor. Size tekmelere maruz kaldığını söyledi mi?” Maviş bir süre tereddüt etti ama sonra gerçek, dudak-

lan arasından dökülüverdi. “Görevli öğretmenlerden biri kavgaya tanıklık etmiş.”

“Neden bir ambulans çağırmadınız? Peki polisi çağıran oldu mu?”

Maviş içini çekti. “Ambulans çağırmaya gerek görmedik ve burada polislik bir mesele yok. Bu, okulda yaşanan bir problem ve okulda çözülecek.”

Johnny, Beep’e baktı ve o an ağlamak istedi. Yüzü şişmiş, burnu yamulmuştu.

“Eğer bir oğlan çetesi ona tekme tokat saldırdıysa bu darp edilmeye girer ve kanunlara aykırıdır. Ve ayrıca şu an iç kanama geçiriyor olabilir. Şimdi ya müdürle konuşurum ya da bir avukatla. Yeterince açık ifade edebildim mi?”

Aniden müdür odasının kapısı açıldı ve Arlene Winston sessizce dışarı çıkıp kapıyı hızlıca ardından kapattı.

“Lütfen sesinizi alçaltın. Ben konuyla uygun bir şekilde ilgileniyor ve gereğini yapıyorum.”

Johnny kardeşine daha sıkı sarıldı.

“Üzgünüm Bayan Winston ama siz bana bu zorbalık karşısında nasıl tepki vereceğimi söyleyemezsiniz. Ayrıca gereğini yaptığınız falan yok. Dört tane yaşça büyük çocuk benim küçük kardeşime saldırdı ve eğer ihmaliniz yüzünden

vücudunda bir tek kırık kemik ya da iç kanama olursa, bunun bedelini ödeyeceksiniz. Şimdi kardeşimi acil servise götürüyorum. Bu işin sorumlularının isimlerini bana vereceksiniz; çünkü bu olaydan kaynaklanan hastane masraflarını onların aileleri ödeyecek. Küçük serseriler de ciddi bir uzaklaştırma cezası alırlarsa iyi olur, aksi halde yapılanları yanınıza bırakmayacağımdan emin olabilirsiniz.”

Müdürün benzi önce pembeye oradan da kireç beya-zina o kadar hızlı döndü ki, doğru görüp görmediğinden emin olmak için Maviş ona bir kez daha baktı.

Müdür Winston geri çekilerek, “Her şeyi başlatan şey sanırım saçkıran meselesi olmuş ve...”

Beep saklamak için yüzünü ağabeyinin göğsüne bastırıldığı sırada Johnny kadının sözünü kesti.

“Saçkıran mı? Beep’in bir hastalığı yok. Saçlarına sakız yapışmıştı ve onu keserek çıkarmak zorunda kaldığım için saçları da birazcık kesildi. Ayrıca bu yorumunuz, yanında yeni bir soruyu getiriyor. Beep’te saçkıran olsa, bu çocuklar ağzını yüzünü dağıtana kadar onu dövme hakkına mı sahip olacaklardı?”

Arlene Winston bembeyaz kesildi. “Lafı ağzıma tıkıyorsunuz. Ortada bu kadar büyütülecek bir mesele yok.” “Tam tersine. Sırf bu küçük çocuğun soyadından hoşlanmıyorsunuz diye, ona buradaki diğer çocuklardan farklı davranamazsınız. Burada boş tehditler savurmuyorum ve siz söylediklerimde ciddi olduğumu ve ağzımdan çıkan her kelimenin arkasında durduğumu bilecek kadar beni yakından tanıyorsunuz.”

Kapıya doğru yöneldikten sonra duraksadı ve tekrar arkasını döndü.

“Olayların gidişatına bakılırsa Marshall’ı da okuldan alsam iyi olacak sanırım. Bugün ailemi bir arada tutma ihtiyacı hissediyorum; çünkü görünüşe göre devlet okulu sistemine güvenemeyeceğim çok açık. Eğer Beep yarın okula gelebilecek halde olursa Marshall da onunla gelir. Eğer olmazsa ikisi de gelmez. Ve bu olayla ilgili bir kişi bile onlara yan gözle bakarsa, hem sizi hem de onu üzerim.” Maviş müdüre gözücuyla baktığında kadının isteksizce başını salladığını gördü. Marshall Pine’in müdüriyete gelmesi için diyafon sisteminden ismini anons etti.

Johnny’nin kucağında oturduğu için Beep’in burnu tekrar kanamaya başladı. Maviş ona birkaç mendil uzattı ve hafifçe bacağını okşadı. Johnny içinden bu iyi niyet gösterisi için fazlasıyla geç kaldıklarını düşünüyordu. Koridordan kendilerine doğru gelen Marshall’a odaklandı. Oğlan Beep’in yüzünü görmesiyle birlikte tökezlemiş-ti.

“Burada ne oldu?” diye sordu Marshall, müdürün odasına girerken.

“Lütfen sedyenin altından kardeşinin çantasını al,” dedi Johnny. “Arabada konuşuruz.”

Marshall kendisine denileni yaparak yerdeki çantayı alırken, şüphe dolu gözlerle kadınlara baktı ve ardından kardeşlerini takip edip odadan çıktı.

Maviş müdüre baktı.

“Ne yapmamı istiyorsunuz?”

“Hemen okul avukatını bağla ve aileleri aramaya başla,” dedi Bayan Winston. “Olay hakkında bilgi verme. Sadece okula gelmeleri ve onlarla görüşmem gerektiğini söyle.”

“Tamam efendim,” dedi Maviş ve Arlene Winston dört çocuğu sorguya çekmek için odasına dönerken o da aceleyle masasına geçti.

Johnny, Beep’i kucağından indirmeden hastaneye sürdü. Bu şekilde araç kullanmanın yasalara aykırı olduğunu biliyordu ama onu koltuğa oturtmaya içi elvemiemişti. Yağmur olanca hızıyla yağmaya devam ederken, ön silecekler onun hızına yetişmeye çalışırcasma bir sağa bir sola sallanıyordu.

Yol boyunca Marshall’ın ağzını bıçak açmadı ama Johnny sıkıp yumruk yaptığı ellerine bakarak onun çoktan intikam planları yaptığını anlayabiliyordu. Ne yazık ki bu

Pine erkeklerinin klasik davranış biçimiydi; ama durum bu kez farklı olmalıydı çünkü olayı sessizce savuşturmalarına meydan bırakmamak için kimsenin eline koz vermemeleri gerekiyordu.

“Hey Marshall.”

“Ne var?”

“Bu olayla ben ilgileneceğim tamam mı? Bu, iki çocuğun kavga etmesinden daha büyük bir mesele.”

Marshall küçük kardeşini dikkatle inceledi. “Seni kimler bu hale getirdi Beep?”

Johnny başını salladı. “Bu konuya girmeyeceğim dedim. Yaşça ondan büyük dört çocuk kardeşine saldırmış ve şimdilik tüm bildiğimiz bu.”

“Benim saçkıran olduğumu, kafamda bitler olduğunu söylediler,” diye mırıldandı Beep.

Johnny, Beep'in omzuna dokundu. "Şimdi röntgenini çektireceğiz dostum ve eğer her şey yolundaysa, eve gittiğimiz zaman ailece bir konuşma yapacağız tamam mı?" Marshall küçük kardeşinin bacağını okşarken Johnny acil servisin otoparkına vardı ve giriş kapısına mümkün olduğunca yakın bir yere arabayı park etti. Montunu çıkardı ve içeri taşımadan önce yağmurdan koruyabilmek için Beep'in başına örttü.

Acil servis danışma görevlisi Thelma Crown aileyi hemen tanıdı.

"Hemen bir doktor bulmamız gerek," dedi Johnny. "Kardeşim okulda bir saldırıya uğradı."

Thelma şaşkınlığını gizlemeye çalışsa da bekleme odasındakiler onun gibi değildi. Bu haber akşam olana kadar bütün Blessings'e yayılacaktı. Thelma bankonun üstüne bir dosya bıraktı.

"Bu formu doldurun ve oturup bekleyin lütfen. Doktor gelir gelmez..."

Ama Johnny yerinden kıpırdamadı ve Beep'in küçük kafasını örten montu çekerek yaralanmanın boyutunu gözler önüne serdi.

"Hayır hanımefendi. Doktoru şimdi görmemiz gerek. Dört büyük çocuk tarafından defalarca vücuduna ve yüzüne tekmeler savrulmuş. İç kanaması olmadığından bir an önce emin olmamız gerek."

Thelma bu kez yaşadığı şoku saklayamadı.

"Çok üzgünüm. Ben hemşireleri ararken, siz de onu tekerlekli sandalyeye yerleştirebilirsiniz."

“Teşekkürler, buna gerek yok. Onu kendim taşıyım.” Thelma aramayı yaptı ve dakikalar içinde tekerlekli sedye taşıyan bir hemşire ve doktor yanlarına geldi. Johnny onu sedyeye yatırdığında Beep ağlamaya başladı. “Johnny beni bırakma.”

“Merak etme dostum,” dedi Johnny yumuşakça. “Yanından ayrılmayacağız.”

*

Öğle servisinin ortalarına doğru Country Kitchen’daki komi kusmaya başladı. Lovey onu hemen eve yolladı ama bu durum garsonları zora soktu. Hem masaları temizleyip hem de müşteri siparişlerine yetişemiyorlardı, bu yüzden Lovey’in bir düzenleme yapması gerekti.

“Hey Dori, yanma bir servis arabası alıp kızlara masa temizliğinde yardım etmeni istiyorum.”

“Bulaşıklar ne olacak?” diye sordu Dori eldivenlerini ve önlüğünü üzerinden çıkarırken.

“Elinden geldiğince hızlı olmaya çalış, gerisini bir şekilde hallederiz.”

Dori atkuyruğu yapılmış saçlarını çözerek düzeltti ve ardından tekrar topladı. Üzerindeki mavi-beyaz çizgili gömleğinin ve pantolonunun ıslak olup olmadığını da kontrol ettikten sonra, servis arabasını kaptığı gibi kirli tabaklarla dolu boş bir masaya ilerledi.

Müşterilerin çoğu hâlâ restorantın her iki yanındaki masalarda oturuyorlardı. Masalardan birindeki üç kişilik bir erkek grubu onu görünce gülümseyip ardından sohbetlerine devam ettiler. Ama yan masalarında oturan dört kadın okuldan tanıdığı çocukların anneleriydi ve onların bakışlarından hiç hoşlanmamıştı. Masayı silip yeniden

düzenlerken başını yukarı kaldırmamaya gayret etti. Ama temizliği bitirip tam yanlarından geçtiği sırada kadınlardan biri seslendi.

“Dori Grant! Ne kadar da değişmişsin; seni neredeyse tanıyamayacaktım. Nasılsın?”

“İyiyim Bayan Parrish, sorduğunuz için teşekkürler,” deyip gitmeye yeltendi.

Ama Lorena konuşmayı çabuk bitirmeye niyetli değildi.

“Bebeğin nasıl peki? Sanırım epey büyümüştür. Kaç aylık oldu şimdi, dört mü?”

“Hayır efendim, altı aylık.”

Bayan Parrish, Dori’ye gülümsedi ama bu hiç de içten bir gülümseme değildi.

“İsmi ne koymuştun? Binlerinden duymuştum ama...”

Dori gitmek için bir adım atarak, “İsmi Luther Joe Grant, babamın adı,” diye yanıtladı.

“Ah ne hoş ama ben ona kendi babasının ismini verirsin sanmıştım şeninkini değil,” dedi kadın, alaycı bir tavırla gülümseyerek.

Dori durdu ve kadının gözlerinin içine baktı. “Neden böyle bir şey düşündünüz Bayan Parrish? Güney’de be-

beklere aile büyüklerinin isimlerini vermek oldukça uzun zamandır var olan bir gelenektir.”

Lorena Parrish burun kıvrıdı.

“Sanırım öyle, özellikle de bebeğin kimden olduğunun belli olmadığı durumlarda,” dedi ağzından çıkan her bir sözcüğe vurgu yaparak.

Dori içini çekti. Her ne kadar saklamaya çalışsa da gözleri dolmuştu ve bu yetmezmiş gibi Lorena Parrish hâlâ konuşmaya devam ediyordu.

“Bununla birlikte, senin ailen Güney’den değil öyle değil mi? Yani demek istediğim sizin, içsavaş zamanında ülkenin güneyini yağmalayan Ulysess S. Grant’in soyundan geldiğinizi herkes bilir.”

Lovey Cooper odanın diğer köşesinden Dori’yi, Lorena Parrish yanma çağırdığından beri gözlemliyordu ve kızın yüzünde beliren ifadeden onu aşağıladıklarını anlayabiliyordu. Lovey zaten Lorena’dan hiç hoşlanmazdı ve bu sorguya çekme işine bir son vermesi gerektiğini ona hatırlatma zamanının geldiğini düşündü. Uzun adımlarla yanlarına geldi ve yalnız olmadığını ona göstermek için hafifçe Dori’nin sırtını okşadı.

“Hanımlar, bu olağanüstü tarih dersini yanda kesip Dori’yi işinin başına yollamanızı rica ediyorum. Şu an eksik elemanla çalışıyoruz da. Tatlım şuradaki son iki masayı da temizlersen bu tarafta işin bitecek.”

“Tabii efendim, hemen temizlerim,” dedi Dori duruma müdahale ettiği için Lovey’e minnet duyarak.

Lovey’in kadınlara hitap ederken tiz, yüksek perdeden çıkan sesinin yapmacık bir tona dönüştüğünü duyabiliyordu.

“Lorena, bomba gibi görünüyorsun. Sanırım evlilik sana epey yaramış. Yine de itiraf etmeliyim ki ben senin kadar cesaretli olup beşinci kocayı alamazdım. Kahrolası erkekleri eğitmek çok zor.”

Lorena Parrish de masadaki diğerkleri gibi gülüyordu ama Dori yanaklarının al al oluşundan, onun içten içe duruma kızdığını biliyordu.

*

Johnny acil serviste yatan Beep'in yatağının kenarına ilişmişti. Marshall ise duvara dayalı bir koltukta sessizce oturuyor ve küçük kardeşinin başına gelenlerin şokunu üzerinden atmaya çalışıyordu. Odada bulunan araç-gereç-ler gözünü korkutmuştu.

Operasyonla Beep'in burnu düzeltilmişti ve her iki gözü de morarmış haldeydi. Kanamayı durdurmak için burun deliklerine küçük pamuk tamponlar yerleştirilmişti. Burnunun üzerine koydukları plastik koruyucu, yüzünün üst bölümünü tıpkı bir maske gibi kavriyordu. Bugün başından geçen olaylar yüzünden bitap düşmüştü. Bir uyuyor bir uyanıyordu.

Marshall, Johnny'ye gözucuyla baktı. "Eve ne zaman gidebiliriz?"

"Doktor her şeyin yolunda olduğunu söylemeden buradan ayrılamayız," dedi Johnny.

Marshall'm gözünden bir damla yaş süzöldü.

"O ölecek mi?"

"Hayır, elbette ölmeyecek," diye karşılık verdi ama onun da endişeleri artmıştı. Beep gitgide sessizleşmeye başlamıştı ve Johnny aklını bir türlü kan pıhtıları, beyin sarsıntısı sonucu meydana gelen hasar gibi kötü düşüncelerden uzaklaştıramıyordu.

Saate baktı. Üç saatten uzun bir zamandır acil servisteydiler ve artık bazı sorularım cevaplarını almaya hazırdı.

Aklından bu düşünceler geçerken doktor elinde röntgen sonuçlarıyla çıkageldi.

Dr. Quick, Beep'in doğumunu gerçekleştiren kişiydi ve küçük adamın başına gelenlerden dolayı çok öfkeliydi. Ama eleştirileri başkalarına bırakmalıydı; onun görevi çocuğu iyileştirmekti. Elindeki zarftan birkaç tane röntgen filmi çıkardı, görüntüleyici ışığın altına tutarak ekrana yerleştirdi. Johnny ve Marshall da ona doğru yaklaştılar.

"Vardığımız netice çocuklar, Bay Brooks'un uzun bir iyileşme sürecine ihtiyacı olacağına yöneliktir. Kırılan burnu dışında, iki tane çatlamış kaburgası ve biri uyluk kemiğinde diğeri omurgasında olmak üzere ciddi ezilmeler var. Şuraya bakın," dedi röntgenin bir bölgesine işaret ederek. "Dördüncü ve beşinci kaburgada gördüğünüz şu ince çizgiler çatlakları gösteriyor. Kırılan bumu dışında bu organlar da kendilerini tekrar işe yarar hale getirmek zorunda. Başında veya boynunda başka bir hasar görmedim."

Johnny duydukları karşısında kendini çok kötü hissetti. İçinden ağlamak gelse de güçlü olması gerekiyordu.

"Ne yapacağız peki? Bunu nasıl düzeltebilirsiniz?" diye sordu. "Ve hepsinin bu kadar olduğuna emin misiniz? Gitgide uyuşup hareketsizleşti. Beyin sarsıntısı geçirmediğinden eminsiniz değil mi?"

"Adrenalin yorgunluğu," dedi Dr. Quick sessizce. "Sarsıntı yok, kafatasında herhangi bir kanama yok."

"Pekâlâ burnunu korumak için maske gibi bir şey takıldı ama kaburgalar ne olacak?"

Dr. Quick, Beep'in bacağını okşadı.

“Birkaç hafta fazla hareketten ve yük taşımaktan uzak durduktan sonra kendi kendine iyileşecek. Yaşı çok küçük ve çocukların kemikleri oldukça esnektir.”

Beep onlara düşündükleri kadar uykulu olmadığını kanıtlamak istercesine söze girdi.

“Hâlâ banyo yapmam gerekecek mi?” diye sordu.

Ortamı neşelendirmek için harika bir soruydu bu.

Dr. Quick güldü.

“Yüzünü ağabeyinin yıkamasına izin verir ve düzelttiğim burnunu tekrar bozmazsan, banyo yapabilirsin. Aslına bakarsan ılık bir banyo ağrılarına iyi bile gelecektir.”

“Kahretsin!” dedi Beep.

“Banyo yapmalısın elbette,” dedi Marshall. “Kötü kokarsan seninle yatmak istemem.”

Beep yüzünü buruşturdu; yüz kaslarının hareket etmesi canının acımasına neden olmuştu.

“Ben osurduğun zamanlarda bile seninle yatıyorum ama,” diye söylendi.

Marshall utanmış görünüyordu.

Dr. Quick, Johnny'le göz göze geldi. “Bir dakikalığına yalnız konuşabilir miyiz?” dedi.

Johnny koridora çıkan doktoru takip etti. Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. “Ne oldu? Bana söylemediğiniz ters giden bir şeyler mi var?”

“Ah, hayır. Özür dilerim. Niyetim seni korkutmak değildi. Sadece olayı polise rapor ettiğimi ve Brooks’la konuşmak için şu an yolda olduklarını söylemek istemiştim.”

Johnny olayın tüm yükü üzerinden kalktığı için rahatlamıştı. Dr. Quick’in dediklerine odaklandı.

“Bu söylediklerim uygunsuz kaçacak belki ama sen bu kadar sorumluluk almak için fazla gençsin ve kimsenin seni bir şeylere mecbur bırakmasını istemiyorum. Haklarını korumak için bir avukatla görüşmende yarar olduğunu düşünüyorum. En azından bu olayın sorumlularının

hastane masraflarını karşılamalarını sağla. Ve umarım haklarında dava açılacağı korkusuyla, okul yönetimi konuyla ilgili gerekli aksiyonları alır.”

Johnny’nin omuzları çöktü. “Benim bir avukat tutmaya gücüm yetmez doktor. Beep’i okuldan aldığım sırada bir sürü boş tehditler savurdum ama olanlar yanlarına kâr kalacak.”

“Peanut Buttermen’ı tanıyorsun değil mi? Eski bankanın üstünde bir avukatlık bürosu var.”

“Evet elbette,” dedi Johnny. Bay Buttermen’ı tanımayan yoktu. Blessings’in hatırı sayılır kişilerinden biriydi.

“Onu ara ve seni benim gönderdiğimi söyle. Birinin zorda kalacağını düşündüğünde, zaman zaman hayır amacıyla ücretsiz davalar alıyor. Bence bu, onlardan biri olabilir.”

Johnny bu teklif karşısında şaşırmış ve utanmıştı. “Ben sadaka istemiyorum.”

Dr. Quick elini Johnny’nin omzuna koydu. “Bu konuda gurur yapmamalısın evlat. Bu, Brooks ve Marshall’m geri kalan okul hayatını sağlıklı geçirebilmeleri için gerekli bir durum.

Diğer bir deyişle, işler çığrından çıkmadan önce harekete geçip bu insanların kuyruklarını zamanında sıkıştırman gerek.”

Johnny durumu kavramıştı. Kardeşlerinin güvenliği onun gururundan çok daha önemliydi. “Evet efendim. Ne demek istediğinizi anladım. Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil. Olanlar için gerçekten çok üzgünüm ama polis yakında buraya varmış olur. Brooks’la görüşüp anlattıklarını not alacaklar. Sonra okula gidip diğerlerinin de ifadelerini alacaklar. Bırak Peanut hünerlerini konuşursun, sen bu işin dışında kal. Peanut, ailelerin isimlerini alıp hastane faturalarını onlara yollayacaktır.”

Doktor yanından ayrılırken Johnny de odaya geri döndü. Marshall hâlâ Beep’in elini tutuyordu. “Polisler Beep’i terletecek mi?” diye sordu.

Johnny gözlerini devirdi, birilerinin kulağı epey delikti anlaşılan. Ve Marshall’ın bu kelimeyi nereden duyduğunu bilmiyordu. 1940’lı yıllardan kalma bir gangster filminden çıkmış bir söze benziyordu. “Hayır, Beep’in başı dertte değil. Polis yalnızca olanları bir de onun ağzından dinlemek isteyecek.”

Marshall kaşlarını çattı. “Onlara güvenemezsin.” Johnny şaşkın gözlerle kardeşine baktı. “Marshall! Bu da nereden çıktı böyle? Sen ne zamandan beri başımıza polisin kötü muameleleriyle ilgili uzman kesildin?” “Televizyon izliyorum. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum,” dedi Marshall.

“Sanırım televizyon programı seçimlerini gözden geçirmemiz gerek. Bu konuyu da aile toplantısında ele alırız. Bu süre zarfında, polis geldiğinde sessiz duracak ve onlara saygılı davranacaksın anlaşıldı mı?”

Marshall bir ördek gibi başını salladı. “Evet efendim.” Beep, Johnny’nin eline uzandı. “Beni polislerle yalnız bırakma.”

“Neler oluyor?” diye söylendi Johnny. “Sen de mi Marshall Ta birlikte o programları izliyorsun?”

“Evet.”

“Nerede?”

“Bayan Jane’nin yerinde. Ödevlerimizi yaptıktan sonra. Eski polis ve hırsız filmleri izliyoruz.”

“Ulu Tanrım,” diye mırıldandı Johnny. Anlaşılan bakıcıyla da bir konuşma yapması gerekecekti. Bugün başına daha neler gelecekti acaba?

Kapı çalındı ve Blessings Polis Teşkilatı’ndan üniformalı bir polis elinde bir tripod ve kamera çantasıyla içeriye girdi.

Johnny rahatlayarak derin bir nefes aldı. Lon Pittman’ı tanıyordu, vicdan sahibi bir adamdı. “Selam Lon.”

“Selam Johnny. Dr. Quick, Brooks Pine’a yönelik bir saldırıyı rapor etti; bu sanırım senin küçük kardeşin Beep olmalı. Bugüne dek gerçek adını hiç duymadığım için emin olamadım. İfadesini kayda alacağım tamam mı?”

Johnny başıyla onayladı.

Beep gözlerini kırptırdı ve Johnny’nin eline daha sıkı sarıldı.

Küçük çocuğun hali Lon’u şok etmişti ve varlığının ona daha da huzursuzluk vermesinden nefret ediyordu. Kamerayı hızlıca kurdu ve yerine yerleştirdikten sonra görüş açısının dışına çıktı. “Sorun yok Beep. Beni okuldaki Kariyer Günü’nden hatırlıyorsun öyle değil mi? Sizin sınıfa gelip

trafik kurallarına uymanız gerektiğinden bahsetmiş; karşıdan karşıya geçerken nasıl iki tarafa birden bakmanız gerektiğini anlatmıştım. Şimdi yalnızca bana olanları anlatmanı istiyorum.”

'Üçüncü (Bölüm

BEEP BAŞINA GELENLERİ ANLATTI. Lon bu korkunç saldırı karşısında adeta şok geçirmiş olsa da duygularını belli etmemeye çalıştı. Beep'in kulağının arkasındaki kel bölgeler, sırtında, kalçasında ve kamında yer alan ezilmeler, kaburgalarının çatladığı bölgelerde siyaha dönen morarmalar ile kınlan burnu ve şişmiş yüzü de dahil olmak üzere her şeyi kayda aldı ve işini bitirince kamerayı kapattı.

Diğer çocukların da ifadelerini alacaktı ama bu yaptıkları şeyin hiçbir mazereti olamazdı. Dört tane yaşı büyük çocuk, kendilerinden küçük birine karşı adeta cephe oluşturmuş ve onu darmadağın edene kadar tekmelere boğmuşlardı.

Lon kısa bir süreliğine Beep'in yatağının ucunda durdu ve hafifçe ayağına dokundu.

“Başına gelenler için çok üzgünüm,” dedi.

Beep göz kırptı. “Bir daha tekrarlanmayacak Memur Pittman.”

“Ah öyle mi?”

Beep başıyla onayladı. “Bir daha ağzımda asla sakızla uyumayacağım, böylece onlar bana kızamayacak.”

“Bunların hiçbiri senin suçun değildi Beep. Saçlarının durumu kimseyi ilgilendirmez. Kötü bir şey yapmış olan sen değilsin onlar, tamam mı?”

Lon midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti. Zavallı çocuk olanların hâlâ “düzgün görünmediği” için kendi suçu olduğunu sanıyordu. Doktor raporunun bir kopyasını elindeki dosyaya yerleştirdi ve eşyalarını toplamaya başladı.

“Sanırım ihtiyacım olan tüm bilgileri topladım. Kendinize iyi bakın,” dedi Lon. Çıkış zili çalmadan önce okula yetişmek istediğinden, Johnny ve oğlanları acil serviste bırakarak hızlıca yanlarından ayrıldı.

Johnny gözucuyla Beep’e baktı ve sonra elini Mars-halFm omzuna koydu.

“Marshall ben taburcu işlemleri için bir hemşire bulmaya gidiyorum. Geri gelene kadar kardeşinin yanından ayrılma tamam mı?”

Marshall başıyla onayladı. “Merak etme. Artık çocuk değilim.”

Johnny kaşlarını çattı. “Hayır öylesin. Ve yaşın yeterince büyüyüp artık bir çocuk olmadığını gerçekten ispatlayana kadar benim gözümde öyle kalmaya devam edeceksin. Anlaşıldı mı?”

“Evet bayım,” dedi Marshall sessizce.

Johnny sözlerini yumuşatmak istercesine Marshall’ın başını okşadı ve odadan çıktı. Kendini bir çıkmazda hissediyordu. Beep’e zarar veren çocukların ailelerinin arkası sağlandı. Çocukların hak ettikleri cezayı almayacaklarını ve Beep’e yapılan bu saldırının cezasız kalacağını düşünüyordu.

Marshall yatağa doğru yanaştı ve Beep’in kulağına fısıldadı. “Sana ilk kim vurdu?”

Beep’in gözleri doldu. “Lewis Buckley.”

Marshall gözlerini kısarak, “Bunu bir daha asla yapamayacak,” dedi.

Beep endişeliydi. Daha önce başı hiç bu kadar büyük bir belaya girmemişti ve okula geri dönmeye korkuyordu. “Herkes benden nefret edecek,” diye fısıldadı. Marshall kaşlarını çatı. “Neden? Sen yanlış bir şey yapmadın ki. Ayrıca ben senin arkadayım ve eğer benden hoşlanmazlarsa kıcıımı öpebilirler.”

“Kötü söz söyledin.”

Marshall omuz silkti.

“Johnny’ye söylemem,” diye ekledi Beep ve sonra gözlerini kapattı. Daha fazla konuşmaya hali kalmamıştı.

*

Maviş, Lon Pittman’ın okul binasına yüzünde Johnny Pine’inkine benzer bir ifadeyle giriş yaptığını gördüğünde kalbi duracak gibi oldu. Johnny gerçekten de polis çağırmıştı. Omzunun üstünden gözucuyla içeri baktı. Müdürün odasından gelen hararetli tartışmaları hâlâ duyabiliyordu ve işler birazdan daha da kötüye gidecekti.

Sonra kapı açıldı ve Lon Pittman elinde bir kamera çantası ve tripodla birlikte içeri girdi.

“Merhaba Maviş, Bayan Winston’la görüşmem gerek.” Maviş sandalyesinde huzursuzca geriye kaydı ve ceketini düzeltti.

“Üzgünüm ama şu anda meşgul. Sizin için sakıncası yoksa-”

Lon rozetini işaret etti. “Meşguliyeti her neyse bekleyebilir.”

Maviş başını salladı. “Geldiğinizi haber vereyim.”

“O çocuklar şu an odasında mı?”

“Hangi çocuklar?” diye sordu Maviş, aslında adamın kimleri kastettiğini çok iyi biliyordu.

“Bana aptal numarası yapma Maviş. Bundan hiç hoşlanmam.”

“Numara yapmıyordum,” diye mırıldandı Maviş ve ardından bu cümleyle aptallığı kabullenmiş olduğunu fark ederek gözlerini devirdi. “Yani demek istediğim... Ah, her neyse! Bir dakika bekleyin ben gidip bakayım.”

“Sana bir soru sordum. Odasında kim var?”

Maviş titremeye başladı. İşini seviyordu ama otoritelere karşı gelmek bunun bir parçası değildi. Bayan Wins-ton’un hoşuna gitsin ya da gitmesin, polis ondan baskındı.

“Çocuklar ve aileleri,” diye yanıtladı, sol gözünde bir seğirme hissederek.

“Harika. şimdi lütfen benim için kapıyı açar mısınız?”

Maviş aceleyle kendisine söyleneni yapmaya koyuldu. Bir kere tıklattıktan sonra kolu çevirip kapıyı açtı ve Memur Pittman içeri girer girmez de kapıyı ardından kapattı.

Lon kendinden emin bir ifadeyle odaya girdi ve eşyalarını kurmaya başladı.

Arlene Winston karşısında polisi görünce buz kesildi. İşler kontrolünden çıkmaya başlamıştı ama şimdi panik yapmanın sırası değildi.

“Affedersiniz Memur Pittman ama siz...”

Lon soğukkanlı bakışlarla dört çocuğu ve ailelerini dikkatle incelerken elini havaya kaldırdı.

“Özür dilemenize gerek yok. Görüyorum ki söz konusu tüm taraflar burada. Saldırıyla ilgili ifadelerini almaya geldim.”

Cari Buckey’in yüzü öfkeyle parladı. Karısı onu sakinleştirmeye çalışırken, müdüre döndü.

“Saldırıymış hadi oradan! Hangi densiz polis çağırdı?”

Lon bankerin sesindeki meydan okuyan tavrı fark etse de ona uyup ortamı alevlendirmede.

“Acil servisteki bir doktordan ihbar aldık. Siz de biliyorsunuz ki bir çocuk şüpheli yaralanmalarla hastaneye getirildiğinde, doktor bu durumu polise bildirmek zorunda,” dedi Lon.

“Yaralanma derken? Burada tam olarak nasıl bir yaralanmadan bahsediyoruz?” diye sordu Buckley.

“Söz konusu çocuğun burnu kırılmış, kaburgaları çatlamış, birkaç dişi dökülmüş; sırtında, karnında ve bacaklarında ise büyük çaplı ezilmeler var.”

Sally Rankin inanmaz gözlerle ikizlerine baktı ve ardından yüzünü ellerinin arasına aldı.

Koç Sharp’ın karısı oğluna bir yabancıymış gibi bakıp ağlamaya başladı.

Cari Buckley’in karısı oturduğu sandalyede yere doğru yığıldı ve eğer kocası onu yakalamasaydı başını yere çarpacaktı.

Koç Sharp içinden küfretti ama bunun sebebi öfke değil duyduğu panikti.

Koruması gereken bir üne sahip olan Cari Buckley ise, olayları savuşturmak için kimin gözünü korkutması gerekiyorsa bunu yapmaya hazırды.

“Hangi cüretle buraya gelip hepimize birer suçlu gibi davranabilirsiniz?” diye bağırdı.

Lon bankerin yüzündeki öfkeyi ve oğlunun suratındaki sızıyı gördükten sonra, adamın bam teline basmaya karar verdi ve gözucuyla müdüre baktı.

“Ailelerin de bu saldırının bir parçası olduklarını bilmiyordum.”

Sally Rankin iç çekti. “Değiliz. Ama olay ânında orada olsak sizi temin ederim ki bunlar asla yaşanmazdı.”

“O halde Bay Buckley düşüncelerini yanlış ifade etti. Suçlularla uğraşmak benim işimin bir parçası ve yasal

sorumluluk yaşının altında olanlar için aileleriyle muhatap olmam gerekiyor,” dedi Lon, video kamerayı işaret ederek. “Bu görüşme güvenlik gerekçesiyle kayıt altına alınacak. Bayan Winston sakıncası yoksa ofisinize el koymak ve sizi dışarı almak durumundayım.”

“Ama ben...”

“Siz saldırıya tanıklık ettiniz ya da olaya dahil oldunuz mu?”

“Hayır ama-”

Lon odanın kapısını açtı ve kenara çekilerek müdürün çıkmasını bekledi. Arlene Winston büyük bir öfke içinde kendisine denileni yaptı. Lon kadının ardından kapıyı kapatıp odadakilere döndü.

“Faillerin yaşları küçük olduğundan, ebeveynlerin burada bulunmasına izin verilmektedir ama olaya tanıklık etmediklerinden, anlatılanlara en ufak bir müdahalede bulunulmasını istemiyorum. Söylediklerim yeterince açık mı?”

Koç Sharp başıyla onayladı.

“Evet bayım,” diye ekledi Sally Rankin.

“Avukat çağırmamız gerekiyor mu?” diye sordu Buckley.

“Yalnızca ifadelerini alıyorum Bay Buckley, onlara herhangi bir suçlamada bulunmuyorum.”

Buckley’nin sinirden burun delikleri genişledi. Tam biraz daha söylenmek için ağzını açtığı sırada, karısı kaşlarını hayır anlamında yukarı kaldırıp başını sallayarak onu durdurdu.

Lon anne babalarının yanında oturan çocuklara işaret etti.

“Çocuklar, ayağa kalkın ve katlanır sandalyelerinizi getirerek önüme oturun lütfen.”

Çocuklar telaşlanmaya başlamışlardı. Görünüşe göre başları büyük bir belaya girecekti. Ayaklandılar ve destek almak için ailelerine bakıp bir karşılık alamayınca, sandalyelerini odanın ortasına sürükleyip oturdular.

Koç Sharp sesini çıkarmamak için kendini zor tuttu. Lon çocukları, sırtları ailelerine dönük şekilde oturtmuştu. Böylece ağızlarından çıkacak sözleri kimse yönlendiremeyecekti.

Kamerayı açtı, kendini tanıttı, gün ve saati söyledikten sonra çocuklara gerekli talimatları verdi.

“Bu, ifadelerinizi alırken kullanacağım bir video kamera. Şimdi, yapmanız gereken tek şey size sorduğum her soruya dürüstlikle cevap vermeniz. Kayıtlara geçmesi için lütfen adınızı, yaşınızı ve hangi sınıfta olduğunuzu belirtin. Seninle başlayalım,” dedi solunda oturan oğlanı işaret ederek. En büyük olmasının dışında, aralarında korkuyor gibi görünmeyen tek kişi de oydu.

“Lewis Buckley. On yaşındayım. Dördüncü sınıfa gidiyorum.”

Lon ardından Lewis’in yanındaki çocuğu seçti. Çocuk hızla soruları yanıtladı.

“Kevin Sharp. Dokuz yaşındayım. Dördüncü sınıftayım.”
“Billy Ray Rankin. Dokuz yaşındayım. Ben de dördüncü sınıftayım.”

“Bobby Jay Rankin. Dokuz yaş. Dördüncü sınıf.”
“Teşekkürler,” dedi Lon. “Şimdi Brooks Pine ile olan kavganın nasıl başladığını hanginiz anlatmak ister?” Hiçbiri yerinden kıpırdamadı. Hiçbiri konuşmadı. Lewis dışında hepsinin benzi atmış ve titriyolardı. Lewis ise hâlâ arsızca gülüyordu. Lon, zavallı Beep’in hırpalanmış bedenini gözlerinin önüne getirdi ve bu sırtışı çocuğun yüzünden silmesi gerektiğini düşündü.

“Sizden ayakkabılarınızı ve gömleklerinizi çıkarmanı-

zı istiyorum. Onları delil olarak kayda geçireceğim,” dedi Lewis ve Kevin’e bakarak.

Lewis beklenmedik bir tokat yemişçesine sersemledi.

“Ama onlar benim yeni ayakkabılarım,” diyerek karşı çıktı.

Kevin ellerini gömleğinin önüne kenetledi.

“Okulda çıplak duramam.”

Lon omzunu silkti. “Lewis’in ayakkabıları ve senin gömleğinde kan lekeleri var. Bu onları saldırının delilleri haline getiriyor. Laboratuvarımızda çalışan görevliler kan örneği alacak ve eğer bu örnekler Brooks Pine’m kanıyla örtüşürse, sizin saldırganlardan biri olduğunuzu kanıtlamaya yardım edecek. Lütfen çıkarın.”

Lewis gözleri panikten kocaman olmuş halde arkasını döndü.

“Baba?”

“Lütfen yüzüme bak,” dedi Lon. “Başı dertte olan aileleriniz değil, sizsiniz.”

Lewis moral bozukluğunu gizlemeye çalışarak ayakkabılarını çıkardı.

“Al senin olsun. Babam ne de olsa bana yenilerini alır,” diye haykırdı. “Üzerinde o pis çocuğun kanı olan hiçbir şeyi istemiyorum. O fakir ve cahil bir beyazın teki. ”

Buckley ailesinin yüzü kıpkırmızı kesildi.

Lon dikkatini görünüşe göre bu dörtlünün lideri konumunda olan Lewis’e vermeye devam etti.

“Kim fakir ve cahil beyaz, anlamadım?” diye sordu Lon.

“Beep Pine,” diye karşılık verdi Lewis. “Bunu herkes biliyor. Babam, onların ailesi beyaz pisiğin teki, der.”

“Bu çocuğun kanı senin ayakkabının üzerine nasıl gelmiş olabilir?”

Lewis omzunu silkti. “Ona tekme attığımda burnu patladı, sanırım o zaman.”

Cari Buckley taş kesildi. Oğlunun son derece rahat bir tavırla az önce ağzından çıkan ifadeler, bu görüşmeden iyi bir netice çıkmayacağına işaret ediyordu. Karısı bir çığlık koparmamak için elini ağzına götürdü. Hem korkmuş hem çok utanmıştı.

“Ona bir tek sen mi vurdun?” diye sordu Lon.

“Hayır,” dedi Lewis. “Kevin ve ikizler de tekmeledi.”

“En çok sen vurdun!” diye karşı çıktı Kevin.

“Biz yalnızca bacaklarına ve kamına tekme attık,” dedi ikizler.

Aileler ne birbirlerinin yüzüne ne de Lon’a bakabiliyorlardı.

Lon çocukların üzerine gitmeye devam etti. “Peki ona vurma sebebiniz tam olarak nedir? Neden ona zarar vermek istediniz?”

“Onda saçkıran var!” diye bağırdı Lewis.

“Bitlenmişti!” diye ekledi Kevin Sharp.

İkizler başlarını öne eğdi. Sınırı geçtiklerinin çoktan farkındalardı. Anneleri ikisine de daha önce zorba demişti. Başları büyük beladaydı.

“Ben bunu yapmak istememiştim,” dedi Billy Ray.

Kevin kaburgalarına bir dirsek attı.

“Ah! Canımı yaktın!” diye bağırdı Billy.

Kevin ona ters ters baktı. “Yalan söyleme. Ona tekme atarken gülüyordun.”

Lon elini havaya kaldırıp araya girdi.

“Çocuklar! Ellerinize hâkim olun. Bu arada Brooks Pine canının yandığını söyledi mi? Durmanızı istedi mi?”

Lewis başını salladı. “Hayır o hiçbir şey-”

Bobby Jay sözünü kesti. “Başka bir yalan daha söyleme Lewis. Başımız zaten dertte!”

x

Vera Conklin dükkânın arka kapısında belirdiğinde Ruby Dye, Rachel Goodhope’un saçlarını kesiyordu. Vera kendisine ve kızlara öğle yemeği almak için dışarı çıkmış ama yanında yemekten başka şeylerle geri dönmüştü. Elindeki torbayı masaya bıraktı ve yağmurluğunu askılığa asıp salona girdi.

Kardeşi Vesta’yla göz göze geldiğinde, Ah, Tanrım illa bir iltifatta bulunmam mı gerekiyor, dercesine kaşlarını kaldırdı ve Ruby’nin koltuğunda oturan müşteriye bakıp gülümseyerek, onun manikürünü yeni bitirmiş olan Mabel Jean’e seslendi.

“Mabel Jean, salatan torbanın en üstünde. Vesta senin sandviçin büyük ihtimalle en altta kaldı. Ruby hamburgerin torbanın içinde bir yerlerde ve eğer ezildiye benim suçum değil. Granny’s Country Kitchen’in paket servisinde sanki torbalara kıran girmiş gibi davranıyorlar. Selam Rachel. Tanrım, yeni saçınla en az on yaş genç görüneceksin.”

Rachel’m yüzü sevinçle parladı.

Sonra kadınlar Vera’nın bir adım geri çekilip Freewill Baptist Kilisesi’ndeki vaiz Lawless’ın, Tann’dan günahlarını affetmelerini isterken yaptığı gibi ellerini havaya kaldırmasını izlediler.

“Bayanlar, size bomba gibi bir haber vereceğim. Gelirken korkunç bir şey duydum.”

Ruby gülümsemesini zorlukla bastırdı. Vera drama bayılıyordu.

“Ne oldu?”

“Pine çocukların en küçüğü bu sabah okulda bir grup yaşça büyük oğlanın saldırısına uğramış. Burnunun kırıldığını ve her tarafının ezilip morardığını söylediler. Jo-hnny Pine onu almak için okula gitmiş ve önüne gelene verip veristirerek kardeşini acil servise götürmüştü.” Kadınlar dehşet dolu gözlerle birbirlerine baktılar. “Ulu Tanrım! Bu dünya nereye gidiyor?” diye mırıldandı Ruby.

“Küçük bir çocuğa böylesi korkunç bir şeyi kim yapabilir?” diye sordu Rachel.

“Eğer dedikodular doğruysa, Koç Sharp’ın oğlu, Cari Buckley’in oğlu ve Sally Rankin’in ikizleri.”

Ruby başını salladı. “Ailelerinin iki öğretmen ve bir banker olduğu göz önüne alınırsa, Pine çocuğun adaletin gerçekleştiğini görmek adına fazla şansı olduğunu sanmıyorum.” “Bunu bilmiyorum,” dedi Vera. “Dr Quick onu tedavi ettikten sonra polis çağırmış. Çocuklara yönelik saldırıları polise bildirmek yasal bir zorunlulukmuş sanırım.” Vesta gözücuyla saate baktı. Bir sonraki randevusuna yirmi dakika vardı.

“Karakoldan Junie’yi arayıp çocukları tutuklayıp tutuklamadıklarını öğreneceğim.”

Ruby kaşlarını çatı. “Hayır arama! Her ne olacaksa kısa sürede haberini alırız. İşin içinde çocuklar olduğunda dedikodulara kulak vmemek en doğrusu.”

“O haklı,” dedi Vera. “Ayrıca Lisa George beşinci sınıflara matematik dersi veriyor ve okuldan sonra onun saçlarını yapacağım. Detayları ondan öğreniriz ne de olsa ağzında bakla ıslanmıyor.”

“Pine çocuk kaç yaşında?”

“İkinci sınıfta olduğunu söylediler,” dedi Vera. “Biliyorsun üç kardeşin başka hiç kimsesi yok. Büyük olan Johnny, iki küçük kardeşine bakıyor ve onların bütün sorumluluğu kendi omuzlarındayken, bu olay büyük olasılıkla onu çok sarsmıştır.”

“Neden öyle peki?” diye sordu Rachel.

Ruby hafifçe onun omzuna dokundu. “Çünkü babaları hapiste ve anneleri iki yıl önce aşırı dozdan öldü. O dönem Johnny çocukları Sosyal Hizmetler’e kaptırmak üzereydi ve şimdi eğer isterlerse bu meseleyi öne sürüp, onun sorumluluk sahibi bir ebeveyn olmadığını gerekçe göstererek çocukları elinden alabilirler.”

“Ama suçlanması gereken kişi o değil,” dedi Rachel. Ruby omuz silkti. “Onların gözünde bunun ne önemi var ki?”

“Bence bu korkunç bir şey,” dedi Rachel.

Ruby başıyla onayladı. “Bence de.” Sonra Rachel’ın saçlarına spreyle son şeklini verdi ve sandalyeyi döndürdü. “İşte bitti. Nasıl olmuş?”

“Güzel,” dedi Rachel, yeni kesilmiş saçlarını inceleyerek. “Beğendim. Ellerine sağlık Ruby.”

“Güle güle kullan hayatım. Ön tarafa geçip önümüzdeki hafta için randevunu ayarlayalım olur mu?”

Rachel şemsiyesini de yanma aldığından emin olarak eşyalarını topladı. Yeni saçının etrafa biraz gösteriş yapmadan bozulmasını istemiyordu. Arabasını şehir merkezine doğru sürerken, aklına tekrar okuldaki olay geldi. Yıllar önce çocuk sahibi olmama kararı vererek çok doğru bir iş yaptığını bir kez daha anladı.

*

Dori yıkanan bulaşıkları boşalttıktan sonra kirlileri makineye doldurmadan önce ağrıyan sırtını dinlendirmek için kısa bir mola verdi. Peynirli sandviçini yediği sırada, garsonlardan biri içeri girdi ve masalardan birine götürmek üzere ekmek sepetine mısır ekmeği doldurulmasını bekledi.

“Biraz önce duyduğum şeye asla inanmayacaksın. Bu sabah okulda büyük sınıflardan dört öğrenci, Pine kardeşlerin en küçüğünü fena halde dövmüş. Ağabeyi onu acil servise götürmüş ve doktor saldırıyı polise bildirmiş. İşler arapsaçına dönmüş....”

Aşçı Walter ekmekleri sepete koyduğu sırada, “Döven çocuklar kimmiş?” diye sordu.

“Koç Sharp’ın oğlu. Banker Buckley’in oğlu ve Sally Rankin’in ikizleri.”

Dori dehşete kapılmıştı.

“Böyle korkunç bir şeyi neden yapmışlar?”

“Sebebini öğrenemedim ama çocukların ne kadar acımasız olduklarını bilirsin. Soyadının Pine olması, bir hedef haline gelmesi için başlı başına yeterli.”

Dori’nin vücuduna dalga dalga bir sıcaklık yayıldı ve bayılacağını hissetti. Kendi kişisel hatalarını telafi etmekle

öylesine meşguldü ki bugüne dek Luther'in gelecekteki hayatına ilişkin hiçbir şey düşünmemişti. Ama şimdi önünde onu neler beklediğini görebiliyordu. O, babasının kim olduğu belli olmayan bir çocuktü ve hiçbir şey bu gerçeğı değıştirmeyecekti. Babasız doğmuş olmak onu da başkalarının hedefi haline getirecekti. Aniden midesi bulanır gibi oldu ve elindeki sandviçin kalan kısmını çöp kutusuna attı. Johnny Pine'ı hatırlıyordu; sessiz, yakışıklı ve daima ciddi görünen bir çocuktü. Şimdi bu ciddiyetin sebebini anlıyordu. Johnny'nin küçük kardeşı, kendi oğlu ve başkalarının öfkesi ve kibrinin kurbanı olan tüm çocuklar için yüreğı sızladı.

Garson dedikoduları iletmiş olmanın verdiği rahatlıkla ekmek sepetini Walter'ın elinden aldı.

“Teşekkürler Walt. Şimdi içeriye geri dönmeliyim ama bana sorarsanız oğlanların başına hiçbir şey gelmeyecek-

tir. İşin içinde güç ve para olduktan sonra, sonuç asla değışmez.”

Dori tabakları temizlerken Johnny Pine'ın kaderini düşündü. Okuldayken Johnny ondan birkaç dönem üst sınıftaydı ve Dori onun asla bir kız arkadaşı olduğunu ya da okul aktivitelerine katıldığını görmemişti. Sahip olduğu aile göz önünde bulundurulunca, hayatta vazgeçmesi gereken çok şeyi olduğunu düşünüyor olması muhtemeldi.

Ama Dori'nin ailesi düzgün insanlardı, tıpkı büyükbabası gibi. İyi bir üne ve isme sahiplerdi. Her şeyi karıştıran, hayatını darmadağın eden kendisiydi. Artık yapabileceğı tek şey, bir daha aynı hataya düşmemek olacaktı.

Vardiyası bittiğinde adım atmaya hali kalmamıştı ve restorandan ayrılırken dışarıda hâlâ yağmur çiseliyordu. Büyükbabasını arayarak gelip onu almasını isteyebilirdi.

Ama Luther'i sarıp sarmalayarak araç koltuğuna yerleştirmek oldukça zaman alan zahmetli bir işti. Ayrıca yol o kadar uzun değildi ve işe yürüyerek gidip gelmek kendisiyle baş başa kalabildiği tek zamandı.

Su birikintilerinden kaçınarak ve mağazaların tenteleri altına sığınarak yürümeye koyuldu. Rüzgâr Őemsiyeye sahip çıkmayı zorlaştırıyordu bu yüzden Őemsiyesinin ucunu sıkıca kavradı ve başına yakın mesafede tutmaya çalıştı. Yoldan geçen araçlardan birkaçı koma almaya başlayınca dönüp el etti ama kendisine alınmadığını anlayınca yürümeye devam etti.

Rüzgârın hızını gitgide artırmasıyla birlikte yağmur yönünü değiştirdi ve pantolon paaları iyiden iyiye ıslandı. Eve gidene kadar sırlıslık olacaktı ama bunu dert etmedi; ne de olsa çaresi olan bir durumdu. Aklına tekrar küçük Pine oğlan geldi ve Johnny'nin de tıpkı kendisi gibi sorumluluklarından korkup korkmadığını düşündü.

Luther onun bütün dünyasıydı ama hayata bir sıfır yenik başlamıştı. Dori kendi hatalarının onun hayatını etkilememesi için bir yol bulmalıydı. Başını öne eğdi ve adımlarını hızlandırdı. Eve varıp arka kapıdan içeri girerken, hem ıslanmış hem üşümüştü.

Oturma odasından gelen televizyon sesi haricinde ev oldukça sessizdi. Yağmurluğunu, Şemsiyesini ve ıslak ayakkabılarını portmantoya koydu. Üstünü değiştirmek için içeri girdiğinde, büyükbabasının ve Luther'in sallanan koltukta uyuyakaldıklarını gördü. İzledikleri programı görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. Timsah avına çıkan insanları izlemek, Meeker Webb'in en büyük eğlencelerinden biriydi ve görünüşe göre Luther de bundan hoşlanıyordu. Tıpkı güneşin altında uyuyan rahatına düşkün bir kedi gibi, büyükbabasının kuşağında sere serpe yayılmıştı.

Üzerine kuru bir şeyler geçirmek için aceleyle odasına gitti ve sonra etraftaki kıyafetleri toplamaya koyuldu; evde daima yıkanması gereken bir şeyler vardı. Ardından alışveriş listesine aklındaki maddeleri ekledi ve sonra da yerleri süpürmeye karar verdi. Hem gürültüsüz hem de yapılması gereken bir işti. Temizliği bitirdiğinde, evin erkekleri de uyanmak üzereydi.

Luther onu gördüğünde neşeli bir çığlık attı ve Meeker'i da uyandırdı. Artık onu zaptetmek mümkün değildi. Luther annesini istiyordu ve bu, Dori'nin kalan işlerini yaparken onu yanından ayıramayacağı anlamına geliyordu.

(BöUuri/

JOHNNY ÇOCUKLARI ALIP EVE DÖNDÜ, BEEP'İ YATAĞA YATIRDI VE Marshall kardeşinin yanına oturup TV izlemeye koyuldu. Johnny kendisine bir kahve yapmak için mutfağa gitti ve suyun ısınmasını beklerken, çocukların kendisiyle beraber olduklarını haber vermek için Bayan Jane'i aradı.

"Hasta mı oldular?" diye sordu kadın. Jane tıpkı kötü davranışlar gibi mikroplara karşı savaşmayı da kendine görev edinmişti ve tamamen iyileşmeden onların diğer çocukların yanına yaklaşmalarını istemiyordu.

"Hayır efendim. Beep bugün okulda yaralandı."

"Ah, bunu duyduğuma üzüldüm. Oyun parkında mı düşmüş? İnsanlara yıllardır oradaki demirlerin sağlam ve güvenli olmadıklarını söylüyorum."

Johnny hiç tereddütsüz olanları anlatmaya koyuldu. Meseleyi tüm çıplaklığıyla gözler önüne serecekti.

"Hayır. Bir grup oğlan adeta bir çete gibi üzerine çullanıp onu dövmüşler. Fena halde hırpalanmış."

Bayan Jane gürültü patırtıdan hoşlanmazdı ama düzgün davrandıkları zaman Pine oğlanları severdi.

“Pekâlâ bu korkunç bir şey. Gerçekten çok üzüldüm. İstasyonun oradaki serseriler mi yapmış bunu?”

Johnny, terk edilmiş bir depoda kendi kendilerine müzik yapan bir grup zararsız genci suçladığı için kadına aşırı tepki vermek istemedi ve derin bir nefes aldı.

“Hayır efendim. Saldıranlar sizin oralardan. Koç Sharp’ın ve Banker Buckley’in oğulları ile Bayan Ran-kin’in ikizleri.”

Hattın diğer ucunda önce bir iç çekiş, ardından sessizlik oldu. Johnny kadının telefonu tam kapatacağını düşünürken, Bayan Jane titreyen sesiyle bir soru daha sordu.

“Durumu ne kadar kötü?”

“Burnu ve kaburgaları kırık. Birçok yerinde ezilme var. Yüzü şiş, birkaç dişi dökülmüş ve gözleri morarmış halde. İyileşip tekrar kreşe döneceği zaman size haber veririm.”

“Ah, Johnny. Ben gerçekten çok üzgünüm.”

“Evet efendim ben de öyle,” dedi Johnny ve telefonu kapattı.

Şimdi öncelikli meseleyi hallettiğine göre, artık uzun vadede neler yapacağına odaklanması gerekiyordu. Kendine bir fincan kahve doldurdu ve telefon rehberini yanma alarak mutfak masasına oturdu. Avukatı aramanın vakti gelmişti.

*

R Nutt Buttermann ya da kasabada bilinen adıyla Peanut, okuldaki olayı sekreterinden duymuştu. Sekreter de kocası okulda servis şoförü olarak çalışan görümcesinden. Peanut

çok geçmeden Paul Quick'ten bir telefon aldı; doktor sosyal sorumluluk kapsamında Johnny Pine'm davasıyla ücretsiz olarak ilgilenmesini rica ediyordu. Peanut ezilenlere karşı daima sempati beslerdi ve Johnny Pine'm ailesini Sosyal Hizmetler sisteminden çekip almasını takdir

etmişti. Yardım etmeyi hemen kabul etti. Sekreteri odasına girdiği sırada Pine'ı kendisi mi aramalı yoksa onun iletişime geçmesini mi beklemeli diye düşünüyordu.

“Telefonda adı Johnny Pine olan genç bir adam var. Bugün onunla görüşüp görüşemeyeceğinizi soruyor. Ona ne cevap vereceğimi bilemedim çünkü bugün aslında yeni randevu almak için bir boşluğunuz yok ama bir sonraki randevu çoktan gecikti. Gelecek olan kişi kasabanın yaklaşık sekiz kilometre dışında oturuyor ve bu yağmurda dışarı çıkmaktan vazgeçmiş olabilir.”

“Telefonu bana bağla,” dedi Peanut. “Önce onunla bir konuşayım, sonrasına bakarız.”

Sekreter başını salladı ve odadan çıkarken kapıyı arkasından kapattı.

Peanut yerine oturarak telefonun aktarılmasını bekledi ve hattın diğer ucunda Johnny'nin sesini duyduğunda, öne doğru eğilip dirseklerini masaya koymuş, savaşa girmek için çoktan hazırdı. Ezilenler için mücadele etmeye adeta bayılıyordu.

“Merhaba, ben Buttermann.”

“Bay Buttermann, adım Johnny Pine ve benim bir avukata ihtiyacım var. Dr. Quick bana sizin adınızı verdi ve-” “Quick beni aradı,” dedi Peanut. “Kardeşinin başına gelenler için çok üzgünüm ve bu davayı ücretsiz üstleneceğim. Bu arada

kardeşinin adı neydi? Quick söylemişti ama not almayı unutmuşum.”

Johnny işin bu kadar kolay halledilmesinden dolayı biraz şaşkındı. Bir süre tereddüt ettikten sonra, “Adı Brooks ama herkes onu Beep diye çağırır,” dedi.

Peanut kıkırdadı. “İyi bir takma adın değerini bilenlerdenim. Bana verdikleri isim yüzünden aileme uzunca bir süre kin güttüm ama bu tuhaf isim sayesinde insanların akıllarında kolayca yer edindim. Civarda bir avukata ihtiyaç duyduklarında, insanların aklına ilk benim adım geliyor.”

Johnny rahatladı. Adam kesinlikle arkadaş canlısı ve mütevazı biriydi.

“Yaptığınız iyilik için size daima minnettar kalacağım.” Peanut eline bir not kâğıdı ve kalem aldı. “Benim için bir zevk. Şimdi yapmamız gereken ilk şey, ailelere bu olaydan kaynaklanan hastane masraflarının kendi sorumluluklarında olduğunu hatırlatmak olmalı. Bunun için onların kişisel bilgilerine ihtiyacım olacak. Dr. Quick’in olayı polise bildirdiğini biliyorum. Kardeşin ifadesini verdi mi?”

“Evet bayım. Memur Pittman acil servise geldi ve ifadesini kayda aldı. Yanımızdan ayrılırken diğer çocukların ifadelerini almak üzere okula gideceğini söyledi.”

“Harika. Metnin bir kopyasını ondan alırım. Şimdi verilen zararlar için bir tazminat talebin var mı?”

Johnny şaşırıldı. “Hayır hayır. Ben kimseyi mahkemeye vermek istemiyorum. Ben yalnızca hastane masraflarını ödemelerini ve okul tarafından o çocuklara gerekli cezaların verilmesini istiyorum. Kimsenin, deyim yerindeyse olanların üstünü örtmek için bir ödeme yapmasını istemiyorum.”

“O zaman amacımız bu yönde olacak,” dedi Peanut. “Önce ben bir polisle konuşayım ve herhangi bir suçlama yapıp yapılmayacağını öğreneyim. Seni daha sonra arayabilmem için bana telefon numaranı ver.”

Johnny adama numarasını verdi ve birkaç dakika daha konuşup telefonu kapattılar. Bu işin sonunun nereye varacağını kestiremiyordu ama bir avukat desteği almış olmak içini rahatlatmıştı.

Saate baktığında öğle yemeği vaktinin çoktan geçtiğini gördü ve hemen çocukların odasına gitti.

“Hey Marshall, beslenmeni eve getirdin mi?”

“Evet, çantamın içinde.”

Beep’in gözleri yaşlarla doldu. “Benim ağzım acıyor. Hiçbir şey yemek istemiyorum.”

Johnny’nin yüzü asıldı. Acil serviste verdikleri ağrı kesicilerin etkisi azalmış olmalıydı. “Üzgünüm ufaklık. Gidip ilaçlarını alayım ve dönüşte sana çorba getireyim. Tavuklu noodle’a ne dersin? Hem en sevdiğin şey hem de çiğnemene gerek yok.”

Beep başıyla onayladı.

“Sen dışarıdayken, ben yemeğimi Beep’in odasında yiyebilir miyim?” diye sordu Marshall.

Johnny’nin, yemeklerin yalnızca masada oturulup yenmesiyle ilgili katı bir kuralı vardı ama bugün kurallar çiğnenebilirdi.

“Tabii, olur. Ve eğer istersen yanında gazoz da içebilirsin. Buzdolabında birkaç tane olacak.”

“Ben de bir tane içebilir miyim?” diye sordu Beep.
“Marshall’la birlikte bir kutuyu paylaşmaya ne dersin? Eğer isterseniz daha sonra ikincisini de açarsınız.”

“Tamam,” dedi Beep ama yine gözünden yaşlar süzölmeye başlamıştı.

Johnny yatağın kenarına oturdu ve Beep’in dizini okşadı. Onun da içinden ağlamak geliyordu.

“Çok üzgünüm ufaklık. Biraz daha dayan. Hemen gidip ilaçlarını getireceğim,” dedikten sonra Marshall’a döndü.
“Beep sana emanet.”

Marshall başını salladı.

Johnny vakit kaybetmeden tekrar dışarı çıktı. Kıyafetleri hâlâ rahatsız edici derecede ıslaktı ama evde kalma-diktan sonra onları değıştirmenin anlamı yoktu. Olanları düşündükçe hâlâ midesi bulanıyordu ve Beep’in bu kadar acı çekiyor olması onu öfkeliendiriyordu. İntikam almak istiyordu. O çocuklara yaptıklarının hesabını sormak ve bedelini ödetmek istiyordu. Ama suça karışanlar da çocuk olunca adalet nasıl sağlanabilirdi ki?

Ayrıca onlardan intikam almak için kendi yöntemlerini kullanması söz konusu değildi. Hukukun ve avukatın desteğı onun yanındaydı. Onlar elbette işleri yoluna koyacaklardı. Yapması gereken tek şey gündelik hayatına ve çalışmaya devam etmektir. Motoru çalıştırdı, yuva dedikleri yaşlı binaya doğru hızlıca bir bakış attıktan sonra arabayı vitesine geçirip yola koyuldu.

İlk durağı reçeteyi bırakmak için uğradığı eczaneydi. İlaçlar hazırlanırken markete gidip evin eksiklerini almayı planlıyordu.

Eczaneye girdiğinde LilyAnn Dalton şampuan şişelerini rafa diziordu. Onu görünce hemen elindeki işi bıraktı.

“Johnny! Beep’in okulda yaralandığına dair korkunç söylentiler duyduk. Bu doğru mu?”

“Evet. Korkarım doğru.”

LilyAnn’in eli istemsizce kammıda taşıdığı bebeğine gitti.

“Beep iyi mi? Böyle bir şeyin olduğuna inanamıyorum.”

“Evde dinleniyor ama okula tekrar başlayabilmesi için epey zamana ihtiyacı var.”

Konuştukları sırada eczacı Bay Philips de içeri girdi. “Johnny? Senin oğlan iyi mi?”

“İyi olacak,” dedi Johnny ve elindeki iki reçeteyi adama uzattı. “Bu ilaçları hazırlayabilir misiniz lütfen?” “Hemen ilgileniyorum,” dedi adam ve aceleyle işe koyuldu.

LilyAnn sesini alçaltarak sordu, “Bunu yapanlar gerçekten de Koç Sharp’m, Buckley’in ve Rankin’in oğulları mı?” Johnny başıyla onayladı.

Kadının gözleri faltaşı gibi açıldı; “iyi aile çocukları” tarafından böylesi korkunç bir olayın gerçekleştirildiğini duyunca serseme döndü.

“Birisi onu tekmelediklerini söyledi. Bu doğru mu? Gerçekten de o kadar kötü durumda mı?”

Johnny içini çekti. Aynı şeyleri tekrar tekrar anlatmaktan nefret ediyordu ama sokaklarda dedikodu yapılmasın-dansa gerçeklerin kendi ağzından duyulması daha iyiydi.

“Evet, doğru. Aslına bakarsanız onu fena hırpaladılar. Burnu ve birkaç kaburgası kırık, yüzü şiş. Dişlerinden bazıları

dökülmüş, gözleri morarmış durumda, sırtında ve bacaklarında çürüklerle ezilmeler var.”

Söylediği korkunç şeyler karşısında LilyAnn gözyaşlarını tutamadı.

“Ah Tanrım! Neden Johnny, neden bunu yaptılar?” Johnny gözünün seğirdiğini hissetti.

“Çünkü soyadı Pine. Çünkü saçma yapışan sakızı keserek çıkardım ve onlar saçkıran hastalığı olduğuna karar verdiler. Çünkü onlar yaşadıkları yerlerin gücüyle kim olduklarına bakarak kendilerinin daha üstün olduklarını düşünen küçük, acımasız, aşağılık yaratıklar. İlaçları almak için birazdan geri döneceğim.”

Gözyaşlarını gizleyen yağmura minnet duyarak başı dik halde eczaneden ayrıldı.

O gece Blessings ayağa kalktı. Bazı bölge sakinleri, Pine oğlanlarından biriyle aralarında çıkan küçük bir kavga yüzünden, iyi aile çocuklarının karakola götürülüp sıradan suçlular gibi polis kaydına geçirilmesi karşısında dehşete kapıldılar.

Bazıları da soyadı ne olursa olsun, küçücük bir çocuğun kendinden büyük dört oğlan tarafından acımasızca dövülmesi karşısında dehşete kapılmıştı. Ve bölge halkı arasında böylesi keskin bir kutuplaşma Amerika İçsavaşı’ndan beri görülmuş bir şey değildi.

*

Dori kasabada kopan kıyametten habersiz bulaşık yıkıyor ve mama sandalyesinde, oturduğu yerde elindeki kurabiyeyi dişleyip mırıldanan küçük bebeğinin çıkardığı sesleri dinliyordu.

Meeker oturma odasında televizyon izliyordu. Arada sırada midesini sıvazlayıp gaz çıkarıyordu. Yediği bir şeyler dokunmuş olmalıydı. Oturduğu yerde bir kez daha esneyip gerinerek tekrar geçirdi.

“Kahrolası fasulye,” diye söylenip yerinden kalktı ve mide ilacı almak için mutfağa yöneldi.

Dori onu görünce gülümsedi.

“Selam büyükbaba. İçecek soğuk bir şeyler ister misin?”
“Hayır tatlım. Ben iyiyim. Yediğim fasulye başıma dert oldu. Yalnızca asit giderici bir ilaca ihtiyacım var.” Dori karşarım çattı, “Midene dokunan şey o değil, yediğin jalapeno biberleri.”

Meeker sırtıttı. “Tıpkı büyükannen Caroline gibi konuştun,” dedi, dolapta aradığı ilacı bulup ağzına çiğnenen tabletlerden birini atarak.

Luther şişeyi işaret edip bir çığlık attı.

Meeker güldü, “Bu şeker değil ufaklık! Sen önündeki kurabiyeni yemeye devam et... ya da ondan geriye kalanları.” Dori yerdeki ve Luther’in önündeki kırıntılara baktı, ardından şişko küçük parmaklara bulaşan kırıntıları görerek gözlerini devirdi.

“Luther Joe! Sen çok pis bir çocuksun. Sanırım sana banyo yaptırıp yatağa götürmenin zamanı geldi.”

Meeker torununu dikkatle süzdü; yorgunluktan omuzları çökmüş, yüzünün rengi kaçmıştı.

“Saat beş, kalkmak için çok erken öyle değil mi?”

Dori omzunu silkti. “Evet öyle ama böylelikle eve erken dönüyorum, bu yüzden benim için sorun değil.” Meeker onun tavırlarına ve metanetine hayrandı. Kırılgan görünüşüne karşın, Dori güçlü bir kızdı. Torununun içinde bulunduğu durum yüzünden kendini hep birazcık suçlu hissediyordu; hayatında bir kadın olsa her şeyin bambaşka olabileceğini düşünüyordu. Sonra Luther’e baktı. Eğer her şey bambaşka olsa, bu ufaklığa sahip olamayacaklardı ve bu tam anlamıyla bir trajedi olurdu.

“Sanırım önerdiğin soğuk içeceği alacağım,” dedi ve Dori eline ıslak bir havlu alıp Luther’i ve etraftaki pisliği temizlemeye başlarken, dolaptan kendine bir kola aldı.

Dori bebeğini odaya taşıırken yağmur ve rüzgâr hâlâ çatıya ve camlara vuruyordu. Luther şiko minik elleriyle annesinin yanaklarına vurdu ve bir parmağını ağzına soktuğunda, Dori onu yalandan yiyecekmiş gibi yaptı.

Luther neşeyle bir çığlık attı.

Dori güldü.

Ve her gece tekrarlanan ritüellerine devam ettiler. Yatağa girdiğinde fırtına dinmiş ve ev sessizliğe bürünmüştü. Yalnızca koridorun sonundaki odadan Meeker’in horlamaları duyuluyordu. Bir de odanın diğer köşesindeki beşiğinde uyuyan Luther’in parmak emme sesi. Dori içini çekti, günün bittiğine memnundu ama rahatladığı anda Johnny Pine’in küçük kardeşinin başına gelenleri ve ardından Johnny’yi düşündü. Sonra da bugün yaralanan Luther olsa nasıl bir korkuya kapılacağını gözünde canlandırdı. Tuhaf bir şekilde ikisi de aynı gemideydi; çocuk yetiştiren gençler. Aralarındaki tek fark onun büyükbabasının olmasıydı. Johnny’nin ise kimsesi yoktu. Korkuya kapıldığı zamanlarda

kiminle konuştuğunu merak etti ve sonunda yorgunluğa yenik düşerek gözlerini kapatıp uykuya daldı.

*

Johnny gecenin ilerleyen saatlerinde patronundan bir mesaj aldı. Yarın havanın çalışmak için uygun olmadığını ve izinli sayılacağını, Beep’le ilgilenip etrafta duyduğu sözlere kulak asmamasını söylüyordu.

Kamına bir yumruk yemiş gibi hissetti, okuldaki olayın insanlar arasında nasıl bir kargaşaya yol açtığını merak ediyordu. Patronunun mesajından, asıl kurban Beep olmasına rağmen insanların kendilerine kızgın oldukları anlaşıyordu.

Çocukları kontrol etmek için yerinden kalktı. Hâlâ uyuyorlardı, kendine bir kahve suyu koydu ve hazır olana kadar duş alıp giyinmeye gitti. Eğer işler sarpa saracaksa, olaylarla hazırlıksız bir şekilde yüzleşmek istemiyordu.

Hızlıca duşunu aldı ve vücudunu havluya sararak, eline bir parça tıraş köpüğü sıktı. Babasını bir kez olsun tıraşlı ve düzgün giyimli gördüğünü hatırlamıyordu ve onun tam zıttı olmak için çabalamak içinde yer etmişti. Çocukların üçü de babalarının siyah ve gür saçlarını almışlardı ve bu da onları bir kez daha “Pine’lardan biri” yaftasıyla damgalamaya yetiyordu. Ama bu, onun davranışlarına da sahip olacakları anlamına gelmiyordu.

Tıraşını olduktan sonra giyindi ve kahvesini içmek üzere mutfağa döndü. Siyah içeceğin ilk yudumu boğa-

zindan geçmeden, beyni tam kapasite çalışır duruma gelemiyordu.

Kahvaltı için Beep'in rahatlıkla yutabileceği ne hazırlayabilir diye düşünürken en popüler yiyecekleri olan yulaf ezmesini pişirmeye karar verdi. Yulaf ve suyu ölçtü, içine bir çentik tuz katıp ocağın altını yaktı ve malzemeleri karıştırmaya başladı.

Bir süre sonra içeride bir kapının açıldığını duydu. Çocuklardan biri ya da her ikisi uyanmış olmalıydı. Birkaç dakika sonra Marshall eşikte belirdi.

"Beep'in burnu kanıyor."

"Hemen geliyorum," dedi Johnny ve ocağın altını söndürüp elindeki işi bıraktı. Ya kendi ısıısıyla pişecek ya da daha sonra altını tekrar yakması gerekecekti.

Daha odaya varmadan Beep'in ağlamasını duydu ve yüreği cız etti. Annelerinin ölümünden beri ilk kez onun yokluğunu bu kadar derinden hissetti. Beep'in şefkate ve kucaklanmaya ihtiyacı vardı ve Johnny oğlanların ikisine de şimdiye dek sıkıca sarılmamıştı. Onlarla şakalaşırdı, cümlelerini düzeltirdi, onları besler ve severdi; onların da kendisini sevdiğini bilirdi ama şimdi bundan çok daha fazlasına ihtiyaçları vardı - ve bu iş için kendini son derece yetersiz hissediyordu.

Banyoya uğradı ve eline geçirdiği ıslak bir elbeziyle küçük bir havluyu yanına alıp odaya girdi.

Beep yatağında doğrulmuş hıçkırıklarla ağlıyordu. Saçları havaya dikilmişti ve gözleri öylesine şişmişti ki onları zar zor görebiliyordu. Burun deliklerinin birinden ince bir kan aşağı süzölüyordu ve yastığının üzeri kan lekeleriyle dolmuştu.

Johnny o an kardeşini bu hale getiren çocuklardan ölesiye nefret etti. Beep'in yanına uzandı ve kollarını iki

yana açtı. Beep sürünerek kendini onun kollarına bırakıp Johnny'nin göğsünde gevşeyerek ağlamaya devam etti.

Johnny onun yalnızca acı çektiği için değil, dün yaşananlardan ve okula döndüğünde olanların tekrarlanacağından korktuğu için ağladığından şüphe etti. Küçük kardeşinin yüzündeki kanları ve gözyaşlarını silerken, onu kendine olabildiğince yakın tuttu.

“Durum kötü değil. Bu yalnızca ufak bir kanama,” dedi Johnny ve telaşlı gözlerle kendisine bakan Mars-hall’a gözucuyla bakıp, sözlerine destek çıkması için göz kırptı. “Canı acıyor ve her tarafı yara içinde; ama durumu daha kötüye gitmiyor öyle değil mi Marshall?”

Marshall başıyla onayladı ve sonra gözyaşlarına boğuldu.

“Ah hey! Yapmayın ama çocuklar. Beni üzüyorsunuz,” dedi Johnny. Sesi titriyordu. “Buraya gel ve bana sıkıca sarıl Marshall.”

Marshall kendini Johnny’nin kollarına bıraktı, omuzları hâlâ boğuk hıçkırıklarla titriyordu.

Johnny yanağını Marshall’m başına dayadı ve hıçkırıkları bastırmaya çalıştı.

“Burnum kanıyor benim,” diye bağırdı Beep.

Johnny kendini topladı, Marshall’m başına bir öpücük kondurdu ve hızlı bir kucaklamadan sonra ona bir de görev verdi.

“Bana banyodan yeni bir ıslak havlu getirir misin?”

Marshall kolunun tersiyle burnunu silerek hızla odadan çıktıği sırada Johnny, Beep’e döndü.

“Şimdi şu küçük burnu bir görelim bakalım.”

Beep başını kaldırdı.

Johnny kontrol ettiğinde, burun deliklerinden birindeki sargı bezinin yerinde olmadığını gördü. Büyük ihtimalle uykusunda bir yerlere kaybolmuştu.

“Ne olduğunu anladım Beep. Dr. Quick’in burnuna yerleştirdiğı bandajlardan biri düşmüş. Yeni bir sargı beziyle durumu hemen düzelteceğim tamam mı? Ağrın var mı?”
Beep başım salladı.

“Sana bir ağrı kesici daha vereceğim,” dedi Johnny, Marshall elinde ıslak havluyla geri döndüğü sırada. “Bu harika. Ben Beep’le ilgilenirken sen git ve üzerini giyin. Yulaf ezmesi pişirdim. Eğer bizi bekleyemeyecek kadar açsan yemeye başlayabilirsin.”

“Kuru üzüm de koyabilir miyim?”

Johnny sırtıttı. “Koyabilirsin. Korkarım günün birinde o üzümlerden birine dönüşeceksin.”

Marshall kendi kahvaltılık gevreğini hazırlayacak olmanın verdiği mutlulukla üzerine hemen kıyafetlerini geçirdi ve Johnny fikrini değıştirmeden önce odadan sıvıştı.

Beep Johnny’nin kucağında kıpırdandı ve başını kaldırdı.

“Benim icabıma mı bakacaksın?”

Johnny sırtıttı. “Evet ufaklık, şimdi senin icabına bakacağım. Üzerini giyindikten sonra biraz yulaf ezmesi yemeyi dener misin?”

Beep kaşlarını çattı. “İçinde biraz üzüm istemiyorum.”
“İçinde hiç üzüm istemiyorsun.”

“Ben de öyle söyledim,” dedi Beep iç çekerek. “Tamam ufaklık. Şimdi şu kanlı tişörtü çıkartıp üzerine temiz bir şeyler giydirelim ve sonra gidip ilaçlarını alayım.”

Johnny canının daha fazla acımaması için yeni tişörtü esneterek başından geçirirken, Beep’in vücudundaki yara berelerin gitgide büyüdüğünü ve morardığını fark ederek yüzünü ekşitti. Bu haliyle çok daha kırılğan görünüyordu. Hâlâ bu olanlara inanamıyor ve bütün izlerin tamamen iyileşmesi için ne kadar zaman gerekeceğini kestiremiyordu.

*

Ruby Dye, Curl Up and Dye’in kapısının kilidini açtı ve kapıda asılı tabelayı “Kapalı”dan “Açık” durumuna geçirdi.

Bugün fevkalade yoğun bir gündü. Vesta hasta olduğundan gelmemiştı ve Ruby ile Vera, onun randevularıyla da ilgileneceklerdi. Öğle yemeği için mola veremeyecek olsalar da bunu sorun etmiyorlardı.

Dün gece telefonda müşterileri bölüşmüşlerdi. Ruby elinin altında doğru ürünler olup olmadığını kontrol etti. Vesta’nın yerine bakacağı müşterilerden biri Before and After kreşini işleten Jane Farris idi. Biraz sinirli bir yapısı olmasına rağmen, Ruby, Jane’i severdi. Ama ona göre insan eğer çocuklarla ilgili bir iş yapacaksa, en azından onlarla vakit geçirmekten hoşlanmalıydı. Oysa Jane çocuklardan; yerlere işeyen, mobilyaları çiğneyen pis birer kuklalarmış gibi bahsederdi ki Ruby durumun gerçekte böyle olduğuna hiç inanmıyordu.

Kısa bir süre sonra ilk randevusu kapıda belirdi; hemen ardından da Vera ve Mabel Jean birlikte içeri girdiler ve gün hızlı bir şekilde başladı. Ruby günü planlarken, herkesin dilinde Brooks Pine meselesinin olacağını hiç düşünmemiştir. Jane Farris salona gelene kadar, Ruby duydukları karşısında taş kesilmiş ve Vera'nın yanakları da öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Mabel Jean elindeki törpüyü adeta bir testere gibi kullanıyor, bu talihsiz aileye karşı saygısız cümleler kuran müşterileriyle tartışmaya girmemek için adeta dişlerini sıkıyordu.

Olayın daha fazla büyümeden kapanıp gitmesini isteyen insanların çokluğu karşısında şoka girdiler.

Jane Farris'in içeri girdiği sırada Mabel Jean ayak işlerine bakıyor ve Ruby de son müşterisinin kesiminin ardından yere dökülen saçları süpürüyordu. Farris ceketini astığında Ruby onu karşılamaya hazırды.

"Günaydın Jane!"

Jane eliyle onu selamladı.

"Günaydın Ruby. Beni randevuların arasına sıkıştırdığın için sana minnettarım. Yaşlandıkça, başka birinin saçlarımı yapması bana zevk veriyor."

Ruby'nin yüzü sevinçle ışıldadı. "Bunu duymak ne güzel! Bu tarafa gel de hemen işe koyulalım."

Jane, Luwanda Peeples'in Vera'yla koyu bir sohbeta dalmış olduğunu fark etti ama konuşmalarını bölmek için selam vermedi. Luwanda'nın kocası Belediye Meclisi'ndeydi ama tavırlarına bakacak olsanız, sanki Amerika devlet başkanı olmaya yalnızca bir adım mesafedeydi.

Jane koltuğa oturur oturmaz, Ruby boynunun etrafına bir örtü doladı ve saç yıkama koltuğuna kadar ona eşlik etti. Jane alışılmadık bir şekilde sessizdi ve Ruby de bu sakinliğe ihtiyacı olduğunu düşünüp bilinçli olarak bir sohbet başlatmadı. Yıkama ve durulama işlemleri bittikten sonra, kurutma ve fön çekimi için tekrar diğer tarafa geçtiler. Ruby parmaklarıyla Jane'in saçlarını taradı.

“Vesta saçma şekil vermek için bigudiler yerine saç maşası kullanıyor öyle değil mi?”

Jane aynada kendini inceliyor, bir zamanlar nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalışıyordu. Ama şimdi tek gördüğü yuvarlak yüzlü, geniş burunlu, gıdısı çıkmış orta yaşlı bir kadındı. Ruby'nin kendisine bir soru sorduğunu fark ettiğinde bu düşünceler arasında kaybolmuştu.

“Ah, affedersin ne dedin?”

“Vesta saç maşası kullanıyor öyle değil mi?”

“Evet. Artık bigudilerle kurutucunun altında oturup bekleyecek kadar sabrım kalmadı,” dedi ve sonra gülümseyerek ekledi, “geri alıyorum. Artık kelimesini kullanmamalıydım çünkü hareketsiz bir şekilde oturup beklemeyi hiçbir zaman sevmedim. Bazı alışkanlıklar hiç değişmiyor sanırım.”

Ağzından bu cümleler dökülürken, Luwanda Peeples, Vera'yla yaptığı özel sohbetini ortaya taşıdı.

“Haklısın Jane. Bazı şeyler hiç değişmiyor. Mesela işe yaramaz Pine ailesinin bir başka üyesinin başının yasalarla yine derde girmesi gibi! Vera'ya tam da bundan bahsediyordum; dört tane iyi aile çocuğunun ufak çaplı bir didişme yüzünden nezarete atılması ne korkunç bir olay! Oysa herkes Pine'larm ne kadar işe yaramaz insanlar

olduklarını biliyor. Anne uyuşturucudan ölmüş, baba hapiste ve oğlan kavgadan kazasız belasız kendini sıyırırken, başları belaya giren zavallı o çocuklar oldu. Hepsi de düzenli olarak kiliseme gelirler ve bence onlara karşı ortada büyük bir hak gaspı var.”

Ruby, Jane’in ıslak saçlarından henüz bir tutamını tarayıp bir fırçanın etrafına dolamış ve fön makinesini fırçaya doğru yaklaştırmıştı ki, Jane hızla oturduğu koltuktan döndü ve Ruby’nin kontrolünden çıkan fırça elinden kayıp üzerine saçlar dolanmış halde ensesinden aşağı sarktı.

Jane deliye dönmüş gibiydi. Luwanda’ya öylesine kızmıştı ki sinirden titriyordu.

“Düşüncelerini sesli olarak dillendirmemelisin, diyemem elbette ama eğer dedikodu yapacaksan öncelikle gerçekleri adamakıllı öğrenmelisin Luwanda Peeples.” Bu beklenmedik tepki karşısında Luwanda’nın gözleri önce faltaşı gibi açıldı, ardından öfkeyle kısıldı ve etrafına zehir saçan bir yılan gibi söze atıldı. “Dedikodu yapmıyorum! Olanları, aynı zamanda benim bahçemle de ilgilenen Buckley’in bahçıvanından duydum.”

“Pekâlâ ben ağzından çıkan her şeyin koca bir yalan olduğunu çok iyi biliyorum; çünkü olanları bizzat Johnny Pine’dan dinledim!” diye bağırdı Jane.

Ruby bir an için durum daha kötüye gitmeden araya girip bu tartışmayı bitirmeli mi, diye düşünse de içten içe nihayet birinin Pine ailesinin lehine konuşmasından mutluluk duyduğu içinsesini çıkarmadı. Ama geriye dönüp bakma şansı olsa, bunun hiç de akıllıca bir karar olmadığını görecekti.

“Ben yalan söylemiyorum!” diye feryat etti Luwanda oturduğu koltukta öne doğru kayarak.

Vera'nın sıkıdığı saç spreyi doğrudan ensesine geldi ama Luwanda bunu umursamış görünmüyordu.

“Pekâlâ dört tane yaşça büyük çocuğun, kendilerinden çok daha küçük bir oğlana saldırmasının mantıklı bir gerekçesi olabilir mi?” diye çıkıştı Jane.

Luwanda ağzından tükürükler saçarak cevap verdi.

“Yanlış birşey yapmış olmalı!”

“Ah evet, bir şey yapmış haklısın! Saçma sakız yapıştırmış. Ağabeyi de makasla saçının o kısmını kesip onu okula yollamış; dört tane zorbanın yalnızca onunla alay edip sataşmakla kalmadığı, öldüresiye tekmeledikleri yere.”

Luwanda'nın nefesi kesilmişti.

“Bana söylenen bu değil!”

“O ufak Pine oğlanı, benim kreşimdeki oğlanlardan biri. Yedi yaşında ve ikinci sınıfa gidiyor. Daha küçücük bir çocuk ve şimdi o eşkıyalar yüzünden burnu ve kabur-galan kırık, gözleri mosmor, dişleri dökülmüş ve ciddi kas zedelenmeleri var. Senin küçük koro üyelerin ona gaddarca davrandılar ve ben, bu yüzden çok öfkeliyim!” Luwanda dudaklarını oynatsa da ağzından tek bir kelime çıkmadı.

Vera şok içindeydi. Çocuğun yaralandığını duymuştu ama durumun bu kadar kötü olduğunu bilmiyordu.

“Emin misin? Bunların hepsini yapmışlar mı gerçekten?” diye sordu.

“Evet eminim. Johnny ile konuştum. Onu acil servise götürmek zorunda kalmış ve uzun bir süre okula geri dönemeyecek. Ayrıca polise haber veren Johnny değil;

doktor. Saldırı yasalara aykırı bir şey ve kurban da bir çocuk. Adam görevini yapmış.”

Luwanda boynundaki örtüyü çıkardı, Vera’nın tezgâhına yirmi dolarlık bir banknot fırlattı ve cüzdanını kaptığı gibi Jane’e doğru bir adım attı.

Jane hâlâ ensesinden sarkan fırçayla ve elleri yumruk olmuş halde karşısında dikildi.

“Fakir cahilleri bu kadar sevdiğini bilmiyordum,” diye çıkıştı Luwanda öfkeyle.

Jane’in gözleri kısıldı. “Cehalet insanların davranış biçimleriyle kendini belli eder Luwanda Peeples ve sen benim gözümde bir hiçsin artık!”

Luwanda inledi, “Bunu asla unutmayacağım!”

Jane başını salladı. “Umarım unutmazsın. Belki bir dahaki sefere etrafa yalan haberler yaymak yerine olayların doğrusunu öğrenirsin.”

Luwanda uzun adımlarla ön kapıya doğru ilerlerken kadınlar onun gidişini izledi. Kapıyı hızla kendine doğru çekmesiyle birlikte kapıdan bir gıcırtı yükseldi ve dışarı çıkarken yine aynı hızla çarparak kapıyı arkasından kapattı.

Ruby içinden menteşeleri yağlaması gerektiğini düşündü. Mabel Jean arka taraftan içeri girene kadar, ortama neredeyse sinir bozucu bir sessizlik hâkim oldu. Kadınlara bakıp sırttı.

“Söyleyin bakalım ne kaçırdım?”

Ruby, Vera’ya baktı ve sonra ikisi birden dönüp Jane’e bakarak hep birlikte kahkahalara boğuldular.

“Haydi ama. Gerçekten, burada neler olup bittiğini biriniz anlatabilir mi?”

Jane bir külçe gibi tekrar Ruby’nin koltuğuna yığıldı.

“Söylediklerim için özür dilemeyeceğim,” diye mırıldandı.

Ruby dikkatlice Jane’in saçlarına dolanan fırçayı çıkardı ve fön makinesini çalıştırdı.

“Dilememelisin de. Saçlarını sağa mı yoksa sola mı ayırıyordun?”

- [\(Bejimi \\$&ümv](#)
- [j*](#)
- [X](#)
 - [On kedimi \(Bölüm](#)
 - [lj'üvm \(Bölüm](#)

(Bejimi \$&ümv

DÜN YAĞMUR YÜZÜNDEN KALABALIK OLAN GRANNY’S

Country Kitchen, bugün de okuldaki skandal yüzünden hareketli saatler geçiriyordu. Herkes olayda bir taraf tutuyor ve düşüncelerini sesli olarak ifade etmekten geri durmuyordu. Granny’s kasabadaki en iyi oturma yeri idi.

Lovey sabah erken saatte, çalışanlarını mutfakta bir araya toplamış ve gitgide büyüyen bu anlaşmazlık ortamına dahil olmamalarını, kimseye yorum yapmadan yalnızca siparişleri toplayıp servisi yapmalarını istemişti.

Garsonlar aldıkları siparişleri aceleyle mutfağa iletirken, bir yandan da içeride olup biten konuşmalardan duyduklarını Dori ve Walter’a aktarıyorlardı. Yorumlar çirkinleşmeye başladıkça, Dori’nin öfkesi de çoğaldı. Küçük bir çocuk ciddi şekilde yaralanmıştı ama kasabanın yarısı bunu çoktan unutmuş gibiydi. Elinin altındaki kap kaçağı ve çatal bıçak takımını öylesine bir hiddetle sağa sola çarparak yıkıyordu ki, bir anlamda tüm bu olan bitene karşı öfkesini konuşmadan dışa vuruyor gibiydi.

Walter ızgaraya bir çift hamburger köftesi daha attı ve kenara da kızarmaları için birkaç çörek koydu. Dori’nin neden bu şekilde davrandığını aklı almıyordu. Normalde

öyle sessiz biriydi ki, Walter çoğu zaman neredeyse onun varlığını unutturdu ama bugün durum farklıydı. Yüzüne bir kez daha baktı ve sinirli olmanın ona yakıştığına karar verdi.

Dori üzerindeki bakışları yakaladı ve kaşlarını çatı.

“Ne var?”

“Ben de sana aynı soruyu soracaktım,” dedi Walter kelimeleri uzatarak ve ardından işine döndü.

Dori ona arkasını döndü ve yeni yıkanan temiz bulaşıkları makineden çıkarmaya başladı.

Saatler ikiyi gösterdiğinde, gün Dori için hiç de çabuk geçmemişti. Eşyalarını topladı ve eve gitmek üzere restorandan ayrıldı. Yolda, Luther Joe için bez alması gerektiğini hatırlayarak sokağın köşesinden sola dönüp süpermarkete doğru yürüdü.

Granny’nin yerinden uzaklaştıkça kendini daha iyi hissetmeye başladı. Çünkü yağmurdan sonra hava tertemiz ve mis gibi kokuyordu. Yağmurun Blessings’deki çirkinlikleri de yıkayıp götürememesi çok yazıktı.

Süpermarketin otoparkına yürüdüğü sırada akşam yemeği için ne pişireceğini düşünüyordu.

Birisi komaya basıp ona seslendi. Başını kaldırıp baktığında, komşularından Pansy Jones’un gülümseyerek kendisine el salladığını gördü. O da aynı şekilde karşılık vererek süpermarkete girdi.

Vakit kaybetmeden bir alışveriş arabasını kaptığı gibi, bebek reyonuna doğru ilerledi. Şarküteri reyonunun köşesini dönüp koridorda ilerlerken eski sınıfından iki kız ve annelerine rastladı.

Kızlar Dori’yi gördükleri an onu baştan aşağı süzdüler; öyle ki Ulusal Güvenlik bu vücut taramasını görse onlarla gurur duyardı. Ardından birbirlerine bakıp fısıldayarak gülüştüler. Anneleri ise gözlerini dikip bakmakla yetinmişlerdi.

Dori dişlerini sıkıp yürümeye devam etti; onu görmezden gelmelerini umuyordu ama tabii ki böyle bir şey mümkün

değildi.

İsmi Jenn olan kıvrıcık kızıl saçlı kız arabasının önüne doğru bir adım atıp yolunu kesti.

“Ah selam Dori!”

Dori’nin en son istediği şey onlardan kaçtığını düşünmeleriydi.

“Selam Jenn. Selam Leigh. Sizi görmek ne güzel.” “Seni de...” dedi Jenn. “Eee hayat nasıl gidiyor?”

Dori gülümsedi. “Güzel gidiyor. Sizin?”

Leigh kıkırdayarak, sarı bukleli saçlarını kabarttı.

“Şu sıralar mezuniyet balosu için alışveriş yapıyoruz. Yalnızca birkaç hafta kaldı.”

“Hâlâ Freddie ile birlikte misin?” diye sordu Dori. Kızlar gözlerini devirerek birbirlerine bakıp ardından tekrar kıkırdamaya devam ettiler.

“Ahh, hayır. Sen çok gerilerde kalmışsın tatlım. Ama tabii durumun düşünülünce bu çok normal...”

Normalde bu nefret dolu ton Dori’nin utançla başını öne eğmesine neden olurdu ama bugün kanı kaynıyordu. Belki de çoktandır hak ettikleri tepkiyi vererek bir kahkaha attığında, hepsi şaşkınlıkla bakakaldı.

“Geçmişten bahsetmişken... kimya dersinde hâlâ başarısız mısın? Sana ders verirdim hatırlıyor musun? Artık okulda olmadığımı göre, başka biri geçmene yardım ediyor mu diye merak ettim doğrusu.”

Leigh'in gözleri kocaman açıldı. Dudaklarını oynatıp bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama cevap vermek için

fazlasıyla şok içindeydi. Annesi, Dori'yi kolundan tutarak kızını savunmaya geçti.

"Bana bak Dori Grant. Benim kızımı eleştirmeye hakkın yok senin. Sonuçta o hâlâ liseye gidiyor ve sen... sen ise gitmiyorsun. Bir bulaşıkçıdan başka bir şey değilsin." Dori kadının elini kolundan çekerken, yüzündeki gülümseme daha da genişledi.

"Bayan Glover! Sizi tekrar görmek ne güzel. Evet ben büyümekte biraz aceleci davranmış olabilirim ama bu düşündüğünüz kadar kötü değil. Aslına bakarsanız ben liseden çoktan mezun oldum. GED sınavını başarıyla geçtim ve şu an internet üzerinden üniversite dersleri alıyorum." Bayan Glover şaşkınlıkla önce kızına baktı sonra tekrar Dori'ye döndü. İtibarının yerle bir olduğu düşünülürse, bunu nasıl olup da başardığını anlamaya çalışıyordu.

Dori konuşmaya devam etti. "Web sitesi tasarımı alanına eğildim. Hem evden çalışabileceğim hem de iyi para kazanabileceğim bir meslek. Bulaşık yıkamaya gelince, zaten bulaşıkları yıkayan daima kadınlar olmuyor mu? Sizinle benim aramdaki tek fark, ben bu işi yaptığım için üstüne para alıyorum. Kalıp bu sohbete devam etmeyi çok isterdim ama alışverişi bitirip eve dönmem gerek. Küçük bebeğimi çok özledim."

Bayan Glover'ın yanakları kızarmıştı ama söyleyecek fazla sözü yoktu. Evde bulaşıkları yıkayan kendisiydi ve bunun için kimseden bir teşekkür bile almazdı, aslına bakılırsa yaptığı herhangi bir şeyin takdir edildiğini hatırlamıyordu. Birkaç saniye Dori Grant'in arkasından baktı ve sonra kızına döndü.

“Artık eve dönmenin vakti geldi. Bugün yapılacak binlerce işim var.”

“Ama anne, daha pastaneye uğrayıp muzlu pudinglerden alacaktık.”

“İşin gücün bana para harcatmak. Eğer kendi paranı kazanmak için çalışıyor olsaydın o zaman harcarken iki kere düşünürdün, eminim. Eğer muzlu puding istiyorsan evde yaparız.”

Leigh durumdan hiç hoşnut olmasa da annesinin yüzündeki ifadeyi çok iyi tanıyordu ve ona karşı çıkmadı. Yapacak birşey yok, der gibi Jenn’e gözucuyla baktı ve Dori, bebek bezlerinin parasını ödemek için sırada beklerken o, annesini takip ederek mağazadan çıktı.

Yanından geçtikleri sırada Dori onlara el salladı ama ikisi de onu görmezden geldi. Dori kendini çoktandır bu kadar iyi hissetmemişti.

*

Dori’nin aksine Blessings’in küçük suçluları kendilerini hiç de iyi hissetmiyorlardı. İşledikleri suç ve sonrasında gelen tutuklanma yüzünden gelecekleri sallantıdaydı.

İkizler atletizm takımından atılmışlardı.

Lewis Buckley de artık basketbol takımında değildi.

Koç Sharp, kendi oğlunu çalıştırdığı futbol takımından çıkarmıştı.

Ve Peanut Buttermann’ın, Brooks Pine’ı temsil etmesi aileleri tedirgin etmeye devam ediyordu. Hastane masraflarını ödeme konusunda ağızlarından tek bir şikâyet sözcüğü bile

çıkamamıştı ve doktoru onun iyileştiğini söyleyene kadar yapılan tüm tedavi masraflarının da kendi sorumluluklarında olduğunun farkındalardı.

Johnny Pine'ın tazminat davası da açacağına eminlerdi; çünkü onun yerinde olsalar kendileri kesinlikle bunu yapardı. Faillerin yaşlarından ötürü, bölge savcısı kapalı

duruşma yapılmasını onaylamıştı. Bu karar Blessings'de olaydan sonra adeta ikiye bölünen insanları hayal kırıklığına uğrattı; çünkü duruşmayı izleme şansı bulsalar, öfkeleri daha da beslenecekti.

*

İki gün sonra Dori işten eve geldiğinde, büyükbabasını Luther Joe'nun yaygaralarından bitkin düşmüş bir halde buldu. Bebek bu kadar sorun yarattığı için defalarca özür dileyerek onu Meeker'in kollarından aldı ve büyükbabasına yatağa gitmesini söyledi. Meeker itiraz etmedi.

Gece Luther Joe'nun hastalandığı anlaşıldı. Ağlarken sürekli kulağını çektiğinden Dori kulak ağrısından şüphelendi. Gece yarısını biraz geçte Meeker de uyanmış ve ona destek olmak için yanına gelmişti. Geri kalan saatler boyunca sırayla bebeği rahatlatmaya uğraşsalar da çabaları boşunaydı.

Nihayet Luther sakinleştiğinde gün ağarmak üzereydi. Dori'nin kucağında uyukluyor ama uykusunda inlemeye devam ediyordu.

"Sabah onu doktora götüreceğim," dedi Dori ve ardından saate bakıp içini çekti. "Ah Tanrım. Çoktan sabah olmuş bile."

"Sen işinden olma, onu ben götürebilirim."

Dori kaşlarını çattı. “Bilemiyorum büyükbaba. Sanırım ben götürsem-”

“Tatlım, bu işte beraberiz. Benim şu hayatta en sevdiğim iki insanla bir arada olmak dışında bir işim var mı? Sen işine git, ben onu doktora götürürüm. İşten geldiğinde en azından bir doz ilaç almış olur ve sonrasında sen devam edersin.” Dori kendini hâlâ suçlu hissediyordu. “Ama bu benim sorumluluğum,” dedi.

“Biz bir aileyiz tatlım.”

Luther Joe bir kez daha inledi ve ardından acı acı ağlamaya başladı. Dori onu omzuna yasladı ve sırtını okşayarak sallamaya başladı.

“Zavallı küçük adamım benim,” diye mırıldandı. Büyükbabasıyla bir kez daha göz göze gelince pes etti. “Pekâlâ sen onu doktora götür, ben eve gelince nöbeti devralırım. Yarın zaten izin günüm; kendini daha iyi hissetmesi için iki koca gün onunla ilgilenebileceğim.”

“Bu harika,” dedi Meeker. “Ben bir kahve yapayım; sonra onu alırım ve sen de işe gitmek için hazırlanırsın tamam mı? Doktordan gelince de hemen seni ararım.”

“Anlaştık,” dedi Dori, bebek yaygara koparmaya devam ederken. Yanağına bir öpücük kondurdu ve sonra yatak odasına doğru yöneldi. “Gidip bezini değiştirelim tamam mı?”

Bir saat geçmeden Dori, Granny’s Country Kitchen’a gitmek üzere yola koyulmuştu. Daha önce uykusuz kaldığı günler olmuştu ve bundan sonra da olacaktı. Tek yapması gereken günü sorunsuz geçirmekti.

Restorana gidene kadar, mahkemede kapalı duruşmanın bugün yapılacağından habersizdi.

Johnny Pine'm ne kadar zor durumda olduğunu tahmin edebiliyordu ve bulaşıkları yıkamaya başladığı sırada onun için sessizce dua etti. Sonra aklına tekrar küçük bebeği geldi; doktorun odasında, onun yanında kendisinin olabilmesini dilerdi. Yetişkin hayatının acı yanlarından birini daha yaşadığı zamanlardan biriydi bu.

Meeker onu aradığında neredeyse öğlen olmak üzereydi.

"Selam tatlım. Luther'in kulağında enfeksiyon oluşmuş."

"Ah, ben de bundan korkuyordum," dedi endişeyle. "Ne yaptılar peki?"

"Doktor durumun daha kötüleşmesini engellemek için ona bir iğne yaptı ve evde alması için birkaç ilaç verdi. Şu an iyi ve uyuyor merak etme."

Dori kaşlarını çattı. "İğne mi! Daha önce hiç iğne olmamıştı. Çok ağladı mı?"

Meeker kıkırdadı. "Hakkını verdi doğrusu. Doktor iğneyi yaparken ona ne kadar kızdığını ağlayarak gayet iyi anlattı."

Dori kendini kötü hissetti. Oğluna ilk kez iğne yapılıyordu ve onun yanında olamamıştı. "Zavallı küçüğüm. Bundan o kadar övünerek bahsetmesen de olurdu büyükbaba."

Meeker bir kez daha güldü. "Merak etme tatlım. O iyi. İkimiz de iyiyiz. Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz," dedi Dori ve telefonu kapattı.

Walter konuşmasına kulak misafiri olmuştu.

“Oğlun hasta mı?” diye sordu.

Dori başıyla onayladı. “Kulak enfeksiyonu.”

“Zor ve sancılı bir hastalık,” dedi Walter.

Dori başını salladı. “Bugün ilk kez iğne oldu. Ağlamış ve ben onun yanında olamadım,” dedi ve ardından gözyaşlarına boğuldu.

Walter endişeli bir halde ızgarasının başına döndü. Ağlayan kadınlar onu geriyordu.

*

Saatler ikiye gösterdiğinde Dori’nin mesaisi bitmişti. Bu sırada Johnny de oğlanlarla birlikte mahkeme binasına gitmek üzere yola koyuldu. Duruşma Brooks Pine’m gördüğü zararları ortaya koyacaktı.

Blessings halkı duruşmada yer alamayacağını öğrenince, mahkeme binasının merdivenlerinde ve koridorlarm-da gruplar halinde bir araya gelmiş, merakla neler olacağını bekliyorlardı.

Johnny yaşanacaklar olaylara kendini elinden geldiğince hazırlamıştı. Çocuklara temiz birer pantolon ve yeni kırmızı tişört giydirmiş, saçlarını güzelce taradıklarından emin olmadan onları evden çıkarmamıştı. Kasaba merkezine yaklaştıkları sırada gerginliği gitgide artıyordu. Beep’in böyle acı çekmesine neden olan çocuklarla yüzleşmek hepsi için zor olacaktı. Beep onlarla tekrar karşılaşmaktan korkuyordu ve Marshall onu koruyan büyük ağabey havasındaydı. Johnny adaletin yerini bulmasını istiyordu.

Binanın bulunduğu yere vardıklarında, sokağın iki tarafı da park halinde arabalarla doluydu ve mahkemenin önünde göz

korkutucu bir kalabalık vardı.

Marshall öne doğru eğildi.

“Bu insanlar niye burada?”

“Başkalarının işine burunlarını sokmaya bayıldıkları için,” diye söylendi Johnny ve boş bir park yeri bulmak için binanın etrafında bir tur attı.

Kırmızı ışıkta durduğu sırada karşıya geçmek için bekleyen genç bir kadın gördü ve onun Dori Grant olduğunu fark etti. Karşıdan karşıya geçerken Dori’nin gözucuyla arabaya baktığını gördü ve yüzündeki ifadeden onun da kendisini tanıdığına emin oldu. Beklenmedik bir şekilde Dori utangaç bir tavırla gülümsedi ve el salladı. Johnny’nin karşılık vermesine fırsat kalmadan da gözden kayboldu. Bir an için odak noktasını kaybetmiş olmak Johnny’yi biraz tedirgin etse de, köşeyi döndükten sonra nihayet boş bir yer bulmayı başardı.

Marshall kendi başına arabadan inerken Johnny, Be-ep’e yardım etti. Küçük kardeşinin bütün ağırlığıyla üs-

tüne abanmasından onun ne kadar çok acı çektiğini anlayabiliyordu.

“Hey Beep, canın çok yanıyor mu?” diye sordu.

“Biraz.”

“Yardım ister misin? Eğer yürümekte zorlanacaksan seni kucağımda taşıyabilirim.”

Beep, Marshall’a baktı ve ardından boynunu büktü.

“Benim bir bebek olduğumu düşünürler,” diye mırıldandı.

Johnny kaşlarını çatı. “Canları cehenneme. Ne düşündükleri umrumuzda değil.”

“Kötü söz söyledin.”

Johnny içini çekti. “Elimi sıkıca tut, tamam mı?”

Beep başıyla onayladı.

“Benimkini de tutabilirsin,” diye fısıldadı Marshall.

Beep ikisinin de elinden tuttu ve hep birlikte kaldırımda yürümeye başladılar.

Üzeri bal arıları ve kelebeklerle dolu çiçek açmış açel-yaların yanından geçerlerken, güneş yüzlerine vuruyordu. Zihinleri birazdan yaşayacakları yüzleşmeyle meşgul olduğundan, çiçeklerin etrafında bir görünüp bir kaybolan sinekkuşlarını da görmemişlerdi. Mahkeme binasının bahçesindeki yaşlı bir meşe ağacının altında oturan bir sincap yanından geçenlere ters ters bakarken, hemen yandaki bankın arkasında oynayan bir diğer sincapla birlikte, kaosun ortasında cennet gibi bir görüntü oluştuyordu.

Beep bacaklarında kireçlenme olan yaşlı bir adam gibi yürüdüğünden, Johnny adımlarını ona uyacak şekilde yavaşlatmıştı. Marshall da onlara ayak uydurmuştu. Baş diğ, kaşları çatık haliyle büyük ağabeyinin minyatür bir kopyasını andırıyordu.

Binanın önünde, gürültülü bir bekleyiş içinde olan kalabalık, her an kamu düzenini bozacak gibi bir görüntü çiziyordu. Beep için adalet isteyenlerin oluşturduğu grupta, olayın kapanmasını isteyen diğer grubu yalnızca bir kaldırım ayırıyordu ve aralarında bir kavga çıkması an meselesiydi.

Ama sonra içlerinden biri Pine ailesinin yaklaşmakta olduğunu fark etti ve bu durum kulaktan kulağa yayıldı. Brooks Pine'ın yaraları tümüyle gözle görünür bir hal aldığında ise artık kimseden çıt çıkmıyordu. Herkes büyük bir şok içindeydi. Mesele zenginler ve fakirler meselesi olmaktan çıkmıştı; karşılarında öldüresiye dayak yemiş küçücük bir ocuk vardı.

Kalabalığın arka sıralarından bir kadın, "Tanrı seni korusun çocuğum!" diye bağırdı.

Bir adam cebinden mendilini çıkarıp aceleyle gözyaşlarını ve burnunu sildi.

zerine toplanan bakışlardan utanan Beep tökezledi ve yaşadığı sarsıntının etkisiyle acı dolu bir çığlık attı. Eğer Johnny ve Marshall onu tutmasa yere düşecekti.

Johnny kendilerini izleyenlere aldırmadan durdu ve yere çömeldi.

"İyi misin ufaklık?"

Beep kamını tutuyordu.

"Burası acıyor," dedi kaburgalarının kırıldığı yeri ovalayarak.

"Kollarını boynuma dola ve bana sıkıca tutun," dedi Johnny ve Beep'i kucaklayarak ayağa kalktı.

Beep başını Johnny'nin boynuna koyarak yüzünü gizledi; bugün yeterince kötü bir üne sahip olmuştu.

Marshall gergindi. Gözlerini dikmiş onlara bakan bu insanlar hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu ve nihayet binadan içeri girdiklerinde rahatladı.

Kapıda durup güvenlikten geçmeleri gerekiyordu ki

bu, ilerlemelerini daha da yavaşlatmıştı. Ama işin iyi yanı artık yalnız değillerdi; Butterman güvenliğin diğer tarafında onları bekliyordu. Butterman'ın kendisine göz kırpmasıyla birlikte Johnny rahatladı. Ne de olsa başları dertte olan kendileri değildi.

Koridorda sağlı sollu sıralanmış insanlarla bir kez bile göz göze gelmeden yürümeye devam ettiler ve hâkimin ofis kapısına vardıklarında Butterman, kapıyı açarak içeri girmeleri için kenara çekildi.

Johnny çocukların ve ailelerin içeride olduğunu görünce eşikte durdu ve teker teker hepsinin yüzüne baktı. Hiçbiri bu bakışlara meydan okuyacak durumda değildi; başlarını çevirdiler.

Butterman, “Buraya geçebilirsiniz,” diyerek odanın diğer tarafındaki sandalyeleri işaret etti ve saatine baktı. “Hâlâ birkaç dakikamız var.”

Johnny sandalyelerden birine oturdu ve Marshall da hemen onun yanına geçti. Johnny oturur oturmaz Beep'i sırtı kendi göğsüne yaslanacak şekilde yavaşça kucağına yerleştirdi. Beep'in ürkererek geri çekilmesiyle birlikte çocukları gördüğünü anladı. Bu aynı zamanda ailelerin de Beep'i ilk görüşleriydi.

“Ulu Tanrım!” dedi Bayan Sharp elini şok içinde ağzına götürerek. Koç Sharp da gördüğü manzara karşısında gözlerine inanamıyordu.

Cari Buckley'nin ağzı bir karış açık halde gözucuyla oğluna baktı, ilk kez böylesi korkunç bir şey yapabileceğine ihtimal vermiş gibiydi.

Bayan Rankin bir inilti çıkardı ve ardından yüzünü gizledi.

Çocukların hepsi eşit derecede suçlandığından, kendilerini temsil etmesi için tek bir avukatla anlaşmışlardı.

Ve avukat şimdi oturduğu yerden odanın diğer ucundaki çocuğa uzun uzun bakarken, hâkimin hoşgörülü olmasını ummaktan başka yapacak bir şeyleri olmadığını düşünüyordu.

P. Nutt Butterman, kendini rahat hissediyordu. Saldırganlarıyla göz göze geldiğinde Brooks Pine'm yüzündeki paniği görmüştü ve çocuğun böyle alçakça bir saldırıya uğramış olmasından ötürü çok üzgündü; ama diğerlerinin şimdi yaşadığı korkuyu görmek aynı derecede mutluluk vericiydi.

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldadı Beep.

Johnny hafifçe bacağına dokundu. "Biliyorum ufaklık. Ben de öyle ama bir süre burada kalmamız gerek tamam mı?"

Fısıldamasına rağmen söyledikleri diğerleri tarafından da duyulmuştu. Odadaki bütün anneler çocuğun sesindeki korkuyu hissetmiş ve buna neden olan şeyin kendi oğulları olmasından dolayı dehşete düşmüşlerdi.

Kâtibelerden biri hâkimin oda kapısını açarak kenara çekildi.

"Hâkim Brothers sizi bekliyor," dedi.

Ayağa kalktıklarında Beep, Marhall'ın gerisinde durarak kulağına fısıldadı. "Bana zarar vermelerine izin verme tamam mı?"

Marshall kutsal bir yemin edercesine karşılık verdi. "Söz veriyorum böyle bir şey olmayacak Beep."

Ama Johnny onun kadar sakin değildi. Öfkesi içinde öyle hızlı yayıldı ki titremeye başladı. Sesini alçaltma-ya yeltenmeden, “Sana söz, kimse kılına bile dokunamaz ufaklık,” dedi.

Butterman sarsılmıştı. Brooks Pine’ın fiziksel yaraları yüzünden çektiği acıya öylesine odaklanmıştı ki, olayın

duygusal boyutlarının derinliğini şimdiye dek fark edememişti. Elini Beep’in omzuna koydu.

“Ve ben de ağabeyine sözünü tutması için yardım edeceğim,” dedi.

Beep başını kaldırdı. Onun gözünde iki adam da dev gibiydi, ona zarar veren çocuklardan çok ama çok daha büyüktüler. Bu durum içini rahatlattı.

Odaya en son giren onlar oldu ve boş kalan koltuklara geçtikleri sırada Hâkim Brothers da içeri girip masasına yerleşti.

Johnny adamı dikkatle inceledi. Manikürlü tırnaklarını ve cüppesinin altından sarkan ipek gömleğinin yakasını görmesiyle birlikte yüreği buruldu. Görünüşünden zengin biri olduğu kolaylıkla anlaşıyordu. Kendilerinin yüksek sosyal statüden yoksun oluşu, adaletin yerini bulmasını engelleyecek miydi?

Bunu birazdan anlayacaklardı.

y^Mnei (B&üm

HÂKİM BROTHERS OLAYA İLİŞKİN BÜTÜN DOSYALARI OKUMUŞ, video kayıtlarını izlemiş ve Brooks Pine’ın başına gelenleri en ince ayrıntısına kadar biliyordu. Faillerin ailelerinin Blessings’in varlıklı kişilerinden olduklarının da farkındaydı ama onun gözünde çocuklar, sırf ailelerinin

sahip oldukları ün yüzünden bu işten bedava sıyrılacak değillerdi.

Çocukların mümkün olduğunca uslu durmaları için tembihlendiğini görebiliyordu. Hepsi koltuklarında dimdik oturmuş, elleri kucaklarında ve yüzlerinde yaptıklarından pişmanlık duyan bir ifade vardı.

Diğer yanda Brooks Pine, odadaki en ufak çocuk, üzerinden kamyon geçmiş gibi görünüyordu. Ve korkuyordu. Hâkim Brothers meslek hayatı boyunca mahkeme salonunda korku içinde epeyi çocuk görmüştü ve bu oğlanın fail değil kurban olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu.

“Hepinize iyi günler,” diyerek sözlerine başladı. “Baştan açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, bu avukatların savunma yapmasına yönelik bir dava değil; çünkü işlenen suç halihazırda ortaya çıkmış ve itiraf edilmiş durumda. Ben hükmü verirken hiçbir ebeveynin ya da avukatın araya girip söylediklerime karşılık vermesini istemiyorum. Anlaşıldı mı?”

Beep’ten başka herkes hâkimi başıyla onayladı. O ise kendini olabildiğince küçültmeye çalışarak Johnny’nin arkasına saklanıp gözlerini kapattı. Hâkimin gür sesi kulağa oldukça kızgın geliyordu. Bir an önce eve gitmek istiyordu.

Hâkim Brothers oğlanın korktuğunu görmüştü ama onun işi kimseyle arkadaş olmak değil adalet dağıtmaktı.

“Devam etmeden önce gözle görünen bir şeye dikkat çekmek istiyorum. Lewis Buckley, Kevin Sharp, Bobby Jay ve Billy Ray Rankin lütfen ayağa kalkıp masamın önüne gelin.”

Çocuklar gözucuyla ailelerine bakıp denileni yaptılar. “Şimdi Brooks Pine sen de onlara katılır mısın lütfen?” Brooks inlemeye benzer bir sesle içini çekti ama sonra tereddüt etmeden ayağa kalkıp iki adım öne doğru çıktı. Lewis

Buckley ile arasında yalnızca bir adım mesafe vardı ve aralarındaki cüsse farkı doğrudan göze çarpıyordu. “Şimdi lütfen arkanızı dönüp salona doğru bakın.” Çocukların beşi birden döndü.

“Aileler, onlara iyi bakmanızı istiyorum. Eğer içinde hâlâ oğullarınızın bu küçük çocuğa attıkları dayakla ilgili bu çocuğun suçlu olduğuna dair düşünceler besliyorsanız, umarım bu düşünceleri kovacak sağduyuya sahipsinizdir. Brooks, yerine oturabilirsin.”

Beep elini kamına bastırarak koltuğuna doğru yürüdü. “Dördünüz şimdi yüzünüzü kürsüye dönün.”

Çocuklar tereddütlü gözlerle odanın etrafında bir kürsü aradılar. Avukatları hâkime dönmeleri gerektiğini fısıldadı.

“İfadelerinizi okudum,” dedi Hâkim Brothers. “Ama bir kez de sizden duymak istiyorum.” Doğrudan Lewis’e baktı. “Lewis Buckley, Brooks Pine’a saldırmaya sebep olan şey nedir?”

Lewis ellerini cebine soktu ve iki büklüm oldu.

“Dik dur, ellerini ceplerinden çıkar ve sorumu cevapla!” diye bağırdı hâkim.

Lewis’in yüzü bembeyaz kesildi. Hâkimin sesi tıpkı babasının kulak ardı edemediği talepkâr ses tonuna benziyordu. Hemen itaat ederek denileni yaptı.

“Beep’te saçkıran vardı. Fakir ve cahil olduğu için de onu yanımızda istemiyorduk.”

Brothers kaşlarını çattı. “Kanıtlara göre bu ifade yanlış. Brooks Pine’ın böyle bir hastalığı yok. Aslına bakarsan siz

ona saldırmadan öncesine kadar gayet sağlıklı bir çocuktı.”

“Pekâlâ, biz onda saçkıran olduğunu düşündük,” dedi Lewis.

“Ve bu yüzden ona saldırdınız öyle mi?”

“Ben yalnızca onu geriye ittim.”

“Yere düştüğünde onu tekmeledin mi?” diye sordu Brothers.

Lewis omzunu silkti ve bakışlarını kaçırdı.

“Seni son kez uyarıyorum. Sana bir soru sorduğum zaman karşılığında cevap beklerim, omuz silkmeni değil,” dedi Brothers öfkeyle.

“Sanırım,” diye mırıldandı Lewis.

Hâkim Brothers Lewis’in yanındaki çocuğa baktı. “İsmi söyle.”

“Kevin Sharp efendim.”

“Sen bu saldırıda nasıl bir rol aldın?”

“Ben de onu biraz tekmelemiş olabilirim.”

“O size karşılık verdi mi?”

Kevin başını salladı.

“Seni duyamadım. Yüksek sesle cevap ver.”

Kevin korkuyla ürperdi. “Hayır, o hiçbirimize bir şey yapmadı.”

“Ama siz buna rağmen ona zarar vermeyi gerekli gördünüz. Canını yaktığınızı biliyordunuz öyle değil mi?” “Sanırım bunu

pek düşünmedim,” diye mırıldandı Kevin. “Brooks Pine’m kanaması oldu mu?”

“Evet efendim.”

“Ağlıyor muydu?”

Kevin boynunu büktü. “Evet.”

Sıra ikizlere gelmişti. “İsminizi söyleyin,” dedi Brothers. “Billy Ray Rankin.”

“Bobby Jay Rankin.”

“Siz ikizsiniz öyle değil mi?”

“Evet efendim,” dedi çocuklar bir ağızdan.

“Brooks Pine sizden durmanızı istedi mi?”

“Sanırım,” dedi Billy Ray.

“Evet,” diye karşılık verdi Bobby Jay.

“Neden hiçbiriniz durmadı peki?”

Oğlanların üçü birden Lewis’e bakıp sonra hâkime döndüler.

“Bizim Liderimiz Lewis. O durmayınca biz de durmadık,” dedi Kevin.

Cari Buckley midесinin bulandığını hissetti. O an oğluna karşı duyduğu sevgi azalmıştı.

Hâkim bir kez daha Lewis’i dikkatle inceledi. “Demek lider sensin?”

Lewis başıyla onayladı ve sonra hâkimin cevap beklediğini hatırladı. “Sanırım.”

“Sence insanları lider yapan nedir?” diye sordu Hâkim Brothers.

Lewis sırtıttı. “Babam liderlerin hayatta ne isterlerse elde edeceklerini söyler.”

Hâkimin yüzündeki hoşnutsuzluk daha da belirginleşti. “Öyle mi? Brooks Pine’a yapmış olduğun gibi başka bir insana zarar vererek, ne elde edeceğini düşündün peki?” Lewis tereddüt etmeden soruyu yanıtladı. “Ona ait olduğu yeri göstermeyi. Onun gibi fakir cahillere her zaman haddini ve yerini bildirmek gerekir.”

Cari Buckley kendini berbat hissetti. Oğlunu söylediği bu sözler, ileride karşısına çıkabileceğini bir an olsun düşünmeden ağzından çıkan ifadelerdi.

Hâkim Brothers ona baktı ve sonra elini kaldırdı. “Sizi yeterince dinledim. Bu görüşme, siz dördünüzün saldırı ve haksız yere bir çocuğu darp etme suçlarıyla tutuklanmanızla ilgili karar vermek için gerçekleşti. Eğer yapılması gerekeni yapsam, dördünüzün de küçük yaştaki suçluların tutulduğu islahevine gönderilmeniz gerekirdi. Bununla birlikte...”

Hâkimin lafı dolandırmasıyla birlikte Johnny ensesindeki tüylerin havaya dikildiğini hissetti.

İşte geliyor. Onları serbest bırakacak.

Hâkim sözüne devam etti. “Yaptıklarınızı idrak etmeniz için kendinizle baş başa kalmanız gerektiğini düşünüyorum. Bu küçük çocuğu ölümüne döverek korkuttunuz ve sonra da duyarsız ve kötü niyetli davrandınız. Cezanızın ilk kısmı olarak bu cumartesi günü sizin gibi diğer çocuk suçlularla

birlikte bir otobüse binerek eyalet hapishanesine gönderilecek ve bir daha suç işlememeniz için caydırıcı nitelikteki bir programa katılacaksınız. Demir parmaklıkların ardında katiller ve tüm suçlularla birlikte yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu yakından görmüş olacaksınız.”

Çocuklar gözyaşlarına boğulurken Johnny rahat bir nefes verdi.

Bayan Buckley sızlanarak yüzünü gizledi. Kocasını ise sandalyesinde gergin bir halde kıpırdandı. Bir banka başkanının oğlunun böyle bir programa dahil olması pek iyi bir izlenim yaratmayacaktı ama bu düşünceyi dile getirmemesi gerektiğinin farkındaydı.

Sally Rankin ikizlerin yüzüne bile bakamaz haldeydi ama ağladıklarını biliyordu; çünkü titreyen omuzlarını görmüştü. Yine de kalbi Johnny Pine’in kucağındaki küçük çocuğun yanında olmayı seçmişti.

Koç Sharp bembeyaz kesilmişti. Titriyordu. Karısı hâkimin hemen arkasındaki duvarda bir noktaya boş gözlerle bakıyordu. Brooks Pine’in halini görür görmez bu oturuma zihnen kendini vermesi imkânsız hale gelmişti.

Hâkim sözlerine devam etti. “Blessings’e döndüğünüz zaman önümüzdeki on iki ay boyunca her cumartesi günü karakola gidip Memur Pittman’ın yanında hazır bulunacak ve sizden istediği kamu hizmeti görevlerini yerine getireceksiniz. O günlerde yapılacak aile aktivitelerine katılamayacaksınız. Memur Pittman sizden neyi yapmanızı isterse yalnızca onu yapacaksınız ve asla geç kalmayacaksınız. Cumartesi gününe denk gelen tatiller de dahil olmak üzere hiçbir bahane bulmaksızın orada olacaksınız. Kendinizi şartlı tahliye edilmiş olarak düşünün. Eğer bir daha olay çıkarırsanız, Brooks Pine’a hatta

Blessings’de herhangi bir çocuğa yan gözle bile bakarsanız, on altı yaşınıza kadar dördünüzü de hapse tıkmayı kendi kişisel meselem haline getiririm. Sözlerim anlaşıldı mı?”

Oğlanlar ağlamaya devam ederek başlarını salladılar.

“Kusura bakmayın ama ben bir cevap duyamadım,” diye çıkıştı Hâkim Brothers.

“Evet efendim,” dediler hep bir ağızdan.

“Yerlerinize oturun.”

Çaresizlik içinde boyunlarını büküp ayaklarını sürüyerek yerlerine yürüdüler. Ardından Hâkim Brothers gözlerini Brooks’tan ayırmadan konuşmasını sürdürdü. “Senin davranışlarınla ilgili birçok insanla görüşme yapıldı genç adam ve hiçbiri hakkında tek bir kötü söz bile söylemedi. Senin çok zeki olduğunu, yaşma göre her şeyi çok hızlı öğrendiğini anlattılar. Kibar ve arkadaş canlısı bir çocuk olduğunu, etrafmdakilerle iyi geçindiğini söylediler. Birkaç öğretmen fazla konuşkan olduğundan şikâyetçiydi ama bunu kendine dert etme. Senin yaşlarındayken benim için de aynı şeyi söylerlerdi.”

Beep hâkimi dikkatle dinliyordu. Oğlanların başının büyük belada olduğunu anlamış ve bu epeyce gerilmesine neden olmuştu. Bir daha kötü bir şey yaparlarsa ne olacağı kısmını tam anlamamakla birlikte bunun acısını ondan çıkaracaklarından emindi.

Hâkim Brothers, Johnny Pine’a da birkaç söz söyleyerek oturumu sona erdirdi.

“Bay Pine, görüyorum ki küçük kardeşlerinizi yetiştirmek gibi büyük bir sorumluluk üstlenmişsiniz ve şunu belirtmek isterim ki onlara sağduyu ve nezaket kavramlarını başarıyla

aşlamışsınız. Verdiğim karar umarım sizi tatmin etmiştir. Olanların intikamını kendi başınıza almak gibi bir davranış sergilediğinizi görmek istemem; çünkü bunu yapma nedeninizi kesinlikle anlamakla birlikte kanunlarla başınızın derde girmesini ve benim karşıma çıkmanızı hiç arzu etmem. Kardeşlerinizin size ihtiyacı var.”

Johnny gözlerini ayırmadan hâkime baktı.

“Tatmin oldum efendim ve doğrusunu söylemek gerekirse yaptıkları şeyi telafi etmek için elimden hiçbir şey

gelmiyor. Bu davranışlarıyla bir çocuğun hayatını sonsuza dek değiştirdiler ve ne ben ne de kardeşim bunu asla unutmayacağız.”

Sonra ailelere döndü. “Zengin olmanız iyi insanlar olduğunuz anlamına gelmez ve yaşadığınız yer, bulunduğunuz mevki de sizleri her durumda haklı yapmaz. Babamızın işlediği günahlar yüzünden bizi onunla aynı kefeye koymayın.”

Peanut Buttermann, “Oh olsun!” dememek için kendini zor tuttu. Mahkemede kazanan taraf olmaktan daima hoşlanırdı ama şimdiki durum kimin kazandığından çok daha önemliydi. Her zaman olmazdı ama bu kez adalet gerçekten yerini bulmuştu.

Hâkimin yanından ayrıldıklarında koridorlarda bekleyen meraklı kalabalık her nasılsa gözden kaybolmuştu. Johnny durdu ve elini uzattı.

“Bay Buttermann size ne kadar teşekkür etsek az. Bu kararın çıkmasında sizin varlığınız çok önemli bir etkendi ve bunun için size minnettarız.”

Peanut, Johnny’nin kendisine uzattığı eli sıkıca kavrayıp var gücüyle sıkarak, “Benim için zevkti,” diye karşılık verdi. “Ve

bilmeni isterim ki cesaretine hayran kaldım. Eğer bir daha avukata ihtiyacın olursa ben daima yanındayım.”

“Teklifiniz için teşekkürler ama umarım o gün asla gelmez.”

Peanut bir kahkaha attı. “Bütün müvekkillerim aynı şeyi söylüyor,” dedi ve çıkışa doğru baktı. “Arabayı nereye park ettiniz?”

“Binanın arka tarafına.”

“O halde beni takip et. Sana başka bir çıkış kapısı göstereceğim.”

Johnny kucağında taşıdığı Beep’le birlikte mahkemenin arka koridorlarında ilerleyen Buttermann’ı izledi. Marshall da adım adını onu takip ediyordu. Buttennan kapıda onlarla vedalaştı.

Arabaya doğru yürürlerken güneş hâlâ parlıyordu. İki sincap devasa meşe ağacının dalları arasında gözden kaybolmuştu ama arılar ve sinekkuşları hâlâ açelyaların üstünde uçuşmaya devam ediyorlardı.

Johnny, Beep’in iç çektiğini duydu.

‘İyi misin ufaklık?’

Beep başını salladı.

Marshall bu cevaba ikna olmamış gibiydi. “Korkma Beep. Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim.” Johnny kaşlarını çatı. “Tekrar kavga edilecek bir durum yok anlaşıldı mı? Okula gidip kardeşini korumak adına başını belaya sokmanı istemiyorum tamam mı?” Marshall kaşlarını çatı.

Johnny de aynı ifadeyle ona karşılık verdi. “Ben ciddiym Marshall. Hâkim onları yeterince azarlayıp gereken cezayı verdi. Ölümüne korktular ve bir daha yanlış bir şey yapmayacaklar. Eğer yaparlarsa hâkim onları çocuklar için olan hapis haneye gönderecek. Ve bir daha hiç kimse zorbalığa kalkışmayacak; çünkü Lewis ve çetesinin başına gelenleri herkes gördü. Bu iş bitti anladın mı?”

Marshall, Johnny’nin sözlerini bir süre düşündükten sonra başını kaldırıp küçük kardeşine baktı. “Ben her şeyi başlatmayacağım.”

“Hiçbir şeyi. Sen hiçbir şey başlatmayacaksın,” diye söylendi. “Pekâlâ kim dondurma istiyor bakalım?” Oğlanların ikisi de gülümseyerek bir ağızdan cevap verdi. “Beeen!”

Johnny sıırttı. “Ben de.”

*

Çok geçmeden oğlanlara verilen ceza kulaktan kulağa yayıldı ve Blessings’de devam eden taraf tutma olayı son buldu. Zenginlerin tarafını tutan insanlar sanki hiçbir şey olmamış gibi gündelik hayatlarına geri döndüler. Oğlanların aileleri içinse durum farklıydı; gelecek cumartesi günü çocuklarını hazırlayarak bir otobüs dolusu genç suçlularla birlikte hapis haneye göndermeleri gerekiyordu. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorlardı; eve tekrar dönmeden önce başlarına ne geleceği korkusu taşımaları mı yoksa oğullarının yüzünden sarsılan itibarlarını zamanla geri kazanana ve olaylar unutulana kadar karşı karşıya kalmaları gereken durumlar mı.

Pazartesi günü Johnny oğlanları okula götürdü ve sınıflarına göndermeden önce hep birlikte müdürün ofisine uğradılar.

Okul sekreteri Maviş West onları görür görmez panikleyerek müdürün odasını aradı.

Bayan Winston kayıtsızca telefona cevap verdi. “Ne var?”

“Pine’lar geri döndü. Dışarı gelseniz iyi olur.”

Müdür telefonu elinden bırakıp hızla odasından çıktığı sırada Pine kardeşler kapıda belirdi.

“Sizi tekrar görmek ne güzel,” dedi kadın ve Beep’e baktı. “Brooks, oldukça toparlanmış görünüyorsun.” Sonra ilgili görüldüğünü belli etmeyi umarak Johnny’ye döndü. “Tedavisiyle ilgili bilmemiz gereken bir husus var mı? Gün içinde alması gereken bir ilaç? İlacı ofiste tutabiliriz böylece siz-”

Johnny kadının sözünü kesti. “Sizin tek yapmanız gereken şey, okul sınırları içinde gerçekleşen zorbalıklara

kayıtsız kaldığınız için kardeşlerimin hedef haline gelmediğinden emin olmak,” dedi. “Beep kaburgaları tam olarak iyileşene kadar teneffüslere çıkmayacak ve bunun bilincinde. Marshall öğle tatili boyunca kardeşinin yanında oturmak ve ona kimsenin bir daha zarar vermeyeceğinden emin olmak istiyor. Bunun kabul edilebilir bir istek olduğunu varsayıyorum. Bayan Jane onları okula bırakıp çıkışta da almaya devam edecek. Onların sabah okula nasıl bırakıldılarsa eve aynı şekilde geri gelmelerini bekliyorum. Bu söylediklerimde hemfikir miyiz?”

Arlene Winston bu saldırgan tavır karşısında şaşırmıştı ama okulun büyük bir davadan ucuz kurtulduğu gerçeğini göz önünde bulundurunca ona karşılık vermemek için kendini zaptetmeyi bildi.

“Evet, elbette öyleyiz. Bütün çocuklarımızın iyiliği için buradayız.”

Johnny gözlerini kıstı. “Bunu öğrendiğim iyi oldu,” dedi kestirip atarak ve çocuklarla konuşmak için yere çö-meldi. “İkiniz de iyi olacaksınız tamam mı? Bayan İane’in çıkışta sizi alacağından haberi var. Beep, Marshall öğle yemeğinde yanında oturacak, bu yüzden korkmana gerek yok.”

Beep’in gözleri yaşlarla doldu. Korkuyor ve bunu dile getirmekten kaçınıyordu. “Herkes benden nefret edecek,” diye fısıldadı.

“Hayır, etmeyecek ve bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum,” dedi Bayan Winston zoraki bir şekilde.

Beep ona bakmadı. Daha önce bunun olmasını engellememişti. Verdiği sözlere inanmıyordu.

“Her şey yoluna girecek Beep. Ben yanıdayım,” dedi Marshall. “Gel seni sınıfına götürüyim.”

Beep kollarını Johnny’nin boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldıktan sonra Marshall’ı takip etti.

Oğlanlar odadan çıkar çıkmaz Johnny kadınlara döndü.

“Kardeşimin başına gelenler onu çok değiştirdi. Ondan geriye kalanlara iyi bakacağınıza inanmak istiyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmayın.”

Sonra sözlerine bir cevap beklemeden yanlarından ayrıldı.

Bayan Winston, Maviş’le göz göze gelmeden odasına döndü. Söyleyecek bir söz kalmamıştı.

*

Luther Joe'nun kulak enfeksiyonu pazartesi günü geçti ve Dori içi rahat bir şekilde işine döndü. İşgünü de büyükbabası ve oğluyla birlikte geçirdiği akşam da sakin geçmiş ve az sonra başlarına geleceklerden habersiz yataklarına girmişlerdi.

*

Dori rüyasında bir ambulansın sirenlerini çalarak evlerinin önünden geçtiğini gördü ve sonra kendine gelerek Luther'in çığlıklar attığını ve yangın alarminin çaldığını fark etti. Yataktan fırladı ve cüzdaniyla bebek çantasını kapıp askıları omzuna geçirdi. Luther'i bir battaniyeye sarıp hızla kucağına aldı ve koridora doğru koşup büyükbabasına seslendi.

Dumanlar artmaya başlamıştı ve başının üstündeki sıcaklığı hissedebiliyordu. Bebeği hemen açık havaya çıkarması gerekiyordu ama Meeker'i arkada bırakamazdı. Meeker bir elinde cep telefonu ve diğerinden sarkan şarj kablosuyla birlikte sendeleyerek odasından çıktı.

"Ev yanıyor büyükbaba! Koş!"

"Hemen arkadayım!" diye bağırdı Meeker bir yandan 91 Ti tuşlayarak.

Saniyeler içinde evden çıktılar; Dori'nin üstünde uyurken giydiği tişörtü ve eşofmanı vardı. Meeker Webb ise kot pantolon ve düğmeleri iliklenmemiş bir gömlekleydi. İkisinin de ayakları çıplaktı.

Luther hâlâ çığlık çığlığa ağlıyor ve bir türlü sakinleşmiyordu.

Saniyeler sonra, yaklaşan itfaiyenin ve polisin siren sesleri duyuldu. Alevlerin tamamen sardığı evlerine ve sonra birbirlerine baktılar. Dori'nin kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki zar zor düşünebiliyordu.

“Ah büyükbaba! Şimdi ne yapacağız?”

Dumanlar ve alevler göğe doğru yükselirken Meeker, ailesini kucakladı.

“Hâlâ birbirimize sahibiz tatlım. Her zaman olduğu gibi bir yolunu buluruz merak etme.”

Luther feryatlarına devam ederken, Dori büyükbabasına yaslanarak ondan güç almaya çalıştı. Sirenler yaklaştıkça Luther'in çığlıkları artıyordu ve hiçbir teselli onu kendine getiremiyordu.

Dakikalar sonra itfaiye araçları sokakta sıralanmaya başladı. Bahçeleri de eve en yakın yerdeki yangın söndürme musluklarına hortum takan itfaiyecilerle doluydu.

Komşular teker teker evlerinden çıkmaya başladığı sırada birisi onları yakalayıp alevlerden uzaklaştırdı. Havaya püskürtülen suyla birlikte, bulundukları yerin üstünü de sis ve dumanlar kaplamıştı.

Duman zehirlenmesi ve yanıklara maruz kalıp kalmadıklarını kontrol ettikleri sırada, sağlık görevlilerinden biri Dori'nin omuzlarına bir battaniye örttü ve bir tane de Meeker'e uzattı. Evle cadde arasındaki yolun en sonunda

duruyorlardı. Yanan evin üstünde yükselen dumanlar ateş ve kıvılcım çemberine dönüşmüştü. Nihayet çatının da çökmesiyle sonuçlanan felaketi şok içinde izlediler.

Tüm o gürültünün arasında Dori büyükbabasının sesini duyar gibi oldu ve ona doğru döndü.

“Ne dedin büyükbaba?” diye sordu ve o an adamın göğsünü tuttuğunu, yüzünün acıyla kaplandığını fark etti. Nefesini tutarak panik içinde kolunu kavradı. “Büyükbaba, neyin var?”

Bakışları buluştu.

“Çok üzgünüm kızım,” diye mırıldandı Meeker ve olduğu yere devrildi.

Dori o an çığlık attığını fark etmedi. Tek bildiği artık dünyasının başına yıkıldığıydı.

*

Johnny çalan siren seslerine uyandı. Yatağından fırlayarak pencereye koşup alevlerin yükseldiği yöne doğru baktı. Demiryolunun diğer tarafındaki evlerden biri yanıyordu. Evdeki insanların kurtulmuş olması için çabucak dua etti.

Saniyeler sonra Marshall ve Beep de koşarak odalarından çıktılar.

Beep, Johnny’nin çıplak bacağına tutundu. “Ben göremiyorum.”

Johnny iyileşmekte olan kaburgalarına bastırmamaya dikkat ederek onu kucağına aldı.

“Neresi yanıyor?” diye sordu Beep.

“Bilmiyorum.”

“Ya Bayan Jane’in eviyse?” diye bir çığlık attı Marshall.
“Alevler evinin bulunduğu bölgeden yükseliyor. Ya Bayan

Jane'in yardıma ihtiyacı varsa? Gidip ona yardım etmeliyiz."

Johnny kaşlarını çattı. "Hayır, itfaiye ekibinin işine karışacak değiliz. İtfaiyeciler ve polisler yardıma ihtiyacı olan her kimse, onlarla ilgileneceklerdir."

MarshalPın gözleri yaşlarla doldu. "Kreşte çocuklardan biri Beep'e kötü bir söz söylediğinde o bize yardım etmişti ama! Evinde zorbalara yer olmadığını, eğer çenesini kapatmazsa onu evinden atacağını ve annesinin onu okula götürüp getirecek başka biri bulmasını söyledi." Johnny'nin yüzü asıldı. "Bundan haberim yoktu." Marshall omuz silkti. "Senin dediğin gibi, geçti gitti." "Bayan Jane'in yanmasını istemiyorum!" diye ağlamaya başladı Beep.

"Çocuklar, çocuklar, bu iş çığrmdan çıkmaya başladı. Daha yanan şeyin ne olduğunu bilmiyoruz. Siz hayalinizde Bayan Jane'in yandığını canlandırırken, biz oranın bir ev olup olmadığından bile emin değiliz."

"O zaman emin olmak için gidip görmeliyiz," dedi Marshall.

Johnny bıkkınlıkla içini çekti. Bayan Jane'in tehlikede olmadığından emin olana kadar tekrar uykuya dönmelerinin hiçbir yolu yoktu.

"Gidip ayakkabılarınızı giyin ve üzerinize birer mont alın. Neler olup bittiğini öğreneceğiz ve siz Bayan Jane'in yangınla ilgisi olmadığını görünce doğruca eve gelip yataklarımıza döneceğiz tamam mı?"

"Tamam, söz veriyoruz," dedi Marshall.

"Tamam," diye ekledi Beep.

Johnny, Beep'i kucağından indirdi. "Hadi gidip dediğimi yapın. Oturma odasında buluşuruz."

Çocuklar odadan koşarak çıkarken, Johnny eline ilk gelen kot pantolonu ayağına geçirdi. Üzerine uzun kollu bir tişört giyerken diğer yandan çoraplarını aradı.

Koridorda ayak seslerini duyduğunda oğlanların çoktan hazırlanıp oturma odasına gittiklerini anladı. Biz kez daha pencereden dışarı baktı ve irkildi. Alevler bir girdap halinde, öfkeli bir ejderhanın diliyle gökyüzünü yalaması gibi yıldızlara doğru yükseliyordu.

Arabada kimse konuşmadı. Kurtarma araçlarına ya da trafiğe yakalanmamak için arka sokaklardan ilerlerdiler. Nihayet olay yerine vardıklarında, Johnny ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti.

“Yaşasın, Bayan Jane’in evi değil,” dedi Marshall.

“Yaşasın!” diyerek ona katıldı Beep.

Johnny o evde kimin yaşadığını biliyordu. Burası Meeker Webb’in eviydi; burada Dori Grant oturuyordu. Sokakta karşıdan karşıya geçerken onu en son gördüğü zamanı hatırladı; yüzündeki gülüşünü, ona el sallayışını... Oysa şimdi... İnsanların hayatlarının nasıl bir anda değişebileceğini en iyi bilen kişilerden biriydi ve onların iyi olmalarını umuyordu.

Geri dönmek için arabayı çalıştırdığı sırada sağlık görevlilerinin üzerine battaniye örtmüş birini taşıdıklarını gördü ve kalbi duracak gibi oldu. Şimdi o da oğlanlar kadar kötü durumdaydı; Dori’nin iyi olup olmadığını mutlaka öğrenmeliydi. Dakikalar sonra ambulansın köşesinde kucağında bebeğiyle Dori’yi gördüğünde, sedyedeki kişinin Bay Webb olduğunu anladı.

Arabanın camını açmadan bile bebeğin çığlıklarını duyabiliyordu. Dori’nin şok içinde olduğunu görünce

aklından ilk geçen inip ona yardım etmek oldu. Ama ne yapabilirdi ki? Bütün komşuları yanındaydı, onu yalnız bırakmazlardı.

Ambulansın uzaklaşmasını, itfaiyecilerin hâlâ yanan binaya su püskürtmeye devam etmelerini, Memur Pitt-man'ın acısını paylaşmak için Dori'yle konuşup omzuna dokunuşunu seyretti.

Nihayet olayı izleyen kadınlardan biri Dori'nin yanma yaklaştı, birkaç cümle söyleyip bebeğe baktıktan sonra arkasını dönüp neredeyse koşar adımlarla evine gitti. Diğerleri de aynı şeyi yaptı; hızlıca üzüntülerini ve başsağlığı dileklerini ilettikten sonra arkalarına bile bakmadan oradan uzaklaştılar.

Bebek hâlâ çığlık çığlığı ağlıyordu ve Dori her an bayılacak gibi görünüyordu.

Johnny gördüklerine inanamadı. Etrafındaki herkes gitmiş, Dori bir başına kalmıştı; tıpkı annesinin cenazesinde kendi başına gelenler gibi. O gün de az sayıda insan sözde saygısını göstermek adına cenazede bulunmuş ama ne onu ne de oğlanları teselli edecek birkaç söz söylemeden yanlarından ayrılmışlardı. Ne kadar korktuğunu ve kendini ne kadar yalnız hissettiğini hatırladı. Küçük kardeşleri yanında olmasına rağmen dünyanın bütün yükü omuzlarına binmiş gibiydi.

“Neler oluyor böyle?” diye mırıldandı.

“Sorun ne Johnny?”

Gözucuyla Marshall'a baktı. Çocuklar bunu anlayacak kadar büyümüşler miydi acaba? Bunu anlamamanın tek yolu vardı. “Kimse ona yardım etmiyor,” dedi.

Marshall omzunu silkti. “Biz edebiliriz.”

Beep yakından bakmak için dizlerinin üzerinde doğruldu. “Kucağında bir bebek var! Sanırım ağlıyor. Korkudan ağladığına bahse girerim.”

Johnny iç çekti. Kardeşlerinden şüphe duymasına bile gerek yoktu. “Siz burada usluca oturun. Gidip onunla konuşacağım tamam mı?” İkisi birden başını salladı.

“Ve arabadan inip dışarı çıkmak yok. Beni duydunuz mu?”

“Duyduk,” dedi Marshall. “Sorumluluk bende. Beep’le ilgilenirim.”

Johnny gülümsedi ve saçlarını bozduğu için söyleneceğini bile bile Marshall’ın başını okşadı. Ardından arabadan inip sokağın karşısına, Dori’nin yanına doğru yürümeye başladı.

*

Dori donakalmış bir haldeydi. Göğsündeki ağrı en az büyükbabasını hayattan koparan ağrı kadar şiddetliydi ama görünüşe göre Tanrı onun canını almak istememişti. Ebeveynleri öleli o kadar uzun zaman olmuştu ki, onların neye benzediklerini bile unutmuştu. Ve şimdi de büyükbabası gitmişti. Tanrı daha başka neyini alabilirdi?

Bu düşünce aklından geçtiği an kucağında ağlayan küçük bebeğine baktı ve ona sıkıca sarıldı. Onun da büyükbabanın gittiğini hissettiğine emindi, bu yüzden ağlıyor olmalıydı. Ayağı tökezledi, sonra yanında park halindeki polis arabasına dayanarak yüzünü Luther’in boynuna gömdü.

“Ağlama bebeğim. Lütfen ağlama. Annen burada. Annen yanında.”

Omzuna dokunan bir el hissedip başını kaldırdı. Sokağın karşısındaki komşulardan Pansy Jones, başında dikilmiş endişeli gözlerle ağlayan bebeği inceliyordu.

“Dori hayatım. Çok ama çok üzgünüz. Bart’la birlikte senin için dua edeceğimizi bilmeni istiyorum,” dedi kadın çabucak ve Dori cevap vermeye fırsat bulamadan fırlayıp gitti.

Pansy’nin yaklaşımı diğerlerini de cesaretlendirmişti. Onun ardından birkaç kişi daha aynı sözleri söylemek

için yanına gelirken, çoğunluk arabalarına binip oradan uzaklaşmıştı.

Dori başına gelenlere inanamıyordu. Şimdi ne yapacaktı? Nereye gidecekti? Yardıma ihtiyacı vardı. Memur Pittman’a baktığında adamın arabasına atlayıp sirenleri avaz avaz bağırarak gittiğini gördü. Belli ki bu gece başı dertte olan bir tek kendisi değildi.

Luther hâlâ hıçkırıklarla ağlayıp yumruk yaptığı küçük ellerini annesinin saçlarına dolarken, Dori omzuna dokunan yeni bir el hissetti. Arkasını döndüğünde heyecandan kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu.

Johnny Pine.

Johnny okuldan mezun olduğundan beri onu bu kadar yakınında görmemişti; aradan neredeyse üç yıl geçmiş olmalıydı. Ne istediği ya da buraya neden geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

“Gidecek bir yerin var mı?” diye sordu Johnny.

Dori’nin yanaklarından tekrar yaşlar süzölmeye başladı. Ona bu soruyu soran ilk kişiydi ve Luther hâlâ bağırıyordu.

Johnny bebeğin başını okşadı ve sonra içinden, meraklı iki küçük kafanın görüldüğü karşı kaldırımdaki arabayı işaret etti.

“Kasabanın hoş görülmeyen bölgesinde yaşadığımızın farkındayım. Ama ne yapacağına karar verene kadar ben ve küçük kardeşlerim sana evimizin kapısını açmaktan mutluluk duyarız.”

Dori’nin kalbi yine deliler gibi atmaya başladı. Birbirlerini çok az tanıyorlardı ama bu ona sunulan tek teklifti ve kendinden önce Luther’i düşünmesi gerekiyordu. Kucağındaki bebeğe baktı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.

“Sorun ne bilmiyorum. Bir türlü ağlaması kesilmiyor. Bütün bir gece buna devam edebilir.”

“Onu bana ver,” dedi Johnny yumuşakça ve ardından bebeği Dori’nin kucağından çekip aldı.

Luther saniyeler içinde artık annesinin kucağında olmadığını anladı ve ağlamayı bırakarak kendisini tutan bu yabancının kim olduğunu anlamaya çalıştı.

“Her şey yoluna girecek küçük adam,” dedi Johnny. Bebek gözlerini Johnny’nin suratından ayıramıyordu. Bir erkek tarafından kucaklanmaya alışkındı ve Johnny’nin kalın sesinden etkilenmiş gibiydi.

Dori nihayet sakinleşen bebeğine baktı ve bunu iyi bir işaret olarak gördü. Bebek çantasını ve battaniyelerini eline aldı.

“Başına büyük bir bela alıyorsun.”

Johnny istemsizce elini Dori’nin yanaklarına götürüp akan yaşları sildi.

“Biz bundan daha beterini atlattık,” dedi sessizce. “Haydi Dori. Lüks bir evde yaşadığımız söylenemez ama en azından temiz bir yer ve orada güvende olacağına söz veriyorum.”

Dori birkaç dakika cevap vermeden boş gözlerle etrafına baktı. Luther Joe ağlamaktan bitkin düşmüş halde başını Johnny Pine’in omzuna düşürüp gözlerini kapattığında bunu ikinci bir işaret olarak aldı.

“Büyükbabam öldü,” diye fısıldadı. “Luther’den başka kimsem kalmadı.”

Johnny içini çekti. “Bu hissi iyi bilirim. Koluma gir de gidelim. Hava soğuk ve çok geç oldu.”

Dori’nin daha fazla direnecek gücü kalmamıştı. Johnny ona güvenli bir barınak vaat ediyordu ve Luther Joe uyuyakalmıştı. Acısını daha sonra yaşamalıydı. Evden geriye kalan enkaza son bir kez baktıktan sonra Johnny’nin koluna girdi ve arabaya doğru yürüdüler.

Pansy Jones, Dori’ye evini açmadığı için suçluluk duygusu içinde camdan onu izliyordu. Kocasını Bart, evden çıkmadan önce onu kesin bir dille uyarmış ve evde ciyak ciyak ağlayan bir bebek istemediğini söylemişti. Yirmi yedi yıllık bir evlilikten sonra Pansy ona karşı gelemeyeceğini gayet iyi biliyordu. Bugüne dek kocasına karşı kazandığı tek bir tartışma olmamıştı.

Pine’m kızı yaklaştığını görünce, merak duygusu çirkin yüzünü gösterdi. Konuştuklarını ve Johnny Pine’in ağlayan bebeği sanki kendi çocuğuymuş gibi yatıştırdığını gördükten sonra bebeğin gerçekten de ondan olup olmadığını merak etti. Kimse babanın kim olduğunu bilmiyordu. Belki gerçekten de oydu!

Dori'nin onunla birlikte arabaya binip gitmesiyle birlikte, hissettiği suçluluk duygusundan kurtuldu. Gizemli baba kesinlikle Johnny olmalıydı. Elbette bu yalnızca bir tahmindir ama yangını duyup koşarak onları kurtarmaya gelmiş olması, düşüncelerini destekler nitelikteydi.

yedimi, (Bölüm

JOHNNY UYUYAN BEBEĞİ DORI'YE UZATTI VE sonra arabanın kapısını kapattı. Dori kapının çarpmasıyla birlikte irkildi ama Luther etrafında olup bitenden habersiz uyumaya devam ediyordu. Gece boyu duyulan sirenlerden sonra arabadaki sessizlik ortama ağır bir hava katmıştı. Dori hâlâ dumanların kokusunu alabiliyordu. Pencereden sokağın karşısında var güçleriyle alevleri bastırmaya çalışan itfaiyecileri seyretti. Büyükbabasını nereye götürdüklerini merak ediyordu. Onu gömerken üzerine giydirebi-leceği tek bir kıyafet bile kalmadığını fark etti ve yeniden gözyaşlarına boğulmamak için dudaklarını ısırıldı.

Memur Pittman büyükbabasının pantolonunun cebinden çıkan telefonu ve şarj aletini ona vermişti. Lovey'i arayıp yarın işe gidemeyeceğini söylemesi gerekiyordu.

Arka koltuktaki oğlanların varlığından haberdar olmakla birlikte söyleyecek bir şeyler bulmak için zihni fazlasıyla uyuştu. Çocuklar sessizdi - çok sessiz. Arabadaki sessizlikte Dori, onların nefes alıp verişlerini ve kıyafetlerinden çıkan belli belirsiz hışırtıları duyabiliyordu.

Luther uykusunun arasında parmağını ağzına götürüp emmeye başladı.

"Evinin yanmasına çok üzüldük," dedi Beep.

"Evet gerçekten çok üzüldük," diye ekledi Marshall.

Dori başını salladı ve sonra arkasına yaslanıp gözlerini yumdu. Johnny arabaya binip kapıyı çektikten sonra, “Kemerleriniz bağlı mı?” diye sorup motoru çalıştırdı.

“Evet,” dedi çocuklar aynı anda.

Johnny dönüp Dori’ye baktı. Gözleri kapalıydı ama yanaklarından yaşlar süzölmeye devam ediyordu. Arabayı vitesle takarken kendini nasıl bir derdin içine soktuğunu düşünüyordu. Fikrini değıştirmek değildi ama yeni bir dizi sorunla karşılaşmak şu an ihtiyacı olan en son şeydi. Yine de şimdiden olabilecekleri düşünüp hayıflanmanın bir yararı yoktu. şu an için Dori Grant’in bir arkadaşına ve desteğe ihtiyacı vardı.

“O nerede yatacak?” diye sordu Beep.

“Annemizin odasında.”

“Kimse annemizin odasına giremez,” dedi Marshall.

“Ama orada fazladan bir yatak var ve onların ihtiyacı olan şey de bu, öyle değil mi?”

Marshall, Johnny’nin yanında oturan kadına daha yakından bakmak için öne doğru eğildi. Saçları ıslaktı. Üşüyor olmalı, diye geçirdi içinden.

Beep fazlasıyla sessizdi ve Johnny bunun sebebinin farkındaydı. Beep en küçükleriydi, annesinin bütün kusurlarından habersizdi. Onun yatağında başka birinin yatacak olmasını kafaya takmış olmalıydı ama şu an bunun bir Önemi yoktu.

Dori kendi aralarında konuştuklarını duyabiliyordu ama ne söylediklerini dinlemiyordu. Gözünün önüne sürekli

büyükbabasının acı içinde kıvranan yüzü ve yere yı-ğılışı geliyordu.

Tüm bu yaşananlar gerçek mi? Tanrım lütfen hepsi yalnızca korkunç bir kâbus olsun.

Birkaç dakika sonra araba yavaşladı.

“İşte geldik,” dedi Johnny arabayı evin önünde durdurarak.

Dori gözlerini açtı.

Sokak lambaları seyrekli ama ahşap evi ve panjurların arasından sızan ışıkları görmesine yetecek kadar ışık saçıyordu.

Geniş verandada yanan tek bir lamba vardı.

“Bekle de arabadan inmene yardım edeyim. Karanlıkta tökezleyip yere düşmeni istemem,” dedi Johnny.

Johnny oğlanların eve girmesine eşlik ederken Dori yerinde oturup bekleyerek onun yarı aydınlık bahçede sağlam adımlarla ilerlemesini seyretti. O an Johnny’nin hayatının büyük bir kısmını karanlıkta geçirdiği gerçeği yüzüne çarptı. Ve aniden yangından önce ne kadar rahat bir hayat yaşadığının farkına vardı. Plansız doğan bir bebeği olmasına rağmen iyi bir eve ve bir büyükbabaya sahipti. Johnny’nin, küçük ailesini ayakta tutabilmek için kendinden başka kimsesi yoktu.

Kollarında uyuyan bebeğe baktı ve nihayet uykuya dalmış olduğuna şükretti. Yeni bir ağlama krizini kaldıracak gücü kalmamıştı.

Sonra Johnny’nin evden çıkıp uzun adımlarla arabaya doğru yaklaşmasını seyretti. Johnny kapıyı açıp içeri eğildi, bebek

Çantasını omzuna aldı ve koltuktan kalkması için Dori'ye yardım etti.

“Sen bebeğine sahip ol ben seni tutarım,” dedi Johnny.

“Teşekkür ederim.”

“Başına gelenler korkunç ama tecrübelerimden yola çıkarak bunu atlatacağını söyleyebilirim; çünkü başka şansın yok ve bundan sonraki hayatında çok daha güçlü olacaksın. Haydi şimdi içeri girelim. Çok yorgun olmalısın.” Dori oğlanın kendisini içeri yönlendirmesine izin verirken, biraz önceki sözler hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Ev sıcaktı ve içerisi fasulye kokuyordu - büyükbabasının favori yemeği. Boğazının düğümlendiğini hissetti. Bir daha asla büyükbabasına yemek pişiremeyecekti.

Ayağı sendeledi ve Johnny onu yakaladı.

“Bu taraftan,” dedi odanın sonundaki odaya doğru yolu göstererek. “Arabada konuştuklarımızı duymuş olmalısın. Burası eskiden annemin odasıydı. Annem artık hayatta değil ve oda temiz.”

Dori ürperdi, bir gün kendisi de hayatın gerçeklerini bu kadar soğukkanlı bir şekilde karşılayabilecek miydi merak ediyordu.

Johnny lambayı yaktığı an duraksadı. Haftalardır bu odaya girmemişti.

“Etraf biraz tozlanmış görünüyor. Kusura bakma yarın temizlerim. Ama arşafklar temiz ve-”

Dori sözünü kesti. “Nezaketin için özür dilemene gerek yok.”

Johnny kızı kaçamak bir bakış attı ve gözünün kenarında bir kasın seğirdiğini gördü. Onu kollarına alıp bir daha asla böyle bir acı çekmeyeceğine dair söz vermek istiyordu ama bu doğru değildi. Hayatın ne getireceği asla bilinmezdi. Bunu yapmak yerine onu pencerenin kenarındaki sallanan koltuğa götürdü.

“Ben yatağı hazırlarken sen biraz dinlen.”

Dori itiraz etmeden koltuğa oturdu ve kollarını ısıtan minik bedeninin varlığıyla kendini avuttu. En azından hâlâ Luther’e sahipti ve bebeğinin ona ihtiyacı vardı. Tekrar hayata tutunmanın bir yolunu bulacaktı. Buna mecburdu.

Johnny yanma gelip karşısına çömeldi. Bebeği uyandırmamak için kısık sesle konuşuyordu. “Yatağı duvara dayadım. Eğer sen diğer tarafta yatarsan onun yuvarlanıp düşmesine engel olursun.”

Dori daha önce ona hiç bu kadar yakın olmamıştı ve gözlerini ayırmadan yüzüne bakmaya devam ediyordu. Onun yakışıklı biri olduğunu hep düşünürdü ama şimdi karşısında ona şefkatle bakan gözleri görüyordu.

“Dori?”

Gözlerini kırptı. “Affedersin. Evet iyi olur. Luther duvar tarafında uyuyabilir.” Sonra başını eğip üzerindeki kıyafetlere baktı. “Islak ve berbat bir haldeyim.”

“Bebeği bana ver,” dedi Johnny sessizce ve uzanıp Luther’i Dori’nin kucağından aldı. “Banyo koridorun karşısında. Dolapta temiz havlu ve lifler var. Sen gidip duşunu al, ben çocuklar yattı mı diye kontrol edip kapıya temiz kıyafetler bırakırım.”

Ardından ayağa kalktı ve Dori'nin saçlarını okşadı. "Odam hemen sağ tarafında. Oğlanların odası da benim karşımda. Eğer bana ihtiyacın olursa kapıyı tıklatman yeter, tamam mı?"

Dori uzanıp Johnny'nin elini tuttu. "Sen iyi bir adamsın Johnny Pine," derken sesi titriyordu.

Johnny ellerindeki nasırları hissetti ve Dori'nin geçimini sağlamak için yaptığı işi hatırladı. Tıpkı kendisi gibi o da erkenden hayata atılmak zorunda kalmıştı.

"Bebeğin hâlâ uyurken gidip banyonu yap."

Dori gözücuyla yatağa bakınca, Johnny onu endişelendiren şeyi anladı.

"Sana kıyafetleri getirdikten sonra hemen dönüp ona göz kulak olurum tamam mı?"

"Teşekkür ederim."

Johnny kızın odadan çıkmasını seyretti ve sonra vakit kaybetmeden çocukların yanına gitti. Neyse ki söz verdikleri gibi doğrudan yataklarına girip çoktan uykuya dalmışlardı. Odadan çıkıp Dori'nin giyebileceği birkaç giysi aramaya koyuldu. Dolaptaki kıyafetleri deşerken, aralarında yıkanırken çeken uzun kollu bir tişört ile beli bağ-cıklı bir şort buldu. Dori'ye büyük geleceklerdi ama şu an için önemli olan temiz ve kuru bir şeyler bulmuş olmasıydı. Kıyafetleri banyo kapısının önüne bırakarak annesinin odasına döndü ve sallanan koltuğu yatağın kenarına çekti.

Bebek kıpırdamadan yatıyordu.

Dori'nin cep telefonunu şarja taktıktan sonra, odanın lambasını söndürüp yatağın kenarındaki abajuru yaktı ve

oturup Dori'yi bekledi.

*

Dori üzerindeki kileri çıkarıp küvete girdi, musluğu çevirdi ve soğuk ya da sıcak oluşuna aldırış etmeden duş başlığından çıkan tazyikli suyun altında öylece dikildi. Akan suyun sesi dışında etrafı kaplayan sessizlik onu da içine çekmişti. Ne olduğunu anlamadan hıçkırıklara boğuldu.

Johnny onun ağladığını duydu ve gözlerini kapattı. Dori'nin yaşadığı çaresizlik hissi ona hiç de yabancı değildi. Sakince yatağında uyuyan bebeğe baktı. Kıvrık kahverengi saçları ve gıdısıyla sevimli küçük bir adamdı. İyi beslenmiş bir bebektir. Oğlanlarla birlikte yiyecek bir şey bulamadıkları günleri hatırladı ve o zor günlerin geçmiş olduğuna şükretti.

Sallanan koltuğa yaslandı ve kendini geriye doğru itti. Koltuk sallanırken hafif bir gıcırta duyuldu ama bebek bunu fark etmiş gibi görünmüyordu. Bu koltukta en son ne zaman oturduğunu hatırlayamadı. Koridordan gelen su seslerini dinlerken uyuyakaldı.

Dori su tamamen soğuyana kadar ağlamaya devam etti. Küvetten çıktığında uyuşmuş ve titrer bir haldeydi. Hiçbir şey düşünmeden kurulandı ve sonra kıyafetlerinin olmadığını hatırladı. Ama kapıyı aralayıp gizlice dışarı baktığında yerdeki kıyafetleri gördü. Hızla onları yanına alıp kapıyı tekrar kapattı. Elleri öylesine titriyordu ki tişörtü kafasından zorlukla geçirebildi. Bu da daha çok ağlamasına neden oldu. Sonra buhar kaplı aynada bir an için kendisiyle göz göze geldi. Ağlamaktan şişmiş gözleri ve dudaklarına baktığında kendini tanıyamadı. Başını çevirip giyinmeye devam etti.

Üzerine bol gelen şort dizkapaklarına kadar inmişti ve tişört de bedenine göre fazla uzundu; ama en azından sıcak

tutuyor ve temizdiler. Havluyla saçlarını kuruladıktan sonra etrafı temizledi ve ıslak havluları bir kenara astı. Kirli kıyafetlerini yerden alıp ışığı kapattı ve banyodan çıktı.

Yatak odasının lambası yanmıyordu ama abajurdan yayılan loş san ışık, yatakta uyuyan bebek ve koltukta uyuyan adamın üzerine yansıyor.

Dori durdu ve yatağa kendini tamamen teslim etmiş Luther'i ve Johnny Pine'm yüzündeki masum ifadeyi seyretti. Johnny uyurken çok daha genç görünüyordu ama sonra onun on dokuz ya da yirmi yaşından fazla olmadığını hatırladı.

Kirli kıyafetleri kapının kenarına bıraktı ve sonra derin bir nefes alarak koltuğa yaklaşıp hafifçe Johnny'nin omzuna dokundu.

Johnny hemen uyandı ve bir an için evlerindeki kızın varlığı karşısında irkilmiş olsa da kısa sürede Dori'nin neden orada olduğunu hatırladı.

"Artık yatağına gidebilirsin. Teşekkür ederim," diye fısıldadı Dori.

Johnny kalktı ve koltuğu tekrar pencerenin yanına çekti.

"Unutma, en ufak bir şeye ihtiyacın olursa beni uyandır."

"Tamam."

Dori üzerine büyük gelen kıyafetleri içinde küçücük bir kız çocuğuna benziyordu. Yüzündeki keder Johnny'nin kalbine dokundu.

"Ben gerçekten çok üzgünüm," diye ekledi.

Dori'nin çenesi titredi ama bu kez ağlamadı.

“Ben de öyleyim.”

Johnny yatmak için odasına gitti ama bir türlü uyuya-madı. Sürekli Dori’nin içinde bulunduğu zor durumu ve ne kadar korkmuş olduğunu düşünüp duruyordu.

Kendini toplamadan işe dönmesi mümkün değildi. Maddi durumunun nasıl olduğu hakkında bir fikri yoktu ama büyükbabasının onu bir şekilde güvenceye almış olduğunu tahmin ediyordu. Dori’nin zamana ihtiyacı vardı ve bu süre zarfında kendi işi, bebeğin mama ve bez masraflarını karşılamaya yeterdi. Gerisi zamanla halledilirdi.

*

Dori önce bir ciyıklama sesi duydu, ardından burnuna çarpan minik elleri hissetti ve sıçrayarak uyandı. Luther neden yanında yatıyordu? Gözlerini açıp nerede olduğunu fark edince yangını ve büyükbabasının ölümünü seyredişini hatırladı.

Göğsündeki ağrı dışında kendini bomboş hissediyordu. Luther ise olduğu yerde ileri geri sallanıyor ve kendi kendine kıkırdarken ağzının kenarından salyalar akıyordu.

Dori yatakta doğruldu. “Altım ıslattığını biliyorum küçük adam ve bezini değiştirerek bunu halledebilirim ama

sanırım kamın da aç ve bu konuda elimden hemen bir şey gelmeyebilir.”

Odanın lambasını açarken gözucuyla pencereden dışarı baktı. Gün doğmak üzereydi. O an Lovey Cooper’ı araması gerektiğini hatırladı. İşe gidemeyecekti ve bunu bilmeleri gerekiyordu.

Etrafına bakınıp büyükbabasının cep telefonunu aradı ve Johnny'nin onu şarja takmış olduğunu gördü. Lovey kalkmış ve restorana gitmek için hazırlanıyor olmalıydı, bu yüzden evini aradı.

Telefon ikinci çalışında açıldı.

“Alo?”

“Lovey, ben Dori. Bu kadar erken bir saatte aradığım için üzgünüm ama artık işe gelemeyeceğimi haber vermek istedim.”

Lovey bu habere çok şaşırmıştı. “Tatlım neyin var?” Dori ağlamaya başladı.

“Dün gece evimiz yandı ve itfaiyeciler yangına müdahale etmeye çalıştığı sırada büyükbabam kalp kirizi geçirip öldü.”

“Ah hayatım. Ah Dori. Çok ama çok üzüldüm. Senin için ne yapabilirim? Bir şeye ihtiyacın var mı? Neredesin? Bebek iyi mi?”

“Luther iyi. Ben hâlâ şoktayım ama sanırım dün gece insanların hakkımdaki gerçek düşüncelerini öğrenmiş oldum.” “Ne demek istiyorsun?” diye sordu Lovey.

“Evin yanışını izlemeye gelen bir sürü insan vardı. Büyükbabamın öldüğünü ve Luther'in deliler gibi ağladığını gördüler. Sanki sonsuza dek susmayacak gibiydi. Bazıları bizim için dua edeceğini söyledi ve sonra herkes evlerine döndü. Johnny Pine ve kardeşleri nerenin yandığını görmek için geldiklerinde biz Luther'le birlikte sokağın ortasında tek başımıza kalakalmış vaziyeteydik. Bize evlerini açtılar. O ve kardeşleri, Luther'le bana karşı çok nazik ve ilgili davranıyorlar ama kalacak yerim ve Luther'e bakacak kimse olmadan tekrar çalışabilmem mümkün değil. Gerçekten çok

üzgünüm. Yerime başka birini bulabilmen için sana erkenden haber vermek istedim.”

“Dünyanın yükünü omuzlarında taşıırken bile bizim için endişeleniyorsun ya Tanrı seni korusun. İşini istediğin zaman geri alabilirsin. Bu arada bana Luther ve senin kaç numara ayakkabı giydiğinizi ve beden ölçülerinizi söyle. Sizin için çabucak bir şeyler toparlayalım.”

Dori gözyaşlarını ve burnunu sildi ve ardından derin bir iç çekti.

“Yardımları geri çevirecek durumda değilim ve bunun için minnettar olurum. Pantolon bedenim otuz altı, üstüm de small beden. Ayaklarım otuz sekiz numara. Luther bir yaş grubu kıyafet ve çoraplar giyiyor. Bebek bezine, yeni biberonlara ve insanların elden çıkarmayı düşündükleri her türlü bebek eşyasına ihtiyacım var.”

“Anladım,” dedi Lovey. “Şimdi, bir şeye ihtiyacın olduğu an beni arayacağına söz ver olur mu?”

“Söz veriyorum,” dedi Dori. “Ve her şey için teşekkür ederim.”

“Bir şey değil tatlım. Tanrı seni korusun. Bu kötü günleri atlatacaksın çünkü başka çaren yok unutma.” “Tamam,” dedi Dori ve telefonu kapattı.

Tekrar yatağa dönüp yumruk yaptığı elini çiğneyen Luther’e baktı. Acıkmıştı. Ağlamadan önce harekete geçmeliydi. Bebek çantasını bulmak için etrafına bakındı ve içinden bir bezle ıslak mendil çıkarıp çabucak altını değiştirdi. Çantanın içinde su dolu bir biberon vardı ve bu büyük bir nimetti; çünkü süt vermek için o biberona

ihtiyacı vardı ve Johnny Pine'in ona ayıracak biraz sütü olduğunu umuyordu.

Luther'i kucağına alıp mutfağa gitmek üzere odadan çıktı. O saatte Johnny'nin ve oğlanların ayakta olacağını hiç tahmin etmemişti ama iki oda kapısının altından da ışık sızıyordu. Günlük düzenlerini bilmiyordu ama görünen o ki kendisi işe gitmek, çocukları da okula götürmek için Johnny güne erken başlıyordu. İyi bir ebeveyn olmak için gösterdiği özveri ve çaba karşısında Dori'nin ona olan saygısı bir kat daha arttı.

Oda kapısını tıklatıp bir adım geriye çekildi.

*

Johnny daha gün doğmadan uyanıp saatin alarmini kapattı ve sonra karanlıkta yatağın kenarına oturup önündeki günü düşünmeye başladı. Cep telefonunu alıp patronuna bir mesaj göndererek bugün şantiyeye biraz gecikeceğini ama öğle tatilinde çalışarak aradaki açığı kapatacağını bildirdi. Ardından ayağına bir kot geçirip banyoya gitti.

Hızlıca duşunu alıp tıraş olduktan sonra kahve yapmak için mutfağa geçti ve hemen ardından oğlanları uyandırmak için odalarına gitti.

Gece Beep kötü bir rüya görmüş olmalıydı çünkü Mar-shall'ın kollarında uyuyordu. Johnny onun zor bir gece geçirmesinden etkilenmişti ve gönülsüzce onları uyandırdı.

"Hey, çocuklar... kalkma vakti," dedi yatağın kenarındaki lambayı açarken.

Marshall esneyerek gözlerini açtı ve sonra Beep'i sarstı. "Haydi uyan Beep."

Beep bir inilti çıkardı.

Marshall onu kenara itip banyoya giderken, Johnny onunla konuşmak için yatağın kenarına oturdu. Morlukları gözle görülür şekilde azalmıştı ama kaburgalarına hâlâ dikkat etmesi ve okula giderken burnunu darbelere karşı koruyan maskesini takması gerekiyordu.

“Hey ufaklık, gel de kucağıma otur,” dedi Johnny ve onu yataktan çekip hızla kucakladı.

Beep ağabeyinin göğsüne yaslandı ama gözlerinden hâlâ uyku akıyordu.

“Kötü bir rüya gördüm,” dedi.

Johnny onu kendine yakınlaştırdı. “Anlat bana.” “Evimizin yandığını gördüm.”

Johnny içini çekti. Onları yangın yerine götürdüğü için pişmanlık duymuyordu; çünkü bu sayede Dori’yi kurtarmışlardı ama Beep’in durumdan etkilenmiş olmasına da hiç şaşırmadı.

“Dün gece yanan evi hatırlıyor musun?”

Beep başını salladı. “Kadın ve bebeği annemizin odasında.”

“Evet. Onlara verecek bir yerimiz olduğu için çok şanslıydık öyle değil mi?”

Beep kafasını kaldırıp Johnny’ye baktı ve kaşları çatıldı. “O hep bizimle mi kalacak?”

“Sonsuza dek değil Beep. İşleri yoluna koyması için biraz zamana ihtiyacı var. Onun ağladığını gördün, öyle değil mi?”

“Evet, çünkü evi yandı.”

“Evet ama ağlamasının tek sebebi bu değil, dün gece büyükbabası da öldü.”

Beep’in gözleri kocaman açıldı. “Annem gibi mi?” “Evet, annem gibi o da artık hayatta değil.”

“Onun adına üzüldüm.”

“Ben de öyle ufaklık. Bu yüzden sabırlı olmalı ve ona karşı nazik davranmalıyız anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

Johnny onu kucağından indirdi. “Teşekkür ederim. Şimdi banyoya gidip elini yüzünü yıka ama Marshall’ı da uyar ve sessiz olun. Bebeği uyandırmak istemeyiz. Kahvaltınız birkaç dakikaya hazır olur.”

Beep kardeşine katılmak üzere banyoya gittiği sırada Johnny yataklarını düzeltti ve giymeleri için temiz kıyafetler hazırladı. Sonra kahvaltıyı ve bebeğin sütünü hazırlamak için mutfığa geri döndü.

Yulaf ezmesini pişirir pişirmez soğumaması için üzerine bir kapak kapatıp işe gitmeye hazırlanmak için odasına gitti. Kapısı çalındığı sırada elinde tişörtü vardı. Hemen başından geçirerek açmak için kapıya yöneldi.

Gelen Dori’ydi.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Luther’e vermek için biraz sütünüz var mı?”

Johnny gülümsedi ve bebeğin yumuşak kıvrıkcık saçlarını okşadı.

“Elbette var,” dedi. “Eğer yiyebilirse yulaf ezmemiz de var.”

Dori rahatlayarak derin bir nefes aldı. Luther'e ne yedireceğinin endişesini taşıyordu ama süt markete gidene kadar onu idare ederdi.

"Harika. Çok teşekkür ederim."

"Ne demek. Bana bir saniye izin ver de botlarımı giyeyim; sonra birlikte mutfağa gideriz ve sana her şeyin yerini gösteririm," dedi Johnny ve tam o sırada Dori'nin ayaklarının çıplak olduğunu fark etti.

"Ayağına giyecek bir şeyler bulmalıyız," diyerek çekmecedен bir çift çorap çıkardı. "Al, bunlar epey büyük gelecektir ama bu eski döşemeler üstünde çıplak ayak dolaşmaktan çok daha iyidir."

Dori, Johnny'nin botlarını giyinmesini bekledi. Ardından bebeği ona uzattı ve çorapları ayağına geçirdi.

"Bu gerçekten çok iyi oldu. Sana sürekli teşekkür edip duruyorum ama aslına bakarsan yaptıklarının bizim için ne ifade ettiğini anlatmama kelimeler yetmez."

Johnny bebeği tekrar ona verirken, uzanıp Dori'nin alnına düşen bir tutam saç düzeltmemek için kendini zor tuttu.

"Pekâlâ sen teşekkürünü ettin, ben de sorun olmadığını ve sana yardım etmekten mutluluk duyduğumuzu söyledim. Şimdi gidip süt ve yulaf ezmesiyle ilgilenelim." Dori ayağında çorapları olduğu halde Johnny'nin peşinden mutfağa doğru yürürken Luther hâlâ onun saçlarını çiğnemeye çalışıyordu. Zaten bugünlerde ne bulursa ağzına götürüyordu ama artık bu işe bir sınır koymanın vakti gelmişti.

"Süt tam yağlı. Sorun olur mu?" diye sordu Johnny. "Hayır, doktoru da onu içmesini önerdi."

“Isıtmaya gerek var mı?”

“Çok soğuk değilse gerek yok.”

Johnny biberonu sütle doldurup ağzını kapatmadan mikrodalgaya koydu.

“Yaklaşık on beş saniye, ısınmasına yetecektir.” Johnny zamanlayıcıyı ayarladığında Luther bir çığlık attı. Johnny dönüp bebeğe baktı ve güldü.

“Ne yaptığımı anladı öyle değil mi?”

Dori’nin gözleri yaşlarla doldu. “Sütünü hep büyükbabam ısıtırdı. Luther bir erkeğin ona bakmasına alışık.” Johnny üzülerek içini çekti. Ona kaybettiği şeyleri hatırlatmak istememişti.

Mikrodalgaanın zil sesiyle birlikte biberonu içinden çıkarıp Dori’ye uzattı.

“Bak bakalım ısınmış mı?”

Dori bir damla sütü parmağına döküp başıyla onayladı.

“Harika,” dedi ve başlığı taktıktan sonra Luther’i kucağına yatırıp biberonu ağzına soktu.

Luther biberonu iki eliyle sıkıca kavradı ve var gücüyle sütünü emmeye koyuldu. Yüzündeki gayretli ifade Dori’yi gülümsetti.

Johnny, Dori’nin şefkat ve sevgi dolu halini görünce kalbi hızla atmaya başladı. Darmadağınık saçları ve üzerine bol gelen ödünç kıyafetlere rağmen çok güzeldi.

Bu düşünceleri kafasından atmaya fırsat bulamadan koridorda ayak sesleri duyuldu.

“Hazır ol,” dedi. “Bizim aç sürüsü geliyor.”

Sejdm (Bölüm

OĞLANLAR DORI’NİN BEBEKLE BİRLİKTE MASADA OTUR-DUĞUNU GÖRÜNCE, eşikte durup içeri girmek için izin istercesine Johnny’ye baktılar.

“Yulaf ezmesi hazır,” dedi Johnny, “oturun.”

Koşarak masaya gelip her sabah yaptıkları gibi gürültüyle sandalyelerine tırmandılar.

“Benim kâseme kuru üzüm verebilir misin?” diye sordu Marshall.

“Koyabilir misin? Ve evet koyabilirim,” diye düzeltti Johnny bir avuç dolusu üzümü kâseye boşaltırken.

“Ben biraz üzüm istemiyorum,” dedi Beep her sabah söylediği gibi.

“Sen hiç üzüm istemiyorsun ve ben bunu zaten biliyorum,” dedi Johnny ve Dori’ye bir bakış atıp sırtıttı. “Senin eklemek istediğin özel bir şey var mı?”

“Şeker ve süt alabilir miyim?”

Johnny güldü. “Bunu halledebilirim,” dedi çocuklara kâselerini uzatarak.

Sabah aktivitelerinin bir parçasına tanıklık etmek Dori’nin hoşuna gitti. Johnny dün gece bir şövalye gibi onun kurtarıcısı olmakla kalmamış aynı zamanda harika bir baba figürü de çiziyordu. Sonra onun her kâseye bi-

rer kaşık yulaf ezmesi koyduğunu fark etti. Yemeklerine ortak olarak kendisi yüzünden sofradan aç kalkmalarını

istemiyordu.

“Yeterince var mı?” diye sordu. “Siz okula ve işe gideceksiniz, ben yemesem de olur.”

Nazik düşüncesi Johnny’yi çok etkiledi.

“Yeterince yulafımız var,” dedi ve tencerede kalanı iki eşit parçaya bölerek kâselerden birini Dori’ye uzattı.

“Şimdi, program şöyle,” dedi. “Ben çocukları kreşe bırakıyorum. Bayan Jane onları okula götürüp çıkışta alıyor ve ben işten çıkana kadar onlarla ilgileniyor. Saat beş gibi evde oluruz. Ama bugün onları bıraktıktan sonra ufaklığa bir şeyler almak için süpermarkete gideceğim. Bana bir ihtiyaç listesi yap da-”

“Ne kadar bilmiyorum ama cüzdanımda biraz para olacaktı. Onu sana vereyim. Ayrıca bankada da paramız var.” “Dori, sorun değil. Bu meseleyi daha sonra hallederiz. Ama şu an için acil ihtiyaçlarla ilgilenmemiz gerekiyor ve kucağındaki ufaklık için parayı kimin ödediğinin bir önemi yok. O yalnızca kuru bez ve kamını doyuracak bir şeyler istiyor öyle değil mi?”

Dori içini çekti.

“Haklısın. Eğer kalem kâğıdın varsa, yalnızca acil olan şeyleri yazayım.”

Johnny televizyonun yanındaki not defteri ve kalemi getirip masaya koydu.

Beep, Dori’nin yazdıklarına bakıp Johnny’ye döndü. “Listeye kurabiye de ekleyebilir miyiz?”

Johnny bebek için alması gereken şeylerden sonra kurabiye için para kalmayacağını biliyordu ama bunu Dori'nin yanında söylemek istemedi.

“Bakarız.”

Beep, Johnny'nin bakışlarından ne demek istediğini anladığı için sustu. “Bakarız” demek - para yok demektir. Gözucuyla bebeğe bakıp yemeğine döndü.

Luther'in biberonundaki sütü bitirip bütün ilgisini annesinin elindeki kaşığa çevirmesi yüzünden, Dori bu bakışmaları fark etmedi. Daha önce hiç yulaf ezmesi yememişti. Annesi ağzına götürürken kaşığı havada yakaladığında oğlanlar gülüştü.

“Tam bir canavar,” dedi Dori de gülümseyerek. Kaşığı elinden kurtarmaya çalışırken oğlanlar kıkırdamaya devam ettiler.

“Tadına bakmak mı istiyorsun?” diye sordu Dori kaşığı Luther'e doğru uzatarak.

Luther ağzını kocaman açtı ve annesinin uzattığı yulaf ezmesini aldı. Dori kaşığı geri çıkarırken hâlâ dudaklarını şapırdatıyordu. Yemeğin bu kadar hoşuna gitmiş olması Dori'yi gülümsetti.

“Vay canına, bu büyük bir başarı, sanırım şeker sayesinde sevdi.”

“Şekeri ben de severim,” dedi Beep, Dori'nin bebeğe bir kaşık daha uzatmasını meraklı bakışlarla izleyerek.

Johnny yüzündeki gülümsemeyi saklamaya çalışarak fincanına kahve doldurmak için yerinden kalktı. Yeni misafirler Beep'in çok ilgisini çekmişti ki bu iyi bir şeydi.

Yaşadığı talihsiz olaydan sonra neşesi bir türlü yerine gelmemişti.

“Acele edin çocuklar, geç kalmayalım.”

Çocuklar kâselerini sıyırıp masadan kalktılar ve lavaboya götürüp yıkadıktan sonra bulaşıklığa koydular.

Ağabeylerine yardım konusunda bu kadar hevesli olmaları Dori’yi bir kez daha etkilemişti.

“Kahve ister misin?” diye sordu Johnny.

“Yarım fincan alabilirim,” dedi Dori, Luther’e bir lokma daha yedirirken.

“Listeyi bitirdin mi?” diye sordu Johnny, fincanı Luther’in uzanamayacağı bir yere koyduğu sırada.

Dori kâğıdı ona uzattı.

“Ah bekle. Gidip parayı getirmem gerek. Hemen dönerim.”

Kucağında Luther olduğu halde mutfaktan adeta koşarak çıktığından Johnny’nin onu durduracak zamanı olmadı. Dakikalar içinde elinde cüzdanıyla geri gelip, içinde olan bütün parayı masaya boşalttı.

“Pekâlâ, senin için ne yapabilirim? Bütün gün burada olacağıma göre sana yardım etmek istiyorum.”

Johnny parayı cebine koyarken, içinden, “Hiçbir şey,” demeyi geçirdi ama sonra böyle söylediğinde, yaptığı iyiliklere bir karşılık veremediği için Dori’nin kendini kötü hissedeceğini fark etti.

“Yerleri her gün silmek gerekiyor. Çamaşır odasında süpürge ve paspas olacak.”

“Başka? İnan bana elimden her iş gelir benim; çamaşır yıkamak, camları silmek, yatakların çarşafalarını değiştirmek, ne istersen yapabilirim.”

“Yemek yapabilir misin peki?”

Dori başını salladı.

Johnny ona fazla iş çıkarmak istemiyordu ama sonuçta ısrar eden kendisiydi.

“Ben yemek işlerinden pek anlamadığım için genelde hep basit şeyler yiyoruz ama buzlukta hamburger köftesi var ve kilerde olanlara bakıp akşam için bir şeyler pişirebilirsin istersen.”

“Rulo köfte yapabilirim.”

“Bu harika olur,” dedi Johnny ve gözücuyla saate baktı. Onu yalnız bırakmaktan nefret ediyordu ama acele etmezse işe geç kalacaktı.

“Telefonun var, bu yüzden-”

“Memur Pittman büyükbabamın cep telefonunu bana verdi. Büyükbabam yangından kaçarken onu da yanma-” Dori sözünü tamamlayamadı. Gözleri uzaklara dalarken, Johnny kendini toplaması için ona süre tanıyabilmek adına konuşmaya devam etti.

“Bana numaranı ver. Ben de benimkini yazıp sana bırakayım. Eğer bir sorun ya da yardıma ihtiyacın olursa beni ararsın tamam mı?”

Dori alışveriş listesinin sonuna numarasını ekledi ve Johnny de kâğıda kendi numarasını yazarken onu izledi. Ellerinde iyileşen kesikler vardı ve bazı parmaklarının derileri

soyulmuştı. Onun nerede çalıştığını bile bilmediğini hatırladı.

“Sen ne yapıyorsun? Yani geçinmek için demek istedim...”

“Clawson İnşaat’ta buldozer sürücüsüyüm.”

“İyi bir iş. Buldozer kullanmayı nasıl öğrendin peki?” “Babam hapse girmeden önce Bay Clawson için çalışırdı. O zamanlar ben de sık sık onunla birlikte işe giderdim. Geri kalan şeyleri de Bay Clawson’dan öğrendim. O, ben ve çocuklar için adeta bir cankurtaran oldu. Dinle, seni bir başına bırakmaktan hiç hoşlanmıyorum ama lis-tedekileri alıp çok gecikmeden dönerim tamam mı? Dayanmaya çalış.”

Dori gözünü kırptı, bu kez ağlamamaya kararlıydı. “Sayende biz iyiyiz merak etme.”

“Sonra görüşürüz o zaman,” dedi Johnny ve oyalanmadan mutfaktan çıkarken bir yandan da acele etmeleri için çocuklara seslendi.

Dori yulaf ezmesinden bir parça daha aldıktan sonra kalanını Luther’e yedirdi. Johnny ve oğlanlar evden çıkar çıkmaz odasına gidip yatağını topladı, sonra dolapta bulduğu bir battaniyeyi oturma odasının yerine serip Luther’i üzerine yatırdı. Çantadan bulduğu diş kaşıyıcı-larından birini eline verdi, üşümemesi için üzerini kendi battaniyesiyle örttü ve oyalanması için televizyonu açtı. Böylece karakolu aramaya fırsat bulmuş olacaktı. Oradakilerden birinin mutlaka büyükbabasını götürdükleri yer hakkında bilgisi olmalıydı. En yakın koltuklardan birine oturup numarayı çevirirken elleri titriyordu. Üç kez çaldıktan sonra telefon açıldı.

“Blessings Karakolu, ben Ames. Kimi aramıştınız?” “Ah, ben Dori Grant. Büyükbabamı nereye götürdüklerini bulmaya

Çalışıyorum. Dn geceki yangından sonra... İsmi Meeker Webb."

"Bayan Grant. Ben Avery Ames. Başınız sağ olsun. Bykbabanızın vefatına çok zldm."

Dori duygularını kontrol etmeye çalışsa da titreyen sesi onu ele veriyordu.

"Teşekkürler Bay Ames. Sizi aramamın sebebi... Onun nerede olduğunu bilmiyorum."

"Bir dakika... Hemen ambulans kayıtlarını kontrol edeyim. Evet, işte buradalar... Hımm, onu önce hastaneye götürmüşler ve sonra da Harper's Cenaze Evi gelip almış."

"Harper's mı? Katolik kilisesinin olduğu tepedeki cenaze evi mi?" diye sordu Dori.

"Evet o," dedi Ames. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır yok. Yardımlarınız için teşekkürler," diyerek telefonu kapattıktan sonra yerinden kalkıp fihristi aldı ve cenaze evinin numarasını bulup rakamları tuşladı. Bayan Harper'ı tanıyordu. Çalıştığı restorana haftada en az iki kere kızıyla öğle yemeğine gelirdi. Onun yemek yediği tabakları defalarca yıkamışlığı vardı. Ve şimdi Bayan Harper onun için bir şey yapacaktı.

"Harper's Cenaze Evi."

"Bayan Harper, ben Dori Grant."

Evelyn Harper'ın sesi hemen değişti. "Dori, hayatım. Ne kadar zgn olduğumu sana anlatamam. Senin için ne yapabilirim?"

Dori ağlamaya başladı. Kendine engel olmak istese de kelimeler boğazında düğümleniyordu. “Büyükbabamın cenazesini kaldırmamız gerek ve sahip olduğumuz her şey evle birlikte yandı. Ne yapmam lazım? Oraya gelip bir tabut mu seçmeliyim? Birilerinin bana yardım etmesine ihtiyacım var.”

Dori o sırada Evelyn’in de gözyaşlarını bastırmaya çalıştığının farkında değildi. Tek duyduğu kadının şefkat dolu sesi oldu. “Tatlım, önce sana bildiklerimi anlatayım. Sonra neler yapacağımıza bakarız. Meeker tabutunu çoktan seçmiş ve bütün cenaze masraflarını önceden ödemişti. Gömüleceği yer ve mezar taşı da hazır çünkü büyükannenin yanma gömülmek istedi. Eğer çiçek yaptırmak istersen çiçekçiyi araman gerek ama inan bana ne istiyorsan hemen yapacaklardır. Ve kıyafet işine gelince, bu konuda bana güvenebilirsin. Ben o adamla birlikte büyüdüm. Hayatım boyunca onu defalarca kilisede görmüşlüğüm var, nasıl giyinmekten hoşlandığını bilecek kadar tecrübe sahibiyim anlayacağın.”

“Bulduğum şartlar içinde bu iyi bir haber,” dedi Dori ve sonra gözlerini silip boğazını temizledi. “Bizim başka hiç kimsemiz yok. Bu yüzden işlemleri geciktirme-

den yapabiliriz. Mesela yarından sonraki gün uygun mu? Bu sürede Luther ve kendim için de giyecek birkaç uygun kıyafet bulabilirim.”

“Elbette. Burası her zaman açık. Cenaze töreni sabah mı yoksa öğleden sonra mı olsun istersin?”

“Bilmem ki. Hangisi daha iyi olur?”

“Yarından sonraki gün cumartesi. Bana kalırsa öğleden sonra olabilir, mesela saat ikide. Ben vaizi arayıp detaylar için seninle iletişime geçmesini isterim. Bu arada Meeker anma

konusmasını da hazırlamıştı. Dosyalarımın arasında olacak...”

Dori yüzünü astı. “Bunların hiçbirinden haberim yoktu. Bu kadar ileriye planlamış olmasına inanamıyorum.” Kısa bir sessizlikten sonra Evelyn içini çekti. “Kalbi hakkında da bir şey bilmiyordun sanırım?”

Dori nefesini tutarak sordu. “Ne kalbi? Bana bir şikâyeti olduğundan hiç bahsetmedi.”

“Bana da hazırlıklan yaptığımız sırada yalnızca laf arasında söylemişti. Sanırım detaylan doktoruna sorman gerek.” Dori tekrar ağlamaya başladı; bu kez kendini tutmaya çalışmamıştı. “Bana söylemeliydi. Evde kalıp onunla ve Luther’le ilgilenebilirdim ama o hep işe gitmem için ısrar ederdi. Bebeğe kendisinin bakmak istediğini, benim deneyim kazanmam gerektiğini söylerdi. Bunu benden saklamamalıydı!”

“Dori tatlım, Meeker seninle çok gurur duyardı. Senin bir gün çok iyi yerlere geleceğinden şüphesi yoktu. Sanırım senin kendi işine sahip olmanı, yeteneklerine ve başarılı olabileceğine inanmanı istiyordu. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Dori söylediklerini duymuştu ama yine de tüm bunlar, olanları kabul etmesini kolaylaştırmıyordu.

“Sizi duydum Bayan Harper ve yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Vaize cenaze günü ve saatini söyleyip anma konuşmasının bir kopyasını iletirseniz sevinirim. Ben onu daha sonra ararım. Şimdi kapatmam gerek, kendimi çok kötü hissediyorum.”

Telefonu kapatıp olduğu yere kusmadan banyoya yetişmeyi başardı. Midesindeki kasılmalar geçtiğinde hâlâ titriyordu.

Yüzüne soğuk su çarptıktan sonra, aynaya bakmadan ellerini ve yüzünü kuruladı. Yeni bir suçluluk hissiyle daha yüzleşecek durumda değildi.

*

Haberlerin yayılmasıyla birlikte, öğlene doğru Bles-sing'deki herkes yangını ve Meeker Webb'in ölümünü öğrenmişti. Şok etkisi yaratan bu haberin hemen ardından gelen ikinci soruya ise kimsenin verecek bir yanıtı yoktu; Dori ve bebeğine ne olmuştu ? Ortadan kayboluşları, dram gibi bu olayı daha da çarpıcı hale getirmişti.

P. Nutt Butterman, Meeker'in vefatını duyduğunda ilk hareketi Dori Grant'e ulaşmak oldu. Meeker müvekkillerinden biriydi ve Dori'yi büyükbabasının ona bıraktığı mirastan haberdar etmeliydi. Ama karakolu arayıp Dori'yi nereye götürdüklerini sorduğunda kimseden yanıt alamadı.

“Ne demek bilmiyoruz?” diye sordu hattın diğer ucundaki memura. “Kızcağızı öylece ortada mı bıraktınız yani?” Memur savunmaya geçercesine yanıtladı, “Ben dün gece nöbetteydim. Konu hakkında bilgim yok. Ama Memur Pittman oradaydı. Onunla konuşmak ister misiniz?” “Lütfen,” dedi Peanut.

Dakikalar sonra Lon Pittman telefonu açtı.

“Ben Pittman. Size nasıl yardım edebilirim?”

“Lon, ben Peanut. Dori Grant ve bebeğinin dün gece nereye götürüldüğünü öğrenmeye çalışıyorum.”

Lon'un kaşları çatıldı. “Bilmiyorum. Ambulans büyükbabasının cesedini götürdükten sonra onunla konuşuyordum ama sonra telsizden acil çağrı anonsu

geçince oradan ayrılmak zorunda kaldım. Bütün komşuları bahçeye toplanmıştı. Sanırım en azından geceyi geçirmeleri için birileri onu ve bebeğini evlerine almıştır. Bart ve Pansy Jones’a ulaşip onlara sorabilirsiniz. Sokağın hemen karşısında oturuyorlar.”

“Bilgi için teşekkürler,” dedi Peanut. “Onlan arayacağım.” Kapattıktan sonra, komşunun numarasını bulup çevirdi ve telefona cevap verilmesini bekledi.

“Jones’larm evi.”

“Bayan Jones, ben Peanut Buttermann. Nasılsınız?” “İyiyim sanırım, neden sordunuz?” dedi kadın gelen telefona şaşırarak.

“Sizi Meeker Webb’in en yakın komşusu olduğunuz için aradım. Torunu ve bebeğe ulaşmaya çalışıyorum da. Dün gece sizin evde kalmış olabilirler mi diye merak ettim...”

“Hayır, burada değiller,” diye çıktı kadın. Suçluluk duygusuyla kendini savunur hali Peanut’m dikkatinden kaçmamıştı.

“Peki nereye gittiklerini gördünüz mü?”

“Evet, gördüm. O ve yanındaki bebek, Johnny Pine’la birlikte gittiler.”

Yanındaki bebek. Bu tanımlamayla Peanut, kadının gerçek hislerini anlamakta zorlanmadı.

“Öyle miii?” dedi Peanut her bir hecenin üstüne basarak. Demek ki büyükbabasının koruması olmadığı zaman Dori ve yanındaki bebek, kimsenin üzerine almak istemediği bir yük oluvermişti. Derin bir iç çekti. Küçük akıllı insanlar her

zaman sinirlerine dokunuyordu ve ne yazık ki kadın mide bulandıran tavrıyla sözlerine devam ediyordu.

“Bana soracak olursanız bu biraz garip bir durumdu. Demek istediğim, bunca zaman bebeğin babasından kimseye bahsetmemiştir. Ve sonra aniden Johnny Pine ortaya çıkıp geliyor ve onu kurtarıp evine götürüyor. Bence baba nihayet gerçek yüzünü gösterdi ve çocuğuna sahip çıkmaya karar verdi.”

Peanut ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti. “Bence düşünceleriniz yalnızca dedikodu ve tahminden ibaret. Yerinizde olsam gerçekleri öğrenene kadar, onları kendime saklamayı tercih ederdim. Bu arada yardımlarınız için teşekkürler,” diyerek telefonu kadının yüzüne kapattı.

Pansy, Buttermann’ın -sanki kötü bir şey yapmış gibi- kendisiyle bu şekilde konuşmasına kızmıştı. Bart Jones’la yaşamak zorunda olan o değildi tabii. Pansy kocası ne derse onu yapmıştı. Pine oğlanın gelip de kendi malına sahip çıkması onun suçu değildi.

Konuşma sonrasında Buttermann da en az Pansy kadar kızgındı. Ona kalırsa kadın gereğinden çok konuşmuştu. Meeker Webb’in dosyasına göz gezdirirken, kendini ahlak bekçisi sanan kadınların sivri dilleriyle ilgili kendi kendine söylenip duruyordu.

Meeker’in iletişim bilgileri arasında Dori Grant’e ait bir telefon numarası da yer alıyordu. Dosyada yazan numarayı aradı ama bir cevap alamadı. Şansını deneyip Meeker’in cep telefonunu aradı ve ikinci çalışta Dori aramayı cevapladı.

“Alo?”

Peanut kızın sesindeki titremeyi fark ettiği anda aradığı vârisi bulduğundan emindi.

“Merhaba. Ben Peanut Buttermann. Dori Grant’e ulaşmaya çalışıyorum.”

Dori avukatı tanıdı.

“Merhaba Bay Buttermann. Ben Dori.”

“Bayan Grant, büyükbabanızın vefatı için çok üzgünüm, başınız sağ olsun.”

Dori midesinin bulandığını hissetti. İşte yine başlıyordu.
“Teşekkür ederim efendim.”

“Sizi arama nedenime gelince; büyükbabanız vasiyetini bana yazdırmıştı ve onun tek mirasçısı olarak bilmeniz gereken bazı şeyler var.”

“Pekâlâ.”

“Bana Pine’ların evinde kaldığınız söylendi. Bu doğru mu?”

“Evet.”

“Yüz yüze konuşsak daha iyi olur. Bu sabah oraya gelsem sizin için uygun olur mu?”

“Sanırım olur efendim. Johnny işte ve oğlanlar da okulda.”

Peanut önce saatine sonra günlük programına bir göz attı. Öğleden sonra duruşması vardı. Bu işi daha önceden halletmesi gerekiyordu.

“Saat on gibi uğrasam nasıl olur?”

“Tamam. Evi biliyor musunuz?”

“Evet, görüşürüz,” dedi avukat ve telefonu kapattı. Anlaşılan bugün çok uzun olacaktı.

Johnny iki saat önce aldıklarını eve bırakmıştı; böylece acil ihtiyaçlar şimdilik karşılanmıştı. Luther sabah şekerlemesini yapıyordu. Yerleri paspaslamış, kıyafetlerini yıkamıştı. Çok geçmeden kurumuş olacaktı. Ayaklarında hâlâ Johnny'nin çorapları olsa da en azından avukat geldiğinde üzerinde kendi kıyafetleriyle onu karşılayabilecekti.

*

Blessings'deki herkes gibi Ruby Dye da gece yarısı siren sesleriyle uyanmış ve olanları anlamak için pencereden dışarı baktığında gördüğü manzara karşısında tüyleri ürpermişti. Ama sabah Vera Conklin haberleri vermek için araya kadar ne olup bittiğini öğrenememişti.

"Ruby, benim Vera. Dün geceki yangını duydun mu?" Ruby elindeki kahve fincanını masaya bırakarak konuşmasına devam etti. "Siren seslerini duydum ve alevleri gördüm ama yangının nerede çıktığını bilmiyorum." "Ah, korkunç bir olay. Meeker Webb'in evi yanıp kül oldu," dedi Vera.

Ruby dehşete düşmüştü. "Ah Tanrım! Evden kurtula-bildiler mi?"

"Üçü de dışarı çıkmayı başarmış ama yangın söndü-rülmeye çalışılırken Meeker bahçede kalp krizi geçirip ölmüş."

Ruby bir çığlık attı. "Ah hayır! Dori ve bebeğine ne olacak şimdi?"

"Bilmiyorum. Nerede olduklarını sordum ama Ves-ta'nın da haberi yoktu."

"Vesta olayı nasıl öğrenmiş peki?"

"Müşterilerinden biri randevusunu değiştirmek için aradığında ona anlatmış."

“Tanrım, zavallı kız. Çok korkmuş olmalı; büyükbabasının ölümüyle ne kadar harap olduğunu düşünemiyorum bile. Şimdi nerede kaldığını öğrenmem gerek. Hem kendisi hem bebeği için kıyafetlere ihtiyacı vardır. Bulabildiklerimi toparlayıp derhal ona ulaştırmalıyım. Aradığın için teşekkürler. Dükkânda görüşürüz.”

“Görüşürüz,” dedi Vera ve telefonu kapattı.

Ruby kahvesinden bir yudum daha aldı ve sonra kalem kâğıt almaya gitti. Liste yapmayı severdi. Listeler insanların hayatını düzene sokardı ve o düzenden hoşlanan biriydi. İki ana başlık yaptı; bir tanesi Dori Grant diğeri “küçük bebek” için. Şimdi Dori’nin nerede kaldığını bulması ve onu arayıp beden ölçülerini öğrenmesi gerekiyordu. Bu sabahki ilk randevusu Pansy Jones’tu. Pansy yanan evin hemen karşısında oturuyordu. Belki de Dori onun evindeydi. Çok geçmeden bunu öğrenecekti.

*

Pansy, Curl Up and Dye Güzellik Salonu’na geldiğinde tuhaf bir ruh hali içindeydi. Nereye giderse gitsin insanlar ona Dori ve bebeğini soruyorlardı. Oysa sırf evlerine komşu diye, onların sorumluluğunu üstlenecek hali yoktu. İnsanlar geçmişte onunla bu kadar ilgilenseler, şimdi babasız bir çocuk büyötmek zorunda kalmıyor olurdu, diye geçirdi içinden.

Butterman’m, Dori Grant’in yerini kimseye söylememesini tembihlemiş olması onu öfkelen­dirmişti. Erkekler sürekli ona ne yapması ya da yapmaması gerektiğini söylüyordu. Bir dahaki soran kişiye ağzındaki baklayı çıkaracaktı; Butterman’ın tepesini attırmak umrunda değildi.

Dükkânın tam önüne park etti ve arabadan iner­ken elbisesinin kuyruğunu kazayla kapıya sıkıştırdı. Durumu fark

edip kapıyı açarak kumaşı kurtarana kadar, bel dikişleri beş santim kadar sökülmüştü.

“Ah, lanet olasıca!” diye söylendi ve sonra yırtık yeri kemerinin altına sıkıştırıp kimsenin görmemesini umarak kuaföre girdi.

“Günaydın Pansy! Boyaya hazır mısınız?” diye sordu Ruby.

“Evet. Diplerim iyice çıktı ve berbat görünüyor,” dedi Pansy ve Ruby’yi takip ederek gösterdiği koltuğa oturdu.

“Vakit kaybetmeden seni güzelleştirelim o zaman,” dedi Ruby ve Pansy’nin boynuna bir örtü ve havlu yerleştirdi. Ardından da saçlarını demetler halinde ayırıp hazırladığı boyayı sürmeye başladı.

“Sana bu rengi gerçekten yakıştırıyorum. Ten renginle çok uyumlu, sence de öyle değil mi?”

Pansy gülümsedi. Nihayet birileri yangından başka bir konu hakkında konuşmak istiyordu.

“Evet, ben de seviyorum,” dedi, “Bart’m bile dikkatini çekti ki, çoğu zaman hiçbir değişikliğin farkında olmaz.” Ruby bir kahkaha attı. “Bütün erkekler aynı değil mi?” Pansy gözlerini devirdi. “Tam etrafında olup bitenlerin farkında olmadan yaşadığını düşünüyorum, o sırada karşıma geçip bana güzel bir şey söylüyor.”

Evinin karşısında yaşanmasına rağmen Pansy’nin yangından hiç bahsetmemesi Ruby’nin garibine gitti ve konuyu kendisi açmaya karar verdi.

“Dün gece epey heyecanlı saatler yaşamış olmalısınız,” dedi. “Gerçi Bay Webb’in ölümü çok üzücü bir olay. Onu hep sevimli biri olarak görmüşümdür.”

“Evet, yazık oldu,” diye kestirip attı Pansy.

Ruby onun detayları anlatmasını beklediyse de Pansy oralı olmayınca, Dori ve bebeğin lafını etmedi. Düzenli olarak boyayı saçlarına sürmeye devam ederken bir yandan kendi kendine bir şarkı mırıldanmaya başladı. Pansy’nin tekrar rahatladığını görünce de yeni bir soruyla sessizliği bozmaya karar verdi.

“Dori ve bebeği için kıyafet ve diğer temel ihtiyaçlara yönelik yardım toplamaya başlayacağız ama ölçülerini bilmiyoruz.”

“Bu çok hoş,” dedi Pansy.

Ruby’nin yüzü asıldı. “Nerede olabileceği hakkında bir fikrin var mı? Onu aramak istiyorum da.”

Pansy yine dişlerini sıktı. Butterman’ın sözleri kulaklarında çınlıyordu ama daha fazla kendini tutamayacaktı.

“Aslına bakarsan biliyorum. Gece Johnny Pine gelip onu ve bebeği yanında götürdü. Başta bunu garipsedim ama belki de kayıp baba nihayet ortaya çıkarak oğlunu sahiplenmeye karar vermiştir, diye düşünüyorum.”

Ruby şaşırmıştı. “Şahsen ben bunun tek kelimesine bile inanmam. O genç adam annesi öldüğünde küçük kardeşlerine sırtını dönmedi ve kendi çocuğunu inkâr edecek biri olduğunu da hiç sanmıyorum. Pekâlâ, Dori giderken sana ne söyledi?”

“Ah, oğlan herkes gittikten sonra geldi. Ben Dori’ye çoktan onun için dua edeceğimi söyleyip eve dönmüştüm. Pencereden baktığım sırada onları-”

Pansy sözünü tamamlamadan Ruby'ye baktı. Biraz önce kendini ele vermişti ve Ruby'nin yüzündeki ifadeden yanılmadığını anladı.

Ruby bir elinde tarak, diğerinde boya kâsesi olduğu halde duraksadı.

“Herkesin yanından ayrılıp kızla bebeğini tek başına bıraktığını mı söylüyorsun?”

Pansy'nin yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

“Başkalarını bilmiyorum. Ben Bart'ın benden istediği şekilde ona söyleyeceklerimi söyleyip evime döndüm.” Ruby duydukları karşısında şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibiydi. Pansy'nin yüzüne bakmadan, eline aldığı bir tutam saç boyamaya devam etti.

Bir yorum yapmaması Pansy'yi huzursuz etmişti ve sessiz kalmak yerine kendi kazdığı çukura daha da batmak istercesine konuşmayı tercih etti.

“Bebek çığlıklar atarak ağlayıp duruyordu. Dori'ye bunun için tek kelime bile etmedik.”

Ruby boyayı mümkün olduğunca hızlı sürmeye çalışarak nihayet işini bitirdi ve Pansy'nin kafasına bir bone geçirip saati ayarladı.

Sessizlik Pansy'yi daha da rahatsız etti.

“Dori'ye onun için dua edeceğimizi söyledim,” dedi. “Eve gider gitmez kilisedeki kadınları arayıp onlardan da dua etmelerini isteyeceğim.”

Ruby, sanki onunla ilk kez tanışıyormuşçasma meraklı gözlerle Pansy'yi inceledi.

“Ne kadar merhametlisin,” dedi ve ardından ıslak ve kullanılmış havluları toplayarak arka odaya götürdü.

j*

(Doktmmmm (Bölüm

PANSY AYNADAKİ YANSIMASIYLA GÖZ GÖZE GELİNCE KAŞLARINI ÇATTI. Gördüğü manzaradan hiç hoşlanmadı-ğı için sandalyesini ön tarafa çevirdi; böylece en azından sokaktan gelip geçenleri izleyebilecekti.

Ruby arka odada dakikalarca kapı ve çekmeceleri vurup çarparak kendi kendine söylendi. Conklin ikizleri arka kapıdan dükkâna geldiğinde o hâlâ odadaydı.

“Ruby biraz önce duyduklarımıza inanmayacaksın!” dedi Vera.

Ruby salonun ön tarafını gösterdi ve sonra parmağını dudaklarına götürüp sessiz olmalarını işaret etti.

Kızların gözleri kocaman açılmıştı, koşar adım odaya girerek kapıyı arkalarından kapattılar.

“Neler oluyor?” diye sordu Vesta.

Ruby gözlerini devirdi. “Ah şu sözde dindarlar. Eğer doğru bir sosyal çevreye aitsen senin için yapmayacakları şey yoktur; ama başından bu dini bütünlere göre günah sayılacak talihsiz bir olay geçtiyse, sanki Tanrı onlara bu görevi yermişçesine hemen seni yargılamaya başlarlar.”

Vesta başını salladı. “Pekâlâ, vereceğimiz habere geri dönersek; Dori Grant ve bebeğinin nerede kaldığına inanamazsın.”

“Johnny Pine’nın evinde,” diye mırıldandı Ruby. “Ve anladığım kadarıyla bunun nedeni de yalnızca Johnny’nin

ona evinin kapısını açacak kadar iyi kalpli bir çocuk olmasından kaynaklanıyor. İçeride benim koltuğumda oturmuş dindarlık taslayan kişiye göre, Dori Grant kucağında ağlayan bebeğiyle birlikte insanların yanına yaklaşmasını bile istemedikleri düşmüş bir kadın; bir günahkâr.” “Demek biliyordun,” dedi Vera söylenerek ve ters ters Vesta’ya baktı. “Sana dükkâna daha erken gelelim demiştım. Ruby’nin her şeyden, Blessings’de yaşayanlardan önce haberi oluyor.”

Ruby’nin kaşları çatıldı. “Bu olayı hiç duymamış olmayı yeğlerdim doğrusu. Her yönüyle mide bulandırıcı. Sanırım ikiniz de Johnny Pine’m evinin nerede olduğunu bilmiyorsunuzdur?”

Kardeşler hayır anlamında omuz silkti. “Tren yolunun öteki tarafında olduğunu biliyoruz sadece.”

“Akşam olmadan gidip öğrensem iyi olacak. Bu arada umarım kız ya da bebeği ve hatta Johnny Pine ile ilgili tek bir kötü söz duymam,” dedi Ruby gözlerini devirerek ve saatine baktı. “Pansy’nin bekleme süresi birazdan dolacak. Tekrar içeri girmeden önce kendimi toplamalıyım.” Vera hafifçe koluna dokundu. “Neredeyse öğlene kadar müşterim yok, ön tarafı ben idare ederim.”

Vesta içini çekti. “Bana birkaç dakika sonra kesime gelecekler.”

İkizler yanından ayrılıp içeri giderken Ruby dolapları karıştırmaya başladı. Aradığı büyük plastik kavanozu bulana kadar her yeri altüst etmişti.

“Nihayet,” diye mırıldanarak altına yapışmış ölü yaban arısını aldı ve çekmecedен bir keçeli kalem çıkardı. Bir kâğıt parçasına “Dori ve Bebeği için” yazdıktan

sonra kâğıdı kavanozun üzerine yapıştırdı ve ardından cüzdanından beş dolarlık bir banknot çıkartarak içine attı. Kavanozu kucağına alıp büyük bir özenle taşıyarak salon tarafına geçti ve girişteki bankoda bulunan kasanın hemen yanına yerleştirdi. Hızlı adımlarla Pansy'nin yanına geldiğinde, saçı için kurmuş olduğu çalar saat ötmeye başlamıştı.

“Zamanlama diye buna derim,” dedi ve Pansy'yi doğruca yıkama koltuğuna götürdü.

Ruby hâlâ cana yakın ve konuşkandı ama Pansy, kadının kendini kınadığının farkındaydı.

Yıkama ve şekil verme işleri de bittikten sonra Pansy ödeme yapmak üzere Ruby'yi takip ederek kasaya geldi. Bağış kavanozunu gördüğünde önce kaşlarını çattı ve sonra gönülsüzce cüzdanından bir dolar bozukluk çıkarıp içine attı.

“Ah, çok tatlısın. Dori ve bebeğine yardım ettiğin için teşekkürler,” dedi Ruby yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Pansy bir şey söylemeden aceleyle dükkândan çıktı. “İkiyüzlü kalktak!” dedi Ruby arkasından ve sonra yeni müşterisi gelmeden ortalığı toparlamak üzere işinin başına döndü.

Johnny, Buzz Higdon'un yeni ahırını için dolgu bir taban yapmak üzere şantiyedeydi. Buldozer motorundan yüzüne ve bacaklarına sıcaklık vuruyordu ama sırtına ve ensesine vuran güneş daha çok yakıyordu. Sanki bu yetmezmiş gibi, yüz metre ileride sağ tarafta bulunan domuz ağılından leş gibi kokular geliyordu.

Çamura bulanmış domuzlar üzerleri kunusun diye gölgede yatıyorlar, etraflarına üşüşen sinekler küçük siyah bulutlara benziyordu. Johnny dozer bıçağını kaldırmak için işine bir süre ara verdikten sonra ters yöne geçip tabanlılığı diğer

tarafından yapmaya devam etti. Evdeki kız ve bebeği aklına getirmek istemiyordu. Kendini onlara kolaylıkla kaptırabileceğini fark etmişti.

*

Dori, Evelyn Harper’la görüşmesinin ardından bir süre daha ağladı. Büyükbabasının bir masaya yatırıldığını hayal etti ve yabancı insanların onun kim olduğuna ya da ne kadar özel biri olduğuna ald rmaksızın, boylu boyunca hareketsiz uzanan bedenine yapacakları şeyleri düşünüp durdu. Başına ağrılar girene kadar gözyaşı döktükten sonra, nihayet yüzünü yıkayarak kendini topladı ve Luther’e bakmaya gitti. Luther h l  uyuyordu.

Lovey Cooper’m bugününü onlara kıyafet toplayarak geçireceğini düşündü ve böyle iyi bir arkadaşa sahip olduğu için şükretti. Sonra aklına Johnny geldi. Acaba şimdi ne yapıyordu? Ona evini açtığı için pişman olmuş muydu? Tekrar birilerine y k olmak Dori’nin isteyeceği en son şeydi ama şimdilik başka bir seçeneği yoktu.

Eğer kendi evinde olsa şu anda fırına kek ya da kurabiye veriyor olurdu. Ama burası onun evi değildi ve insanların erzaklarını onların izni olmadan kullanmayı göze alamazdı. Yerleri süpürüp silmişti. Banyoyu ovmuş, bütün evin tozunu almıştı. Her yer mis gibi limon ve  am esansı kokuyordu.

Oğlanların odasındaki perdeleri yıkamak için çıkardığında, birinin arkasına çizilmiş çöp adam resmini ve altına yazılmış “Anne” yazısını gördü. Artık onların yanında olmayan annenin unutulmadığım göstermek için belli ki gizlice yapılmış olan bu basit çizimi görmek Dori’nin

kalbini sızlattı. Evdeki bütün aile fotoğraflarında yalnızca Johnny ve oğlanların yer aldığını fark etmişti. Sanki bu aile, Johnny evin erkeği olduktan sonra kurulmuştu. Vakit

kaybetmeden perdeleri yıkayıp yerlerine asmak istedi; böylece çocukların küçük sırları güvende olacaktı.

Sokağın köşesinden dönüp eve doğru yaklaşan arabayı gördüğünde, gözü saatte evin içinde volta atıyordu. Gelen avukat olmalıydı. Uzun boylu zayıf adamın, beyaz Lincoln'nden inişini seyrederken, ellerini üzerindeki pantolona sildi. Adam Clint Eastwood'un biraz daha genç haline benziyordu ve Dori, ailesinin ona neden Peanut adını verdiklerini merak etti.

Avukat kapıyı iki kere tıklattı. Dori derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açıp onu içeri davet etti.

"Bayan Grant. Ben Peanut Buttermen. Benimle görüşmeyi hemen kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Geldiğiniz için ben teşekkür ederim," dedi Dori ve kenara çekildi. "Oturun lütfen."

Peanut uzun bacakları sayesinde üç adımda kanepeye ulaştı ve önce Dori'inin oturmasını bekledi. Dori kanepenin bir köşesine oturunca o da diğer ucuna oturdu. "Nasılsınız?"

Dori omzunu silkti, elleri kucağında sıkıca birbirine kenetlenmişti.

"Nasıl olabilirim ki... Yaşadıklarımın kötü bir rüya olması için sürekli dua ediyorum ama görünüşe göre bu rüyadan bir türlü uyanamıyorum."

Peanut'ın yüzü asıldı. Dori daha çok gençti. Bu yaşta anne oluşuna akıllı bir türlü ermiyordu.

"Tahmin edebiliyorum," dedi sessizce. "Üzüntünüzü telafi edemem elbette ama konuştuktan sonra en azından geleceğinizle ilgili kendinizi daha iyi hissedeceksiniz."

Bay Webb sizin kimselere muhtaç olmadan yaşamanız için hatrı sayılır bir birikim yapmıştı.”

“Öyle mi?” dedi Dori.

“Haberiniz yoktu sanırım.”

“Hayır efendim. Bir gün evi Luther ve bana bırakacağını tahmin ediyordum ama ev de yandığı için hayatımıza nereden nasıl başlayacağımızın bir yolunu bulmaya çalışıyordum.”

Butterman çantasını açıp içinden bir deste kâğıt çıkardı. “Elbette öncelikle Meeker’in vasiyetnamesinin onaylanması için gerekli bütün evrakları hazırlamam gerekiyor; ama içinde bulunduğunuz zorlu koşullar ve onun tek yasal mirasçısı olmanız nedeniyle, durumdan bir an önce haberdar olmanızı istedim.”

Dori başını salladı.

“Büyükbabanızın, evi ve üzerine inşa edildiği arsayı size bıraktığı konusunda haklıdınız. Evet ev yandı ama sigortası vardı. Evin sigorta değeri iki yüz bin dolardı; miras işlemlerini tamamladıktan sonra bu para sizin olacak. İster aynı arsaya yeni bir ev yaptırırsınız isterseniz başka bir ev alırsınız.”

Dori hayretler içindeydi. “Bu para çok fazla!”

Peanut omzunu silkti. “Bugünlerde yeni bir ev inşa etmek epey pahalıya patlıyor. Şimdi yanan arabasına gelince; o da tümüyle sigortalıydı ve sizi ortak olarak gösterdiğinden, onun parasını sigortadan kısa süre içinde alabileceksiniz. Banka hesaplarında elli beş bin doları vardı. Ayrıca bir de kiralık kasası var ama anahtarı büyük ihtimalle evle birlikte yandığı için bankaya başvurup bir çilingir yardımıyla kasayı

açmalarını isteyeceğiz ama bunların hepsi zaman içinde yapacağımız şeyler.”

Dori hâlâ şoktaydı. Adamın ağzından çıkanları duysa

da söylediklerini algılamakta zorlanıyordu. Büyükbabası ve büyükannesi kendini bildi bileli basit bir hayat sürmüşlerdi. İhtiyaçlarını karşılamaya yetecek kadar paraları olmuştu ama daha fazlasını hiç görmemişti. Şimdi sebebini anlıyordu. Belli ki daha fazlasını onun için biriktirmişlerdi.

“Bir de yirmi yıl önce satın aldığı beş yüz bin dolarlık hayat sigortası var. Bunun da tek hak sahibi sizsiniz.” Dori’nin nefesi kesildi. Duyduklarında bir yanlışlık olmalıydı.

“Ne dediniz?”

“Hayat sigortasıyla ilgili mi? Beş yüz bin dolar dedim.” Dori ona doğru eğilerek fısıldadı. “Yani... yarım milyon dolara denk gelen para mı?”

Peanut başıyla onayladı.

Dori gözleri yaşlarla dolarken çığlık atmamak için ellerini ağzına götürdü.

Peanut gülümsedi. Genelde kötü olayların ardından iyi haberler verme şansı pek olmuyordu; ama bu kez durum farklıydı ve bundan hoşlanmıştı.

“Şimdilik kimseye bunlardan bahsetmemenizi öneririm. Henüz reşit değilsiniz ve Meeker beni vasi olarak atadığı için, siz on sekiz yaşma gelene kadar miras işleriyle ben ilgileneceğim. Bu arada doğum gününüz ne zaman?” Dori’nin gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Önümüzdeki pazar on sekizime basacağım.” Peanut’ın gülümsemesi genişledi. “O halde Meeker’in avukatı olarak size miras için bir vasiye

ihtiyacınız olmayacağını garantisini verebilirim. Çünkü vasiyetnamenin onaylanması tamamlanana kadar siz çoktan reşit olacaksınız.”

Dori şimdi titriyordu. “O kadar korkmuştum ki. Evsiz kalacağımızı sanmıştım. Büyükbabamın geri gelmesi için

her şeyimi verirdim elbette ama tüm bunlar için ona sonsuza dek minnettar kalacağım.”

“Ailenizi kaybettiğinizde kaç yaşındaydınız?” diye sordu Peanut.

“Dokuz. Noel’den birkaç gün önce bir trafik kazasında öldüler. Araba buzlu yoldan çıkıp uçurumdan yuvarlandı. Yüzlerini bile zar zor hatırlıyorum. Büyükkannem ve büyükbabam benim her şeyimdi ve büyükkannemi de kaybettiğimizde, büyükbabam onun yerine geçip bizi bir arada tutabilmek için elinden geleni yaptı.”

Peanut başını salladı. “Ve şimdi kendi küçük aileniz var.” Luther sanki sözleşmişçesine tam o sırada uyanıp bir feryat kopardı. “Aileden bahsetmişken, bana biraz izin verir misiniz? Gidip altını değiştirmem gerek,” dedi Dori.

Peanut gülümsedi. “Tabii ki. İşinize bakın, ben burada bekliyorum.”

Luther’in ağıllamaları gitgide daha yüksek perdeden çıkıyordu. Dori aceleyle adamın yanından ayrılıp koşarak yatak odasına gitti. Kapıyı açtığı sırada Luther, yataktan düşmemesi için etrafa dizdiği yastıkların üzerinden emeklemeye çalışıyordu.

“Hey küçük adam. Nereye gittiğini sanıyorsun?” dedi Dori onu kucağına alarak. Ardından temiz bir bez ve ıslak mendil kutusunu yanına alarak onu tekrar yatağın ucuna, bez

değiştirme minderi olarak kullandığı ikiye katlı battaniyenin üstüne yatırdı.

Luther sırtı yatağa değdiği an yeni bir çığlık atsa da, bezinin değiştirileceğini anlayınca ayaklarını havada savurmaya ve dişsiz ağzıyla etrafa kocaman gülücükler saçmaya başladı. Dori bebeklerin çıplak olmaktan hoşlanmalarını eğlenceli buluyor ama onları uzun süre bu şe-

kilde bırakmamak gerektiğini de çok iyi biliyordu. Çünkü sonunda insanın üzerine işemeleri kaçınılmaz oluyordu.

“Bir misafirimiz var,” dedi ıslanmış bezi altından alıp, poposunu mendille sildiği sırada ve sonrasında yeni bezi yerleştirip hızlıca beline bağladı. “İşte oldu. Şimdi gidip oturma odasında bizi bekleyen nazik adama bir merhaba diyelim. Bize gerçekten çok güzel haberler getirdi ve doğrusu buna çok ihtiyacımız vardı.”

“Beklediğiniz için teşekkürler,” dedi utangaç bir tavırla odaya girdiğinde ve sonra oğlunu tanıştırdı. “Bay Buttermann bu benim oğlum Luther Joe. Luther, bu Bay Buttermann. Lütfen annenin hatrına birkaç dakika daha uslu bir çocuk ol.”

Peanut güldü. “Oğlunuz çok sağlıklı ve yaşından büyük gösteriyor sanki öyle değil mi?”

“Evet efendim. Herkes öyle söylüyor.”

“Demek ki ona çok iyi bakıyorsunuz,” dedi Peanut. “Yalnızca birkaç dakikanızı daha alıp sonra sizi rahat bırakacağım.”

Dori, Luther’i yüzü adama dönük olacak şekilde kucağına alarak tekrar kanepeye oturdu.

“Bilmeniz gereken birkaç şey daha var,” dedi Peanut. “Meeker’in banka hesabına erişebiliyor olmalısınız, öyle

değil mi?”

“Evet ama daha önce hiç kullanmadım. Büyükbabam benim adıma bir banka kartı çıkarmıştı ama ihtiyaçlarımız için ya bana nakit verirdi ya da ben maaşımdan harcardım.” “Güzel. Böylece vasiyetin onaylanmasını beklerken, ihtiyaçlarınız için banka hesabını kullanabilirsiniz.” “Benim hesabımda da neredeyse bin dolar para var ama Lovey Cooper bize birkaç parça kıyafet ve ayakkabı getirene kadar hiçbir yere kımıldayamıyorum.”

Peanut kaşlarını çattı. İşin bu kısmını hiç düşünmemişti. Hemen cüzdanına uzanıp içinden birkaç yüzlük ve yirmilik banknotlar çıkarıp Dori’ye uzattı.

‘İşte. Sanırım burada üç yüz elli dolar var.” Dori itiraz edecek olduğunda elini kaldırdı. “Merak etmeyin. Tüm işlemleri bitirdiğimizde bu tutarı da faturama eklerim anlaştık mı?”

Adamın uzattığı parayı alırken Dori’nin elleri titriyordu. “Siz çok iyi bir adamsınız Bay Buttermann. Bugün sırf bizimle ilgilenmek için işlerinizi ertelemek zorunda kaldığınızı biliyorum. Kalbim hâlâ acıyla dolu olsa da en azından geleceğimizle ilgili verdiğiniz güzel haberlerle içimi rahatlattınız.”

Peanut başını salladı. “Cenaze eviyle görüştünüz mü?” “Evet efendim. Bu cumartesi saat ikide töreni kilisede yapacağız. Detaylar için Vaiz Lawless’ı aramam gerek ama şimdilik bu kadarını netleştirdik.”

“Ben de hemen not edeceğim,” dedi Peanut ve Dori’ye bir kartını uzattı. “Aklınıza bir şey takıldığında ya da tavsiyeye ihtiyaç duyduğunuzda beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz. Ben bunun için varım. Lütfen kalkmayın, ben kendim giderim.”

Kapıdan çıkarken Dori arkasından seslendi. “Size tekrar teşekkür ederim.”

Peanut gülümsedi, “Ne demek. Bu arada bilmenizi isterim ki, Bay Pine gerçekten saygı duyulacak bir adam. Onu çok takdir ediyorum.”

Dori karşılık vermedi ama o da Johnny’ye hayrandı. Kiliseyi ararken Luther hâlâ kucağında oynuyordu. Vaiz Lawless’la cenazede çalınacak müzikleri kararlaştırdıktan sonra işi bitecekti.

*

Granny’s Country Kitchen’da günün konusu Dori Grant’in başına gelen trajik olaydı. Lovey de tıpkı Ruby gibi kasanın yanma bir bağış kavanozu koymuş ve müşterilerin içeriye girerken görebilmeleri adına kapıya da Dori ve bebeğine kıyafet toplamak için başlattığı kampanyayla ilgili bir afiş asmıştı. Kıyafetlerin toplanma yeri kendisinin devamlı gittiği Protestan kilisesiydi. Papaz büyük bir memnuniyetle yardım etmeyi kabul etmişti.

Ruby Dye kıyafet kampanyasını haber alır almaz, para yerine kıyafet yardımında bulunmak isteyen müşterilerine gerekli bilgileri aktardı.

Sonra Dori Grant’e Blessings’de yaşayan herkesin yobaz olmadığını gösterebilmenin bir yolunu aradı ve aklına çiçek göndermek geldi. O ve bebeğinin ihtiyaç duyduğu bir sürü şey vardı elbette ama çiçek yollamanın da zarif bir davranış olacağını düşünerek fihristten numarayı bulup çiçekçiye aradı.

“Franklin Çiçekçilik, ben Myra.”

“Myra selam, ben Ruby.”

“Merhaba Ruby. Sana nasıl yardım edebilirim?”

“Dori Grant’e çiçek yollamak istiyorum.”

Myra Franklin oturduğu sandalyede bilgisayara doğru dönüp yeni bir ekran açtı.

“Olanlar korkunç öyle değil mi?”

“Evet. Onun adına çok üzülüyorum. Kendini yapayalnız hissediyor olmalı,” dedi Ruby.

Myra sesini alçaltarak ahizeye iyice yaklaştı. “Yalnızlık konusunu bilemeyeceğim. O ve bebeğin Pine ailesinin yanında kaldıklarını duydum.”

“Evet, bunu ben de duydum. Johnny ve kardeşlerinin

ortaya çıkması çok iyi olmuş aksi halde zavallı kız kucağında bebeğiyle hâlâ bahçede dikiliyor olacaktı; çünkü merhametli bütün komşuları olup bitenleri izlemeye doyduktan sonra onu bir başına bırakıp evlerine dönmüşler.” “Ne?”

“Aynen öyle,” dedi Ruby. “Bunu ilk ağızdan öğrendim denilebilir. Kimse ona ve bebeğine kalacak bir yer göstermemiş. Onun için dua edeceklerini söylemişler ama onu evlerine almayı uygun görmemişler.”

“Yine de bir erkek, deyim yerindeyse hiçbir çıkarı olmadan neden bir kızı ve bebeğini evine almayı teklif eder ki?” dedi Myra heyecanla.

“Sanırım küçük kardeşlerini sosyal hizmetlere göndermek istememesiyle aynı nedenden. Belki de yalnızca iyi kalpli biri olduğundandır. Şimdi, benimle hâlâ iş yapmak istiyorsan konuyu değiştirsek iyi olur.”

Myra hızlıca bir nefes alıp boğazını temizledi. “Pekâlâ şu çiçeklere gelelim - aklında ne var?”

“Açelyan var mı?”

“Evet, çiçek açmış koyu kırmızı ve beyaz demetler ile eflatun rengi olacak sanırım.”

“Kırmızı olsun. En güzellerinden bir buket yapıp göndermeni istiyorum.”

“Ücreti elli beş dolar,” dedi Myra. “Kredi kartı kullanmak ister misin? Ya da faturayı kesip sana yollayabilirim.”

“Faturayı yolla,” dedi Ruby. “Bu arada evin adresini bende yok ama...”

“Ah, ben nerede yaşadıklarını biliyorum. Birkaç yıl önce annelerinin cenazesi için çiçekleri ben hazırlamıştım. Admiral Sokağı’nın batı yakasındaki ikinci ev. Önünde boylu boyunca uzanan bir veranda ve verandada bir salıncak var. Salıncakları daima sevmişimdir.”

“Teslimatın bugün yapılmasını istiyorum,” dedi Ruby.

“George’a hemen ilgilenmesini söyleyeceğim. Sipariş için teşekkürler,” dedi Myra.

Ruby vedalaşıp telefonu kapattıktan sonra saate baktı. Vakit neredeyse öğlen olmuştu. Bu sabah yüz dolardan biraz fazla para kazanmış ve biraz önce bu paranın yarısını çok güzel bir amaç uğruna harcamıştı. Dönüp salona baktı.

Müşterilerin hepsi gitmişti ve en az bir saat boyunca kimsenin randevusu yoktu. İkizler ve Mabel Jean’in yemek yediği arka odaya geçti.

“Kızlar benim dışarıda biraz işim var. Çok gecikmeden dönerim tamam mı?”

“Elbette,” dedi Mabel Jean. “Benim yemeğim neredeyse bitti. Birazdan ön tarafa geçerim.”

“Teşekkürler,” dedi Ruby. Önlüğünü çıkarıp cüzdanını kaptığı gibi arka kapıdan çıkarak arabasına doğru yöneldi.

*

Dori, Luther’e bir kutu elma püresi yedirmiş ve şimdi biberona koyduğu sütü ısıtıyordu. Bebeğin huysuzluğu üzerindeydi, Dori onun da tıpkı kendisi gibi büyükbabayı özlediğini tahmin ediyordu. Birkaç kez onu boş gözlerle etrafa bakınıp, kapı eşiklerini gözetlerken yakalamıştı. Yabancı bir evde olduklarını ve Meeker Webb’in ortada olmadığını anlamış olmalıydı. Meeker her gün onun bakımını üstlenen yegâne kişiydi ve şimdi onun yokluğunda şaşkın ve mızımız oluşuna şaşmamak gerekirdi. Dori de onunla aynı duygular içindeydi.

Mikrodalgaanın zil sesiyle birlikte biberonu çıkardı ve kucağındaki Luther’in yardım çabalarıyla başlığını taktı. Ardından Luther’i göğsüne doğru yatırıp biberonu ağzına

verdi. Emziği kapmasıyla birlikte küçük gözleri kocaman açıldı ve nefes bile almadan sütü emmeye başladı.

Dori onunla birlikte oturma odasına giderken gülümsedi.

“Tanrı aşkına yavaşla Luther Joe. Gören de kıtlıktan çıktın sanacak.”

Bebek onu duymuşçasına duraksadı ve geçirdi. Ve sonra ağzının kenarından sızan bir parça süte aldırış etmeden, kaldığı yerden sütü emmeye devam etti.

Dori bir kahkaha attı. Televizyon koltuğuna oturup sallanmaya başladığında bile hâlâ gülüyordu. Sonra birden

ağlamaya başladı. Büyükbabası böyle küçük eğlenceli hikâyelere bayılırdı ama artık onları paylaşabileceği kimse kalmamıştı. Bir süre daha ağladıktan sonra burnunu sildi. Çıkardığı sesle birlikte Luther irkilmişti, emziği bıraktı ve ağzının kenarından akan süt boynuna doğru inerken gözlerini dikip Dori'ye baktı.

Dori güldü. "Seni korkuttum mu yoksa? Özür dilerim küçüğüm."

Luther yüzündeki gülümsemeyi görüp bir sorun olmadığına karar vererek tekrar emziğe yapıştı ve biberonda kalan sütü kaşla göz arasında bitirdi. Eve doğru yaklaşan yeni bir araba fark ettiğinde Dori onu omzuna almış gazını çıkarmaya uğraşıyordu. Yerinden kalktı ve gelenin Ruby Dye olduğunu gördü. Kadının Johnny'nin evinde ne işi olduğunu anlamamıştı. Ruby'nin oraya kendisi için gelmiş olabileceği aklının ucundan bile geçmedi. Ruby kapıyı çaldığında o hâlâ minik dokunuşlarla Luther'in sırtına vurarak geçirmesini bekliyordu.

Kapıyı açar açmaz Ruby konuşmaya başladı.

"Merhaba Dori. Beni tanıdın mı? Ruby Dye. Curl Up and Dye Güzellik Salonu'nun sahibiyim."

"Evet, sizi hatırladım. İçeri gelmek ister misiniz?" Ruby iki elinde tuttuğu poşetlerle birlikte içeri girdi. "Teşekkür ederim ama fazla kalmayacağım. Seni ve kucağındaki sevimli ufaklığı nihayet bulabildiğim için çok mutluyum. Büyükbabanın vefatı ve yaşadıklarınız için ne kadar üzgün olduğumu söylemeye geldim."

"Çok nazıksınız hanımefendi," dedi Dori.

"Bana herkes gibi Ruby diyebilirsin."

Dori başıyla kadını onayladı ve Luther'in sırtını ovmaya devam etti.

Ruby elindeki torbaları göstererek, "Yiyecek bir şeyler getirdim. Eğer bana mutfağın yerini gösterirsen şunları masaya bırakayım. Sen de müsait olunca dolaba yerleştirirsin."

"Yiyecek mi getirdiniz?"

Ruby, Dori'nin kolunu sıvazladı.

"Evet hayatım. Ailede sevilen biri kaybedilince böyle yaparız -aniden çıkıp gelen akrabaları doyurmak için." "Bizim akrabamız yok, en azından benim bildiğim kadarıyla. Yalnızca büyükbabam ve ben vardık... ve bir de Luther tabii."

"O halde bugün yemek yapmak yerine, Johnny'nin ailesi ve kendi karnınızı bunlarla doyurabilirsiniz tamam mı? Şimdi bana yolu gösterir misin?"

Dori önden giderek ona mutfağın yerini gösterdi.

Ruby yiyecekleri torbalardan çıkardığı sırada etraftaki kokuyu aldı.

"Burası harika kokuyor! Oda parfümü mü sıktın?" "Hayır, yalnızca evi temizlerken kullandığım çam ve limon esanslı deterjan kokusu."

"Olağanüstü. Eğer biraz para kazanmak istersen, seni haftada birkaç kez dükkâna alabilirim. Yerleri silmekten

nefret ediyorum," dedi Ruby ve ikinci torbayı boşaltmaya koyuldu.

Dori torbalardan çıkan yiyeceklerden gözlerini ayıramadı.

“ok nazıksınız,” dedi. “Akşam için rulo köfte yapacaktım ama eti tekrar dondurucuya koysam iyi olacak sanırım.”

Ruby’nin yüzü sevinçle parladı. “Yardım edebildiy-sem ne mutlu.”

Dori oğlanların tatlıları görünce yüzlerinin alacağı şekli hayal etti. Sabah Beep istemiş olmasına rağmen Johnny’nin bebek için aldığı şeylerin arasından kurabiye çıkmamıştı. Dori şimdi hem ortaya daha fazla para koyabilecek hem de akşama bir ziyafet sofrası kurabilecekti.

“Tartları almak için Granny’s’e uğradığımda Lovey de kızarmış tavuk ve patates püresini yolladı. Yani hepsi benden değıl. Size destek olmaya çalışan bir sürü kişi var tatlım. Yalnız değılsiniz.”

Dori gülümsemeye çalıştı ama gözyaşlarını tutamıyordu. Yüzünü bebeğıne gömdü ve ağlamaya başladı.

Ruby başını sallayarak kollarını iki yana açtı ve Dori ile bebeğini bir anne sıcaklığıyla kucakladı.

“Kalbini ferah tut,” dedi sessizce. “Büyük bir keder içinde olduğunu biliyorum. Ama emin ol bugünleri de atlatacak ve daha güçlü olacaksın. Anladın mı?”

Dori başını kaldırdığı sırada Luther hatrı sayılır bir gaz çıkardı.

“Ah Tanrım,” diye mırıldandı Dori.

Ruby bir kahkaha attı.

Luther Joe çıkardığı gazın ardından ıkınıp sıkınarak altındaki bezi doldurdu.

“Ah Ulu Tanrım. Gidip altını değiştirmem gerek. Hemen dönerim.”

Yatak odasına varana kadar Ruby’nin kahkahaları onu takip etti.

Luther’i battaniyenin üzerine yatırdı ve yeni bir bezle ıslak mendile uzandı. Altını temizlemeye başladığı sırada Luther’in neredeyse gözleri kapanıyordu.

“şu haline bak,” dedi Dori sessizce. “atlayana kadar yemek yiyip, misafirin önünde bir domuz gibi gaz çıkardın ve saniyeler içinde bezini kakayla doldurdun. Bravo küçüğüm, çok başarılısın.”

Annesi temiz bezini bağlarken Luther dudaklarını şapırdatarak uyumaya hazırlandı. Dori onu duvar kenarına koyup üzerine ince bir örtü örttükten sonra, etrafını yine yastıklarla çevirdi. Ardından kirli bez ve mendilleri alıp plastik bir torbaya koydu ve odadan çıkarken torbayı yanında götürdü.

Dori geldiğinde Ruby hâlâ mutfaktaydı.

“Bana bir saniye daha verin,” dedi Dori ve elindeki torbayı çöpe atmak üzere arka verandaya ıktı.

Geri döndüğünde Ruby torbaları katlıyordu. “Seni bilmem ama ben bunları hep saklarım,” dedi ve torbaları ekmeceli dolaba koydu.

Dori, Ruby’nin getirdiği şeylere tekrar bakmadan önce ellerini yıkayıp kuruladı.

“Bunların ne kadar makbule geçeceğini anlatamam. Bizi en az bir hafta idare eder.”

Ruby yanağını okşadı. “Size biraz olsun faydam olduysa ne mutlu bana. Cenaze töreni için gün ve saat belirlediniz mi?”

Dori başını salladı. “Cumartesi günü saat ikide Baptist kilisesinde.”

“Kızlarla birlikte törene katılmak üzere salonu bir süreliğine kapatacağız,” dedi Ruby. “Şimdi bana bir söz

vermeni istiyorum. Yardıma ihtiyacın olursa lütfen beni ara tamam mı?”

Dori cevap verirken tereddüt etti. “Biz hallederiz.” “Hayır, ben ciddiylim,” dedi Ruby başını sallayarak. “Eğer bir şeye ihtiyaç olursa beni ara. Dükkânda dört kişiyiz. Birimiz mutlaka istediğin şeyi yapabilir, anlaştık mı?”

“Ben ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Ruby gülümsedi. “Evet demen yeterli.”

Orumm (Bölüm

DORİ BİR SÜRE PENCERENİN ÖNÜNDE DURUP

RUBY’nin arkasından baktıktan sonra mutfağa döndü ve gelen yiyeceklere göz atmaya devam etti.

Patates püresi eşliğindeki kızarmış tavuk bugünün akşam yemeği olacaktı. Paketlerin arasından bir kuru lahana salatası çıktığında onu da menüye eklemeye karar verdi. Ruby yalnızca iki torba dolusu yiyecek getirmekle kalmamıştı, ayrıca üç çeşit tatlı ve iki büyük şişe kola da vardı. Bu gerçekten harika bir hediye olmuştu. Bu sayede

ailenin yemeğine ortak olmak yerine sofraya katkıda bulunabileceği için minnettardı.

Buzdolabına konulması gerekenleri ayırıp dolaba koydu ve geri kalanını akşam yemeğini hazırlamak üzere tezgâhta bıraktı. Bu arada kurutucunun alarmı çaldı. Oğlanların perdeleri hazırды. Onlar eve dönmeden önce perdeleri yerlerine aşmalıydı.

Bir kişi asılan kısımları diğer uçtan çekmeden, sopaya sıraladığı kancaları kornişe geçirmek tek başına yapabileceği oldukça zor bir işti ama sonuna kadar dayandı. İşini bitirdikten sonra geri çekilip odaya şöyle bir göz gezdirdi; çocukların düzenlerini bozmak ve onlarla sorun yaşamak en son isteyeceği şey olurdu. Her şeyin yerli yerinde olduğuna kanaat getirince aceleyle mutfığa geri döndü.

Saat neredeyse bire geliyordu ve sabahki birkaç kaşık yulaf ezmesinden başka ağzına bir lokma yemek koymamıştı.

Bu sabaha kadar yemeğin düşüncesi bile midasını bulandırmaya yetiyordu ama Peanut Butterman gelip güzel haberler verdikten ve insanların iyi niyetli yaklaşımlarını gördükten sonra kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Meeker Webb'in ileri görüşlülüğü sayesinde o ve Luther güvende olacaktı.

Paketleri bir kez daha yokladıktan sonra bir parça tavuk ve biraz salata seçip ayakta atıştırdı. Yemeğini bitince ellerini yıkamaya koyuldu ve tam o sırada telefonu çaldı. Ellerini kurulayıp telefona cevap verdi.

“Alo?”

“Benim,” dedi Johnny. “Arayıp her şey yolunda mı diye bir kontrol edeyim dedim.”

Dori gülümsedi. Johnny'nin onları düşünüp aramasına hem şaşırmış hem de çok sevinmişti.

“Evet, biz iyiyiz. Ama bu sabahtan beri olanlara inanamazsın. Büyükbabamın avukatı buradaydı ve sonra güzellik salonunun sahibi Ruby Dye yanında bir sürü yiyeceklerle birlikte çıkageldi.”

Dori'nin sesinde daha önce duymadığı hoş bir heyecan hissetti Johnny; olup bitenler moralini yükseltmiş gibiydi. “Harika. Bu durumda rulo köfte işi rafa kalktı desene.” “Kızarmış tavuğumuz ve patates püremiz var. Ayrıca lahana salatası, ızgara et, haşlanmış fasulye ve üç tart ile iki litre kola var. Eti buzluğa geri koydum. Umarım senin için sorun olmaz.”

Johnny bir kahkaha attı. “Elbette olmaz. Ben yalnızca sana takılıyordum.”

Dori rahat bir nefes aldı. Johnny onun bocaladığının farkındaydı. Dünyası başına yıkıldığı gün kendisinin neler hissettiğini hatırladı.

“Eve gelmeden önce bir şeye ihtiyacın olmadığına emin misin?”

“Evet çok teşekkür ederim Johnny.”

“Ne için?”

“Sorduğun için. İlgilendiğin için. Bilemiyorum işte. Teşekkür ederim.”

“Ne demek. İhtiyacın olursa hemen beni ara.”

“Ararım,” dedi Dori ve telefonu kapattı.

Johnny onun hatta olmadığını biliyordu ama bir süre yine de telefonu kulağında tuttu. Hissettiği duygulardan arınmak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Nihayet kendini toplayıp telefonu cebine koydu. İşini bitirmişti, kasabaya dönmek için hazırdı; Higdon'un domuzlarından ve pis ahırmmdan bir an önce kurtulmak için sabırsızlanıyordu.

*

Bir saat sonra, Franklin Çiçekçilik'ten bir araç Pine'ların evinin önüne park etti. George Franklin, elinde büyük bir buketle birlikte arabadan inip kapıyı çaldı ve kapıyı açan genç kızı şöyle bir süzdü.

"Dori Grant?"

"Benim."

"Başınız sağ olsun," dedi ve elindeki açelya buketini ona uzattı.

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi Dori ve George dağıtım arabasına doğru ilerlerken kapıyı kapattı.

Koyu kırmızı renkli çiçekleriyle açelyalar nefes kesici güzellikteydi. Buketi kapının hemen yanındaki masaya bırakıp üzerindeki kartı okumak için bir yere oturdu.

"Curl Up and Dye'daki kızlar ve Ruby'den."

Onca yemekten sonra bir de üstüne çiçekler... Dün geceki yangınla birlikte Dori'nin dünyası başına yıkılmıştı. Sonra Johnny ona evinin kapısını açarak bebeği ve kendisine sığınacak bir yer sunmuştu. Ve şimdi etrafında nazik ve iyi niyetli insanlar çoğalmaya devam ediyordu.

Çok geçmeden bebek mızıldanarak uyandı. Dori bezini değiştirirken bir yandan da ateşi olup olmadığına bakmak için alnını yokladı. Sonra onu battaniyesine sarıp kucağına aldı ve tekrar uyutmak için sallanan koltuğa oturup sallamaya başladı.

*

Dori saat dörde doğru Lovey'in elinde iki kutu kıyafetle geldiğini görünce rahatladı. Bu kadın hem yakından tanıdığı hem hayranlık duyduğu biriydi ve onlar için büyük bir iyilikle birlikte gelmişti.

"Kalamayacağım ama bunlara ihtiyacınız olacağını biliyorum," dedi Lovey elindeki kutuları yere bırakıp Dori'ye sıkıca sarılırken. "Tatlım, her şey için çok üzgünüm. Acil bir ihtiyacın var mı? Senin için yapabileceğim bir şey?"

"Hayır çok teşekkürler. Johnny ve kardeşleriyle sen ve Ruby Dye gibi insanlar sayesinde şimdilik iyiyiz."

"Johnny Pine komşuların olacak o sözde dindarlara gerçekte ne olduklarını gösterdi," dedi Lovey.

Dori omzunu silkti. Bütün hayatı boyunca bilip tanıdığı insanların, daha Meeker öldüğü an onu dışlamaları ve hayatlarından uzak tutmak istemeleri duygularını çok incitmişti.

Lovey onu bir kez daha kucakladı ve, "Hemen işe geri dönmem gerek. Bugün Yiyebildiğiniz-Kadar-Balık-Yiyin

günü ve mekânın tıka basa dolu olacağını biliyorsun," dedi. Ardından televizyon karşısında yerdeki battaniyede uzanan Luther'e baktı. "Daha önce de söyledim biliyorum ama oğlun hızla büyüyor ve sen harika bir iş çıkarıyorsun."

“Teşekkür ederim,” dedi Dori. “Apar topar işten ayrılıp seni yüzüstü bıraktığım için gerçekten çok özür dilerim.” “Hayır, hayır, öyle bir şey olmadı. Hayat sana bir tekme daha vurdu ve ben asıl bunun için çok üzgünüm. Meeker harika bir adamdı ve hepimiz onu çok özleyeceğiz. Ah... elimde kıyafet bağışlayanların bir listesi var. Kâğıda senin adına bir teşekkür notu eklerim.”

“Her şey için tekrar teşekkürler,” dedi Dori. “İnsanlar gerçekten çok nazikler.”

“Blessings’de iyi yürekli bir sürü insan da yaşıyor tatlım. Kendine dikkat et ve eğer bir şeye ihtiyacın olursa eğer numaramı biliyorsun.”

Lovey gittikten sonra Dori kıyafet kutularını yatak odasına götürdü ve içindekileri tek tek çıkarmaya koyuldu; gönderilen her parça onu heyecanlandırmıştı. Kıyafetlerin hepsi de temiz ve gayet iyi durumdaydı hatta bazıları daha etiketi dahi yırtılmamış kullanılmamış parçalardı. Ayağına uygun bir sandalet ve spor ayakkabı vardı. Birileri yeni iç çamaşırlar ve içinde nemlendirici, dudak parlaticısı, saç fırçası ve tarak da bulunan bir makyaj çantası yollamıştı.

Luther için bir sürü bebek bezi, biberonlar, oyuncaklar, üçlü bir battaniye seti ve çok sayıda giysi vardı. Paketi açılmamış giysileri ayırarak yıkamak üzere banyoya götürdü.

Luther mızızlanmaya başlayınca hemen sütünü ısıtarak kamını doyurdu ve ardından kendi kendine oyalan-ınası için yatağına yatırarak, gelen kıyafetleri ayırıp yerleştirmeye devam etti.

Bebek yeni bir yaygara kopardığında yaptığı işten başını kaldırıncsa saatin ne kadar geç olduğunu fark etti. Johnny ve oğlanların eve dönüş vakti gelmişti bile.

Bu düşünce onu endişelendirdi. Johnny'nin olup bitenler yüzünden ona alınmamasını umuyordu ama insanların bu şekilde davranması kendisinin de beklemediği bir şeydi. Hve gelip duran şeyler nedeniyle Johnny, kendi yaşam alanının kısıtlandığını hissedebilirdi ve onun duygularını incitmek Dori'nin isteyeceği en son şeydi.

X

Mesai bittiğinde Johnny eve gitmek için hazırды. Çocukları almak üzere arabayı kreşe doğru sürerken aklında Dori vardı. Hve döndüklerinde nasıl bir manzarayla karşılaşacaklarını bilmiyordu ve bundan dolayı biraz endişeliydi. Telefonda konuştuklarında sesi daha neşeli geliyordu ama bu konuşmayı saatler önce yapmışlardı. Onu tekrar ağlarken bulabilirlerdi ve bunun için onu suçlayamazdı ama oğlanların korkmasını ya da üzölmelerini de istemiyordu.

Arabayı kreşin önüne park edip indi. Kapıda hâlâ “Hoşgeldiniz” tabelası asılıydı bu yüzden zili çalmadan içeri girdi ve seslendi. “Ben geldim Bayan Jane.”

“Mutfaktayız!”

Odalardan geçip mutfığa gittiğinde kardeşlerini gördü ve sıırttı. Tezgâhın üzeri unla kaplanmıştı ve sıra sıra renkli süsleme şekeri kavanozları diziliydi. Yeni pişmiş kurabiyeler, soğumak üzere raflardan birine konmuştu. Beep'in burnundaki maske ve her iki eli de un içindeydi, Marshall'ın da tişörtünde un lekeleri seçiliyordu.

“Görünüşe göre oldukça yoğun bir gün geçirmişsiniz.”

Jane Farris ellerindeki unu temizledi ve kaşlarını çattı. “Çocuklar evdeki misafirinizden bahsetti. Yaptığın şey için seni çok takdir ettim. Dori Grant'in komşularının yangın

yerinde onu bir başına bıraktıkları doğru mu?” Johnny çocuklara dikkatle baktı. Dori’nin başına gelenleri bu denli algıladıklarını fark etmemiştir.

“Öyle mi?” diye sordu kadın tekrar.

“Büyük ölçüde.”

Jane gözlerini devirdi. “Buna gerçekten inanamıyorum; bir de o insanlarla aynı kiliseye gidiyorum ben.” Johnny söyleyecek bir söz bulamadı.

“Oradan geçmeniz büyük şans olmuş,” dedi Jane. Johnny tekrar kardeşlerine baktı ve sonra gülümsedi. “Size söylemediler mi?”

“Neyi?”

“Dışarıdaydık çünkü sizin için endişelenmişlerdi. Yangını gördüler ve sizin evinizin olduğu bölgede olduğunu anladılar. Sizin güvende olduğunuzdan emin olana kadar onları yatmaya ikna etmem mümkün olmadı. Anlayacağınız biz aslında sizin evinize gelirken asıl yangın yerine rastladık. Bir anlamda orada olmamızın sebebi sizsiniz.” Jane Farris’in gözleri kocaman açıldı.

“Bu doğru mu? Beni görmeye mi geliyordunuz?” Marshall başını salladı.

“Sizin yanmanızı istemedik,” dedi Beep.

Jane eline bir mendil alıp gözlerini kuruladı ve sonra Beep’in burnundaki unları sildi.

“Size çok teşekkür ederim çocuklar. Uzun zamandır kimse benim için endişelenmemiştir. Şimdi kurabiyelerden bir

kısmını paket yapalım da akşam yemeği için yanınızda götürün.”

“Çok naziksiniz Bayan Jane ama fazla koymayın. Dori bugün eve birilerinin yemek getirdiğini söyledi,” dedi Johnny.

“Sorun değil. Bunlar zaten çocuk kurabiyeleri. Misafire ikram için fazla uygun sayılmazlar.”

“Benim için uygunlar,” dedi Beep.

Johnny sırtıttı. “Çocuklar Bayan Jane kurabiyelerinizi paket yaparken siz de gidip çantalarınızı alm. Artık eve gitmemiz gerek.”

Çocuklar koşarak mutfaktan çıktığı sırada Jane poşete birkaç kurabiye daha ekleyip Johnny’ye uzattı.

“Ufaklık neredeyse iyileşti sayılır öyle değil mi?” “Burnuna ve kaburgalarına hâlâ dikkat etmemiz gerekiyor.”

“Başına gelenleri asla unutmayacak,” diye fısıldadı kadın. “Hayatı boyunca hatırlayacak. Ve ben bunu düşündükçe deli oluyorum.”

“Ben de,” dedi Johnny kaşlarını çatarak.

“Sen iyi bir adamsın Johnny Pine. Böyle düşündüğümü bilmeni istedim.”

Kadının sözleri ve bu duygusal ortam Johnny’yi şaşırttı.

“Çok naziksiniz.”

“Dori Grant’e üzüntülerimi iletirsin. Meeker Webb’i severdim. İyi biriydi.”

“İleteceğim. Kurabiyeler için de teşekkürler.” “Hazırız,” diye bağırdı çocuklar ve hep birlikte evden çıktılar.

“Yarın görüşürüz,” dedi Johnny.

Jane arkalarından el salladı ve sonra “Hoşgeldiniz” tabelasını indirip kapıyı kilitledi. Bugünlük işi bitmişti.

Johnny kurabiye poşetini yan koltuğa koyup çocuklara döndü.

“Kemerleriniz bağlandı mı?”

“Evet!”

“Dünkü kadın hâlâ bizim evde mi?” diye sordu Marshall.

“Evet, bu senin için sorun olmaz değil mi?”

Marshall başını salladı.

“Ne kadar kalacak?” diye sordu Beep, Johnny arabayı çalıştırdığında.

“Ne yapacağına karar verene kadar,” dedi Johnny. “Senin için de uygun mu?”

“Evet, sorun yok,” dedi Beep ve sonra gülümsedi. Johnny bir an için bu tebessümde annesini görür gibi oldu.

“Harikasınız çocuklar!” dedi ve eve gitmek üzere yola koyuldular.

Yol boyunca çocuklar birbirleriyle şakalaşıp gülüştüler.

Kasabanın merkezinden geçerlerken Johnny, Peanut Buttermen’ı elinde çantasıyla mahkeme binasından çıkarken

gördü. Franklin Çiçekçilik'ten Myra Franklin de kocaman bir saksıdaki eğreltiotunu dağıtım arabasına taşıyordu.

Memur Pittman genç bir sürücüyü kenara çekmiş ceza kesiyordu.

LilyAnn Dalton bankaya doğru yürüyordu. Herkes bir yerlere gitmeye çalışıyordu.

Dori'nin onları beklediğini düşünerek anacaddenin sonundan sola döndü ve yola devam etti.

Merkezden uzaklaştıkça kalabalık da azalmıştı. Bu bölgede evler daha eskiydi ve işyerleri bulunmuyordu. Bazı bahçe ve arazilerdeki otların biçilmesi gerekiyordu ve buralarda peyzajın ve bahçe düzenlemesinin varlığından söz etmek mümkün değildi. Eski tren yolunu aşp kasabanın

karşı yakasına geçerek Admiral Sokağı'na doğru giden yokuştan inerken, Blessings'deki sınıf ayrımını görmekle kalmayıp bunu bir kez daha iliklerine kadar hissetmişti.

Dikiz aynasından çocukları gözetledi. Oğlanlar hayatta paylarına düşenden habersiz, hâlâ birbirlerini dürtüp gülüşüyorlardı. Evlerinin bulunduğu sokağa dönmek için yavaşladığında, Dori ve bebeğin verandadaki salıncakta olduklarını gördü. Bir an için kocaman mutlu bir aile olduklarını ve birbirlerine ait olduklarını hayal etti.

“Hey, bakın! Kız salıncakta!” dedi Beep.

“Onun adı Dori,” dedi Johnny.

“Hey, bakın! Dori salıncakta!” diye tekrarladı Beep.

Johnny bir kahkaha attı. Arabayı park yerine çekerken hâlâ gülümsüyordu.

*

Dori'nin üzerinde yeni kıyafetler vardı: beyaz spor ayakkabılar, kot pantolon ve mavi-beyaz çizgili bir bluz. Luther'e de temiz pijamalar ve küçük ayaklarına yeni çoraplar giydirmişti. Büyükbabasının ölümünden dolayı hâlâ üzgün olmasa, işler tekrar yoluna girmeye çok yakındı.

Verandaya çıkmak hiç aklında yoktu aslında ama salıncağa oturup sallanmaya başlayınca, rahatlatıcı etkisini hissetmişti. Luther sessizdi, açık hava ve sallanmanın etkisiyle yatışmıştı. Salıncağın zincirlerinden çıkan gıcırtilar ona adeta ninni gibi gelmişti.

Dori daha dün bu zamanlar evde büyükbabası ve Luther'le birlikte akşam yemeği hazırladığına inanamıyordu. Dünyasının bu kadar hızlı değiştiğini kabullenmek çok zordu. Cenaze evine gitmek istiyordu ama henüz büyükbabasını hazırladıklarına dair haber gelmemişti. Bu yüzden göğsündeki ağrı arttıkça biraz daha sallanmaya devam etti.

Luther sıkıca sarıldığı battaniyenin içinde eğilip bükülerek, yumruk yaptığı elini kurtarıp ağzına götürmek istedi ama başarılı olamadı. Halinden memnuniyetsizliğini belli edercesine de ciyaklamaya başladı.

Dori yumuşacık lülelerini okşadı. "Derdin ne Luther Joe? Sen de büyükbabayı benim kadar özledin mi?"

Luther susmayınca onu omzuna yatırdı ve battaniyeyi kulaklarına kadar çektikten sonra, salıncağın gıcırtilı melodisine tempo tutarak sırtını sıvazladı. Yaygara devam ediyordu ama belki Johnny ve oğlanlar eve gelince Luther'in de havası değişirdi.

Nihayet sakinleştiğinde Dori başını kaldırdı ve Johnny'nin arabasını gördüğünde derin bir nefes aldı; onlarla tekrar yüz

yüze geleceği için biraz endişeliydi. Johnny elinde poşetle arabadan inerken gülüyordu ve bu gülüş Dori'nin yüreğine işledi. Bir an için onun ne kadar yakışıklı bir adam olduğunu düşündü. Hatta kızların seksi bulduğu erkeklerdendi ama Johnny bunun farkındaymış gibi görünmüyordu. Oğlanlar da gülüşerek arabadan indiler ama sonra Dori'nin kendilerine baktığını görünce durdular.

Dori onlara el sallayınca cesaretlelenerek yanına geldiler.

“Selam,” dedi Marshall verandaya girerken. “Bebek uyuyor mu?”

Dori gülümsedi. “Hayır, uyku vakti yaklaştığı için biraz huysuzluğu üstünde.”

“Ona bakabilir miyim?” diye sordu Beep.

“Elbette,” dedi Dori ve Luther'i onlara doğru çevirip kucağına oturttu.

Beep sessizce yanlarına yanaşıp bebeğin bacağını okşadı. “Ne kadar yumuşak,” diye fısıldadı.

Dori başını salladı. Bir yandan da Beep'in iyileşmeye yüz tutan morlukları ve koruma maskesinin ardındaki ağırbaşlı yüz ifadesini incelerken, bu kadar tatlı ve masum birine nasıl olup da zarar verebildiklerini düşünüyordu.

“Evet, öyle değil mi? Bu yüzden bebeklere iyi bakmamız gerek çünkü onlar henüz kendilerine bakabilecek durumda değiller.”

Johnny basamaklarda durmuş fark ettirmemeye çal-şarak onları izliyordu. Dori'nin kardeşleriyle bu kadar kolay iletişim kurmasından çok etkilenmişti. Sonra Dori onun bakışlarını

yakaladı. Johnny biraz utanmış halde elindeki kurabiye paketini havaya kaldırdı.

“Oğlanlar ve Bayan Jane’den sevgilerle. Senin için özel bir şey yapmak istediler ve Bayan Jane de üzüntülerini iletti.”

Dori oğlanlara baktı. “Bunu siz mi yaptınız?”

“Biz süsledik, Bayan Jane de pişirdi,” dedi Marshall. “Bu harika. Hemen tadına bakmak için sabırsızlanıyorum,” dedi Dori. “Artık içeri girelim mi? Luther daha fazla üşümesin.”

Johnny hızla basamakları çıkıp kapıyı onun için açtı. Dori ona kısa bir bakış ve tebessümle karşılık verdi. “Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil,” dedi Johnny ve hepsi içeri girdikten sonra kapıyı kapattı. Ardından da yokluklarında evin pırıl pırıl temizlenmiş olduğunu fark etti.

“Ev harika kokuyor ve tertemiz görünüyor.”

Dori’nin yüzü bu iltifat karşısında kızardı ve sonra bu tepkisinden rahatsız oldu. “Teşekkürler,” diye karşılık verdiği sırada Johnny’nin çiçekçiden gelen çiçekleri incelediğini fark etti. “Güzellik salonundaki kızlar göndermiş... Büyükbabam için.”

Oğlanların ufak adımlarla mutfağa yönelmesi de Jo-

hunny’nin dikkatinden kaçmadı; baştan çıkarıcı kokuları takip ettikleri belliydi.

“Çocuklar ödeviniz var mı?”

“Kızarmış tavuk kokusu alıyorum,” dedi Marshall. “Ödeviniz var mı diye sordum.”

“Biraz ama ben gerçekten çok açım.”

Johnny gözucuyla Dori’ye baktı.

“Eğer yemek isterseniz sofraya hazır. Bu arada neredeyse unuttuyordum,” dedi Dori cebinden yüz dolarlık bir banknot çıkararak. “Bay Buttermann, beni de ortak ettiği için kısa sürede büyükbabamın banka hesabına erişebileceğimi söyledi ve daha sonra faturaya eklemek üzere bana biraz avans verdi. Masraflarımız için bu parayı da almanı istiyorum.”

“O kadar tutmadı,” dedi Johnny.

“Ama daha lazım olacak,” diyerek parayı Johnny’nin avucuna sıkıştırdı.

“Teşekkürler,” dedi Johnny. “Aybaşını getirmek gerçekten de kolay olmuyor.”

“Bir de büyükbabam beni arabasına da ortak etmiş. Sigorta şirketi yakında arabayı yenilemem için bana para gönderecek. O para elime geçtiğinde artık Luther ile birlikte kalacak bir yer arayabilirim ve böylece size yük olmaktan kurtuluruz.”

Bu konukluğun yakında son bulacağını duyunca rahatlamış olması gerekiyordu ama her nedense bu haber içinde beklenen etkiyi yaratmamıştı. Dori’ye cevap vermek yerine oğlanlara baktı.

“Pekâlâ şimdi yemeğimizi yiyelim. Gidip elinizi yüzünüzü yıkayın. Ama yemekten sonra aylaklık etmek ve ödevlerinizi bitirmeden televizyon başına geçmek yok.”

“Yaşasın!” diye bağırıldı çocuklar ve birbirlerini ite kaka banyoya doğru koştular.

Johnny gözlerini devirdi. “Luther biraz büyüyünce sen de bunları yaşayacaksın,” dedi parmağının ucuyla bebeğin küçük başına dokunarak. “Ben ellerimi mutfakta yıkayacağım.”

Dori onun peşinden gitti. Bir mama sandalyesi olsa ne iyi olurdu, diye geçirdi içinden. Satın alacak parası vardı; yalnızca taşımak için bir araba gerekiyordu.

“Vay canına!” dedi Johnny masanın ve tezgâhın üstündeki yiyeceklere göz atarken.

“Buzdolabında lahana salatası var. Patates püresini de mikrodalgada ısıtabiliriz.”

“Tamam ben hallederim,” dedi Johnny. “Sen bugün payına düşenden çok daha fazlasını yapmışsın.”

“O zaman ben de Luther’in kamını doyurayım,” dedi masaya oturarak. Luther’in boynuna bir önlük geçirdi ve ona elma püresi yedirmeye başladı.

Johnny yan gözle Dori’ye baktığında yüzündeki sevgi dolu ifade onu bir kez daha şaşırttı. Kendi annelerine ait anılarında böyle bir sevgi hiçbir zaman yer almamıştı. Bir an için Dori’nin, Luther’in babasına karşı da aynı sevgiyi hissedip hissetmediğini merak etti ve sonra başını çevirdi. Bu onu ilgilendirmezdi.

On (BiAmti (Bâlâm

OĞLANLAR MASAYA OTURDUKLARINDA, gördükleri manzara karşısında afallamışlardı. Marshall büyük bir servis tabağının içindeki kızarmış tavuğu göstererek sordu. “Bugün birinin doğum gününü mü kutluyoruz?”

Dori soruya onun cevap vermesini istercesine gözü-cuyla oğlanların tabaklarına patates püresi servis eden Johnny'ye baktı.

“Hayır bu bir kutlama değil Marshall. Büyükbabası öldüğü için bazı iyi kalpli insanlar Dori'ye yiyecek getirmiş.”

Beep gözlerini kocaman açarak bir süre masadaki yiyecekleri seyretti; onları yemekten korkar gibiydi.

“Bu acı gün yemeği oldukları anlamına mı geliyor?” “Dori gözyaşlarının arasından gülümsedi.

“Hayır tatlım. Bunu acı gün yemeği olarak düşünme. Sanırım buna ‘yardım etme’ yemeği desek daha doğru olur. Bunları getirmişler çünkü benim yemek pişirmeye halimin olmadığını düşünmüşler. Anladın mı?”

“O zaman yemene yardım edebilirim,” diye önerdi Beep ve sonra tavuğu işaret etti. “Ben o bacaklardan birini alabilir miyim?”

Johnny butlardan birini Beep'in tabağına koydu. “Ya sen Marshall? Sen hangi parçayı istersin?”

“Büyük bir parça.”

Dori Luther'in ağzına bir kaşık daha elma püresinden verirken Johnny de Marshall'ın tabağına büyük bir parça tavuk koydu.

“Peki sen Dori?”

“Ah, ya kanat ya da sırtından alabilirim.”

Johnny kaşlarını çattı. “İkisinin de fazla etli olduğu söylenemez.”

Dori omzunu silkti. “Biliyorum ama ben kemikli taraflarını seviyorum.”

“Pekâlâ öyle olsun,” dedi Johnny ve tabağına birkaç parça kanat koydu. “Fedakârlıktan değil de gerçekten sevdiğin için istiyorsan hepsi senin.”

Dori bir kahkaha attı ve hemen ardından biraz önceki üzüntüsünü bu kadar çabuk unutmuş olması onu ürküttü.

Luther başını kaldırıp ona baktı ve ağzının iki yanından akan elma pürelerine aldirmeden sırtıttı.

Dori bu manzara karşısında bir kahkaha daha attı ve başını salladı.

“Onu yutmuş olman gerekirdi Luther Joe.”

Oğlanlar da bebeğin yarattığı pislığe aldırış etmeden gülmeye başladılar.

Johnny duygularını kontrol etmekte zorlanıyordu. Hep birlikte sıcacık bir aile olmuşlardı ki, kendini bugüne dek böyle bir tablonun içinde hayal dahi etmemişti. Bu onun için fazla lüks kaçırdı - yanındaki kız çok güzel olsa bile... özellikle de başkasından bir çocuğu varken.

Johnny tabaklara servis yapmayı bitirdikten sonra oğlanlar açlıktan ölüncesine her şeyi silip süpürdüler. Günlük hayatta böyle güzel sofralar hazırlayamadığı için suç-

luluk duygusunu bastırmaya çalıştı. Becerikli bir aşçı sayılmazdı ve hazır yemek almayı da bütçeleri kaldırmazdı ama kahrolası şeyler gerçekten çok lezzetliydi, acı gün yemeği olsalar bile.

Sonunda sıra tatlı yemeye geldi. Dori tart yerine kurabiyelerden yemeyi seçti ve sonra ne kadar lezzetli olduklarına dair çocuklara övgüler yağdırıp durdu. Oğlanların yüzleri sevinçle parlamıştı. Ve Dori ikinci bir kurabiye daha istediğinde yalnızca onların kaplerini değil, Johnny'nin de bir kez daha büyük saygısını kazandı. Oğlanların kendisi için yaptıklarının farkında olduğunu onlara göstermenin ne kadar önemli olduğunu görmüş ve bunu onlara olabilecek en güzel yolla ifade etmişti: tart yerine onların yaptığı kurabiyeleri seçerek.

“Sen çok iyi kalpli bir kızsın,” dedi Johnny sessizce ve ona ikinci kurabiyesini uzattı.

“Sen de bir tane denemelisin,” dedi utanarak.

Johnny göz kırptı. “Sen benim hakkımı da yiyebilirsin. Ben bir parça daha tavuk alacağım.”

Çocuklar tabaklarındaki tartlara yumulmuşlardı. Dori bir yandan Luther'in ellerini ağzından uzak tutmaya çabalarken kurabiyesini bitirmeye çalıştı. Johnny de üçüncü ve son tavuk parçasını bitirdi.

Tam masayı toplamaya geçecekleri sırada Dori'nin telefonu çaldı.

“Affedersiniz,” dedi Dori ve telefona cevap vermek üzere yerinden kalktı.

Johnny uzanıp bebeği kucağından aldı.

“Teşekkür ederim,” dedi Dori ve koşarak oturma odasına geçip telefonu açtı.

“Dori, ben Evelyn Harper. Büyükbabanın hazır olduğunu haber vermek için aradım ama sen her şeye onay verinceye

kadar odasını ziyarete açmayacağım.”

Dori boğazında bir düğüm hissetti. Gerçekler birdenbire çirkin yüzünü göstermişti.

“Ah, oraya ne zaman gelebilirim bilmiyorum. Önce Johnny’ye sormam-”

Johnny aniden yanında belirdi ve, “Ne lazım?” diye sordu. “Bana biraz izin verir misiniz Bayan Harper?” “Elbette.”

Johnny tekrar sordu. “Neler oluyor?”

“Cenaze evinden arıyorlar. Büyükbabamı hazırlamışlar ama ben görüp onay vermeden insanlara göstermeyeceklermiş.”

“Ehliyetin var mı?”

“Evet.”

“O zaman mesele yok,” dedi ve cebinden arabanın anahtarlarını çıkardı. “Arabamı al ve gidip ne gerekiyorsa yap. Sen gelene kadar biz Luther’le ilgileniriz.”

“Bayan Harper, orada mısınız?”

“Evet dinliyorum.”

“Birkaç dakikaya yanınızda olurum.”

“Tamam hayatım, bekliyorum.”

Dori telefonu cebine koydu ve önce Johnny’nin elindeki anahtara, sonra bebeğine baktı.

“Onu yanımda götürebilirim.”

“Hayır götüremezsın,” dedi Johnny kaşlarını çatarak.
“Arabada bebek koltuğu yok.”

“Bebek beşiği, mama sandalyesi, puset ya da başka bir şey de,” diye mırıldandı Dori ve içini çekti. “Yaptıkların için sana şimdiden borçlanmışken bir de üstüne bebek bakıcılığı yapacaksın ve arabayı bana veriyorsun. Tüm bunlar çok fazla.”

“Sen bana sormadın; ben teklif ettim ki, bu ikisi birbirinden farklı şeyler. Ayrıca ne kadar çabuk gidersen o kadar çabuk dönersin. Ama bir dakika bekle,” dedikten sonra hızla içeri gidip geri geldi.

“Bu da evin anahtarı. Önümüzdeki günlerde buna ve arabanın anahtarına ihtiyacın olabilir,” diyerek anahtarları Dori’nin avucuna koydu ve parmaklarını kıvrarak elini kapattı. “Bunu yalnızca bir yardım olarak gör Dori. Herkesin hayatında zaman zaman yardıma ihtiyaç duyduğu anlar olur.”

“Uzun sürmez,” dedi Dori başını sallayarak ve sonra Luther’in kolunu okşadı. “Hey küçük adam, uslu bir çocuk ol ve anneyi utandırma tamam mı?”

Johnny gülümsedi. “Merak etme. Her nedense oğlan çocuklarıyla hep iyi geçiniyorum.”

Dori evin anahtarını cebine koydu ve fikrini değiştirmemek için hızla evden çıktı.

Arabayı çalıştırdığı sırada içini bir endişe kapladı ve sonra pedallara yetiştirmek için koltuğu öne çekmesi gerekti. Ama park yerinden yola çıktığında artık evde bıraktıklarını unutup önündeki yolculuğa odaklandı. Cenaze evi fazla uzakta değildi ama oraya gidince yüzleşmek zorunda

kalacağı şeyler midesine kramplar girmesine neden oluyordu.

Sorunsuz bir şekilde cenaze evine vardı ama arabayı park edip aşağı indiğinde bacakları titremeye başladı.

“Üstesinden gelebilirim,” diye kendi kendine mırıldandı ve yürümeye devam etti.

Evelyn Harper gelişini camdan izlemiş olmalıydı çünkü onu karşılamak için kapıyı açmıştı.

“İyi akşamlar Dori,” dedi Evelyn ve ona sarıldı. “Nasılsın?”

Dori gözünden yaşlar süzülürken, nasıl olabilirim der-cesine omzunu silkti.

“Hazır mısın?” diye sordu Evelyn.

Kadını başıyla onayladı.

“Bu taraftan.”

Evelyn kolundan tutup onu odalardan birine yönlendirdi.

Dori eşikten geçip ağzı açık tabutu gördüğünde sendeledi. “Ah Tanrım,” diye fısıldadı.

“Yalnız kalmak ister misin?” diye sordu Evelyn.

“Evet.”

Evelyn odadan çıkıp kapıyı ardından kapatırken Dori de tabuta doğru yaklaştı. Büyükbabasının üzerindeki takıma, kravatına, göğsünde birleştirilmiş ellerine, saçlarının taranış şekline - yüzü dışında görebileceği her şeye baktı.

Sanki uyuyormuş gibiydi.

Yanaklarından yaşlar süzülürken, uzanıp eline dokunmak istedi ama sonra ürkerek geri çekildi. Eli artık hayatta olmadığını hatırlatırcasına yalnızca kaskatı değil aynı zamanda buz gibiydi.

“Ah büyükbaba. Öyle üzgünüm ki. Sen olmadan, bu hayatta yapayalnız kalacağız.”

Tabutun yanındaki sandalyelerden birine oturdu ve parmaklarını büyükbanne ve büyükbabasının yemek takımını andıran kiraz kerestesinden yapılmış tabutun satene benzeyen pürüzsüz boyasının üstünde gezdirdi. Ama sonra mobilyalarının da yanıp kül olduğunu hatırladı.

Başına ağırlar girip gözleri şişene kadar ağladıktan sonra kendini topladı. Bu defa gözlerini açıp orada olduğunu görmesini istercesine doğrudan yüzüne baktı.

“Bize bıraktığın paraları öğrendim. Annem ve babam öldüğünde bana sahip çıkmıştın. Büyükannem öldüğünde

de aynı şekilde. Luther’e hamile kaldığımda beni başından atmadın. Ve şimdi yine bizi evsiz ve parasız bırakmayarak bir kez daha hayatımızı kurtardın. Luther’in seni ve bizim için yaptıklarını unutmamasına asla izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum.”

Derin bir nefes alarak yanaklarını kuruladı ve odadan çıkıp Evelyn’in kendisini beklediği ofise gitti. Gözleri hâlâ yanıyordu ve ağzı kurumuştur ama işi neredeyse bitmek üzereydi.

“O gayet... iyi görünüyor Bayan Harper. Yaptıklarınız için size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.”

Evelyn, Dori’nin perişan halini nazikçe görmezden gelerek oturduğu masanın çekmecesini açıp içinden bir zarf çıkardı.

“Benim için onurdu. Bu arada sana bunu vermem gerek, Meeker’in pantolonunun cebinden çıktı.”

Dori zarfı kadının elinden alıp hızlıca açtı. İçinden, avucuna uzun, yassı bir anahtar düştü.

“Kiralık kasa anahtarına benziyor,” dedi Evelyn. “İhtiyacın olabileceğini düşündüm.”

Dori büyükbabasının o panikle evden çıkarken anahtarı yanma almayı akıl etmiş olmasına çok şaşırmıştı. Pea-nut’ı arayıp haber vermeliydi.

“Çok teşekkür ederim,” dedi.

Evelyn başım salladı. “Pekâlâ, odasını ziyarete açmayı onaylıyor musun?”

“Evet,” dedi Dori ve anahtarı cebine koyup Evelyn’in yanından ayrıldı.

Yolculuk dönüşte daha kısa sürmüştü. Büyükbabasının cansız bedenini görmüş ve aklım yitirmeden bu korkuyla yüzleşmeyi başarmıştı. Arabayı park edip motoru durdurduğunda kendini tamamen uyuşmuş hissediyordu.

Verandada yanan ışıktan habersiz ayaklarını sürükleyerek arabadan indi ve sonra karanlıkta bir kıpırtı fark edip başını kaldırdı.

Gölgelerin içinden gelen Johnny’ydi.

Dori duraksadı.

“Yatağında uyuyor,” dedi Johnny onun bebeği sormasına fırsat bırakmadan.

Dori titremeye başladı.

Johnny kollarını açarak ona yaklaştı.

Dori kendini kucaklayan bu kollara teslim olup gözlerini kapadı.

“İşte başardın,” dedi Johnny sessizce bir elini kızın başına koyup diğeriyle sırtını okşayarak.

Onunla arasında bir bağ kurmak istemese de bunu başaramadı; adı ister empati olsun ister başka bir şey Dori ona ihtiyaç duyduğu sürece yanında olacaktı.

Dori tekrar ürperdi.

“Çok zordu,” dedi fısıldayarak.

“Biliyorum.”

Dori onun annesini kaybetmiş olduğunu hatırladı. Johnny bu yollardan ondan önce geçmişti. İçini çekti. Burada öylece durmak ona iyi gelmişti - fazlasıyla iyi. Johnny’nin kollarından kurtulup ona arabanın anahtarlarını uzattı.

Johnny yanaklarından süzülen yaşları görmüştü ama sesi güçlü çıkıyordu. “Bize sahip çıktığın için bir kez daha teşekkür ederim,” dedi. “Artık içeri girsem iyi olur.”

Johnny anahtarları cebine koyup Dori’ye yol verdi ve onun peşinden içeri girip kapıyı kilitledi. Dori Luther’e bakmak için odasına giderken Johnny hâlâ biraz önce paylaştıkları duyguların etkisindeydi. Mutfakta ödevlerini yapmakta olan oğlanların yanma uğradıktan sonra duş

almak için banyoya yöneldi. Yarın yine güne erkenden başlayacaklardı.

Dori odaya girdiğinde Luther etrafında ona bariyer olan yastıklar eşliğinde mışıl mışıl uyumaya devam ediyordu. Sallanan koltuğa oturdu. Sonra Buttermen'a haber vermesi gerektiğini hatırlayarak ayağa kalkıp avukatın kartını buldu ve ona bir kısa mesaj yazdı:

“Kasanın anahtarını aldım. Yarın beni arar mısınız?”
Telefonun “gönder” tuşuna bastıktan sonra üzerine giymek üzere yeni bir gecelik hazırlayıp odadan çıktı. Koridordan geçerken banyodan gelen su seslerini duyduğunda, içeride oğlanların olduğunu düşünüyordu ama mutfığa girdiğinde onları masada ödevlerini yaparken buldu. Ruby Dye'in getirdiği kola şişelerine göz atıp oğlanlara döndü. “Nasıl gidiyor?”

“Güzel,” dedi Marshall ve matematik ödevini yapmaya devam etti.

Beep'in ödevi yoktu ama okumayı severdi ve kendini yine bir kitaba kaptırmıştı.

“Yatmadan önce bir şeyler içmeye izniniz var mı?” “Hayır,” dedi Beep. “İçersem yatağımı ıslatıyorum.” Dori bu cevap üzerine kola fikrinden vazgeçti. Marshall başını kaldırıp ona baktı. “Sen istersen içebilirsin. Biz duruma alışkınız. Johnny de hep içer. Ben şişli yatakta uyumaktan hoşlanmıyorum ve Beep'in yalnızca bir pijama takımı var. Büyük bir çocuk olana kadar geceleri bir şey içmeme konusunda biz aramızda anlaştık.” Dori gülümsedi. Bu çocuklar çok sevimliydi.

Bir bardak alıp içini buzla doldurduktan sonra kendine kola koydu ve daha içecek köpürmeye devam ederken bir yudum aldı; çünkü baloncukların burnunu gıdıklamasına bayılırdı.

“Ama kurabiyeler yatağı ıslatmama neden olmuyor,” dedi Beep.

Dori bir kahkaha atmamak için kendini tutarak Mars-hall'a baktı ve onun bir tepki vermediğini görünce kurabiye paketine uzandı.

"Ödevinizi daha iyi yapmanız için," dedi ikisine de birer tane uzatarak ve ardından içeceğini alıp sandalyelerden birine oturdu.

Beep ağzına ilk lokmayı aldığı anda Johnny içeri girdi.

"Hey, partinize beni de alır mısınız?"

Marshall sırtıttı. "Ödevim bitti sayılır Johnny. Yalnızca bir problem daha çözmem gerekiyor."

"Aferin," dedi Johnny ve kendine bir bardak kola doldurup Dori'nin karşısına oturdu.

Dori kurabiye paketini ona uzattı.

Johnny içinden iki tane alıp arkasına yaslandı. İlk ısırığı ağzına attığında, "Bunlar bayağı güzel," dedi şaşırarak görünerek.

Dori başıyla onaylayıp kolasından bir yudum daha aldı.

Beep kurabiyesinin son parçasını da silip süpürdükten sonra, "Bir yudum su içsem iyi olur," dedi.

"Benim kolamdan alabilirsin," diye önerdi Johnny.

Marshall başını kaldırıp kaşlarını çattı. "Çiş gölünde uyumak istemiyorum."

"Yalnızca minicik bir yudum alacağım," dedi Beep ağzının suyu akarcasına bardağa bakarak.

Marshall söylenerek ödevine döndü.

Beep koladan ufak bir yudum aldıktan sonra elinin tersiyle ağzını sildi. “Bu gerçekten harika bir şey. Bundan iyi cila içkisi olur.”

Dori’nin gözleri faltaşı gibi açıldı.

Johnny kaşlarını çatı. “Dur tahmin edeyim. Bayan Jane’in yanında yine eski gangster filmlerinden birini izlediniz.”

Beep başıyla onayladı. “Haydi sarhoş olmaya beyler. İçkileriniz benden,” diye eklediğinde Dori kahkahalara boğuldu.

Johnny omzunu silkerek karşılık verdi. “Bayan Jane’in gangster filmlerine bu kadar düşkün olduğunu kim bilebilirdi ki? Hiç de öyle bir tipe benzemiyor ama...”

“Ödevim bitti!”

“Aferin. İkiniz de banyonuzu yapıp doğru yatağa gidin. Birazdan ben de üstünüzü örtmeye gelirim. Koridordan geçerken sessiz olmayı unutmayın. Bebek uyuyor.”

Oğlanlar parmak uçlarında yürüyerek mutfaktan çıktılar.

“Bu çocuklar muhteşem Johnny. Umarım sen de bunun farkındasmdır.”

“Biliyorum. Onları bu hayatta her şeyden çok seviyorum,” dedi Johnny sessizce ve ardından kurabiye paketiyle boş bardağını alıp masadan kalktı. “Çocukların banyolarına yardım edeyim ondan sonra banyo tamamıyla şenindir,” diyerek mutfaktan çıktı.

Dori masada kalanları toparlayarak vakit geçirdi. Büyükbabasının yapayalnız ve buz kesmiş halde tahta bir kutuda uzandığını aklına getirmemeye çalışıyordu. Ruhu bedeninden ayrılmış olsa da sevdiği adamdan geriye kalanlar o kutunun içindeydi ve bunu düşündükçe yüreği yanıyordu.

Daha sonra kullanmak üzere birkaç tane biberonu sütle doldurup buzdolabına koydu. Bu Pine'ların evinde geçirdiği ikinci geceydi ve alışkanlıklarının çok dışında bir düzene dahil olmuştu ki bu da normaldi; Luther ile birlikte onların hayatlarına giren kendileriydi.

Gecenin karanlığında pencereden dışarı bir göz attı ve sonra ani bir istekle kendini arka verandada buldu. Kasabanın bu yakasında gecenin neye benzediğini merak etmişti.

Az sayıda yanan sokak lambaları sayesinde gökyüzü daha yakın ve yıldızlar daha parlak görünüyordu. Etraftaki evlerin çoğunun lambaları yanıyordu. Bir tanesinde garaj da dahil olmak üzere bütün odalardan dışarıya ışık vuruyordu. O evden yükselen hafif müzik melodileri ve yakınına park etmiş olan çok sayıda araba nedeniyle, evde bir parti verildiğini düşündü.

Hayatın ölüm ve kayıplara aldırmadan devam ettiğinin en yalın örneklerinden biriydi bu.

Öten bir baykuş ve bir kedi miyavlamasının ardından, sanki varlığını ve bölgenin hâkimi olduğunu hatırlatırca-sına havlayan bir köpek duydu. Durduğu yer ile yan evin kapısı arasında hareket eden bir gölge gördüğündeyse, yeterince dışarıda durduğuna kanaat getirerek içeri girip kapıyı ardından kilitledi. Mutfağı son bir kez kontrol ettikten sonra ışıkları söndürdü ve koridora yöneldi. Banyonun kapısı aralık ve içerisi karanlıktı. Luther'in hâlâ uyuduğundan emin olmak

için yanma giderek bebeği kontrol etti ve sonra geceliğini alıp banyoya geri döndü.

Johnny onun için temiz havlu ile lif hazırlamış ve yerleri paspaslamıştı. Kveti doldurup sıcak, uzun bir banyo yapma fikri çok çekici gelse de, bunun uygun kaçmayacağını düşünerek hızlı bir duş almayı seçti.

Su ılık akıyordu ama bunu umursamadı. Hızla duşunu alıp üstünü kurularak geceliğini giydi. Dişlerini fıraladıktan sonra banyodan çıktı ve lambayı söndürdü.

Koridor karanlıktı ama banyoda takılı olan gece lambası, yolunu görmesine yetecek kadar ışık yayıyordu ve

bu loş ışıkta eski püskü yer döşemeleri göze daha hoş görünüyordu. Odasına girip Luther'in üzerindeki örtüyü omuzlarına kadar çekti ve yatağa girip yanına kıvrılarak gözlerini kapattı. Gözünün önüne bykbaşının yüzü geldiğinde, karnında bir yumru hissetti.

"Tanrım bugünleri atlatmama yardım et," diye fısıldayarak, Luther'in parmak emme sesi eşliğinde uykuya daldı.

*

Kasabanın diğer yakasında Pansy Jones, oturma odasında dikilmiş pencereden bakıyor ve bir zamanlar Meeker Webb'e ait olan evin yanmış iskeletini seyrederek zihninde o geceyi tekrar yaşıyordu. Kendini ne kadar haklı çıkarmaya çalışırsa çalışsın, iyi bir Hristiyan olarak yapması gerekenleri yerine getirememişti ve bunun için Bart'ı suçluyordu. Her şey onun yüzünden olmuştu.

Koridordaki ayak seslerini duyduğunda gözlerini devirdi. Kocası belli ki yatağa gitmek için hazırdı ve bu uykuya dalmadan önce altmış saniyelik sevişmeyi istediği anlamına

geliyordu. Hantal adımlar ve ardından gelen bağıriş sinirlerine dokundu.

“Pansy! Ben yatmaya hazırım.”

Arkasını döndü ve var gücüyle bağırdı. “Bu gece kendimde senin tak fişi bitir işi seksinden zevk alıyormuş gibi davranma gücünü hissetmiyorum, bu yüzden yatağa bensiz gidebilirsin Bart.”

Duydukları karşısında Bart’ın ağzı açık kaldı. “Ne biçim konuştuğunun farkında mısın?”

Pansy gözlerini devirdi. “Sen insanı dinden çıkarırsın. Git başımdan Bart. Kendimi iyi hissetmiyorum dediğim halde üstüme geliyorsun.”

Bari kadınlık görevleri hakkında bir şeyler söylenerek odasına gitti. Pansy onu duymazdan geldi. Camiadaki itibarını tekrar kazanmak için bir yol bulması gerekiyordu. Kendine çay yapmak için mutfığa gitti ve mikrodalgadaki suyun ısınmasını beklerken masanın yanındaki sandalyelerden birine oturdu.

Bugünlerde herkesin kahramanı, başından geçen trajik olay sonrasında kasabanın gecekondu mahallesinde Bles-sings’in beyaz zırlı şövalyesi haline gelen bir oğlanla aynı evde kalan Dori Grant’ti ve o, kocasını görmezden gelip doğru bildiğini yapsaydı bunların hiçbirisi yaşanmayacaktı. Ve ne yazık ki onların adlarını kötüye çıkarmadan, kendini nasıl tekrar temize çıkaracağını bilemiyordu.

*

Blessings’in komşu kasabası olan Oneida’da, yaşanan trajedi kulaktan kulağa yayılmıştı. Çoğu insan Meeker Webb’i çatı

ustası olduğu günlerden tanıyordu ve ölümü birçok kişiyi üzmüştü.

Ama Oneida'daki bir adam haberi ilk duyduğunda, ölen adamın torununa ne olduğunu düşündü; lise spor salonunun yakınında ilişkiye girdiğı kızı. Frankie Ricks normalde onun ismini dahi hatırlamazdı ama kızı bir sonraki görüşünde karnında ondan bir çocuk taşıyordu. Şimdi bu durumdan bir çıkar sağlayabilir mi, diye merak içindeydi. Oturduğu dairenin duvarında bir noktaya bakışlarını sabitleyerek, kıza büyükbabasından bir miras kalıp kalmadığını düşündü ve seçeneklerini gözden geçirdi.

X

Dori sabaha karşı dörtte Luther'in altını değiştirip karnını doyurmak için uyandı. Gözleri ağlamaktan ve uykusuz-

luktan yansa da, Luther biberondaki sütü içerken birlikte oynadıkları "Annenin Parmağını Yakalamaca" oyunu sayesinde yüzü gülüyordu. Kıpır kıpır oynattığı parmağını önce oğlanın, uzansa dokunacak kadar yakınına getiriyor; Luther elini atıp yakalamaya çalıştığında ise hemen ondan uzaklaştırıyordu; ta ki insafa gelip tutmasına izin verene dek. Luther nihayet parmağı yakaladığında kaşları şaşkınlıkla havaya dikilirken Dori kıkırdıyordu. "Başardığına şaşırdın öyle değil mi?" diye fısıldadı. Onu tekrar uyuttuğunda saat neredeyse beş olmuştu. Banyoya gittikten sonra sessizce odasına geri dönüp yatağı kıvrıldı ama yarı uyur vaziyetteydi; ailenin ayaklandığını duyabiliyordu.

Oğlanların koridorda koşturmaya başlaması ve Johnny'nin onları sessiz olmaları konusunda uyarılarıyla birlikte herkesin uyandığını anladı. Luther'in derin uykuda olmasını fırsat bilerek yataktan kalkıp üzerini giyindi ve onlara yardım etmek üzere mutfağı gitti.

Johnny ocağın başında bir tencere yulaf ezmesi pişiriyordu; Dori bunu yumurta ve pastırmadan ucuz olduğu için mi yoksa hazırlaması en kolay yiyecek olduğundan mı her gün yediklerini merak ediyordu.

“Günaydın,” diyerek mutfağa girdi.

Sesini duymasıyla birlikte Johnny arkasını dönüp gülümsedi.

“Günaydın. Bu sabah Luther’le erkenciydiniz. Hiç uyuyabildin mi?”

“Evet, iyiyim. Yardım edebileceğim bir şey var mı?” “Kâseleri ve kaşıkları hazırlayabilirsin istersen.”

Dori hiç tereddüt etmeden dolaptan Johnny’nin ihtiyacı olan şeyleri çıkarıp elinin altına koydu.

“İnsanın etrafında elinden her iş gelen birinin olması ne hoş/” dedi Johnny.

Dori onunla göz göze geldi ve ardından hemen bakışlarını kaçırarak sözlerinden bir anlam çıkarmaması gerektiğini kendi kendine tekrarladı. O yalnızca iyi bir çocuktü. Okuldayken onu daha yakından tanımış olmayı diledi ve sonra akimdan geçen bu düşünce karşısında irkildi. Zamanında sağduyulu davranmamanın bedelini çok pahalı ödemişti.

“Henüz hazırlamadıysan çocukların beslenmelerini ben halledebilirim,” diye önerdi.

“Marshall için jambon, peynir ve mayonezli; Beep için jambon, peynir ve tereyağlı sandviç. Benim için de iki jambon, peynir ve hardallısını hazırlayabilirsin. Beslenme çantaları tezgâhın üstündeki bulaşıklığın yanında. Marshall’mkinin üstünde Ördek Dynasty; Beep’inkinde

Demir Adam çıkartması var. Benim sandviçimi kırmızı Tupperware'a koyabilirsin."

"Anlaştık," dedi Dori ve işe koyuldu.

Oğlanlar kahvaltı için mutfağa geldiklerinde Dori'nin sandviçlerini hazırladığını görüp doğruca söze girdiler. "Ben mayonezli severim," dedi Marshall.

Dori gülümsedi. "Biliyorum. Johnny söyledi."

"Ben mayonez sevmem," dedi Beep sözcükleri uzatarak. "Sen tereyağlı istiyorsun öyle değil mi?"

Beep sıırttı. "Aynen, ben yağ adamıyım."

Dori bu sözler üzerine bir kez daha güldüğünde Johnny durup -gözlerini ayırmadan- ona baktı. Gülünce ne kadar da güzel oluyordu... Bu düşünceyi aklından uzaklaştırmaya çalışarak yulaf ezmesini kâselere servis etmeye koyuldu.

"Benim kâseme kuru üzüm verebilir misin?" diye sordu Marshall.

"Koyabilir misin? Evet koyabilirim," diye söylendi Johnny.

"Ben biraz kuru üzüm istemiyorum," dedi Beep. Johnny elindeki işi bırakıp oğlanlara döndü. "Çocuklar! Her sabah yulaf ezmesi pişiriyorum. Ve her sabah ikiniz de bana onu nasıl yemeyi sevdiğinizi hatırlatma ihtiyacı duyuyorsunuz. Kuvvetli bir hafızaya sahibim. Bana her seferinde hatırlatmanıza gerek yok." Marshall omzunu silkti. "Pekâlâ. Nasıl istersen."

"Ben kesinlikle biraz üzüm istemiyorum," diye mırıldandı Beep.

“Üzümü sevdiğine göre kuru üzümünden de hoşlanıyor olman gerekirdi,” dedi kafasını sallayarak.

“Nedenmiş?”

“Çünkü kuru üzüm, normal üzümün kurutulmuş hali.” “Ben suyu çekilmiş üzüm sevmiyorum.”

“Sanırım savaşı kaybettin,” dedi Dori.

“Bu duruma hiç yabancı değilim,” dedi Johnny kâseleri masaya koyarken. “Haydi çocuklar, kâselerinizde bir kaşık yemek bile bırakmayın. Bugün cuma. Cuma gününün hakkını verelim.”

Ardından Dori’nin de kâsesini doldurdu ve duraksadı. “Sen içine kuru üzüm ister misin?”

Dori kâseyi elinden kaptığı gibi, “Ben de suyu çekilmiş biraz bile üzüm istemem,” dedi ve kahkahalara boğulan Johnny’nin sıcak nefesini ensesinde hissederek kâsesini masaya koydu.

On dtdnci (Bölüm*

PEANUT BUTTERMAN ARADIĞINDA DORİ

ÇAMAŞIRLARI YIKIYOR ve Luther de oturma odasında yere serilmiş battaniyenin üzerinde yatıp, tavanda dönen pervaneye yumruk yaptığı ellerini sallıyordu.

Dori numarayı tanıdı ve gürültüsüz bir yerde konuşabilmek için çamaşır makinesinin yanından uzaklaştı.

“Alo.”

“Dori benim Buttermann. Kasanın anahtarıyla ilgili yolladığın mesajı aldım. Tanrı aşkına onu bulmayı nasıl başardın?”

“Cenaze evinin sahibi Bayan Harper’dan aldım. Anahtarı büyükbabamın cebinde bulmuş.”

“Büyükbaban -huzur içinde yatsın- yangından kaçarken onu yanma almayı akıl edebilecek kadar ileriye gören bir adammış. Anahtarı almaya gelirken size bir şeyler de getireceğim. Şimdi gelsem müsait misin?”

“Evet efendim,” dedi Dori. “Sizi bekleyeceğim.”

“Küçük oğlun uyanık mı?” diye sordu avukat.

Dori oturma odasına gitti ve Luther’in pervaneye el salladığını görerek gülümsedi.

“Evet. Görünüşe bakılırsa şu anda tavandaki pervaneye sohbet ediyor.”

Peanut bir kahkaha attı. “Birazdan görüşürüz.”

Dori telefonu kapattıktan sonra üstüne çekidüzen vermek ve saçlarını taramak için banyoya gitti.

Birkaç dakika sonra fırçayı elinden bırakmış aynadaki yansımasını inceliyordu. Saçlarıyla ilgili bir sorun vardı. Bazı teller var gücüyle taramasına rağmen bir türlü düzleşmiyordu - büyük ihtimalle yangından saçılan kıvılcımların etkisiyle yanmışlardı. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı ve ayrıca çok zayıftı ama bunun için de yapabileceği hiçbir şey yoktu. Üzerindeki bluzun hâlâ temiz olduğuna emin olduktan sonra tekrar oturma odasına döndü. Araba sesini duyduğunda yere oturmuş Luther’le oyun oynuyordu. Ayağa kalkıp pencereden bakınca bir yerine iki arabanın yaklaştığını gördü.

Peanut elinde bir çanta ve büyük bir torbayla ilk arabadan indi. İkinci arabanın şoförü aracı park ettikten sonra bagajı

açtı ve Peanut eve doğru yürürken aşağı indi.

Peanut basamakları çıkarken Dori kapıyı açtı.

“Günaydın Dori! Size bugün hediyelerle geldim. Ufaklık nerede?”

Dori kenara çekilerek içeri girmesi için Peanut’a yol verdi.

Luther hâlâ bakışlarını ayırmadan pervaneyle ilgileniyordu.

Peanut onu görünce bir kahkaha attı. “Hipnoz! Onları uyutmanın eşsiz bir yolu gerçekten.”

İkinci arabayı kullanan adam şimdi elinde kocaman bir kutuyla eşikte duruyordu.

“Bunu nereye bırakayım Bay Buttermann?”

“Herhangi bir yere bırak ve gidip beni bekle. Fazla kalmayacağım.”

Adam bebeğe gülümseyip Dori’yi kibarca selamladıktan sonra, kutuyu kanepenin arkasındaki boşluğa bırakıp hızla yanlarından ayrıldı.

“İçinde ne var?” diye sordu Dori.

“Yatak olarak da kullanılabilen portatif oyun parkı. Böyle bir şeye ihtiyacınız olabileceğini düşündüm.” Dori’nin nefesi kesildi. “Ah, hem de nasıl! Bu harika bir şey. Çok teşekkür ederim.”

Peanut babacan bir tavırla koluna vurdu.

“Bir şey değil hayatım. Biraz vaktin varsa bazı konuları konuşmamız gerek.”

“Elbette efendim,” dedi Dori ve kanepeye oturdu. Butterman da kanepenin diğer ucuna oturdu. Ve o an hâlâ elinde olan torbayı hatırladı.

“Bu senin. Cenazede giymek istersen diye sekreterim senin için seçti. Ölçüler için Lovey Cooper’a danıştı.” Dori torbayı açtı ve içindeki siyah-beyaz kısa elbise ile siyah çoraplar ve siyah dolgu topuklu ayakkabıyı çıkardı. Hepsi genç işi ve modaya uygun olmakla birlikte, hüzünlü bir organizasyonda giyilmeye de son derece uygun şeylerdi.

Yumuşak kumaşa dokunurken elleri titriyordu. Butterman’ın bu denli düşünceli olacağını hiç tahmin etmemişti.

“Çok güzel ve ayakkabılar da mükemmel. Çok teşekkür ederim Bay Butterman.”

Peanut gülümsedi. “Bir şey değil Dori. Beğenmene sevindim. Şimdi istersen işimize dönelim.”

Dori yerinden kalkıp cebindeki kasa anahtarını adama uzattı.

“Teşekkürler. Bu işimizi epey kolaylaştıracak. Kasanın şahitler huzurunda açılması ve içindekilerin listesinin tutularak kayda alınması gerekiyor. Vefatın ardından tamamlanması gereken bir sürü evrak işlemleri var. Şimdi, bir bakalım...”

Dori adamın çantasındaki kâğıtları karıştırmasını izledi. Butterman kâğıtların arasından bulduğu banka kartını ona verdi.

“Bu, Meeker’le ortak hesabınıza ait olan bankamatik kartı. Hesaptaki parayı kullanarak çek yazabilmek için bir imza verdiğini söylemiştin ama senin adına hazırlanan bankamatik kartı teslim alınmamış. Bununla birlikte

vasiyette açıkça ismin belirtildiği için bu hesaba şimdiden erişebilirsin.”

Dori derin bir iç çekti. Artık kendi hesabındaki para bittiğinde bu hesabı kullanabilecekti.

Peanut ona bir zarf uzattı.

“Bunun içinde banka çekleri var. Bir tanesi şahsi hesabına ait, diğeri ortak hesabınıza. Araba sigortasından gelecek çekleri beklerken bunları kullanabilirsin. Çeklerin üstünde eski adresin yer almasına rağmen onları bu eve göndermelerini istedim. Bu konuyla daha sonra ilgilenirsin. Şimdilik beş-altı gün içinde eline ulaşmış olacaklarını umuyorum.”

“Teşekkür ederim, çok düşüncelisiniz,” dedi Dori ve çekleri kucağına koydu.

“Sonuncu ve en önemlisi, sigorta poliçende yer aldığı üzere, eski arabanın bedelini sana ödeyene kadar senin için geçici bir araba temin etmeleri gerekiyordu. Tam sigortalı olmanın en güzel yanı bu işte. Ben de iznini almadan senin için onlardan bir araba talep ettim ve buraya da onunla geldim.”

“Ne kadar incesiniz Bay Buttermann.”

Peanut çantasını kapatıp toparlanmak üzereyken duraksadı.

“Benim mesleğimde nadiren hoş durumlarla karşılaşılır. Neredeyse çoğu zaman içinde suç unsuru barındıran davaları çözmeye çalışıyorum. Bu ise farklı bir durum. Yaşanan trajik bir olayın ardından vefat eden iyi kalpli bir adamın kanuni işleriyle ilgileniyorum. Meeker Webb’i gerçekten severdim. Senin cesaretine ve dik duruşuna ise hayranım ve bu işleri senin adına yürütmekten mutluluk duyuyorum.”

“O halde teşekkür ederim,” diye karşılık verdi Dori, bir kez daha ağlamamak için kendini zorlayarak.

Peanut çantasını kapattı ve ayaklandı.

“Arabanın deposu dolu. Arkada senin ufaklık için bir bebek koltuğu var. Eğer bana ihtiyacın olursa çekinmeden ara lütfen. Hemen yanına gelirim,” dedikten sonra çıkıp gitti.

Dori ayağa kalkıp kapıyı adamın arkasından kilitledi, sonra çekleri, kredi kartını ve araba anahtarını sehpanın üstüne koydu ve hâlâ büyülenmiş bir halde pervanenin dönen kanatlarına bakan Luther’e döndü.

“O şeyle yeterince ilgilendin,” diye söylenerek pervaneyi kapattı. Kanepenin arkasındaki kutuyu açık bir alana sürükledikten sonra kartonunu yırtmaya başladı.

Luther bir çığlık attı, sonra annesinin çıkardığı sesleri duymasına rağmen onu göremeyince tekrar bir feryat kopardı.

“Sen çok fena bir çocuksun,” dedi Dori gülerek ve Luther’in üzerine oturduğu örtüyü onu görebileceği bir yere doğru çekti. Ve oyun parkını kurduktan sonra da oğlunu içine koydu.

*

Curl Up and Dye Güzellik Salonu’nun telefonu sabahtan beri hiç susmamıştı. Bütün kadınlar Meeker Webb’in yarınki cenaze töreninde güzel görünebilmek için, başka gündeki randevularını bugüne aldırmaya çalışıyorlar-

dı. Törene katılma sebepleri Meeker’e büyük bir sevgi ve saygı beslemekten çok, Dori Grant’in Johnny Pine ile birlikte gelip gelmeyeceğini görebilme arzusundan kaynaklanıyordu.

Ruby yoğunluktan şikâyet etmeksizin müşteriler arasında mekik dokuyordu ama dudağının üstü boncuk boncuk terlemiş, sarı bukle bukle saçları darmadağın olmuştu. İkizler de normal tempolarından iki kat daha fazla çalışıyorlardı ama nezaketlerini aynı oranda korudukları söylenemezdi. Durumlarından hoşnutsuz, söylenip dursa-lar da kimsenin buna aldırış ettiği yoktu.

Mabel Jean bile manikür için haddinden fazla müşteri almaya zorlanmıştı. Salon tıklım tıklım doluydu, kadınlar ön tarafta oturuyor ve sıraları geldiğinde çağrılmayı bekliyorlardı. Ön kapıda asılı olan çan yeni bir müşterinin geldiğini haber verdiğinde, bütün gözler kapıya çevrildi.

*

Dori, Luther'i bebek koltuğuna yerleştirip kemerini bağladıktan sonra arabaya bindi. Birkaç dakika boyunca aracın kumanda sistemlerinin yerlerini keşfettikten sonra, motoru çalıştırmadan önce koltuğunu ve dikiz aynasını ayarladı.

Yalnızca bir araç olsa bile, bir şeyin kontrolünü sağlıyor olmak ona kendini iyi hissettirdi. Bebek çantasına biberon ve temiz bezlerle birlikte Luther'in en sevdiği diş kaşıyıcısını da koymuştu ama salonda geçireceği kısa vakit içerisinde Luther'in daha çok etrafı inceleyerek bir süreliğine uslu durmasını umuyordu.

Arabayı çalıştırdıktan sonra hemen salonu aramış ve Ruby'nin uçlarından kesmek suretiyle bu kuru ve yanmış saçlardan onu kurtarıp kurtaramayacağını sormuştu.

Bu aramanın Ruby'yi zor duruma soktuğu ya da o gün salondaki müşterilerden çoğunun dolaylı olarak kendisi yüzünden orada oldukları konusunda hiçbir fikri yoktu.

Salona vardığında, etraftaki tüm park yerlerinin dolu olduğuna şaşırdı ve boş bir yer bulana kadar etrafta iki tur attı. Bebek çantasını ve cüzdanını yanına alarak arabadan indi ve ardından Luther'in kemerini çözüp battaniyesiyle birlikte kucağına alarak içeri girdi.

En ön sırada oturan kadınlar onu görür görmez konuşmayı bıraktılar.

Dori onlara gülümsediği sırada tüm koltukların dolu olduğunu gördü.

Kadınlardan bazıları ona başıyla selam verirken, bir kısmı boş gözlerle bakmakla yetindi ve hiçbir koltuğundan kalkıp ona yer vermeye yeltenmedi.

Dori oturacak bir yer bulamadığı için bebeğini omzuna alıp bir duvara yaslanarak beklemeye koyuldu.

Gelişini fark eden müşterilerin çoğalmasıyla birlikte salondaki uğultulu sohbet gitgide azalmıştı.

Ruby bu ani sessizliği fark ettiği anda neler olup bittiğini anlamak için yaptığı işten başını kaldırıp arkasına döndü. Dori ve bebeğinin ayakta beklediğini ve karşısında oturan beş kadının saklamaya gerek duymadan küçümseyen gözlerle ona baktığını görünce tepesi attı.

“Bana bir dakika izin verin,” dedi müşterisine ve salonun ön tarafına geçip Dori'nin koluna girdi.

“Dori hayatım. Burada hiç boş yer kalmadığı için üzgünüm ama arka tarafa geçip oturabilirsin. Zaten elimdeki iş bitince seni alacağım.”

Bir süredir orada bekleyen kadınlar, kız onların sırasını aldığı için kendi aralarında fısıldaşarak durumdan yakındılar.

Ruby, Dori'yi başlıklı saç kurutucu koltuklardan birine yönlendirmeden önce kadınlara öyle bir bakış attı ki fısıltılar bir anda kesildi.

“Buraya otur tatlım. Saç kurutma makineleri çıktığından beri bunları pek kullanmıyoruz,” dedi Dori'ye. Ardından battaniyesinin altından onu inceleyen Luther'i gördü ve örtüyü kaldırıp bebeğe gülümsedi. “Sen ne kadar tatlı bir şeysin böyle,” diyerek parmağıyla göbeğini gıdıklamaya başladı.

Luther'in kıkır kıkır gülmesiyle birlikte sesi bütün salonda yankılandı.

Ruby aynı hareketi tekrar yaptığında bu kez daha yüksek sesle kıkırdadı.

Şimdi herkes dönüp ona bakmıştı. Bir bebeğin kahkahası duymazdan gelinebilecek bir şey değildi.

“Çok sevimli,” dedi Vera.

Dori gülümsedi. “Bu oyunu çok sever. Büyükbabam sık sık ona aynı şeyi yapardı.”

Ruby içini çekti. “Üzgünüm tatlım. Bunu bilmiyordum.”

“Ah hayır, hoşuna gitmesine sevindim.”

Ruby hafifçe dizine dokundu. “Bana birkaç dakika ver, ondan sonra Luther neşesini kaybetmeye fırsat bulamadan senin işini hızlıca bitirmiş oluruz. Ne dersin?”

“Harika,” dedi Dori ve arkasına yaslanıp beklemeye koyuldu.

Bir süre sonra Ruby'nin önündeki koltukta oturan kadın kalkıp eşyalarını topladı ve ardından Dori'nin yanına geldi.

“Tatlım, benim adım Rachel Goodhope. Kasabadaki pansiyonun sahibiyim. Başın sağ olsun. Er ya da geç kendini toparlayıp yolunu yeniden çiziceğine eminim ama eğer bir süreliğine kalacak yere ihtiyacın varsa, boş odam var ve senden ücret almam.”

“Teşekkür ederim Bayan Goodhope. Bu çok cömert bir teklif ama sanırım Luther ve ben şimdilik iyiyiz. Liseden bir arkadaşım sağ olsun bize evinin kapılarını açacak kadar nazik davrandı. Dediğiniz gibi, yasal işlemlerle uğraşmak biraz zaman alacak ama sonunda Luther ve kendime yeni bir ev bulup düzenimi kuracağım.”

Sözlerini salondaki herkes duydu. Bebekle birlikte Johnny Pine’in yanından ayrılacak olması dedikodularla örtüşmüyordu.

Rachel gülümsedi ve sonra Luther’in yüzünü okşadı. “Çok güzel bir çocuk. Onunla gurur duyuyor olmalısın.” “Evet efendim ve inceliğiniz için size bir kez daha teşekkür ederim.”

Rachel ödemeyi yapmak için ön tarafa geçtiğinde Dori’ye son bir kez el salladı ve salondan ayrıldı.

“Senin sıran Dori. Sandalyeye geçebilirsin,” dedi Ruby. Mabel Jean çalışma odasından çıkarken Dori’nin, bebeği Ruby’nin boynuna doladığı örtüden kurtarmaya çalışırken gördü ve koşarak yanlarına gitti.

“Hey, tatlım. Ruby saçlarını yaparken bu küçük adamla ben ilgilensem nasıl olur? Benim çocuğum yok ama kesinlikle olmasını isterdim.”

Mabel Jean, Luther’i kollarına aldı. Luther ona bir bakış attıktan sonra başparmağını ağzına aldı ve gözlerini Dori’ye dikmeye devam etti.

“Luther şikâyet etmeye karar vermeden bu işi hızlıca bitirelim,” dedi Ruby. “Söyle bakalım, senin için ne yapabilirim?”

Dori parmaklarını koyu renkli uzun saçlarının arasında gezdirdi ve kuru ve yanık hissettiği bölgelerden birini buldu.

“Saçlarımın uç kısımları kuru ve cansız bir halele. Yangından önce böyle değildi ve...” Sesi zorlukla çıkmaya başlayınca derin bir nefes alıp baştan başladı. “Büyükbabamın ölümünden sonra çok fazla şeyi hatırlamıyorum ama sanırım bir süre ben de alevlerin arasında kaldım ve saçlarımın bazı bölgeleri yandı. Luther’in çığlıkları dinmek bilmiyordu ve etrafta itfaiyecilerden başka kimse kalmamıştı. Sonra Johnny Pine geldi ve onu kucağımdan aldı. Luther erkekleri sever çünkü ben isteyken onunla bütün gün büyükbabam ilgilenirdi. Johnny’ye bir bakış attı ve sonra başını onun omzuna koyup uykuya daldı. Luther onun yanında kendini güvende hissettiyse ben de hissedebilirim diye düşündüm.”

Ruby, parmaklarını Dori’nin gür saçlarında gezdirirken boğazının düğümlendiğini hissetti.

“Ben akıllıca bir seçim yaptığımı düşünüyorum,” dedi. “Şimdi söyle bakalım, saçlarını kısaltalım mı yoksa yalnızca uçlarını mı alalım?”

“Sanırım yalnızca uçlarından almak yeterli. Bugünlerde saçıma şekil vermeye pek vaktim yok ve atkuyruğu yapmak için uzun kalsa iyi olur.”

Ruby onu saç yıkama koltuğuna götürüp saçlarını yıkadıktan sonra tekrar yerine oturttu ve kesime başladı.

Bu arada Mabel Jean, Luther’i salonun içinde gezdiriyor ve onunla şarkı söyler gibi tatlı bir tonda konuşuyordu. Bebek doğduğu günden beri ilk kez Blessings sakinleriyle bu kadar

yakından bir araya geliyordu. Herkes onun çok tatlı ve sevimli bir bebek olduğu konusunda hemfikirdi. Ne kadar temiz ve güzel koktuğu ise kıvrır kıvrır yumuşacık saçlarını okşayan bazılarının dikkatinden kaçmamıştı. Dori bilmiyordu ama küçük adamı, insanlar üzerinde ondan daha büyük bir etki yaratmıştı.

Ruby on beş dakikada işini bitirdi ve kesim ve kurutma işlemlerinin ardından Dori yumuşacık, dalgalı saçlara sahip oldu.

“Luther’in saçları da seninkilere benziyor öyle değil mi?” diye sordu Ruby elindeki fırçayı ve saç kurutma makinesini bir kenara koyup şeklini koruması için Dori’nin saçma sprey sıkıdığı sırada.

Dori başıyla onayladı. “Benim saçlarımı ve gözlerimi almış. Ve bir de babamın adını,” dedi sessizce. “Borcum ne kadar?”

“Borcun yok,” dedi Ruby. “Elimden geldiğince sana yardım etmek benim için büyük mutluluk. Yarın cenaze töreni boyunca bebekle ilgilenecek birilerine ihtiyaç duyarsan hemen oradan birini dükkâna yolla. Onunla seve seve ilgileniriz.”

Dori, Ruby’nin boynuna sarıldı.

“Göstermiş olduğun nezaketin benim için anlamı çok büyük,” dedi ve sonra kollarını açıp Luther’i Mabel Je-an’dan aldı. “Sana da yardımların için teşekkür ederim.” “Benim için bir zevkti. Ruby’nin de dediği gibi yarın da onunla seve seve ilgilenirim.”

Dori başını salladı. “Teklifiniz için çok teşekkürler.” Bebek çantasını omzuna asıp, Luther’i özenle kucağına yerleştirdikten sonra salondan ayrıldı.

Ruby araba gözden uzaklaşınca kadar bir süre arkalarından baktı ve sonra ellerini beline koyup salondakilere döndü.

“Ne kadar harika bir kız öyle değil mi? Ve bebeği de ne kadar tatlı. Aranızda onların arkasından dedikodu yapacak olan varsa lütfen hemen salonumu terk etsin. Bu konuda anlaştık mı?”

Kimseden çıt çıkmadı.

Ruby bekleyen kadınlara bir bakış atıp, “Sıranın kimde olduğunu unuttum. Eğer kavga etmeden kendi aranızda karar verebilecekseniz sizi bekliyorum,” dedi ve sonra ayağa kalkıp ona doğru yürüyen kadına gülümsedi. “Günaydın Sue.”

“Günaydın Sister.”

Ruby dolaptan temiz bir örtü çıkarırken bir kez daha gülümsedi. Kasabadakiler ona takma adıyla seslendiklerinde bundan hoşlanıyordu. Kendini gerçek bir aileye sahipmiş gibi hissediyordu. Ara sıra fazlasıyla nefret uyandırıyorlardı ama hangi ailede bu olmuyordu ki?

“Otur ve seni baştan yaratalım.”

X

Johnny öğle saatinde paydos etti. Öncesinde patronunu arayıp hidrolik sistemin sızdırma yaptığını haber vermişti.

Bay Clawson aldığı habere üzülse de Johnny'nin durumu fark edip aracı tamir sahasına çektiğine memnundu.

“Bu aniden mi oldu yoksa öncesinde bir gevşeme hissettin mi?” diye sordu Clawson, Johnny motoru durdurup aşağı inerken.

“Sanırım contalardan biri attı,” diye karşılık verdi Johnny. “Bir dakika önce her şey yolunda görünürken sonra aniden bu tarafından etrafa sıvı fışkırmaya başladı.”

Clawson gösterdiği yeri inceleyip omzunu silkti. “Sanırım şikâyet etmeye hakkım yok. Bu dozer neredeyse seninle yaşıt. Dinle, diğer iki dozer ve şoförleri şu an işbaşında ve görünüşe göre bunu tamir etmek epey zaman alacak. Günün geri kalanında izin alıp eve gitmeni istiyorum. Pazartesi erkenden şantiyedeki kalan işleri hallederiz.”

“Emin misiniz?” diye sordu Johnny. “Bana ihtiyacınız varsa burada kalıp yardım edebilirim.”

“Eminim. Bir sürü tamircim var; bırak da bugün onlar çalışsın.”

“Pekâlâ. O zaman pazartesi görüşürüz,” dedi Johnny ve eve gitmek üzere arabasına yöneldi.

Gün ortasında eve gitmeye pek alışkın değildi, bu yüzden çalışmadığı süreyi biriken bazı işlerini hallederek değerlendirdi. Eve giderken aklında Dori vardı. Bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormak için onu aramayı düşündü

ama sonra bu fikirden vazgeçti. Bunu ne de olsa eve gittiğinde de öğrenebilir ve gerekirse tekrar dışarı çıkardı.

Admiral Sokağı'ndan dönünce, evin önündeki yabancı arabayı fark etti ve kaşlarını çatı. Evde başka kim olabilirdi ki? Arabasını yolun diğer tarafına park edip aşağı indi ve eve doğru yürümeye koyuldu.

*

Dori ön kapıda biri olduğunu fark ettiği sırada mutfaktaydı. Kilitte bir anahtar sesi duymasıyla birlikte elindeki bulaşık beziyle birlikte oturma odasına yöneldi ve John-ny'yi karşısında buldu.

“Selam. Her şey yolunda mı? Hasta mısın?”

Johnny tam cevap vermek üzereyken, bakışları karşısında çıplak ayak dikilmiş, uzun, bukleli saçları omzuna dökülen Dori'ye kilitlendi. Dori'nin üzerinde pembe renkli bir tişört ve kot pantolon vardı ve elindeki bulaşık bezinden yere sular damlıyordu. Johnny gözlerini bir türlü ondan ayıramadığı için ne söyleyeceği de akimdan uçup gitti.

“Johnny?”

“Ah. Affedersin. Ben, şey... ne demiştin?”

“Eve erken geldiğin için sana hasta olup olmadığını sordum.”

“Ah, evet. Yok hasta değilim. Buldozerin hidrolikleri

bozuldu ve Bay Clawson beni eve gönderdi,” dedi ve ardından oyun parkını ve içinde parmağını emerek uyuklayan Luther'i gördü.

“Bay Buttermann getirdi,” diye açıkladı Dori. “Yemek yedin mi?”

Johnny hayır anlamında başını sallayarak elindeki Tupperware kabını gösterdi.

“O halde mutfağa gel. Kendime bir sandviç hazırlamıştım. Sana da içecek bir şeyler yapayım.”

Johnny az önceki hissettiklerinin şokunu üzerinden atamadan Dori’yi takip etti.

Yemek kabını açıp sandviçini içinden çıkarırken, “Dışarıdaki kimin arabası?” diye sordu.

“Kiralık araba. Onu da Bay Buttermann getirdi. Büyükbabamın sigorta teminatı kapsamında verilen bir hak olduğunu söyledi. Yanan arabanın parasım alana kadar, tüm masrafları onlara ait olmak üzere bu arabayı kullanabilirmişim.”

“Güzel,” dedi Johnny ama zihninde çoktan sorular sıralanmaya başlamıştı.

Bu yakında evden ayrılacağı anlamına mı geliyordu? Bunu elbette sesli olarak dile getirecek değildi; çünkü o zaman sanki ondan kurtulmak istiyormuş gibi bir izlenim uyandırabilirdi ki daha biraz önce farkına vardığı üzere bunu gerçekten istemiyordu.

“Buzlu çay alır mısınız?”

“Olur teşekkür ederim,” dedi ve sandalyelerden birine oturup sandviç paketini açtı.

Dori içeceği önüne bıraktıktan sonra masanın diğer tarafına geçip oturdu.

“Cips ister misin?” diye sordu elindeki paketi Johnny’ye uzatarak.

Johnny onun kendi başına alışveriş yapmış olduğunu fark etti ve cipsten bir avuç aldı. Oğlanlar olmadan ilk kez böyle bir ortamda birlikteydiler. Sanki bu yalnız başlarına çıktıkları ilk randevularıydı. Johnny onu daha yakından tanımak istiyordu ve şansını denemeye karar verdi.

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

Dori başını kaldırıp ona baktı ve uzun bir sessizliğin ardından onayladı.

“Hayattan ne bekliyorsun?”

Duyduğu soru karşısında şaşırmıştı. Bir süre duraksadı ve ardından, “Mutlu olmak ve Luther’in büyüyüp iyi bir adam olduğunu görmek istiyorum. Diplomamı aldıktan sonra web sitesi tasarımı hakkında online bir kursa başladım ve ben bu işte oldukça iyiyim... yani iyiydim.”

Johnny bu cevaba hem şaşırmış hem sevinmişti. Tıpkı kendisi gibi Dori de hayatın ona biçtiği rol yerine çok daha fazlasını elde etmek istiyordu.

“Bir bilgisayar alınca eğitimine kaldığın yerden devam edebilirsin, öyle değil mi?”

Dori başını salladı.

“Bu para kazanmak için harika bir yol ve yaratıcı bir alan.”

Dori gülümsedi. Johnny’nin, fikriyle dalga geçmediğine sevinerek sandviçinden bir ısırık daha aldı.

Johnny dirseklerini masaya koyup öne doğru eğildi. Yemeğini tamamen unutmuş gibiydi. “Bir soru daha sorabilir miyim?”

“Sorabilirsin,” dedi Dori ama gerildiğini hissediliyordu.

Johnny sesindeki tereddütü fark edip panikledi. Onun duygularını incitmek en son isteyeceği şeydi. “Ne soracağımı düşündün bilmiyorum ama kesinlikle özel hayatınla ilgili değil. Ben asla böyle bir şeyi...”

“Affedersin,” dedi Dori. “Luther doğduğundan beri başımda bu dert var... Sanki herkes bana nişan alıyormuş gibi... Bir kez bunu yaşadıktan sonra hayatının geri kalanı boyunca tüm sorulardan kaçınmak istiyorsun.”

Johnny uzanıp elini tuttu. “Özür dilerim. Erkek arkadaşınla aranda geçenleri ve bu ayrılığa neyin sebep olduğunu bilemiyorum ama ben asla-”

Cümlesini tamamlayamadan Dori’nin gösterdiği tepki karşısında şoka girdi.

Dori elini yumruk yapmıştı ve dudakları titriyordu. “O benim erkek arkadaşım değildi ve bunu bugüne dek kimseye söylemedim.”

Elini çekmeye çalıştı ama Johnny şimdi onu daha sıkı tutuyordu.

Dori başını kaldırıp ona baktı. Yüzünü bulanık görüyordu. O an ağladığını yeni fark etti. Elini tekrar çekmeye çalıştı ama Johnny buna izin vermeyecekti. O an ne söylerse söylesin onun yanında duracağını hissettiğinde nihayet sözcükler ağzından döküldü.

“Kimseye söyleyemezdim. Büyükbabam onu öldürürdü.”

Johnny irkildi. Dori'nin yüzündeki perişan ifadeden, tek kelime dahi etmesine gerek kalmadan başına gelenleri anlamıştı.

“O şimdi nerede?” diye sordu.

“Bilmiyorum ve umrumda da değil,” diye fısıldadı Dori. “Okulun spor salonunda yapılan dans gecelerinden birine gitmiştim. Orada tanımadığım birkaç kişi vardı -partiye davetsiz gelmiş olmalılardı- ve sanırım içlerinden biri içkime ilaç kattı. Başımın deliler gibi döndüğünü hatırlıyorum. Sonra biri temiz hava almam için beni dışarı çıkardı. Yüzü ve ona sürekli yapma, dur diye yalvarmalarını dışında pek bir şey hatırlamıyorum,” dedi omuzları gitgide çöktüğü sırada. “Ama o durmadı. Ve şimdi hayatımda Luther var. Ona sahip olmak için başıma bunların gelmesi mi gerekirdi bilmiyorum ama tüm kalbimle onun bana ait olmak için yaratıldığını söyleyebilirim.”

Johnny içinde büyük bir öfke dalgasının büyüdüğünü hissetti ve nefesini tuttu. Gözlerini Dori'den ayıramıyordu; yaşadığı korku zihninde canlanmıştı, kimsenin duyup da gelmediği yardım çığlıkları kulağında çınlıyordu. “Adını biliyor musun?”

“Yalnızca ilk adını.”

“Blessings'de mi yaşıyor?”

“Nerede yaşadığını bilmiyorum,” dedi Dori ve bu kez elini kaçırmayı başarıp yüzünü gizledi.

“Adi herif,” diye fısıldadı. “Neden kimseye söylemedin? Neden Blessings'deki herkesin hakkında kötü şeyler düşünmelerine göz yumdun?”

Johnny'nin sesi öylesine yumuşak çıkmıştı ki Dori sözlerini zorlukla duyabildi.

Başını kaldırıp ona baktı. “Büyükbabam silahını kaptığı gibi onu aramaya giderdi. Biri ölür diğeri hapsi boylardı. Ve şimdikinden daha iyi bir hayat yaşamıyor olurdum. Durumu anlatmam hiçbir şeyi değıştirmezdi anlayacağın; çünkü hata daima kızlarındır Johnny. Bunu bilmiyor musun? Bebeğimin bir tecavüz sonucu dünyaya geldiğini bilerek büyümesini istemedim. Onun kendisini bir hata olarak görmesindense, insanların hakkımda kötü şeyler düşünmesini yeğlerim.”

Johnny masadan kalkıp sandviçini çöpe attı. Bir şey yiyecek hali kalmamıştı. Dori peşi sıra tezgâhın yanına geldiğinde, tabağını elinden alıp onu kollarının arasına çekti.

Dori kaskatı kesilmişti.

“Yalnızca sana sarılmak istiyorum, hepsi bu.”

Kolları çok kuvvetliydi ve Dori, onun göğsüne dayadığı yanağında kalp atışlarını hissedebiliyordu. Ne olduğunu anlamadan ağlamaya başladı; on beş ay boyunca içinde tuttuğu şok, korku ve çaresizlik hisleri aniden ortaya çıkmıştı ve Johnny onları tekrar içine atmasına izin vermeyecekti.

■V

On ilçünm (Bölüm>

DORİ, LUTHER’İN GECE RAHAT YATMASI İÇİN OYUN PAR-KINI YATAK ODASINA taşımıştı ve şimdi onu emziriyordu. Sallanan koltuk ara sıra gıcırıyor olsa da Luther’in gözleri neredeyse kapanmak üzereydi. Ağzında biriken sütler, yanağına doğru süzölmeye başlamıştı. Artık pek yutacak gibi görünmüyordu.

Dori biberonu elinden bıraktı, Luther’i omzuna yerleştirdi ve bir yandan sallanmaya devam ederken diğeryandan ritmik

vuruşlarla sırtına dokunmaya başladı. Sağlam bir gaz çıkardığı an onu yatağına yatıracaktı.

Gözucuyla saate baktı.

Johnny gideli saatler olmuştu. Oğlanları uzun zaman önce okullarından almış olmalıydı ve doğruca eve geleceklerini düşünmüştü. Ama gelmemişlerdi.

Johnny'ye anlattıklarından ötürü biraz endişeliydi. Ne de olsa artık sım biliyordu ve ne kadar destekliyor görünürse görünsün onu yargılamasından korkuyordu. Eğer böyle bir şey olursa bu evde daha fazla kalmazdı. Kalamazdı. Ne kadar büyük zorluk yaşamasına neden olursa olsun...

Luther kollarında huzursuzca kıpırdandı. Kamındaki gazın canını yaktığının farkındaydı ama elinden başka bir şey gelmediği için sırtını ovmaya ve sallanmaya devam etti.

Yarınki cenaze törenini hem korku ve endişeyle bekliyor hem de bir an önce atlatmak istiyordu. Törenden önce kilisede yemek vereceklerdi; akrabalarından kimse kalmamış olsa da büyükbabası hayatı boyunca birçok kişiyle arkadaş olmuştu. Yarın hepsi orada olacaktı ve elbette Dori de.

Luther nihayet gazını çıkardı ve sakinleşti.

Dori onu ipek gibi yumuşacık yanağından öptü ve oyun parkına yatırıp üzerini örttü. Peanut Buttermen'a bu düşünceli davranışı için minnettardı. Luther'in yerine yerleştiğinden emin olmak için bir süre bekledi ve sonra yeni yatağında güvende olacağını bilmenin verdiği huzurla yanından ayrıldı.

Sokaktan geçen bir arabadan gelen müzik sesi öylesine yüksekti ki bas vuruşları evin içinde yankılandı. Luther'in uyanmaması için dua etti.

Bu akşam Ruby'nin getirdiği kaburga ve fırında kuru-fasulye yiyeceklerdi ve Dori ayrıca dün geceki haşlanmış patatesten kalanlarla patates salatası yapmıştı. Mutfağa gittiğinde önce Luther'in biberonunu çalkaladı ve daha sonra bulaşıklarla birlikte yıkamak üzere bir kenara koydu. Ardından dolaba yaslanıp odanın etrafına göz gezdirdi. Geleli yalnızca iki gün olmasına rağmen sanki bütün hayatı boyunca bu mutfakta yaşamış gibi hissediyordu. Evin her köşesi ona gitgide daha tanıdık geliyordu.

Mavi-beyaz yer karolarını temizdi. Beyaz duvarların rengi biraz solgun olmakla birlikte, bir kat boyayla pırıl pırıl olabilirdi. Eski tahta masanın üstündeki açık sarı renkli muşamba odaya canlılık katan tek şeydi ve duvarda asılı kırmızı saatin sarkacı zamanın hızla ilerlediğine işaret edercesine sağa sola sallanıp duruyordu.

Saat neredeyse beş olmuştu. Johnny ve çocukların neden halâ eve dönmediklerini merak ediyordu. Yine de sonunda eve geleceklerini düşünerek masayı hazırlamaya koyuldu.

*

Johnny hâlâ duyduklarının şoku içindeydi. Bir şeyleri kırıp dökmeden, Dori'nin açığa çıkan hikâyesiyle başa çıkmanın bir yolunu nasıl bulacağını bilmiyordu. Onun başına gelenleri Meeker Webb'e neden anlatmadığını çok iyi anlamıştı. Dori Meeker'in bunu ona yaşatan kişiye bedelini ödetmeden rahat durmayacağına düşünmekte haklıydı. Dori'nin bilmediği şeyse şimdi Johnny'nin de aynı duygular içinde olduğuydu, onun himayesi altında olmasa da.

Dori'yle cenazeye gidiyor oluşu dışında hiçbir detayı konuşmamışlardı. Ama anlattığı şeylerden sonra onu büyükbabasının cenazesine hayatta yalnız yollamayacaktı. Evdeki varlığı insanların dedikodu yapmalarına yetmişti;

cenaze töreninde ona eşlik etmek durumu daha da kötüleştirmezdi.

Öğleden sonra oğlanlar ve kendisi için üç tane gömlek aldı. Altına giyecek düzgün bir pantolonu vardı; çocuklar da okul pantolonlarını giyebilirlerdi. Şık görünmeyecek-lerdi belki ama onu utandırmayacaklardı da. İhtiyaçları olan tek şey düzgün birer saç kesimiydi ama Curl Up and Dye Güzellik Salonu'nu arayıp randevu almak istediğinde dolu oldukları cevabını almıştı. Tam telefonu kapatmak üzereyken Ruby Dye'm sesini duydu.

"Johnny Pine?"

"Evet efendim."

"Vera'nın senin adını söylediğini duydum. Ne istiyorsun oğlum?"

"Yarın kardeşlerimle birlikte Dori'yi cenaze törenine

götüreceğiz. Bugüne kadar hepimizin saçını ben kesiyordum ama bu kez işi bilen birine ihtiyacımız var. Bugün okuldan sonra bize vakit ayırıp saçlarımıza çekidüzen verebilir misiniz diye soracaktım."

"Ne zaman burada olabilirsiniz?"

"Oğlanları saat üç buçukta alıyorum."

"Okuldan çıkar çıkmaz buraya gelin. Sizi araya sokacağım."

"Tamam efendim, teşekkür ederim."

Saç kesimlerinin kaç paraya mal olacağını bilmiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Zor zamanlar için sakladığı bir miktar parası vardı. Üstesinden gelebilirdi.

Bayan Jane'i okul kapısında yakaladı ve oğlanları kendisinin alacağını haber verdi ve sonra arabanın yanında onları beklemeye koyuldu. Çocuklar onu gördüklerinde heyecanla koşmaya başladılar; eve onunla birlikte erkenden gideceklerine sevinmişlerdi.

Beep kayarak johnny'nin önünde durdu ve ondan birkaç saniye sonra Marshall geldi.

"Yaşasın!" dedi Beep. "Eve seninle döneceğiz." "Dondurma alabilir miyiz?" diye sordu Marshall. "Önce arabaya binelim, sonra size neden geldiğimi açıklayacağım."

Çocuklar eve erken dönüp oyun oynamaya vakitlerinin olmadığını ve dondurma yemek yerine saçlarının kesileceğini anlayınca hayal kırıklığına uğradılar ve bunu sözlü olarak ifade etmekte bir sakınca görmediler.

"Bakın çocuklar. Bu bir ceza değil. Yarın Dori'nin büyükbabasının cenaze töreni var ve onunla birlikte kiliseye gideceğiz. İyi görünmeliyiz anladınız mı?"

"Ah," dedi Marshall ve koltuğa yaslandı. "Annemin cenazesi gibi mi olacak?"

Johnny içini çekti. O cenazeyle uzaktan yakından ilgisi olmayacaktı. Annesininkinde bir tutam çiçek ve birlikte kafayı bulduğu birkaç arkadaşından başka hiç kimse ve hiçbir şey olmamıştı.

"Daha büyüğü," dedi kestirip atarak.

Beep'in kafası karışmıştı. Kilise onun için yalnızca bir yapıdan ibaretti. "Annem de orada olacak mı?" diye sordu.

Johnny bir inilti çıkarmamak için kendini zor zapt etti. "Hayır ufaklık. Annem artık hayatta değil. O cennette." Beep'in

omuzları çöktü. “Tamam.”

Marshall kardeşinin bacağına dokundu. “Önemli değil Beep, her şey yolunda. Annem zaten çoktandır bizimle değil unuttun mu?”

Johnny içini çekti. “Başka bir gün size dondurma alacağım söz.”

“Saçlarımızı kestirmeye gittiğimizde, benimkini Mo-hikan modeli yaptırabilir miyiz?” diye sordu Marshall.

Johnny kaşlarını çatı. “Hayır, bu ailede hiç kimsenin kafasını kazıtmıyoruz. Tararken bu şekli verebilirsin ama hepsi bu.”

Marshall başını salladı. Evet cevabı almayı zaten beklemiyordu ama yine de şansını denemek istemişti.

Soru sorma sırası Beep’teydi. “Hey Johnny?”

Johnny dikiz aynasından ona baktı. “Ne var ufaklık? Ve burnunu karıştırmayı bırak.”

Beep parmağını burnundan çıkardı ve pantolonuna sildi. “Saçlarımı senin kestiğinden daha mı güzel kesecekler?” Johnny sırtarak yanıt verdi. “Öyle olmasını umuyorum.” “Tamam,” dedi Beep ve sonra arkasına yaslanıp gözlerini kapadı.

Johnny bir süre Beep’in aklından geçenleri hayal etti

ama sonra bundan vazgeçip Main Sokağı’na döndü ve park yeri aramaya koyuldu. Salonun birkaç bina ötesinde boş bulduğu bir yere arabayı park etti.

“Haydi çocuklar gidelim. Lütfen uslu durun. Her nerede olursak olalım, insanların gözünde iyi bir izlenim bırakmamız

gerek hatırladınız mı?”

“Evet,” dedi Beep. “Mesela burnumu karıştırmayacağım.”

“Çok iyi edersin,” diye mırıldandı Johnny ve sonra birlikte arabadan inip yürümeye başladılar. Bir uzun genç adam ve yanındaki iki minik versiyonu, aynı tempolu adımlarla ve yüzlerinde aynı ifadeyle sokakta ilerliyorlardı.

*

Ruby Dye’ın ayakta duracak hali kalmamıştı. Vesta arka tarafta havluları yıkıyordu ve Vera da banyodaydı. Mabel Jean biten malzemeleri almak için marketteydi ve kapının üzerindeki çan çaldığında, Ruby’nin son müşterisi çıkmalı daha üç dakika olmuştu.

Ruby arkasını döndü ve gülümsedi. Pine’lar gelmişti. “Arka tarafa gelin,” diye seslendi.

Johnny elleri her iki yanındaki çocukların omzunda, onlara yolu gösterdi.

“Bize vakit ayırdığınız için minnettarım.”

“Benim için bir zevk,” dedi Ruby. “Ve ne şans ki, Ailelere Özel İndirim Günü’nde geldiniz. Bugün tüm kesimler yarı fiyatına.”

Johnny rahat bir nefes aldı.

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi. “Her şeye para yetiştirmek çok zor; bu yüzden evin berberi de benim.” Ruby gülümsedi ve hafifçe koltuğuna vurdu.

“Evet, kim önce gelmek ister?”

Beep elini hemen havaya kaldırdı. “Ben! Ben! Burnumu karıştırmayacağıma da söz veriyorum.”

Johnny bıkkınlıkla içini çekti.

“Vermiş olduğun bilgi için teşekkürler Beep,” dedi Ruby kıkırdayarak ve koltuğa bir çocuk minderi yerleştirdi.

Johnny kaburgalarını sıkmamaya dikkat ederek koltuğa oturmasına yardım etti ve burnundaki maskeyi çıkardı.

Ruby, Vesta ve Vera’nın bölümündeki boş koltukları işaret etti.

“Siz de oraya oturup izleyebilirsiniz.”

Ruby, Beep’in kafasında bir zamanlar tıraş edilmiş ve şimdi saçların çıkmaya başladığı küçük beneklere baktı. Böyle basit bir şey yüzünden yaşanan korkunç olayı bir kez daha şok içinde hatırladı.

“Yalnızca uçlarını düzeltiyoruz öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Johnny.

Beep’in saçlarını geriye doğru tarayarak hem uzunluğunu hem de ne yöne doğru uzadıklarını kontrol ettikten sonra işe koyuldu. Kesim bittikten sonra onu yıkama koltuğuna aldı ve ardından saçları kurutmak için fön makinesini çalıştırdı.

Sıcak hava yüzüne vurur vurmaz Beep gözlerini kapadı ve başını öne eğdi.

“Çok mu sıcak?” diye sordu Ruby.

“Ondan hoşlanmadım.”

Ruby makineyi düşük dereceye getirdi.

“Şimdi daha iyi mi?”

“Evet,” dedi Beep.

“Evet efendim,” diye düzeltti Marshall.

“Evet efendim,” diye tekrarladı Beep.

Ruby güldü. Bu çocuklar çok şekerdi.

Birkaç dakika içinde işini bitirip koltuğa Marshall'ı aldı.

“Sen Marshall'sın öyle değil mi?”

“Evet efendim,” dedi Marshall ve sırıttı.

“Ulu Tanrım bu çocuk çok kalpler yakacak,” dedi Ruby, Johnny'ye dönerek.

Johnny bu sözlere gülerken Marshall'ın utançtan yüzü kızardı. Ruby ona bir örtü bağladıktan sonra tarağı saçlarında gezdirirken, Marshall aynadaki görüntüsüne baktı ve kadınla göz göze geldi.

“Ah, efendim?”

“Ne var tatlım?”

“Çok fazla kesmeyin olur mu? Ben saçımı Mohikan modeli yapmayı seviyorum.”

“Anlaştık,” dedi Ruby ve omzuna hafifçe dokundu. “Emin ol ben de ondan hoşlanıyorum ama yanlardan kazınmış halini sevmiyorum. Ya sen?”

“Ben de efendim. Pine erkekleri saçlarını kazıtmaz.” Johnny yutkunarak Marshall'a baktı. Beep yaralanana kadar aralarında bu kadar güçlü bir bağ olduğunu hiç fark

etmemiřti ama řimdi tek dūřündūęū řey buydu. Oęlanlar onun būtin hayatıydı ama Ruby'nin biraz ōnce hatırlattıęı gibi, būyūyecekler ve bir gūn ondan ayrılıp kendi yollarına gideceklerdi. O zaman ne yapacaktı?

Aklına tekrar Dori geldi ama kendini bu dūřūncelere kaptırmamaya çalıřtı. Kıza yalnızca yardım ediyordu, hayatı boyunca bir daha asla bir erkeęe gūvenmemesi muhtemel olan bir kıza baęlanmak istemiyordu.

Ruby, Marshall'a da aynı iřlemleri uyguladıktan sonra koltuęa oturma sırası Johnny'ye gelmiřti. Onun saçları da oęlanlarmki gibi gūr ve siyahtı ve tepe bŉlgesinde yine onlarda olduęu gibi, dięerlerinden farklı yŉne uzayan bir sa kūmesi vardı.

“ŉzellikle istediğin bir model var mı?”

Johnny'nin gŉzleri aynadan kendisine bakan kadınla buluştu.

“Yalnızca dūzgūn gŉrūnmesi yeterli. Dori'yi utandırmak istemiyorum.”

“Pekâla,” dedi Ruby ve işe koyuldu.

Bitirdięinde, biri kūuk, dięeri ortanca ve biri de yetiřkin olmak űzere birbirinin kopyası ű adam ortaya çıkmıřtı ve hepsi de çok yakıřıklı gŉrūnūyorlardı.

“İşte bitti,” dedi Ruby ve gŉzucuyla duvardaki saate baktı - saat 16.45 olmuştu.

“Borcumuz ne kadar?” dedi Johnny cebinden cūzdanını çıkarttığı sırada.

“Aile indirimi - űūnūz için toplam on sekiz dolar.”

Johnny cüzdandan bir adet yirmi dolarlık banknot çıkarıp kadına uzattı.

“Bu yoğunlukta bizi hemen kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim.”

“Beni takip edin de ön tarafa geçip paranın üstünü vereyim.”

“Hayır efendim, üstü sizde kalsın. Daha fazlasını veremediğim için özür dilerim,” dedi Johnny ve salondan ayrıldılar.

Vesta ve Vera ağız kulaklarına varmış halde odadan çıktılar. “Her şeyi duyduk Ruby. Nasıl da hemen aileye özel gün diye uydurdun... Sen çok saf ve temiz kalpli bir kadınsın ve bu yüzden seni çok seviyoruz. Oğlanlara gelince, ne kadar tatlı şeyler öyle. Ve Johnny... sence Dori Grant’e karşı bir şeyler hissediyor mu?”

Ruby omuz silkti. “Sanırım ondan hoşlanıyor. Birlikte olmalarını isterdim doğrusu; çünkü bence birbirlerine ihtiyaçları var. Ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum?”

“İnsanlarla sırf ihtiyacın var diye ilişkiye girmezsin ki,” dedi Vera.

“Neden olmasın? Bugünlerde bir sürü kişi hiçbir gerekçesi olmadan ilişki yaşıyor,” diye ona karşı çıktı Vesta.

Ruby içini çekti. Bugün için yeterince müşteriyle uğraşmış ve tartışmalardan da yorulmuştu.

“Bugün için başka randevumuz kalmadı ve eğer kalıp dükkânı kendiniz kapatmak istemiyorsanız hazırlanın da çikalım artık.”

Arka kapı açıldı ve Mabel Jean elinde torbalarla içeriye girdi.

“Yardım edin,” diye seslendi kızlara.

İkizler koşarak torbaları elinden aldılar.

Ruby ön tarafa geçip kapıdaki tabelayı “Kapalı”ya çevirdi ve ardından Mabel Jean yerleri süpürürken o da kasadaki paraları saymaya koyuldu.

Vesta temiz havluları yerlerine yerleştirdi ve Vera da hızlıca boya kâselerini yıkadı.

Ruby paraları kilitli çantaya koyduktan sonra hep birlikte salondan çıktılar.

Pine’lar nihayet eve döndüklerinde Dori onlar için kaygılanma sınırını çoktan aşmıştı; hayatlarına istemeden fazlasıyla dahil olduğunu fark etti.

Birlikte yalnızca iki gün geçirmişlerdi ve onları önemsemeye mi başlamıştı? Şimdi bunları düşünmek istemiyordu ama üçü birlikte yüzlerinde kocaman gülümsemeleriyle kapıdan içeri girdiklerinde kalbi deli gibi çarpmaya başladı.

Evet, onları önemsiyordu. Ama kendini onlara fazla kaptırmaya izin vermeyecekti.

“Hey, ne kadar mutlu görünüyorsunuz.”

“Saçlarımızı kestirdik böylece yarın kilisede güzel görüneceğiz,” dedi Beep ve çantasını bırakmak için peşinde Marshall’la birlikte koşarak odalarına gitti.

Johnny kapıyı kapatıp Dori’ye döndü.

“Yarın biz de seninle geliyoruz. Yalnız kalınanı istemiyorum.”

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Dori gözlerinden yaşlar süzülerek. “Son iki gündür, hayatım boyunca ağlamadığım kadar çok ağladım. Doğrusu bunu yapmanı beklemiyordum ama ne yalan söyleyeyim çok sevindim.” Johnny rahatladı; içgüdüleri onu yanıltmamış olduğu için mutluydu. Sonra elindeki torbadan aldığı gömlekleri çıkardı.

“Törende giymek için bunları aldım. Sence önce yıkamalı mıyım yoksa yalnızca ütüleyip giymemiz yeterli olur mu?”

“Onları bana ver,” dedi Dori gözyaşlarını silerek. “Önce yıkamamız gerek, yoksa kaşınıp durursunuz. Etiketne bir bakayım... ah, harika. Ütü istemiyor, yıka ve giy!” “Makineye ben koyarım,” dedi Johnny.

“Ben de yemeği ısıtayım o zaman.”

“Anlaştık,” dedi Johnny ve sonra etrafına bakındı. “Hey, küçük adam nerede?”

“Odasında uyuyor. Bu oyun parkı harika bir şey. Artık yataktan düşecek mi diye kaygılanmaya gerek yok.”

“O zaman işe koyulalım,” dedi Johnny ve gömleklerin üzerindeki iğneleri ve etiketleri çıkartarak çamaşır odasına doğru yol aldı.

*

Yemekten sonra herkes odasına çekilmişti ama Johnny bir türlü uyuyamıyordu. Panjurların arasından içeri sızan ay ışığı, ahşap döşemenin üzerinde incecik çizgiler ha-

linde yansıyor. Tavanın köşesindeki su lekesi daha da kararmış görünüyordu. Bir ara çatıya çıkıp, yeniden yama yapmak gerekiyor mu diye kontrol etmeliydi. Aslında bütün

çatıyı elden geçirmek gerekiyordu ama bunu yakın zamanda yapabilmesi mümkün değildi.

Duyduğu sesle birlikte yerinden doğruldu. Oğlanlardan biri kalkmış olmalı, diye düşünüyordu ki sesi tekrar duyduğunda dışarıdan geldiğini anladı. Yataktan kalktı ve neler olup bittiğini görmek için panjurları araladı. İki çocuk sokakta kavga ediyorlardı.

Üzerine pantolonunu geçirip kapıya gitti ve verandaya çıktı.

“Hey! Gidin başka yerde kavga edin!” diye bağırdı.

Çocuklar aniden kavgayı bırakıp ona doğru döndüler.

“Sıkıysa gel de kovala bizi!” diye karşılık verdiler.

Johnny verandadan çıkıp onlara doğru koşmaya yeltendiğinde, ürkek bildircinlar gibi iki farklı yöne savruldu. Johnny Pine’ı kimse alt edemezdi ve bunu herkes bilirdi. Çocuklar can havliyle oradan kaçtılar.

“Aptallar,” diye söylendi Johnny nemli çimenlerin üstünden tekrar eve doğru yürürken. Şimdi uykusu daha da kaçmıştı.

Su içmek için mutfağa gitti ama onun yerine bir dilim turtada karar kıldı. Çocukların bir daha geri dönmeyeceğinden emin olmak için oturma odasının penceresinden bir süre dışarıyı seyretti ve karanlıkta turtasını yedikten sonra yatağa geri döndü.

Dori’nin saldırıya uğradığı ânı ve yardım çığlıklarına rağmen kimsenin onu kurtarmaya gelmediğine dair görüntüleri bir türlü kafasından atamıyordu.

Onu lise günlerinden hatırlamaya çalıştı ve bir süre sonra okulun en zekilerinden biri olduğu aklına geldi.

Dori hep başarısız olan öğrencilere yardım ederdi. Dersler başlamadan önce boş sınıflarda onu farklı kişilere ders çalıştırırken gördüğünü hatırladı. Hatta kendi sınıfından bir çocuğu fen bilgisi dersine çalıştırmış ve çocuk bu sayede mezun olabilmmişti.

Dori akıllı bir kızdı. Hem de çok. Ve web siteleri tasarlamak istiyordu. Johnny ona fırsat verildiği anda çok başarılı işlere imza atabileceğini biliyordu.

Nihayet uykuya daldı ve rüyasında kendini buldozerin tepesinde, tren yolunu aşarak Blessings'in en güzel yerlerinden birinde ağaçların gölgesindeki bir eve doğru yol yaparken gördü. Tek yapması gereken yolu inşa etmektir ve sonra oraya vardığında ev onun olacaktı.

*

Dışarıdaki kargaşa Dori'yi de uyandırmış ve yataktan fırlayıp pencereye koşmuştu.

Johnny'nin sokakta kagva eden çocuklara bağırdığını duymuştu ve çocuklar ona karşılık verdiklerinde korkudan nefesini tuttu. Üzerine çullanıp ona saldıracaklar mıydı?

Aniden ikisi de farklı yönlerde doğru koşmaya başladılar ve Dori daha ne olduğunu bile anlamadan Johnny'yi üzerinde yalnızca pantolonu olduğu halde bahçeden sokağa doğru koşarken gördü. Johnny çocukların meydan okumasına aldırmamış ve onlara kafa tutmuştu. Şimdi ise yumruk yaptığı elleri ve dimdik duruşuyla, sahip olduklarını korumak için kavgaya hazır halde, bahçede tek başına dikiliyordu.

Üzerine ay ışığı vuran çıplak bedeni Dori'yi büyülemişti ve kendine gelebilmek için derin bir nefes aldı. Johnny eve geri yürüyene kadar onu izledi ve sonra kapı eşiğinde durup, onun odalar arasında dolanmasını dinle-

di. Mutfağa gittiğini anlayınca ona eşlik etmeyi düşündü ama sonra bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdi. Yatağına dönüp tekrar uyumaya çalıştı. Ama kafasında bir sürü sorular dolanırken bu hiç de kolay değildi. Yarını korkuyla bekliyordu. Büyükbabasını bu dünyada son kez görecekti ve güçlü olmalıydı.

Luther'den hafif bir ciyaklama yükseldiğinde yataktan kalkmak için doğruldu ama sonra parmağını emdiğini duyunca vazgeçip gözlerini kapadı.

Saatler sonra uyandığında Luther yatakta ters dönmüş ve üzerinden battaniyesini atmıştı. Kakasını yaptığı bes-beliydi, Dori ondan gelen kokuları duyabiliyordu.

“Anneni uyandırmak için harika bir yol,” diye söylendi ve saate baktı. Saat dördü biraz geçiyordu. Yerinden kalkıp Luther'in altını temizledi ve sonra Luther saçlarını ağzına götürmeye çalışırken, onu da yanma alarak biberonunu hazırlamak üzere mutfağa gitti.

“Saçlarımı çiğnemek yok,” dedi Dori ve biberonu mikrodalgaya koyarken, saçlarını da diğer tarafına attı.

Kimseyi uyandırmamak için bitiş zili çalmadan birkaç saniye önce mikrodalgayı kapattı ve sonra biberonu Luther Joe'nun küçük ağzına yerleştirip tekrar yatak odasına döndü. Kapıyı dikkatlice kapattı ve kucağında Luther'le birlikte sallanan koltuğa oturdu. Bebek iştahlı bir şekilde sütünü yudumlarken, Dori ayak parmağı yardımıyla koltuğu sallamaya başladı.

Yirmi dakika sonra Luther tekrar oyun parkında, Dori de yatağındaydı. Üzerine örttüğü pikeyi omuzlarına kadar çekip gözlerini kapattı. Yakınlardan gelen havlama sesi dışında etraf sessizdi. Evde kaldığı süre boyunca ne kapısını kilitleme gereği duymuş ne de içinde bir korku hissetmişti.

Johnny'nin çığlık çığlığa ağlayan bebeğini kucağından alıp onları eve getirdiği andan, birkaç saat önce tanık olduğu sahneye - Johnny'nin sahip olduklarını sonuna kadar koruyan biri olduğunu bir kez daha gözleriyle görmesiyle birlikte kendini güvende hissediyordu.

Ve bu Johnny Pine'ın ona armağanıydı.

Ona sığınacak güvenli bir liman vermişti.

*

Sabah olduğunda ne Dori ne de Johnny geceki olaydan bahsettiler ve kiliseye gitme vakti gelene kadar zaman hızla akıp geçti.

Dori Luther'e üzerinde sarı-kahve zürafa deseni bulunan, zemini beyaz, tek parça bir tulum giydirip ayaklarına da mavi çoraplar geçirdi. Kendi zerine siyah-beyah elbiseyi giymişti ve oldukça hoş görünüyordu. Bir an içinden yeni elbisesini büyükbabasına göstermek geldi ama sonra durdu ve onu kaybettiğini hatırlayıp hüzünlendi.

Bzgl elbisesi göğüslerine doğru bollaşıyordu ve diz hizasına kadar uzanıyordu. Altına giydiği siyah çoraplar, bacaklarını olduğundan daha uzun gösteriyordu. Ayrıca topuklu ayakkabıları da boyunu beş santim uzatmıştı.

Ruby Dye sa sorununu çözmüştü. Hava sakın olduğu için saçlarını açık bırakmaya karar verdi. Bebek için ihtiyacı olan her şeyi çantaya koydu. şimdi tek eksik Luther'di. Bebeğini ince bir battaniyeye sarıp kucaklayarak bir omzuna çantayı astı, diğer eline de cüzdanını alıp kapiya doğru ilerledi.

Johnny ve oğlanlar hazırlanmış oturma odasına onu bekliyorlardı. Oğlanlar soluk mavi gömlekleri ve kot

pantolonlarıyla çok yakışıklı görünüyorlardı. Kotun altına giydikleri kovboy çizmeleri yeni parlatılmıştı. Bu durum

hepsine annelerinin cenazesini hatırlatmıştı ve bu nedenle üçü de en iyi tavırlarını takınıyorlardı.

Johnny kapıda Dori'nin ayak seslerini duyduğunda ayağa kalktı. Dori odaya girdiğinde derin bir nefes aldı. O an Johnny onun hayatında gördüğü en güzel kız olduğunu düşündü.

Johnny'nin sandalyesinde ayaklandığım gören Dori bir an ne diyeceğini unuttu. Üzerindeki beyaz gömlek ve bronzlaşmış teni, siyah saçlarıyla birlikte harika bir kontrast oluşturuyordu. Levis kot pantolonu uzun bacaklarına tam oturmuştu. Vücudunu hayal etmeye gerek kalmıyordu. Küçük kardeşleri de onun minik birer kopyası gibiydiler. "Hepiniz çok yakışıklı görünüyorsunuz."

"Sen de çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi Dori. "Benim kiralık arabayı kullansak olur mu? Seninkinde bebek koltuğu yok." "Tabii olur," dedi Johnny ve masanın üzerindeki anahtarları alıp herkesi kapıya doğru yönlendirdi.

Dori'nin, bebeği rahatlıkla koltuğa oturtabilmesi için çantasını ve Dori'nin cüzdanını da eline almıştı. Oğlanlar Luther'in her iki yanına yerleştiler. Johnny onlara uslu durmaları için bir bakış attı ve ikisi de ellerini kucaklarında birleştirdiler. Arabadaki sessizlik her şeyi anlatıyordu. Dori'nin gözleri seğiriyor, elleri titriyordu. Bugün kendini büyükbabasına hamile olduğunu söylediği günden daha kötü hissediyordu. Johnny hissettiklerini anlamışça-sına hafifçe omzuna dokundu.

"Teşekkürler," dedi Dori.

“Bu mutlu bir gün olmayacak maalesef.”

“Evet ne yazık ki öyle.”

Birkaç dakika içinde park alanına gelmişlerdi. Park yeri tamamen doluydu.

“Aman Tanrım, kasabadaki herkes buraya gelmiş olmalı,” dedi Dori.

Johnny dikiz aynasından ufaklıklara baktı. “Konuştuklarımızı unutmayın.”

İkisi de başlarını salladılar. Ardından Johnny son komutu verdi. “Arabadan birlikte iniyoruz. Bizimle birlikte yürüyorsunuz ve bizimle birlikte duruyorsunuz. Yanımızdan hiçbir şekilde ayrılmak yok, burası bir oyun alanı değil.” “Uslu duracağız, söz veriyoruz,” dedi oğlanlar bir ağızdan. “Bebek koltuğunu yanımıza almamızı ister misin? Böylece Luther’i sürekli taşımak zorunda kalmazsın ve Luther de kucaktan kucağa geçmekten kurtulur.”

“İyi fikir,” dedi Dori.

“Ben onu taşıyım,” diye ekledi Johnny.

Birlikte sanki küçük bir aileymişçesine içeri yürüdüler. Dedikoduların artması an meselesiydi.

Pansy Jones onların yaklaştığını gördüğünde, kilisenin yemek salonunda, servis kaşıklarını kâselere yerleştiriyordu. Johnny’nin bebeği taşıdığını görünce, **Görüyor musunuz? Ben haklıydım**, dercesine yüzünü ekşiterek arkadaşlarına baktı. Ama bebeğin üzerindeki örtü açıldığında durum açıklığa kavuştu; Pine erkeklerinin tipik özellikleri vardı - hepsi kalın, simsiyah saçlara ve kahverengi gözlere sahipti.

Oysa Luther mavi gözlü ve kıvrıkcık kahverengi saçlıydı. Johnny Pine'a kesinlikle benzemiyordu.

Kadınlar Pansy'ye bakarak kaşlarını çatılar. Pansy gerilmişti. Bu onun bebek hikâyesinde derin bir boşluk yaratacaktı. Burnunu çekip işine devam etti. Johnny'nin bebeğin babası olmaması neyi değiştirirdi ki? Sonuçta birlikte yaşamaları günahtı.

Yemek sanki hiç bitmeyecek gibiydi. Dori birkaç lokmadan fazla yiyemedi. Luther'i besleyip onu kucağına

aldı. İnsanlar ona baş sağlığı dilerken bebeğine sanılmak ve onu yakınında hissetmek güç veriyordu.

Johnny her türlü ihtiyacını o söylemeden karşılamak için yakınında duruyordu. İnsanlar kırk beş dakikadır kiliseye geliyorlardı, mezarlık ağzına kadar dolmuştu. Dori nihayet yalnız kaldığında Johnny yanındaki koltuğa oturdu.

“Gidip yüzünü yıkamak ister misin? Az sonra tören başlayacak. Ben Luther'e göz kulak olurum.”

Dori'nin gözleri dökemediği gözyaşlarıyla doluydu. “Çok iyi olur, teşekkür ederim.”

Johnny, Luther'i kucağına aldı. “Gel buraya küçük adam. Biraz benimle oturacaksın.”

On (Dötdmcâ (Bölüm

DORİ ELBİSESİNİN ÖNÜNÜ DÜZELTİP KADINLAR TUVALE-TİNE doğru gitti. İçeri girer girmez tuvaletin tarçın aro-malı kokusu bir tokat gibi yüzüne çarptı. Koku o kadar kuvvetliydi ki midesi bulanacak gibi oldu. Arkasından gelen kadınlardan önce içerideki klozetlerden birine oturdu.

Kadınların Dori'yi fark etmediği aşikârdı çünkü ağızlarından çıkan ilk söz Dori'yle ilgiliydi.

“Dori Grant çok hoş görünüyor. Bebeği de çok tatlı. Kıvırcık saçlı bebekleri çok severim. Ya sen?”

“Evet bebek gerçekten çok tatlı ama zaten bütün bebekler öyle değil mi?”

Dori kendini belli etmek istemeyerek nefesini tuttu. Kadınlardan biri Pansy Jones'tu ve onunla yüz yüze gelmek istemiyordu.

“Bence böyle tatlı bir bebeğin bu kadar ahlaksız bir ortamda büyümesi çok acı.”

Dori'nin içini büyük bir öfke dalgası kapladı. Tam çığlık atacaktı ki kendini zor tuttu. Elleri titreyerek sifonu çekti ve hızla ayağa kalktı. Sifonun sesini duyan kadınlar birden sustu. Dori elbisesini düzeltti ve başı dik bir şekilde tuvaletten çıktı.

Pansy Jones hayalet görmüş gibiydi. Ne olduğunu anlamadan Dori onun nefesi kadar yakınındaydı.

“Bunca yıldır seninle komşuyuz ve her zaman hoş bir kadın olduğunu düşündüm ama sanırım yanılmışım. Sen çok kaba bir insansın Pansy Jones. Benden bu kadar nefret etmen için ne yaptım bilmiyorum ama bu duruma daha fazla tahammül etmeyeceğim. Arkamdan konuşup yalanlar söylemeye nasıl cüret edersin? Ben ve Johnny Pine hakkında atıp tutmaya ne hakkın var? Herkes bana sırtını dönmüşken onun bana yardım etmesi ne onu ne de beni ahlaksız yapar. Sen asıl kendinden utanmalısın.”

Kadınları iterek tuvaletten çıkarken kapıyı da arkasından hızla çarptı. Yemek salonuna girdiğinde yine başı dimdikti.

Johnny onu gördüğü an bir sorun olduğunu anlamıştı.

“Ne oldu?”

Dori, Ruby Dye’ın kendilerine doğru yaklaştığını görüp başını salladı. “Bir şey yok.”

Ruby söze girdi. “Dori çok güzel görünüyorsun. Büyükbaban seninle gurur duyardı.”

Johnny tüm kalbiyle ona katılıyordu.

Ruby ardından onlara el sallayan vaizi gösterdi. “Sanırım mezarlığa girmen için her şey hazır. Cenaze sırasında bebeğe göz kulak olmamı ister misin? Memnuniyetle onunla burada dururum,” dedi Ruby.

Dori, Johnny’ye bir bakış attı ve sonra başını salladı. “Bu harika olur. Bütün gün onun tam cenaze sırasında ağlayacağından endişeleniyordum. Problem olmayacağından emin misin?”

“Elbette,” dedi Ruby ona sarılarak.

“Alın bakalım, sanırım uykusu geliyor,” dedi Johnny bebeği ona uzatırken.

Ruby bebeğe sarılıp küçücük yanağından öptü. Dori gitmeden önce Luther’in başını okşadı. Kıvrık saçlarının yumuşaklığını avucunda hissetti.

“Bebek koltuğu ve çantası burada. Eğer huysuzlanırsa, biberonunu verebilirsin. Geri kalan her şey de çantada.” Ruby koltuğa oturup bebeği omzuna yasladı. “Merasim uzun sürmeyecek. Bizi merak etme. Geldiğinde burada olacağız.”

“Çok teşekkür ederim,” dedi Dori.

Johnny kardeşlerine baktı.

“Çocuklar gömleklerinizi düzeltin.”

Sonrası Dori için bulanıktı. Johnny ve çocuklarla birlikte kilisenin koridorunda yürüdü, en ön sırada onlarla birlikte oturdu; ama ne vaizin sözlerini hatırlıyordu ne de gördüğü herhangi bir yüzü. Tek farkında olduğu şey, büyükbabasıyla birlikte gömülecek olan kiraz ağacından yapılmış tabuttu. Onu bir daha asla göremeyecekti.

Canı o kadar çok yanıyordu ki hıçkırıklarla ağlamak istiyordu.

*

Meeker Webb son istirahatgâhına yerleştirilmek üzere mezarlığa götürüldüğünde saat üç olmuştu. Luther uyuyakaldığından Johnny ve oğlanlar onunla birlikte arabadaydı. Dori mezarlığa yalnız gelmişti.

Vaizin kısa konuşmasının ardından hiç bitmeyen bir insan seli ona baş sağlığı diledi. Marshall omzuna dokunup ona bir mendil uzatana kadar çocukların tekrar yanına geldiklerini fark etmemişti bile.

“Üzgün olman normal. Annemiz öldüğünde biz de çok üzgündük,” diye fısıldadı Marshall.

Dori’nin içinden ona sarılmak geldi ama bunu yerine yalnızca mendili almakla yetindi.

“Çok teşekkür ederim. Çok düşüncelisin.”

Beep başını ona yasladı.

Dori ona dönerek, “Yorgun musun hayatım?” diye sordu.

Beep başıyla onaylayınca, “Ben de öyleyim,” diye ekledi kısık bir sesle ve ona sarıldı.

Dori başını kaldırdığında ona doğru yürüyen vaizle göz göze geldi.

“Vaiz Lawless, tören çok güzeldi ama ben kendimi iyi hissetmiyorum. Bebeği eve götürmeliyim. Mezarlık boşalmadan buradan ayrılısam yanlış bir davranış yapmış mı olurum?”

“Hayır, kesinlikle. Ben seni arabana götüreyim.”

“Teşekkürler. Çocuklar yanımda. Onlarla birlikte giderim. Herkese teşekkür ettiğimi iletin lütfen,” dedi ve ardından Beep ve Marshall’a baktı. “Hazır mısınız çocuklar?”

Beep ve Marshall, Dori’nin ellerinden tuttu ve birlikte yürümeye başladılar. Yolun yarısına geldiklerinde Beep tökezledi ama yere düşmeden Dori onu yakaladı.

“İyi misin canım? Seni incitmedim değil mi?”

“İyiyim,” diye mırıldandı Beep ve başını eğdi. Marshall kaşlarını çattı ve kardeşinin göz hizasındaki tepenin üstünde çöp toplayan çocuklara baktı.

“Ben sorunun ne olduğunu biliyorum,” dedi Marshall eliyle işaret ederek.

“Bunlar Beep’i döven çocuklar. Islahevinden şartlı tahliye edildiler. Çok uzun bir süre boyunca her cumartesi çalışmak zorundalar.”

Dori duraksayarak tepenin üstünde ileri geri yürüyüp çöp toplayan dört çocuğa baktı ve ardından yanlarındaki polis

memurunu gördü. Gerçekten şartlı tahliye, hapiste olmakla aynı şeydi ve tam olarak hak ettikleri de buydu.

“Endişelenme Beep. Onların başı belaya girdi. Sana artık sorun yaratamazlar. Haydi gidelim, Johnny bizi bekliyor,” dedi ve Beep’in elini sıktı.

Beep cevap vermedi ama yolun kalan kısmında Dori’nin elini daha sıkı tutmuştu. Johnny, Dori’nin çocuklarla el ele tutuşup geldiğini görünce kendini dışlanmış hissetti ama ona doğru geliyor olmaları onu rahatlatmıştı. Arabadan inip çocukların içeri girmesi için kapıları açtı. Ardından bebeği uyandırmadan yola koyuldular.

“Johnny çocukları gördün mü?” diye sordu Marshall.

“Çocuklar mı? Kimden bahsediyorsun sen?”

“Beep’i dövenler. Mezarlıkta çöp topluyorlardı. İnsanların mezarlarına girip çıkıyorlar. Onların yerinde olmak istemezdim.”

“Ben de istemezdim,” dedi Johnny. Ardından Beep’in yolda neden tökezlediğini anladı ve Dori’ye teşekkür eden gözlerle baktı. Ama Dori’nin duruşunda bir değişiklik vardı. Sanki paramparça olmamak için kendini kaskatı tutuyordu. Kasabaya dönerken gözü sürekli onun üstündeydi. Dori’nin yüzü solmuş ve çok sessizdi. Göz çevresinde de halkalar vardı. Bugün yeterince yemek yemediğini fark etmişti ama bunun için onu suçlayamazdı.

Bütün gün, Dori ona baktığında neden midesinin düğümlendiğini merak edip durmuştu. Dori Grant’e sıırılsıklam âşık olmak üzereydi.

*

Dori mezarlıktan çıktığından beri sessizdi. Luther'in uslu durmasına çok sevinmişti. Arabanın çıkarttığı sesler ve

hafif sarsıntılar ona adeta ninni gibi gelmiş olacak ki koltuğunda hâlâ uyukluyordu.

Bugün yaşadıkları bir kez daha gözünün önünden geçti; insanların gün boyu ona karşı gösterdiği nezaketin yanında, Pansy Jones ile tuvalette yaşadıkları olay önemsiz kalmıştı. Sonra bir de Johnny vardı. Johnny'nin toplum içindeki davranışlarını görmek, onun hakkındaki düşüncelerini birkaç açıdan değiştirmişti. Yaşından çok daha olgun görünüyordu ve çevresindeki insanların da belirgin bir şekilde saygısını kazanmıştı. Aldığı sorumluluklar ve ailesini bir arada tutmak için yaptığı fedakârlıklar bu genç adama sağlam bir karakter kazandırmıştı.

Şimdi kendi duygularını bir kenara koymalıydı. Luther her şeyden önce geliyordu. Ama nereye gideceklerdi?

Önce kursunu başarıyla tamamlamalı ve web sitesi işini kurarak para kazanmaya başlamalıydı. Büyükbabası harika bir miras bırakmış olsa da, üzerine koymadığı sürece sonsuza dek ondan kalan gelirle yaşamaları mümkün değildi.

Nereye gideceğı sorusu onu hâlâ korkutuyordu. Tek başınayken çalıştığında aynı anda hem faturalarına hem bebek bakıcısına yetecek kadar para kazanması mümkün görünmüyordu. Pine'ların yanında kendini güvende hissediyordu. Hayatta yapayalnız olmadığını bilmek onu mutlu ediyordu.

Omzunun üstünden arka koltukta oturan çocuklara baktı. Beep uyuyor gibiydi ve Marshall da büyülenmiş gözlerle yanında uyuyan bebeğı bakıyordu. Dönüp Johnny'ye

baktığında ise kalbinin sıkıştığını hissetti. Kısa zaman içinde kendini ona çok yakın hissetmeye başlamıştı.

Hafifçe koluna dokundu ve bu masum hareket Johnny'nin ilgisini çekti.

"İyi misin?" diye sordu Johnny.

Dori başıyla onayladı. "Sadece bu berbat günümde bana destek olduğunuz için üçünüze de teşekkür etmek istedim. Siz yanımda olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum."

"Sana yardım edebildiysek ne mutlu bize."

"Eve vardığımızda ben Beep'le birlikte parka gidebilir miyiz?" diye sordu Marshall.

Park dediği yer, birkaç ev aşağıda yer alan ve komşu çocuklarının top oynadığı boş bir araziydi.

"Ben ve Beep gidebilir miyiz?" diye düzeltti Johnny. "Ve gidince bakarız. Yağmur yağacak gibi görünüyor."

"Kahretsin!" diye söylendi Marshall.

Dori gözücuyla Johnny'ye baktıktan sonra bir öneride bulundu. "Eğer yağmur yağarsa, evin içine mağara yapabilirsiniz. Ben küçükken öyle yapardım."

Marshall'ın gözleri irileşti. "Mağarayı nasıl yapıyoruz peki?"

Dori şaşırmıştı. "Kötü havalarda evde kaldığınızda hiç kale ya da mağara yapmadınız mı?"

"Hayır."

Duyduğu cevaba şaşırان Johnny'nin yüzü asıldı. Bu elbette doğru değildi. Sonra oğlanlar doğduktan sonra annesinin nasıl bir durumda olduğunu hatırlayıp içini çekti. Hayatının

son yılları uyuşturucu kovalamakla geçmişti, çocuklarıyla oyun oynayarak değil.

Johnny'nin aklından geçenlerden habersiz, Dori konuşmaya devam etti. "O zaman size öğretirim. Ama bir kez mağarayı inşa edince kim olduğunuza ve neden bir mağarada yaşadığınıza karar vermeniz gerekiyor. Oyun böyle başlıyor."

"Ben parka gitmek istemiyorum," dedi Marshall. "Dori'nin bana mağara yapmayı öğretmesini istiyorum."

Johnny, Dori'ye bakıp sıırttı. "Başına iş aldın."

"Hayır, hayır. Kafamı dağıtmak için bana da iyi geleceğine eminim. Ayrıca küçükken benim de en sevdiğim oyundu."

"Pekâlâ o zaman kendini hazırla çünkü geldik bile," dedi Johnny arabayı evin önüne park ederken. "Beep, uyan ufaklık. Eve geldik."

"Dori bize nasıl mağara yapılacağını öğretecek," dedi Marshall.

Beep birden yerinden fırladı. Yeni bir oyun fikri kulağa çok cezbedici geliyordu. Oğlanlar arabadan indikleri gibi koşmaya başlayıp ön kapıya kadar yarış yaptılar ve sonra Johnny kilidi açana kadar sabırla beklediler.

"Üzerinizdekileri çıkarıp güzelce dolaba asın," dedi Johnny.

"Tamam," dediler bir ağızdan ve itişip gülüşerek odalarına gittiler.

Johnny tekrar arabaya döndüğünde, Dori, Luther'in kemerini çözüp kucağına almak üzereydi.

"Sen bebeği al. Geri kalan eşyaları ben hallederim," dedi.

Uzaklardan bir gök gürültüsü duyuldu.

“G r n  e bakılırsa tahminlerin doğru çıktı,” dedi Dori ve Luther’i eve götürüp yatağına yatırdı. Luther koltuktan alındığına mutluymu  asına gerinerek esnedi ve ba parmağım ağzına aldı.

“Annesinin tatlı oğlu,” diye fısıldadı Dori ve battaniyeyi sıkıca örttü.

Arkasını döndüğünde Johnny elinde bebek çantası ve c zdanıyla odadan içeri giriyordu.

“Yatağın  zerine bırakabilirsin,” diye fısıldadı. “Mağara inşaatına ba lamadan önce  st m  deği tireyim. Umarım böyle bir şey önerdiğim için bana-”

Johnny parmağını dudaklarına götürdü. “Karde lerimle ilgilendiğin için benden özür dileme,” dedi sessizce ve parmak ucunu Dori’nin çenesinde gezdirip gülümsedi. “Ama  abuk deėi tirsен iyi edersен çünkü acele etmezsen yakında tavandaki pervaneye tırmanıp sallanacaklar.”

“Tamam ama senden bir şey isteyeceğim. Biraz kirlenmesinde sakınca olmayacağını d   nd ğ n iki tane büyük ve eski battaniye ya da yatak örtüsüne ihtiyacım var.   imiz bittiğinde onları ben yıkarım.”

“Gidip getireyim. Bu büyülü yeri nereye kurmak istiyorsun?”

“Mutfakta oynasalar senin için sorun olur mu?” “Tatlım, evde istedikleri yerde oynayabilirler. Sen onları mutlu ettin ya, önemli olan tek şey bu. Ben  rt leri mutfağa bırakırım, gerisi sana kalıyor,” dedi Johnny ve kapıyı çekerek odadan  ıktı.

Dori gözlerini yumdu ve yavaş bir nefes aldı. Johnny ona tatlım demişti ve parmağının sıcaklığını hâlâ dudaklarında hissedebiliyordu. Bu durum onu biraz endişelendirdi - temkinli davranması gerekiyordu.

“Ah, büyükbaba. Seninle konuşmaya çok ihtiyacım var. Keşke yanımda olsaydın.”

Ama artık ne sıcak gülüşmeler ne de akıl dolu tavsiyeler duyabilecekti. Doğru ya da yanlış, artık tüm kararları tek başına alması gerekiyordu. Üzerindeki şık elbiseyi, güzel ayakkabıları ve çorapları çıkardı. Eve prensle dönmesine rağmen, Sindirella baloya değil cenazeye gitmişti. Ve şimdi gerçek dünya onu çağırıyordu. Tekrar işbaşı yapmanın zamanı gelmişti.

Birkaç dakika sonra mutfakta oğlanlarla birlikteydi. Masanın etrafındaki sandalyeleri birkaç adım geriye doğru çektiler.

“Beep, sen bu örtüyü alıp sürünerek masanın altına gir ve sağlam bir yuva yap. Marshall ve ben de diğeriyle çatı ve duvarları inşa edeceğiz.”

Beep elleri ve dizleri üstünde sürünerek masanın altına girerken ağzı kulaklarındaydı.

“Marshall sen bu tarafından tut, ben de diğer tarafı tutacağım ve bu örtüyü masanın üzerine yayıp sandalyelerin arkasından geçirerek yere kadar indireceğiz. Anladın mı?”

“Evet evet, çadır yapmak gibi. Sadece onun daha iyisi.” Dori sırtıttı. “Evet, çadır gibi ama daha iyisi.”

Örtüyü masanın tam ortasına hizalayıp, arkalarından geçirecekleri sandalyelerin yerlerinde birkaç düzeltme yaptıktan sonra mağara neredeyse hazırды. Tek yapmaları gereken şey, masanın duvara yakın olan kısa kenarını

örtüsüz bırakmaktı. Burası hem kapı aralığı olacak hem de girişin gizli kalmasını sağlayacaktı.

“Böylece size gizlice yaklaşamazlar,” dedi Dori, Mars-hall’a örtünün ne kadarını aşağı bırakıp ne kadar açıklık bırakacaklarını gösterirken. “İşte oldu. Ne düşünüyorsunuz?” Marshall eğildi ve emekleyerek Beep’in yanına girdi. Dori çömeliş içeri baktı.

“İçerisi gayet iyi ve karanlık. Sizce de öyle değil mi?” “Evet, harika!” dedi Beep.

Marshall’ın yüzündeki ifadeden çoktan hayal dünyasına daldığı anlaşıyordu. Dori onları izlerken, gök gürültüsü gitgide yakından hissedilmeye başlamıştı. Johnny’nin tahmin ettiği gibi yağmur yağacaktı.

“Ben kamp malzemelerinizi getireyim, ondan sonrası size kalıyor,” dedi Dori.

Hızla buzdolabına yöneldikten sonra mutfak dolabından plastik bir kâse aldı. İçine dilimlediği elmaları, kerevizi, havuçları ve bir avuç dolusu krakeri koydu. Çocukların favori yiyecekleri sayılmazdı ama şansını denemek üzere kâseyi mağaraya getirdi ve tek kelime etmeden kapının önüne bıraktı.

Küçük bir el çıkıp kâseyi içeri çekene kadar da orada bekledi.

“Görev tamamlandı,” diye fısıldadı kendi kendine. Oğlanların çoktan stratejilerini düşündüklerini fark etti ve kendi oyunlarını hatırlayarak gülümsedi. Arkasını döndüğünde Johnny onu elinden tuttu ve oturma odasına götürdü.

“Sen müthiş bir insansın Dori Grant. Hayatının en mutsuz gününde çocuklar için kendi acını bir kenara bıraktın.”

“Gerçeği söylemek gerekirse bu onlar kadar bana da iyi geldi. Ve yağmur konusunda haklıydın.”

Johnny ona sarılmak istedi ama çok yorgun olduğu her halinden belliydi.

“Haydi yat Dori. En azından bebek uyanıncaya kadar. Dünden kalma biraz yemek ve biraz da turta var. Yemek yapmaya gerek yok, bu akşam dinlenelim olur mu?”
Uykunun düşüncesi bile harika geliyordu Dori’ye. “Beni ikna etmeyi başardın. Görüşürüz.”

Tamam,” dedi Johnny ve Dori gözden kaybolana kadar onu izledi.

*

Pansy Jones pencerenin önünde durmuş Meeker Webb’in evinden geride kalanları izliyordu. Yağmurun başladığını fark etti. Birden akıma kilisede yaşananlar geldi. Kendini kötü bir duruma düşürmüştü. Dori Grant onları kilisenin

içinde dedikodu yaparken yakalamıştı ve ona tokat gibi bir cevap vermişti. Bu yaşananlar sabaha kadar tüm kasabaya yayılacaktı. Pazar günü okula gittiğinde insanlarla yüzleşmek zorundaydı ve Dori’nin ithamları için söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Bütün bunların yanı sıra Bart akşama et sulu bir yemek ve tatlı istemişti. Hiç yemek yapacak havada değildi. Keşke söylediklerini geri almanın bir yolu olsaydı. Bir an yaptıklarının yanlış olduğunu kabul etmeyi düşündü ama insanların bunu nasıl karşılayacağından emin olamadı. Sonuçta kendi itibarını korumak Dori Grant’ten daha önemliydi.

Pencereden ayrılıp masasına oturdu ve beş yıldır sakladığı telefon defterleri arasında aradığını buldu.

Ethel Carter'la birlikte okula gitmişti. Ethel belediyeye bağlı Sosyal Hizmetler'de çalışıyordu. Yani Johnny Pine'm kardeşlerinin velayetini devlet koruması altına almaya çalışan kurumda.

Pansy Jones, Dori'nin başına büyük bir çorap örmek üzereydi.

*

Sağanak yağmur, sokaklardan geçip kirli derelere dökülüyor ve rüzgâr evlerin pencerelerini ve çatılarını dövüyordu. Dori'nin uyumak için ihtiyacı olan melodi buydu; zor bir gün geçirmiş ve duygusal olarak çökmüştü.

Johnny oturma odasındaki kanepeye uzanmış, mutfakta oynayan kardeşlerinin heyecan dolu seslerini dinliyor ve içinden ağlamak geliyordu. Oyun oynayıp çocukluklarını yaşamayı çok özledikleri belliydi ve Johnny bugüne dek başlarını sokacak bir yuva sağlamak için çalışmakla o kadar meşguldü ki bu ihtiyaçlarını fark edememişti. Dori onlara iyi gelmişti - hepsine. Onun gitmesini istemiyordu. Bir süre televizyon izleyip faturaları ödeyerek vakit öldürdü ve sonra mısır patlatıp masanın altındaki küçük canavarlarla paylaştı.

Saat altıya çeyrek kala mutfağa geçti ve akşam yemeği hazırlamak için buzdolabındaki yiyecekleri karıştırdı. Oğlanlar onun sesini duyunca, hızla mağaralarından çıktılar.

"Hey Johnny, Beep ve ben yemeğimizi mağarada yiyebilir miyiz?"

Johnny sıırttı. "Kemikleri yerlere atmadığınız sürece olur."

“Atmayız. Söz veriyoruz!” diye bağırdı Beep ve elleri ve ayakları üstünde zıplamaya başladı.

“Ne yapıyorsun?”

“Ben yağmur altında oynayan bir kurt yavrusuyum.” Johnny bir kahkaha attı ve kızarmış tavuktan arta kalan parçaları ısıtmak için dolaptan çıkardı.

“Ben soğuk yemek istiyorum,” dedi Marshall.

“Evet, ben de öyle,” dedi Beep ve sonra zıplamayı bırakıp Marshall’a döndü. “Neden soğuk yemek istiyoruz?” “Çünkü biz vahşi hayvanlarız unuttun mu? Onlar pişmiş yemek yemez.”

Beep’in kaşları çatıldı. “Benim tavuğumu çiğ yememek istemiyorum.”

“Sen çiğ tavuk yemek istemiyorsun,” diye araya girdi Johnny.

“Ben de öyle söyledim!” diye bağırdı Beep ve mağaraya geri döndü.

Johnny buzdolabında kalan yemeklere göz atarken, bebek uyandı ve Dori de onun sesini duymasıyla birlikte

yataktan kalktı. Altını değiştirdikten sonra kamım doyurmak için onu da kucağına alarak mutfığa gitti.

Johnny geldiğini görünce buzdolabındaki biberonlardan birini hemen ona uzattı.

“Teşekkürler,” dedi Dori biberonu mikrodalgaya koyarken. “Bana çok yardımcı oluyorsun.”

Johnny gülümsedi ama Dori onu görmedi. Mikrodalganın zil sesini beklerken Luther'le "ce-ee" oyunu oynuyordu. Süt ısındığında biberonu alıp kucağındaki Luther'in ağzına yerleştirdi ve rahatça içebilmesi için tezgâha yaslandı. Oğlanlar emekleyerek mağaraya girip çıkıyor ve dört gözle yemeklerini bekliyorlardı.

"Çok eğleniyorlar," dedi Dori sessizce.

Johnny elindeki kaşığı kurufasulye kabının içine bırakıp dolaptan tabakları çıkardı.

"Onlarla aran çok iyi."

"Sevimli çocuklarla geçinmek zor bir şey değıl ki," dedi omuz silkerek.

"Bu gecelik bir yemek masamız olmadığına göre, Luther'le birlikte oturma odasına geçsenize. Hep birlikte orada yiyelim. Ben sana servis yapıp getiririm."

"Olur ama çok şey koyma. Kendimi fazla aç hissetmiyorum."

"Tamam," dedi Johnny ve oğlanların tabaklarını hazırlayıp mağaranın girişine bıraktı. "Kurt yemeğı hazır. İşniz bitince kirli tabakları lavaboya koyun."

Oğlanlar aynı anda uluyarak tabaklarını almaya çıktılar ve sürünerek tekrar mağaraya girdiler.

Johnny, Dori ve kendisi için hazırladığı tabakları oturma odasına götürürken hâlâ gülüyordu. Dori'nin tabağını kanepenin üzerine koydu ve içecek getirmek için tekrar mutfağı gitti.

Dori tavuktan bir ısırık aldığı sırada Johnny bardaklara soğuk çay doldurdu.

Birkaç dakika sessizlik içinde yemeklerini yediler. Luther biberondaki sütü bitirdiğinde Dori gazını çıkarmak için onu omzuna aldığı sırada Johnny elindeki tabağı bırakıp ona doğru eğildi.

“İçinde bulunduğumuz durumu düşünüyorum da,” diye söze başladığında Dori hayıflanmamak için kendini zor tuttu. Johnny büyük olasılıkla Pansy Jones’un dedikodusunu duymuş olmalıydı. Ve şimdi onlara kalacak başka bir yer bulmaları gerektiğini söyleyecekti.

“Luther ve kendim için bir yer bakmaya başlamam gerektiğini biliyorum. Yarın bir gazete alıp kiralık ev ilanlarına bakacağım,” dedi onun devam etmesine fırsat vermeden.

“Hayır hayır beni yanlış anladın,” dedi Johnny. “Seninle paylaşmak ve fikrini almak istediğim bir konu var. Ve kararın ne olursa olsun buna saygı duyacağımı bilmeni istiyorum. Ama bu sana yardımı dokunacağı kadar benim de menfaatime olan bir durum.”

“Dinliyorum,” dedi Dori, Luther’in sırtını sıvazlamaya devam ederken.

“Öncelikle, burada olmandan hoşlanıyoruz,” dedi Johnny.

Dori gülümsedi. “Ben de burada olmayı seviyorum. Sen bir cankurtaran gibi bana yetiştin.”

“Cenazenin sona erdiğinin farkındayım ama sen But-terman’ın bir süre daha vasiyetname işlemleriyle uğraşması gerektiğini söylemiştin ve tüm bu işler bitene kadar hiçbir konuda kesin karar alman mümkün gözüküyor öyle değil mi?”

“Bildiğim kadarıyla öyle.”

“Birkaç haftaya kadar okullar kapanacak. Ben yazları oğlanlara bakacak birilerini bulmakta çok zorlanıyorum çünkü Bayan Jane kreşi kapatıp tatile çıkıyor. Senin de kısa sürede kira, bakıcı parası ve yaşam giderlerini karşılamaya yetecek kadar kazanabileceğin bir iş bulabileceğine ihtimal vermiyorum açıkçası. Bizim yaşımızdaki insanlara ne kadar maaş verdiklerini çok iyi biliyorum.”

Dori içini çekti. “Ben de çoktan buna kafa yormaya başlamıştım. Yapmam gereken öncelikle derslerimi verebilmek böylece kendi web sitemi kurup müşteri toplamaya başlayabilirim. Sonunda da evden tam zamanlı çalışarak para kazanabileceğim kadar çok müşteriye ulaşmayı umuyorum.”

Johnny fazla umutsuz görünmemeye çalışarak lafı değiştirdi.

“Yaz boyunca ya da derslerini tamamen verene kadar burada kalmaya ne dersin? Karşılığında da çocukları iki hafta boyunca okula götürüp getirirsin ve yaz boyu ben işteyken onların yanında kalırsın. Kira ödemeyeceksin ve ben de kreşe para harcamamış olacağım.”

Luther’in gaz çıkarmasıyla birlikte Johnny sırtıttı. “Eğer düşüncesini belirttiyse bunun bir evet mi yoksa hayır mı olduğunu anlamadım.”

Dori, Pansy’nin suçlamalarını akimdan çıkaramadığı için Johnny’nin teklifini kabul edip etmemekte tereddüt ediyordu.

“İnsanların hakkımızda ne düşüneceğini biliyorsun.”

Johnny omzunu silkti. “Durum şimdi de pek farklı sayılmaz.”

Dori içini çekti. Demek dedikoduları o da duymuştu.

“Senin için sorun olmaz mı?”

“Bana göre ikimiz de ailesini bir arada tutmak için

elinden geleni yapmaya çalışan insanlarız. Ve çevremizde sorumluluklarımızı paylaşacak, bize destek olacak kimsemiz yok. Neden birbirimiz için bunu yapmayalım ki?” Bu sözler üzerine Dori ikinci bir kez düşünmeye gerek duymadı. Zaten teklifi duyduğu andan itibaren içinde bir rahatlama hissetmişti.

“Burada biraz daha kalmayı ben de çok isterim.”

Dori konuşana kadar Johnny nefesini tuttuğunun bile farkında değildi. Aldığı cevapla birlikte rahatladı ama fazla heyecanlanmış görünmemeye çalışarak yavaşça nefesini verdi.

“Sana söz veriyorum ki şey hakkında endişelenmene gerek olmayacak... yani... aramızda özel bir şey yaşanması gibi bir beklentim yok.”

“Sana inanıyorum,” dedi Dori sessizce.

“O halde anlaştık.”

Dori başıyla onayladı.

“Evet, anlaştık.”

Otb (Beşinci Sötüm

DORİ PAZAR SABAHİ AĞLAYARAK UYANDI. Rüyasında ne gördüğünü hatırlamıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Gerçekte yaşadıkları durumu açıklamaya yeterliydi.

Bebeği uyandırmamak için yataktan sessizce kalktı ve sonra üzerinde gecelik kimseye yakalanmamak için koşarak banyoya gidip geri döndü. Odasına vardığında yeni

kıyafetlerini karıştırıp üzerine giyecek bir şeyler arandı ve temiz bir tişört ve kot pantolonda karar kıldı. Bugün bir ara tekrar çamaşır yıkaması gerekecekti.

Üzerini giyindiği sırada burnuna gelen kahve kokusundan, Johnny'nin kalkmış olduğunu anladı. Bu evde pazar günlerinin nasıl geçtiğini bilmiyordu ama kendile-rininkini hatırlıyordu.

Pazar kahvaltılarında genellikle pancake yerler ve sonra kiliseye gitmek için hazırlık yaparlar ve Dori, tıraş olurken "The Old Rugged Cross" şarkısını mırıldanan büyükbabasını dinlerdi.

Dul bir anne olarak kiliseye gitmek için hazırlarken, ona acıyan ya da küçümseyerek bakan gözlerle karşılaşacağını bilirdi.

Büyükbabası farkında değildi ama erkekler zaten çok

nadir olarak kadınların keskin sözleri ve tatlı gülüşleri arkasında yatan alaycılığı görebilirlerdi.

Genellikle kıyafetlerini giyerken nasıl durduklarına bakmazdı ama bugün doğum günüydü ve yasaların gözünde artık bir yetişkindi. Kendini farklı hissetmiyordu ama farklı görünüp görünmediğini merak ediyordu. Gözucuy-la aynaya baktığında karşısında hâlâ aynı zayıf kızı gördü ama bugünden itibaren kendi kararlarını kendisi alacak yaşa gelmişti. Ve ilk kararı doğduğu günü göz ardı etmek olacaktı. Hayatında ilk kez doğum günü kutlamayacaktı. Beep'in deyiimiyle pasta yemek için fazla üzgündü.

Ama Luther yüzünde gülücüklerle uyandı ve Dori onu banyo yaptırmaya götürdüğünde yaptığı maskaralıklar, neşesini yerine getirdi. Oğluyla ilgilenmek ona iyi geliyordu; karamsar havası hemen dağılıvermişti.

Kucağında Luther'le kahvaltı hazırlamak için mutfağa doğru giderken oğlanlarla karşılaştı. İkisinin de yüzünden düşen bin parçaydı.

“Selam çocuklar.”

“Mağarayı yıkmamız gerekiyor,” diye söylendi Marshall.

“Artık kurt olamayacağız,” diye ekledi Beep.

“Başka bir yere tekrar yapabilirsiniz.”

“Gerçekten mi? İlla masanın altında olması gerekmiyor mu yani?” dediler yüzlerinde ani bir rahatlama ifadesi belirerek.

“Elbette gerekmiyor,” dedi Dori. “Dün nasıl yaptığımızı gördünüz. Gidin odanıza tekrar inşa edin. Köşelerinden birini yatağınızın ucuna bağlarsınız ve sonra diğer köşeyi tutacak bir şey daha bulursunuz.”

Bu sözler üzerine fırlayarak mutfağa geri döndüler. “Johnny! Johnny! Örtüleri yıkama!” diye bağırdı Beep.

Dori kıkır kıkır gülmeye başladı ve Luther de onu taklit etmeye çalışarak sevinç çığlıkları attı.

“Papağanım benim,” dedi Dori ve oğlanlar peşlerinde sürükledikleri örtülerle birlikte koşar adım mutfaktan çıkarlarken, Luther'in burnundan bir makas aldı.

Mutfağa girdiğinde Johnny kahvaltıdan kalan bulaşıkları yıkıyordu.

“Üzgünüz biraz geciktik.”

“Siz geç kalmadınız. Oğlanlar biraz daha oyun oynayabilmek için sabahın köründe ayaklandılar ama masayı geri vermeleri gerektiğini söyleyerek eğlencelerini mahvettim.

Sen onlara ne dedin bilmiyorum ama bunun için teşekkür ederim.”

“Odalarında yeni bir mağara yapıyorlar.”

“Ah. Normalde dışarı çıkıp oynayamadıklarında ortalıkta üzgün üzgün dolaşırlar. Bugün yağmurlu havada, bu evde geçirilen en güzel gün olabilir. Sana kahvaltı hazırlayayım mı? Biraz daha yulaf ezmesi pişirmem çok zaman almaz.”

“Teşekkür ederim ama henüz karnım acıkmadı. Luther’e gevreğini yedirdikten sonra belki kendime bir tost yaparım.”

Johnny kaşlarını çattı. “Öğünleri atlamamaksın. Sağlığına dikkat etmezsen onunla ilgilenecek gücü kendinde bulamazsın.”

Dori başını kaldırdı. “Tıpkı büyükbabam gibi konuştun.”

“Akıllı adammış,” diye mırıldandı Johnny ve dolabı işaret etti. “Birazdan markete gidip bir şeyler alacağım. İhtiyaçlarını oradaki listeye ekleyebilirsin. Yeni sığınaklarını inşa etmeden önce gidip şunların çarşafalarını değiştireyim.”

Dori, Luther’in gevreğini hazırladı ve onu kucağına yerleştirip yedirmeye başladı. Yarın gidip bir mama sandalyesi alacaktı ama şu anda önceliği alışveriş listesine ihtiyaçlarını eklemektir.

*

Yan kasaba Oneida’da da yağmurlu bir gündü.

Fazla dindar olmayan bir kesim, bu yağmurda bata çıka kiliseye gidip eksik yönleri hakkında azar işitmek yerine evde kalmayı seçmişlerdi. Diğerlerinin planları ise balık

tutmaktan biraz daha uyumaya ya da Savannah'taki alışveriş merkezine gitmeye kadar değişiyordu.

Yirmi üç yaşındaki Frankie Ricks için ise yağmur Dori Grant'le ilgili merakına gölge düşürmeye yetmemişti. Frankie beş para etmez herifin tekiydi ve bir çeşit jigolo sayılırdı. Aktör Johnny Depp'le kıyaslanınca çok yakışıklı olduğu söylenemezdi ama aptal biri değildi ve bedavadan bir şeyler elde etme konusunda oldukça becerikliydi. Bazen gönüllü bazen zoraki ama her koşulda kadınlardan istediğini elde ederdi. Bugün hava berbat; bu yüzden sallanan koltuğuna oturup telefonu eline aldı. Bu yağmurda hiçbir güç onu dışarıya çıkaramazdı. Eve sipariş verecekti.

*

Pansy kiliseye gitmeyecekti. Dün gece Bart'la sevişmemek için "başım ağrıyor" bahanesine sığındığından bugün de yatağında uzanıp numaraya devam etmesi gerekiyordu. Dori Grant karşısındaki hezimetini büyük olasılıkla herkes tarafından duyulmuş olmalıydı; kilise arkadaşlarıyla yüzleşecek gücü yoktu ve Bart'tan da bezmişti. Başına gelenlerin hepsi onun suçuydu ve payına düşeni almalıydı.

Bart kiliseye gitmek için giyinmek üzere yatak odasına girdiğinde yüzünde her zamanki beklenti dolu ifade vardı.

"Bana nasıl baktığını görüyorum Bart Jones. Sırf yatakta uzanıyor olmam benden yararlanabileceğin anlamına gelmiyor. Hastayım ve sen benim durumuma saygı göstereceksin anlaşıldı mı?"

Bart ters ters baktı. "Ağzımdan tek kelime bile çıkmadı." "Bir şey söylemene gerek yok. Yüzündeki ifade niyetini ele veriyor," dedi Pansy. "Git kendi işine bak ve papaza üzüntülerimi ilet."

Bart koca göbeği ve sıska poposuyla seksi olmaktan çok uzak bir halde, çıılçıplak ortalıkta dolanmaya devam etti. Dolaptan takım elbisesini alırken bile Pansy'ye medet uman gözlerle bakmaya devam etti.

Pansy iyice gerilmeye başlamıştı. "Tanrı aşkına Bart Jones, pantolonunu giyer misin? Önceden görmediğim bir şey yok ortada."

Bart duraksadı. "Birazcık oynaşmaya ne dersin Pansy? Gerçekten çok uzun sürmeyecek."

Pansy öfkesinden yatağı yumrukladı. "Her zaman bunu yapmıyor musun zaten? Yalnızca kendini mutlu etmeyi düşünüyorsun. Benim ne istediğim umrunda bile değil. Sen ve senin şipşak seksinden bıktım. Bugün pazar ve bu kutsal günde cinsel ilişkiye girmek istediğin için kendinden utanmalısın."

"Affedersin," diye mırıldandı Bart omuzları çökmüş bir halde. Hevesini kaybederek vakit kaybetmeden üstünü giyindi ve hızla odadan çıktı.

Pansy onun arabayla uzaklaştığını duyar duymaz evde kalma fikrini tekrar gözden geçirdi. Belki de onunla gitmeli ve hiçbir şey olmamış gibi davranmalıydı. Panik içinde yataktan fırladı ve dizlerinin üstüne çökerek dua

etmeye koyuldu. Tanrı'dan yalnızca onu affetmesini değil aynı zamanda itibarı zarar görmeden bu işten sıyrılabil-mesi için yardım etmesini diledi.

Duası bittiğinde durumunu fazla abarttığını düşündü. Hayatı tehlikede değildi. Sağlığı yerindeydi. Kendi evleri ve arabaları vardı ve karınlarını doyuracak yemekleri de. Dedikodunun hangi günah kategorisine girdiğini bilmiyordu

ama sonra On Emir’de geçen, komşularla ilgili yalan beyanda bulunmamayla ilgili mısrayı hatırladı.

“Bittim ben,” diye bir feryat kopararak yerinden kalktı ve mutfağa yöneldi.

Kahveden daha güçlü bir içeceğe ihtiyacı vardı.

*

Johnny alışveriş listesini ve Dori’nin verdiği parayı da yanına alarak evden ayrıldı. Süpermarkete gitmek üzere kasaba yoluna girdiğinde, rüzgârın ve yağmurun şiddeti azalmıştı. Yolda Bayan Jane’i arayıp son gelişmeyi haber vermesi gerektiği aklına geldi ve arabayı park eder etmez kadını aradı. Telefon birkaç çalıştan sonra açıldı.

“Alo?”

“Bayan Jane, benim Johnny Pine.”

“Ah merhaba Johnny. Umarım oğlanlarla ilgili bir sorun yoktur.”

“Hayır efendim ama son iki hafta onları okula Dori’nin götürüp getireceğini haber vermek için sizi aradım.”

“Bu harika,” dedi Jane. “Bu durumun senin için son derece faydalı olacağını biliyorum.”

Johnny gülümsedi, durumu anlayışla karşıladığı için ona minnettardı.

“Evet efendim. Bu sayede erkenden kalkmaları da gerekmeyecek.”

“Dori nasıl?” diye sordu Jane. “Dün çok stresli görünüyordu. Kaybından dolayı içim hâlâ kan ağlıyor.”

“Sanırım daha iyi. Durumdan şikâyet etmiyor ve bebek onu hayata bağlıyor.”

“Ona sevgilerimi ilet. Ve hepinize şimdiden iyi tatiller.” “Size de Bayan Jane. Ve bütün yıl beni idare edip destek kuvvet olduğunuz için çok teşekkür ederim.”

Johnny hattın diğer ucunda kadının kıkırdadığını duydu. “Bebek bakıcısı yerine destek kuvvet demen hoşuma gitti. Belki de kreşin adını da ‘Destek Kuvvet’ olarak değiştirmeliyim.”

Telefonu kapatırken kadın hâlâ gülüyordu. Johnny listenin yerinde olup olmadığını kontrol etmek için cebini yokladı ve sonra yağın yağmura baktı. Islanmadan gitmenin bir yolu yoktu; bu yüzden şapkasını başına geçirip arabadan indi ve markete doğru koşmaya başladı.

*

Dori kirli çamaşırları makineye yerleştiriyordu. Luther oyun parkında uzanmış parmağını emiyor ve uyanık kalmak için mücadele ediyordu. Johnny gideli neredeyse bir saat olmuştu ve Dori akşam yemeği için ne pişireceğini düşünürken Beep’in çığlıklarını duydu. Elindeki giysileri yere fırlattığı gibi çocukların odasına koştu.

Marshall yatağın ucuna yapılmış derme çatma mağaranın önünde, elleri ve dizleri üzerinde durmuş öksürmeye çalışıyordu ama yüzü mosmor olmuştu. Beep, Marshallı ayağa kaldırabilmek için kolundan tutup çekerken Dori içeri girdi.

Marshallı göğsünden kavradığı gibi hızla çekip yerden kaldırdı. Bir şeyin boğazını tıkadığını fark etmişti ama ne olduğunu bilmiyordu.

“Beep! Beep! Ağlamayı bırak ve bana ağzında ne olduğunu söyle.”

“Bilye. Sanırım bir bilye yuttu.”

Dori yerdeki bir avuç bilyeyi görünce durumdan emin oldu. Ellerini Marshall’ın göğüs kafesinde kenetleyip He-imlich manevrasını yapmaya başladı ve bir yandan dualar ederek hareketi tekrar tekrar uyguladı.

Tanrım bana yardım et. Yardım et. Bu çocuğun ölmesine izin verme.

Beep’in çığlıklarından Johnny’nin koşarak odaya geldiğini fark etmediler. Korkudan faltaşı gibi açılmış gözleriyle hareketsiz halde eşikte dururken, Marshall’m ağzından fırlayan bilyenin ayaklarının dibine düştüğünü gördü.

“Tanrı’ya şükür!” diye mırıldandı Dori ve Marshall arka arkaya öksürüp nefesini düzeltmeye çalışırken ona sarıldı.

Johnny yatağın yanına geldiğinde Beep hâlâ ağlıyordu.

Dori geriye doğru sendeleyerek Marshall Ta birlikte halının üstüne düştü.

“Beep, ağlama artık ufaklık. Görüyorsun Marshall iyi. Bak. Bak, kendi başına nefes alabiliyor,” dedi Johnny ve Beep’i kucakladığı gibi Dori ve Marshall’ın yanına çöktü. Az önce tanık olduğu şeyler karşısında sarsıldığından bir süre konuşamadı. Kısa süreli işlerini halletmek için dışarı çıktığında, Marshall’dan kardeşine göz kulak olmasını istediği zamanları hatırladı. Bugün Dori yanlarında olmasa Marshall’ı kaybedeceklerdi.

Dori’nin kalbi hâlâ deli gibi çarpıyordu ama Marshall’ın artık nefes alabildiğini bilmek, başlangıçta hissettiği paniği

azlatmış ve onu rahatlatmıştı.

Johnny oğlanın yüzünü kavrayıp alnındaki terden ıslanmış saçları eliyle yana taradı.

“Hey Marshall... iyi misin ufaklık? Canın yanıyor mu? Nefes alırken zorlanıyor musun?”

Marshall'm cevap vermeye gücü yoktu. Başını iki yana salladı ve havayı su içer gibi içine çekerken, elleri hâlâ kamında sıkıca kenetlenmiş olan Dori'nin göğsüne tekrar yattı.

Johnny, bakışlarını yüzünden ayırmadan Dori'nin kolunu sıkıca tuttu. “Onun hayatını kurtardın!”

Dori irkildi. “Ona bir şey olacak diye korkudan öldüm.”
“Neler oldu?”

“Beep'in çığlıklarını duyduğumda çamaşır odasıday-dım. Yanlarına vardığımda Marshall'ın yüzü mosmordu. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama boğazına bir bilye kaçmış.”

Johnny başını eğip tekrar Marshall'a bakarken eli hâlâ Dori'nin sırtındaydı. Oğlanın benzi normale dönüyordu. Nabızı hızlı atmakla birlikte düzenliydi.

Beep hâlâ gürültüyle burnunu çekiyor ve titriyordu.
“MarshallPm ağzında bilye vardı.”

Johnny'nin kaşları çatıldı. “Bilyenin ağzında ne işi vardı peki?”

“Kırmızı bir bilyeydi. Onların çilek olduklarını farz ederek oyun oynuyorduk.”

Johnny iç çekti. Olanlara bir türlü inanamıyordu. Tekrar Marshall'a baktı.

"Numaradan çilek varmış gibi yapmakta sorun yok ama ağzına gerçekten bir şey koymak tehlikeli. Bu konuda anlaştık mı?"

Marshall başıyla onayladı ve Dori'nin kucağından kayıp kendini Johnny'nin kollarına bıraktı.

Dori yerden kalktı ve Marshall'a yer verip ağabeyinin kucağından kenara çekilen Beep'in elinden tuttu.

Beep kendisine uzanan ele sıkıca sarılıp ayağa kalktı ve Johnny ile Marshall'ı baş başa bırakıp birlikte odadan çıktılar.

Odadan çıktıkları an Marshall konuşmaya başladı.

"Annemi gördüm. Bana dayan dedi. Onu gördüm Johnny. Hayatım üzerine yemin ederim ki onu gördüm."

Johnny gözleri yaşlarla dolarken kollarını küçük kardeşine doladı.

"Dayandığın için çok mutluyum ufaklık. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Biliyorum. Üzgünüm Johnny, gerçekten çok üzgünüm."

"Önemli değil ufaklık. Yalnızca bir daha böyle aptalca bir şey yapmayacağına dair bana söz ver."

Marshall elini kalbinin üzerine koydu ve, "Söz veriyorum," diye fısıldadı.

Beep, Dori'nin verdiği el beziyle odaya geri döndü ve bezi Johnny'ye uzattı. Johnny, Marshall'ın yüzünü sildikten sonra üçünün de yüzündeki yaşları temizledi.

“Sen de mi ağladın Johnny?” diye sordu Beep.

Johnny içini çekti. “Sanının biraz. Beni çok korkuttunuz.”

Beep, Johnny’nin diğer dizine tırmandı ve Johnny onlara sıkıca sarıldı.

“Sizi çok seviyorum. Bunu asla aklınızdan çıkarmayın tamam mı?”

“Biz de seni seviyoruz Johnny,” dedi oğlanlar bir ağızdan.

Johnny bir süre sonra Dori’nin Beep’le birlikte odaya geri dönmemiş olduğunu fark etti ve sordu.

“Dori nerede?”

“Pine erkeklerinin biraz baş başa vakit geçirmeye ihtiyaçları olduğunu söyledi. Biz de erkek miyiz Johnny?”

Johnny’nin yüzünde zayıf bir tebessüm belirdi.

“Çalışmalarınız sürüyor ufaklık,” dedi. “Şimdi bana bir iyilik yap Beep ve şu bilyeleri alıp çöpe at lütfen. Marshall, senin bir süre yatıp uzanmanı istiyorum. Televizyonu açıp çizgi film izleyebilirsin. Yemekten önce biraz dinlenmek iyi gelecektir.”

İkisi de sözlerini onaylar şekilde başlarını salladı ve Johnny onları öpüp odadan çıkarak Dori’ye bakmaya gitti.

On yUfinci/ (BöUim

DORİ, BEEP’İ ISLAK BEZLE BİRLİKTE ODAYA GERİ GÖNDERDİKTEN SONRA, kaldığı yerden işine devam etmek üzere çamaşır odasına gitti. Kirlileri makineye koyarken elleri hâlâ titriyordu. Detarjanı koyup derecesini ayarlarken gözleri karardı ve sonra mutfağa geri dönerken aniden güçsüzleştiğini hissetti.

Ah Tanrım, bayılacağım.

Lavaboya doğru sendeledi ve tezgâha dayanarak başı eğik, gözleri kapalı halde bir süre durup nefesini tekrar kontrol altına almaya çalıştı. Biraz önceki olay nedeniyle adrenalin yorgunluğu yaşıyordu.

Sonra aniden omuzlarına dokunan bir çift el hissetti. Gelen Johnny'ydi. Başını çevirip ona baktığında gözleri birbirlerine kenetlendi.

Johnny eğilerek onu alnından öptü ve kollarını boynuna doladı. Konuşmaya başladığında sesi titriyordu. "Söyleyecek söz bulamıyorum."

"Yanına gittiğimde çok geç kaldığımı düşündüm."

"Tanrı'ya şükür hemen ümidi kesmemişsin," dedi Johnny ona sıkıca sarılarak.

Dori başını kaldırdı ve Johnny'nin ağlamamak için ken-

dini zor tuttuğunu gördü. "Ben çabuk pes eden tiplerden değilim," dedi.

"Şu an seni öpmeyi çok isterdim," diye fısıldadı Johnny. Dori de birdenbire içinde duyduğu güçlü istekle ona sessizce karşılık verdi. "Benim için sakıncası yok."

Ve öpüştüler.

Başlangıçta dudakları haffiçe birbirine dokunmuştu. Ama Johnny derin bir nefes aldıktan sonra için için özlem duyduğu dudaklara kenetlendi ve bu dudaklarda kendini kaybetti. Dori'nin titrediğinin farkındaydı ama aynı zamanda ona sınıksıkı sarılmış olması içini umutla doldurdu.

Durup kendini geri çektiğinde, yerin ayakları altından kaydığını, dünyayla bağının koptuğunu hissetti. Dori'nin yüzünü kavradı ve sonra başparmağını öpüşmenin etkisiyle hâlâ nemli olan altdudağında gezdirdi.

“Lütfen en ufak bir pişmanlık hissetme.”

“Pişman değilim Johnny,” dedi Dori ve belli belirsiz gülümsemeyi başardı.

“Emin misin?”

“Evet, eminim.”

“Seni korkutmak en son isteyeceğim şey. Eğer kendini kötü hissettiysen bir daha bunu asla tekrarlamam.”

Dori parmağını dudaklarına götürüp onu susturdu.
“Korkmadım.”

Johnny gözlerini ayırmadan ona bakmaya devam ederken, yaptığına inanamayarak başını salladı. “Bunun olmasını hiç beklemiyordum.”

“Neyi? Beni öpmeyi mi?” diye sordu Dori.

“Hayır, sana âşık olmayı.”

Dori irkildi. “Ben, ah!”

“Bir şey söyleme,” dedi Johnny. “Senden hiçbir beklentim yok. Yalnızca bilmeni istedim. Bu arada gidip verandadaki torbalan içeri almam gerek. Beep’in çığlıklarını duyar duymaz elimde ne var ne yok yere attım. Bir kısmı da hâlâ arabada.”

“Ben onları alırım. Sen de arabadakileri getir,” dedi Dori, konunun değiştiğine sevinerek.

Johnny yanağını okşadı. “Daha önce de söyledim biliyorum ama insanın yanında elinden her iş gelen birinin olması harika.”

Birlikte dışarı çıktılar ve Dori verandadaki torbaları toplarken, Johnny de başına şapkasını geçirip arabaya doğru koştu. Bagajdaki son iki torbayı alıp aynı hızda geri dönerek Dori’nin yanından geçip elindekileri içeri bıraktı ve Dori’nin elindekileri almak için tekrar verandaya çıkmak üzereyken eşikte onunla karşılaştı.

“Ben bunları hallederim. Sen kapıyı kapat.”

Johnny kapıyı kilitledikten sonra üzerinden sular damlayarak Dori’nin peşinden mutfağa gitti. Yüzünü ve ellerini kuruladıktan sonra da torbaları boşaltıp aldıklarının bir kısmını buzdolabına bir kısmını kilere yerleştirdiler.

Dori fırını yaktı ve buzluktan hamburger etini çıkardı. Sonra malzemeleri tekrar gözden geçirerek rulo köfte yapmak için ihtiyacı olanları tezgâha dizdi.

“Johnny fırına koyabileceğim bir tava ya da benzeri bir şey var mı?”

“Evet,” dedi Johnny ve ocağın hemen yanındaki dolabı kaşıtararak aradığı şeyi buldu. “Bunu en son ne zaman kullandık hiç hatırlamıyorum. Önce bir sudan geçirsek iyi olur.” Güveç tenceresini yıkayıp Dori’ye uzattı.

Dori yemeğin yapışmaması için tencerenin içine biraz yağ döktükten sonra, hazırladığı karışımı da içine koyup güveci fırına verdi.

“Elin ne kadar hızlı.”

Dori omuz silkti. “Yılların tecrübesine sahibim.”

“Ben üzerimi değiştirip oğlanlara bir bakayım.”

Dori bir şey söylemedi ama Johnny mutfaktan çıkarken, attığı her adımı arkasından takip etti. Johnny iliklerine kadar ıslanmıştı ve vücudunu adeta ikinci bir deri gibi saran kıyafetleri, kaslarını iyiden iyiye ortaya çıkarıyordu. Nihayet gözden kaybolduğunda Dori’nin tüyleri ürperdi. Onu birçok açıdan çekici buluyordu ve şimdi bu durumla birlikte kafası daha da karışmıştı.

“Tanrım, ya bir felaketle karşı karşıyayım ya da bugüne kadar başıma gelen en güzel şeyle. Lütfen iyi bir şey olsun, lütfen!”

Dori’nin içinde bulunduğu ikilemden habersiz, Johnny çocuklara bakmak için odalarına uğradı. İkisi yatakta yan yana uzanmış televizyon izliyorlardı ve geldiğini fark etmemişlerdi. İyi olduklarına emin olduktan sonra, üzerini değiştirmek üzere odasına gitti.

Islak kıyafetlerini çıkarıp üst üste yere yığdıktan sonra dolabı açıp içinden temiz bir iç çamaşırı, bir eşofman ile bir tişört aldı ve yarı nemli vücuduna geçirdi. Elinde ıslak kıyafetleriyle çıplak ayak odadan çıktığında, Dori’nin yatak odasından gelen sesini duydu. Bebek uyanmış olmalıydı.

Yalnızca dört gündür evde olmalarına rağmen, Johnny sanki yıllardır birlikte yaşıyorlarmış gibi hissediyordu. Dori ve bebeği hayatlarına girene kadar, yaşam şartlarını iyileştirmek dışında oğlanların geleceği hakkında hiç kafa yormamıştı ve şimdi bu kısacık dört gün içinde ikisi de büyük gelecek hayallerinin bir parçası olmuştu.

Çamaşır makinesi hâlâ çalışıyordu; bu yüzden ıslak kıyafetleri yere bıraktı. Dori’nin fırına verdiği köfteden baştan çıkarıcı kokular yükseliyordu. Görünüşe göre lezzetli bir akşam yemeği yiyeceklerdi. Yaz döneminde bakıcıya ya

da kreşe ihtiyaç duymayınca her ay dört yüz dolar biriktirebileceklerini hesaplamıştı ve Dori mutfak alışverişini ortak karşılamakta ısrar ettiğinden, Johnny ilk kez geleceğē umutla bakıyordu.

*

Bart Jones kiliseden dönerken evde rosto ve patates kızartması ya da hiç olmazsa fırında tavuk ile karşılaşmayı bekliyordu. Ama bunun yerine mutfak tezgâhındaki gizli bölmesinden alınmış boş bir viski şişesi ile çenesi ve göğsü arasında sıkışıp kalmış boş bir bardakla Pansy'yi oturma odasındaki kanepede sızmış bir halde buldu.

Şoka girdiğini söylemek durumunu anlatmak için kibar kalırdı. Pansy'nin içkisini bitirdiğine kızmakla kalmamış, üzerinde hâlâ geceliğiyile sarhoş vaziyette boylu boyunca kanepede yattığını görünce serseme dönmüştü.

“Pansy Jones, Tanrı aşkına ş u haline bak!” diye bağırdı ve çenesinin altındaki bardağı aniden çekti.

Pansy tek gözünü arak önce geğirdi, ardından gaz çıkarıp kanepeden düşerek yüzüstü yere yuvarlandı.

“Tanrım!” diye söylendi Bart ve var gücüyle onu yerden kaldırarak kanepeye oturttu ve ıslak bir bez getirmeye gitti.

Geri döndüğünde Pansy yüzü yastığa gömülü halde kanepeye geri yığılmıştı. Boynundan tuttuğ u gibi onu tekrar oturur pozisyona getirdi ve öfkeli bir şekilde ıslak bezi yüzüne ve boynuna defalarca çarptı. Pansy nihayet onu fark edip ellerine vurmaya başladı. “ek ş u bezi Bart Jones. Beni duydun mu?”

Bart duraksadı. “Bu yaptığ ını nasıl aıklayacaksın Pansy?”

Pansy tekrar geğirdi ve ağlamaya başladı. “Cehenneme gideceğim.”

Bart kaşlarını çattı ve ıslak bezi bir kez daha alnına yapıştırdı. “Demek planın içip içip cehennemi boylamaktı öyle mi?”

Pansy tekrar eline vurdu. “İçip içip unutmaktı.”

“Tanrı aşkına neyi unutmak?”

Pansy titreyen parmağını kocasının yüzüne doğru uzattı. “Hepsi senin suçun. Evimde ağlayan bebek ve başıboş bir kız istemiyorum, dedin. Benim insanlık görevimi yapmama izin vermedin.”

Adamın ifadesi daha da sertleşmişti. “Dori Grant’ten mi bahsediyorsun? Sarhoş olmanla onun ne ilgisi var.” “Onu dışladık. Ona sahip çıkmadık ve herkes bizden nefret ediyor.”

“Ah, bu hiç de doğru değil. Saçmalıyorsun Pansy.” “Hayır hiç de değil. Söylediklerim doğru. İşleri düzeltmeye çalıştım ama daha da berbat ettim.”

Şimdi asıl meseleye geliyorlardı. Bart gözlerini kısarak sordu.

“Nasıl düzeltmeye çalıştın?”

Pansy daha da yüksek sesle ağlamaya başladı.

“Pansy... ne yaptın dedim?”

“Yalan söyledim!” diye bağırdı Pansy ve ardından başını tuttu. “Tanrım, başım çatlayacak gibi.”

Bart kafasındaki tokayı çekip aldı. “Çatlamıyor Pansy. Saç token yüzünden böyle hissettin.”

Pansy zihnini toplamaya çalışarak boş gözlerle tokaya bakıp gözlerini kırptı ve sonra parmağının ucuyla kocasının elindeki tokayı dürtüp ne olduğunu anlamaya çalıştı. “O benim tokam. O tokayı çok seviyorum ve onun yüzünden başım çatlamak üzere.”

Bart gözlerini devirdi. “Bu kadar toka muhabbeti yeter. Ne yalan söyledin?”

“Johnny Pine’ın bebeğin babası olduğunu ve o evde birlikte yaşayarak günah işlediklerini.”

Bart omzunu silkti. “Ne olmuş yani? Belki öyle belki de değil ama bunu senin söylediğini bilemezler.”

“Hayır. İnsanlar duydu. Dori duydu.”

“Ne? Bu ne zaman oldu?”

Pansy yüzünü yastığa gömmek istedi ama Bart onu elinden çekip aldı ve yere fırlattı.

“Pansy!”

“Cenazede.”

“Cenazede mi? Bunu neden yaptın peki?”

Pansy artık hıçkırıklara boğulmuştu.

Bart derin bir nefes aldı ve sonra bir kez daha onu sakinleştirmeye çalıştı. “Pekâlâ, bu yine de dünyanın sonu değil. Çok geçmeden başka birilerinin dedikodusu çıkar ve bu olay tamamen unutulur.”

Pansy bir feryat daha kopardı.

Gözünden yaşlar sel olup akıyordu.

“Dahası var,” diye mırıldandı.

Bart homurdanarak, “Başka ne yaptın?” diye sordu. “Sosyal Hizmetler Servisi’ni aradım.”

Bart nefesini tuttu. “Böyle bir şeyi neden yaptın ? Onların başını neden daha çok derde sokmak istiyorsun?” “Eğer onlar kötü görünürse, ben kendimi temize çıkarabilirim.”

Bart, hayatta ilk defa görüyormuşçasına gözlerini dikip karısına baktı ve aralarına mesafe koymak için kendini geri çekti. “Ben yemeği dışarıda yiyeceğim. Geri döndüğümde kendini ve mutfağı toparlamış olacaksın. Ve sanki hiç yaşanmamış gibi bu konuşmayı unutacağız. Bununla

birlikte, bir daha seninle sevişmek istediğimde başım ağrıyor mazeretini duymak istemiyorum. Anlaşıldı mı?” Pansy bitkin halde başını sallarken omuzları çökmüştü. “Yine de cehenneme gidecek miyim?”

“Buna cevap verecek olan kişi ben değilim,” dedi. “Ben çıkıyorum. Kalk ve toparlan.”

Kapı ardından hızla çarpıldı.

Pansy içini çekti. “Gideceğim. Kesinlikle cehenneme gideceğim ama önce mutfağı temizlemem gerek.”

*

Tatlıya geçtikleri sırada yağmur durmuştu ama kimse bunun farkında değildi. Dori’nin pişirdiği yemekleri iştahla silip süpürüyorlardı. Dori’nin kucağında oturan Luther bile,

masadaki diğer erkekleri örnek alarak, annesinin verdiği erik püresini mideye indiriyordu. Dori bu haline kahkahalarla gülecekken, Luther'in ağzındakini çiğnerken bir kısmını kendi üzerine püskürtmesiyle birlikte gülüşü yarım kaldı.

"Pes artık Luther Joe! Kamını doyurduktan sonra gidip yıkanmam gerekecek," diye söylendi.

"Sanırım bir mama sandalyesine çok ihtiyacın var?" dedi Johnny.

"Hem de nasıl," dedi Dori ve sonra Luther eline vurup erikler havaya uçuşunca içini çekti. "Öyle değil mi ufaklık?" Oğlanlar gülüştü. Johnny yerinden kalkıp birkaç parça kâğıt havlu getirdi.

"Teşekkürler," dedi Dori ve önce Luther'i temizledi, ardından da pantolonuna gelen lekeleri. "Şimdi biraz kendinle baş başa vakit geçireceksin küçük adam."

Luther oyun parkına girdiği an ufak bir ciyıklama koparsa da, parmağını ağzına alıp kendi halinde takılmaya başladı.

Dori ardından masayı toplamaya yeltendi.

"Ben toplarım," dedi Johnny. "Sen yemek yaptın, ben de temizliği hallederim."

"Ama ben..."

"Anlaşmamız böyle," dedi Johnny. "İster kabul et ister etme."

Dori güldü. "Kabul ediyorum. Sanırım biraz hava almak için dışarı çıkacağım."

Johnny masadaki oğlanlara baktı. "Çocuklar yemeğiniz bitince tabaklarınızı lavaboya bırakın."

Marshall bir yandan patates püresini yemeye devam ederken başını salladı.

Beep tabağındaki son parçayı da sıyırdıktan sonra iştahlı gözlerle artan yemeklere baktı.

“Beep diğer öğünde aynısından tekrar yersin olur mu?”

Beep özlemle kâsenin içindekine bakıp tabağını kenara itti.

“Tamam ama tadı gerçekten çok güzel.”

Johnny açlığın nasıl bir şey olduğunu hatırladı ve oğlanları engellemek içinden gelmedi. Masadan kalkarak patates püresinin olduğu kâseyi eline aldı ve sonra duraksayıp Beep’in tabağına bir kaşık daha koydu.

“Teşekkürler Johnny. Sen harikasın!” dedi Beep ve iştahla yemeye koyuldu.

Dori, Luther’in keyfinin yerinde olduğunu gördükten sonra dışarı çıkıp salıncağa oturdu.

Verandanın saçaklarından hâlâ yağmur suları damlıyordu ve sokağın iki yanında biriken çamurlu sular köpükle kaplanmış, sanki bir fincan sıcak çikolatanın tepesindeki köpüklü krema gibi, yokuş aşağı hızla akıyordu.

Salıncak sallanırken gözlerini kapadı ve çocukluğundan bir anı hatırladı. Büyükkannesi ve büyükbabasının yanında yaşamaya başladığında da salıncakta sallanırken hep gözlerini kapatırdı ve bir gün büyükkannesi bunun sebebini sormuştu. Ona ne cevap verdiğini her kelimesiyle hatırlıyordu.

Beni sallayanın kim olduğunu görmezsem, annemin salladığını hayal edebiliyorum.

Ailesinin neye benzediğini artık pek hatırlamıyordu ama onların geri dönmesini özlemle beklediğini hatırlıyordu. Şimdi ise yine gözleri kapalı halde sallanırken büyükbabasının da bir gün geri dönmesini hayal ediyordu. Tıpkı daha önce olduğu gibi, bunun gerçekleşme olasılığı da sıfırdı.

Gözünden yaşlar süzülürken sallanmaya devam etti. Bazılarının neden bütün ailesini kaybederken diğerlerinin bir sürü aile üyesi olup da birbirleriyle iyi geçinemediklerini merak ediyordu. Sonra Johnny'yi düşündü. Babası hayatta olmasına rağmen, oğullarına zerre kadar faydası olmayan adamın tekiydi. Yanaklarındaki yaşları kızgınlıkla sildi. Ağlayacak bir şey yoktu. Ağlamak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Kapı gıcirtısı ve ardından ağır adımlar duyduğunda gelenin Johnny olduğunu anladı. Seslerin aniden kesildiğini fark ettiğinde, Johnny'nin onu ağlarken gördüğünü de anladı. İçini çekti. Şu an gerçekten bu konuyla ilgili konuşmak istemiyordu.

“Ben Walmart’a gidip geleceğim. Oğlanları da yanıma alıyorum. En son verdiğin paradan yetmiş dolar kadar kaldı. Senin için bir mama sandalyesi bakayım mı?”

Dori ağlamasının sebebini sormadığı için ona minnettar kalarak başıyla onayladı.

“Bilmem gereken özel bir şey var mı?”

“Taburesinin ayarlanabilir olmasına dikkat edersen iyi olur. Böylece biraz daha büyüdüğünde de kullanabilir.” “Tamam. Peki en sevdiğin şekerleme hangisi?”

Dori gözlerini açtı ve Johnny'nin basamakların kenarında, kendisi yerine sokağa doğru baktığını görünce şaşırdı.

“M&M.”

Oğlanlar neşeyle kapıda belirdi.

“Biz hazırız Johnny. Dişlerimizi fırçaladık, çişimizi ve yapmamız gereken her şeyi yaptık,” dedi Beep.

“Süper. O zaman yola koyulalım. Ne kadar erken gidersek, o kadar erken döneriz.”

Beep ve Marshall uzun adımlarla verandayı geçip arabaya kadar koşmaya başladılar.

Johnny arkasını döndü ve Dori’nin onu izlediğini gördü. “Sen ağladığında yüreğim yanıyor,” dedi sessizce ve sonra çocukların peşinden gitti.

Oğlanlar dönüp Dori’ye el salladılar. Dori de onlara. Ve ardından araba gözden kayboldu.

*

Ethel Carter yirmi yıldır Sosyal Hizmetler Servisi’nde çalışıyordu ve bu süre içinde ailelerin neden çocuklarını ihmal ettiklerine ya da şiddet uyguladıklarına dair karşılaşabileceği her türlü mazeretle karşılaşmıştı. Ve kötü muamele görmüş bu çocukların, başlarına gelecekleri bilmelerine rağmen aileleriyle kalmak için yalvardıklarına da defalarca şahit olmuştu. Uzmanlar çeşitli araştırmalar sonucunda, çocukların suistimal koşullarıyla bir şekilde başa çıkmanın yollarını öğrendiklerini ve yeni bir hayat düşüncesinin onları korkuttuğunu öne sürüyorlardı. Ethel

onları bir noktada anlayabiliyordu; bu bir çeşit “tanıdığın düşman tanımadığın dosttan yeğdir” bakış açısydı ama bu durumu kabullenmekte zorlanıyordu. Bu meslek onu

fazlasıyla yıpratmıştı ve sene sonunu iple çekiyordu. Artık emekliye ayrılacaktı.

Son birkaç günü Savannah'taki insani hizmetler konferansında geçirmişti ve nihayet eve döndüğü için mutluydu. Maillerini kontrol edip kendine bir bardak buzlu çay koyduktan sonra, telefona gelen mesajlara bakmak için oturdu.

Mesajların birkaçı izleme ziyaretleriyle ilgiliydi ve bir kısmı da yöneticisinden gelmişti. Bir tane jinekologunun ofisinden gelen mesajı vardı ve bir sonraki randevusunu hatırlatıyordu. Bir diğeri ise bankasından gelmiş ve hesabında limitasyonu yapıldığını bildiriyordu. Bu iyi bir haber sayılmazdı elbette ama ilk defa başına gelen bir şey de değildi.

Dokuzuncu mesaja geldiğinde, arayan kişinin kendini tanıtmamasıyla birlikte gülümsedi ve arkasına yaslandı. Geçmişte Pansy Jones ile iyi bir arkadaşlıkları vardı. Sonra mesaja odaklandı ve söylenenleri duydukça kaşları çatıldı. Pansy onu aradığından kimsenin haberi olmamasını istiyordu ama içinde Tanrı korkusu taşıyan iyi bir dindar olarak bunu yapmanın onun için bir görev olduğunu iddia ediyordu.

Mesaj devam ettikçe Ethel notlar almaya başladı ve Dori Grant ile Luther Joe isimlerini bir kenara yazdı. Sonra Johnny Pine adını duydu ve tüylerinin ürperdiğini hissetti. Onu tanıyordu. Kardeşlerinin velayetinin kendisine verilmesine yönelik görülen mahkemede, görevli sosyal hizmet uzmanı olarak Johnny'ye karşı tanıklık etmişti ama mahkeme onun düşüncelerini dikkate almamıştı. Pansy'ye göre, Johnny Pine dul bir anneyle ilişki yaşamakla kalmamış, onu ve bebeğini evine alarak, çocukların üçüne de ahlaki yönden kötü örnek oluyordu.

Ethel aramanın yapıldığı gün ve saati not aldı. Pansy her ne kadar isminin gizli kalmasını istemiş olsa da o, kurallara göre hareket eden biriydi ve bu yüzden arayanın ismini de listeye ekledi.

Bilgisayarını açıp veri tabanına gerekli bilgileri girdikten sonra merkeze iletti ve ailenin durumunu yakından bilmesi nedeniyle bu olayda kendisinin görevlendirilmesini talep etti.

Ertesi sabah patronundan gelen onay mesajını aldıktan sonra, ziyaret programını kaydırarak bu görüşmeyi ilk sıraya aldı ve sonra işe koyulmak için hazırlıklara başladı.

Johnny bütün gece uyuyamadı. Nihayet alarmı çaldığında, yataktan kalkacağı için mutluydu. Giyinmeden önce banyoya gidip duş aldı ve tıraş oldu. Artık kardeşlerini uyandırmayacağı fikrine bir türlü alışamadığından olsa gerek, içinde sürekli bir şeyi yapmayı unuttuğu hissi vardı. Üzerini değiştirmek için odasına geri döndüğünde, duvarın diğer tarafında uyuyan Dori'yi düşündü ve hayatının geri kalanı boyunca güne onunla birlikte uyanmak nasıl bir his olurdu, diye merak etti. İnsanın kulağına cennette olmakla eşdeğermiş gibi geliyordu ama Johnny hayattan fazla şey beklememeyi öğrenmişti.

Giyindikten sonra kahve ve yulaf ezmesi yapmak için mutfığa gitti. Evden çıkmadan hem Luther'in hem oğlanların kamını doyurması gerektiği göz önünde bulundurulunca, kahvaltının hazır olması Dori'ye zaman kazandıracaktı.

Dori üzerini değiştirmiş ve saçını da atkuyruğu yapmış halde mutfığa geldiğinde, Johnny ocağın başında yulaf

ezmesini karıştırıyordu. Gözlerinin altında hâlâ mor halkalar vardı.

“Hey, erken uyanmışsın.”

Dori gülümsedi. “Luther uyanmadan beslenmelerinizi hazırlarım diye düşündüm.”

“Ben birazdan hazırlayacaktım ama madem geldin, sen yapmaya başlayabilirsin. Unutma, Marshall-”

“Mayonez seviyor, Beep tereyağı ve sen de hardal.”

Johnny sırttı. “İşe alındın.”

Dori bir kahkaha attı ve bu gülüşü Johnny’nin içini ısıttı. Hayatına gireli yalnızca beş gün olmuştu ama çoktan kalbinde yer etmeyi başarmıştı.

Dori sandviçleri hazırlarken o da yulaf ezmesiyle işini bitirdi ve kendileri için iki kâseye servis yaptı.

“Hey, güzellik. Sana kahvaltı ismarlayabilir miyim?” diye sordu.

“İçinde suyu çekilmiş üzüm istemem ama.”

Johnny sırttı. “Biliyorum.”

Birkaç dakika sessizce kahvaltılarını ettiler ve ardından Johnny kahvesini tazelemek için masadan kalktı. Kendi fincanını doldururken, Dori’ninkinin de üzerini tamamladı.

“Teşekkür ederim,” dedi Dori. “Ve mama sandalyesi için de teşekkür ederim. Hayatımı inanılmaz kolaylaştıracak.”

Johnny arkası ve koltuk kısmı mavi-beyaz çizgili sandalyeyi süzerek, “Oğlanlar seçti,” dedi. “Yarışçı Zebra’ya benzettiler.”

Dori bir kez daha güldü ve Johnny dudağına bir öpücük kondurmamak için kendini zor tuttu. Bunun yerine kahvesinden bir yudum daha alıp kâsesini lavaboya götürdü ve çalkaladı.

“Telefonumu biliyorsun. Eğer bir şeye ihtiyaç duyarsan hemen ara. Bugün nerede çalışacağımı bilmiyorum ama yerler hâlâ çok ıslak ve dozeri hâlâ tamir edemediler-se; büyük ihtimalle tamircilerle birlikte garajda olurum.” “Bizi merak etme,” dedi Dori kâsesini çalkalayıp Johnny'ninkinin üzerine koyarak. “Bunları oğlanları okula götürüp eve döndükten sonra yıkarım.”

Johnny başıyla onayladı ve sonra ona dokunmamak için ellerini ceplerine soktu.

“Saat 06.30 gibi onları uyandırabilirsin. Ve saat 07.45 civarında da okula bırakabilirsin. Dersler 08.00’de başlıyor.” “Hatırlıyorum,” dedi Dori. “Bazı şeyler hiç değişmiyor.” “O zaman ben artık gideyim.”

“Sandviçini unutma,” dedi Dori ve kırmızı Tuppenva-re’i ona uzattı.

“Ah, evet. Pekâlâ akşam görüşürüz,” dedi Johnny ve kapıya yöneldi.

“Johnny?”

Adını duymasıyla birlikte, öyle hızlı arkasına döndü ki elindeki kabı neredeyse yere düşürüyordu.

“Efendim?”

“Günün güzel geçsin.”

Johnny gülümsedi. “Sağ ol, seninki de.”

On kedimi (Bölüm

DORİ OĞLANLARI UYANDIRMAYA GİDERKEN BİRAZ

TEREDDÜTLÜYDÜ ama korktuğu başına gelmedi. Johnny dün gece onları yatırırken, işbirliği içinde olmalarıyla ilgili bir nutuk çekmiş olmalıydı ki ikisi de son derece uslu bir halde dediklerini yaptılar. Hiç tantana etmeden kıyafetlerini giydiler, masaya oturmadan önce saçlarını taradılar ve Dori onlardan bilgi almadan yulaflarını istedikleri gibi hazırladığında -Marshall için kuru üzümlü, Beep için üzüksüz- çok mutlu oldular. Yulaf ezmelerini kaşıkla larken bir yandan Dori'nin Luther'i doyurmasını ilgiyle izliyorlardı.

“Hey Dori, Joe arkadaşla yutmayı sen mi öğrettin yoksa bunu kendiliğinden bilerek mi dünyaya geldi?” diye sordu Beep.

Dori gülümsemesini zorlukla bastırdı. Joe arkadaş demek... Bu çocuklar çok matraktı. “Şey, sütü nasıl yutacağını biliyor çünkü kollarımda yatarken biberonla besleniyor ama diğer şeyler için durum farklı çünkü görüyorsunuz ki şimdi oturarak yemek yemeyi ve yutmayı öğreniyor.”

Beep kaşlarını kaldırarak, “Ah tabii! Sanırım annem de bize aynı şeyi öğretmek zorunda kalmıştı,” dedi.

Dori, onun artık hayatında olmayan bu kadınla, bulduğu her tırsatta bir bağ kurma ihtiyacı içinde olduğunu hissediyordu.

“Evet, tabii ki. Johnny'ye, Marshall'a ve sana bunu öğretmesi gerekti.”

Beep ve Marshall birbirlerine bakıp bir kahkaha patlattılar. Onları gören Luther Joe da ağzındaki yulaf ezmesini her yere saçarak gülmeye başladı ve bu çocukların daha da gülmesine neden oldu.

“Bu kadar komik olan nedir?” diye sordu Dori, Luther’in etrafa saçtığı yulafları temizlediği sırada.

“Johnny’nin de yemek yemeyi bilmiyor olması,"cevabını alınca da yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Oğlanlar için büyük, güçlü, sorumluluk sahibi ağabeylerinin çiğneme ya da yutmayı beceremez haliyle gözlerinin önünde canlanan görüntüsü gerçekten komik olmalıydı.

“Kimse doğuştan yemek yemeyi bilerek doğmaz. Bu herkesin sonradan öğrenmesi gereken bir şeydir. Şimdi kâsenizdekileri bitirin ve gidip dişlerinizi fırçalayın. Okula geç kalmanızı istemem.”

Oğlanlar hızla kendilerine söyleneni yaptılar ve banyoya gitmeden önce kâselerini durulayıp lavabonun içine bıraktılar.

Dori dudak bükerek Luther’e son kaşığı vermeye çalıştı. “Şimdi sen de bu ikisi gibi kibar olabilirsen, işe koyulabilirim.”

Luther suratını ekşiterek son lokmayı çabucak yuttu ve Dori, üzerine dökülenleri temizledi.

“Küçük bir gezintiye çıkıyoruz ufaklık. Ve senden uslu bir çocuk olup söz dinlemeni istiyorum.”

Luther’in itiraz eder gibi bir hali yoktu ve Dori onu masa sandalyesinden kaldırıp kucağına aldığı anda atkuy-ruğundan yakaladı.

“Ve annenin saçını ağzına almak da yok,” diye söylendi Dori ve saçlarını, minik parmaklardan kurtararak diğer yana attı.

Oğlanlar koşarak oturma odasına geldiler. “Biz hazırız!”

“Beslenme antalarınızı unutmayın,” diye uyardı Dori, Luther’in battaniyesi ve bebek çantasını yanına alırken.

Oğlanlar beslenmelerini alıp, ön kapıdan çıkan Dori’yi takip ettiler. Dori Luther’i koltuğuna oturtup kemerini bağladı ve oğlanların da kemerlerini bağladığından emin olduktan sonra motoru çalıştırıp yola koyuldu. Saat tam 07.45’ti.

“Okula hangi yoldan gidileceğini biliyor musun?” diye sordu Marsall.

“Elbette. Ben de küçükken aynı okula gittim. Park kurallarını, yolcu indirme kurallarını ve diğerk şeylerin hepsini biliyorum. Endişelenmeyin ve bu işi bana bırakın.”

Marshall başını salladı; bu süreçte onun yardımına ihtiyaç duyulmayacağına memnun olmuş gibiydi.

Dori sorunsuz bir şekilde okula geldi ve yolcu indirme alanına park etti. Oğlanlar kemerlerini çözdüler.

“İkiniz de aynı kapıdan inin,” dedi Dori. “Marshall senin Luther’in koltuğunu aşırp diğerk tarafa geçmen gerekecek. Harika bir gün geçirin tamam mı?”

“Tamam,” dedi çocuklar bir ağızdan ve kapıyı kapatırp arkasından el salladıktan sonra koşarak binaya girdiler.

Dori de onlara el salladı ve ardından motoru çalıştırdı.

“Bir iş bitti, sıra diğerkinde Luther Joe. Şimdi markete gideceğiz. Akşam yemeğı ve sabah kahvaltısı için özel bir şeyler hazırlamak istiyorum ve özellikle kahvaltıda kesinlikle yulaf ezmesi olmayacak.”

*

Peanut Buttermann bankanın kasa dairesinde, Müdür Herman Lewis ile birlikte Meeker Webb'in kiralık kasasının getirilmesini bekliyordu. Yanlarında Lewis'in sekreteri de vardı. Kasa sahibi artık hayatta olmadığı için kasanın şahitler önünde açılması ve içinden çıkanların bir listesinin tutulması gerekiyordu.

"Başlayabiliriz," dedi Lewis görevli memur, kasayı masanın üstüne bıraktığında. "Buttermann, sen ev sahibi sayılırsın."

Peanut kapağı kaldırdı ve ilk bakışta çeşitli tuhaf eşyalar gözüne takıldı. Ardından sekreteri süzdü. "Hazır mısınız?"

Kadın parmakları laptopun klavyesinde hazır beklerken başıyla onayladı ve Buttermann önce en üstteki küçük mücevher kutusunu eline aldı.

"Pekâlâ... Burada etrafı yakut taşlarla süslü pırlanta bir yüzüğümüz var."

Sekreter yazmaya başladı.

"Blessings, Georgia'da 10 numaralı arsanın 22,23,24 ve 25 numaralı parsellerinin tapu belgeleri."

"Tamamdır," dedi kadın not almaya devam ederek.

Peanut çoğunluğu aile hatırası olarak tanımlanabilecek birkaç eşya daha çıkardıktan sonra kutudaki son parçayı - karton zarfı eline aldı ve içindeki dosyayı çıkarıp okumaya başladı. Birkaç dakika sonra duraksadı ve dudaklarından bir ısıklık yükseldi.

"Hey Herman, şuna bir göz atsana," diyerek dosyayı Levvis'e uzattı.

Müdür dosyayı inceledi ve şaşkınlıktan gözleri faltaşı gibi açıldı. “Senin bundan haberin var mıydı?” diye sordu Peanut’a.

“Hayır. Aracı kurumun adı bir yerde geçiyor mu?” “Dosyanın iç kapağında bir kartvizit var,” dedi Lewis dosyayı geri uzatırken.

Peanut sekretere baktı. “Listeye eklenecek son parça, on sekiz yıl önce alınmış ve Adorable Leigh Grant’e ait olan hisse senetleri. İletişim adresi: Borsa brokeri Myles Goodman. Bunu torununun doğumunda almış olmalı.” Sekreterin kaşları çatıldı. “Adorable mı?”

“Burada öyle yazıyor. Sanırım Dori onun takma adı. Düzeltmelerini yaptıktan sonra, şahitlerin imzasının yer aldığı bir kopyayı bana vermenizi rica ediyorum.” “Hemen hazırlarım,” dedi Lewis.

“Bu arada ben de kasadan çıkanları ofise götürüp şu borsacıyı araştırayım.”

X

Dori, Luther’i öğlen uykusuna yatırmıştı. Buzdolabına koyduğu kurabiye hamurunun dinlenmesini beklerken, evi paspaslıyordu. Oturma odasını bitirip, mutfak için temiz bir kova su hazırladığı sırada kapının çalındığını duydu. Ellerini kurulayıp kapıyı açmaya gitti.

Eşikte duran tıknaz, orta yaşlı kadını görünce tedirgin oldu.

“Yardımcı olabilir miyim?”

“Siz Dori Grant misiniz?”

Dori’nin kaşları çatıldı. “Evet. Siz kimsiniz?”

Kadın cebinden bir kart çıkarıp Dori'ye uzattı.

“Ethel Carter, Sosyal Hizmetler'den. İçeri girebilir miyim?”

Dori'nin kalbi duracak gibi oldu.

“Ne için geldiniz?”

“Siz ve Johnny Pine hakkında yapılan bir şikâyeti soruşturmak üzere buradayım.”

“Ne şikâyeti? Nasıl bir şikâyetten bahsediyorsunuz?”

“Burada sorulan soracak kişi benim,” dedi kadın ve Dori'nin davet etmesini beklemeden yanından geçip içeri daldı.

Dori neler olup bittiğini anlamamıştı ama bu işte yalnız olmak istemiyordu. Kadın delil arayan dedektif edasıyla odada gezinirken, Dori cebinden telefonunu çıkarıp Johnny'ye bir mesaj attı.

“Sosyal Hizmetler Servisi'nden bir görevli burada. Hakkımızda şikâyet varmış. Eve gelebilir misin?”

Sonra telefonu tekrar cebine koyup kapıyı kapattı. Ethel Carter duyduğu sesle birlikte ona döndü ve tam bu sırada Dori'nin telefonundan da mesaj sesi duyuldu. Dori mesajı okuyup telefonu tekrar cebine koydu. Ethel'in gözleri kısılmıştı.

“Johnny Pine nerede?”

“İşteydi ama şimdi eve geliyor. Lütfen oturun ve ikimiz de onun gelmesini bekleyelim. Bu arada içecek bir şey ister misiniz? Su, kahve ya da kola?”

Ethel şaşkınlıkla gözünü kırptı. Ne küstah bir kız, diye geçirdi içinden. Karşısında bir görevli görmek onu hiç ürkütmemiş

gibiydi.

“Burada olduğumu nereden biliyor?”

Dori telefonunu havaya kaldırdı.

“Siz oturma odasını incelerken, ona bir mesaj yolladım.”
Ethel irkilerek geri çekildi. Bu neredeyse alaycı bir ifadeydi ama kız bunu ne meydan okuyan ne de savunmacı bir tavırla söylemişti.

“İçecek istemem,” dedi ve kanepeyi onlar için bırakarak, odanın diğer köşesindeki tekli koltuklardan birine oturdu.

Dori de sessizce kanepeye ilişip ellerini kucağında birleştirdi. Soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama aklından yüzlerce şey geçiyordu. Eğer haklarında bir şikâyet yapılmışsa, bunu yapanın Pansy Jones olduğuna bahse girerdi.

“Bizden kimin şikâyetçi olduğunu öğrenme şansım var mı acaba?”

“Bu sizi ilgilendirmez,” dedi Ethel.

“Aslına bakarsanız gayet ilgilendirir,” dedi Dori. “Çünkü her ne şikâyetle bulunulduysa, oldukça alçakça bir şey hakkında olmalı ki buraya gelmenize yetki verilmiş. Ama ismi deşifre etmek istemezseniz de bunun bir önemi yok. Blessings’de benim hakkımda şikâyetle bulunabilecek tek kişi Pansy Jones’tur; ve biri bana aksini söyleyene kadar şikâyetin onun tarafından yapıldığını varsayacağım.”

Ethel ismin bu kadar kolay tahmin edilmesine şaşırmıştı ve bu işte bilmediği bir şeyler dönüp dönmediğini merak etti.

Kadının yüzündeki ifadeyi görünce Dori’nin yüreği buruldu. Kahrolasica Pansy, yapacağını yine yapmıştı.

“Görüyorum ki haklı bir tahminde bulunmuşum,” dedi ve sonra köşeyi hızla dönen araba sesiyle birlikte gelenin Johnny olduğunu anladı. Dakikalar içinde tekerleklerin gıcırtısını ve fren sesini duyduğunda artık korkusu hafiflemişti.

“Neyse bekleyişimiz sona erdi. Sanırım gelen Johnny.”

*

Telefonuna mesaj geldiği sırada Johnny buldozerin altındaydı. Kendini dışarı çekip mesajın Dori’den geldiğini görünce gülümsedi. Ama metni okuduğunda kalbi duracak gibi oldu.

“Ah Tanrım,” diye mırıldandı ve tek kelimelik bir cevap yazıp yolladı.

“Yoldayım.”

“Ne oldu?” diye sordu Clawson.

“Eve Sosyal Hizmetler’den bir görevli gelmiş. Hemen gitmeliyim.”

Clawson’un yüzü buruştu. “Sosyal Hizmetler mi? Neler oluyor?”

Johnny ellerini temizlerken cevap verdi. “Bilmiyorum ama görevli gidince işe geri dönerim.”

Acele adımlarla arabaya bindi ve eve doğru yola koyuldu. Paniklememeye çalışıyordu ama Dori’nin kiralık arabasının yanma park etmiş yabancı arabayı görünce boğazı düğümlendi.

“Tanrım lütfen kötü bir şey olmasın,” dedi içinden ve sonra tüm cesaretini toplayarak başı dik bir şekilde arabadan indi. Her ne olursa olsun, korktuğunu belli etmemesi gerekiyordu.

Kapıdan içeri girdiğinde önce Dori’yle göz göze geldi; ardından koltukta oturan kadını görünce kalbi bir anlığına duracak gibi oldu. Derin bir nefes alarak şapkasını girişteki sehpanın üzerine koydu.

“Bayan Carter, bu ne sürpriz! Sizi tekrar evime getiren şey nedir acaba?”

Dori şok içindeydi. Johnny bu kadını nereden tanıyor olabilirdi? Sonra aklına geldi; bu kadın kardeşlerinin velayetini almak için verdiği mücadeleye dahil olanlardan biri olmalıydı. Kadının vereceği tepkiyi ölçmeye çalışarak bir kez daha ona baktı.

Johnny’nin tavrı Ethel’i şaşırtmıştı. Johnny artık mahkemede gördüğü acemi çocuğa hiç benzemiyordu. Aradan kaç yıl geçtiğini hatırlamadığı için, onun kaç yaşında

olduğunu da unutmuştu ama Johnny şimdi tam bir erkek gibi görünüyor ve öyle davranıyordu.

“Bir şikâyeti araştırmak için buradayım.”

“Pansy Jones bildirmiş,” dedi Dori. “Büyükbabamın cenazesinde sağa sola yalanlar söylerken yakaladığımda onu delirttiğimi biliyordum ama bu kadar alçalabileceğini hiç düşünmemiştim.”

Ethel kaşlarını çattı. “Size kimin şikâyetinde bulunduğunu söylemedim.”

Johnny, Dori’nin yanına oturdu. Yüzündeki ifadeden sakın olduğu görülüyordu ama sol gözünün hemen yanında ufacık

bir kasın seğirmesinden, Johnny onun da en az kendisi kadar korktuğunu anladı.

“Pekâlâ hepimiz burada olduğumuza göre, artık şu meseleyi halledelim mi?” dedi kadına.

Ethel çantasından bir dosya ve kayıt cihazı çıkardı.

“Bu görüşmeyi kaydedeceğim,” dedikten sonra sert bir tonda konuya girdi.

“Bayan Grant...evli değilsiniz öyle değil mi?”

“Evet.”

“Bendeki bilgilere göre reşit de değilsiniz.”

“Hayır efendim, bu doğru değil. On sekiz yaşımdayım.” Ethel’in yüzü asıldı. Pansy onu yanıltmıştı ama bu yine de burada bulunmasının asıl nedenini değiştirmiyordu. “Bay Pine, yaşınızı söyleyin.”

“Yirmi.”

Kadın kaşlarını çattı. Demek ki mahkemede karşı karşıya geldiklerinde on sekizinde olmalıydı.

“Ne zamandan beri birlikte yaşıyorsunuz?”

“Beş gündür,” dedi Johnny.

Ethel şaşırılmıştı.

“Affedersiniz, bir kez daha tekrar edebilir misiniz?”

“Geçen perşembeden beri,” diye ekledi Dori. “O gün büyükbabamın evi yandı.”

“Neden büyükbabanızla birlikte yaşıyordunuz?” “Çünkü ben dokuz yaşındayken ailem vefat etti. Büyükannem de birkaç sene önce öldü. Geriye ben ve büyükbabam kalmıştık.”

“Peki o nerede? Neden şimdi onun yanında değilsiniz?” Dori derin bir nefes aldı. “Çünkü o-”

Cümlesini tamamlayacak gücü kendinde bulamamıştı. Johnny onun yerine cevap verdi. “Çünkü yangın çıktığı gece kalp krizi geçirip vefat etti.”

Ethel kaşlarını çattı. Normalde bu durum üzerine görüşmeyi sonlandırması ve ardına bile bakmadan evden çıkıp gitmesi gerekirdi. Ama söz konusu Johnny Pine idi. Ve ona karşı içinde hâlâ büyük bir kin besliyordu. Ayrıca göz önünde bulundurulması gereken bir de çocuk mevzusu vardı. Dori’nin gözyaşlarını görmezden gelerek devam etti. “Anladığım kadarıyla dul bir annesiniz.”

Dori tepki vermese de, Johnny onun adına bu soruyu duymaktan dolayı öfkelenmişti.

“Kusura bakmayın Bayan Carter ama yaptığınız işte karşılaştığınız birçok insanın çok daha kötü durumda olduğu göz önünde bulundurulursa, bunun konumuzla hiçbir ilgisi yok.”

Ethel’in bakışları düşmancaydı.

Dori, Johnny’nin kolundan tuttu. “Önemli değil Johnny. Bu soruyu daha önce defalarca duydum biliyorsun. Evet Bayan Carter, haklısınız. Bir çocuğum var. Altı aylık ve şu an içeride uyuyor.”

“Babası nerede?”

“Hiçbir fikrim yok ve umrumda da değil. O bizim hayatımızın bir parçası değil.”

“Bay Pine, sanırım kardeşleriniz şu an okulda?”

“Evet.”

“şimdi kaç yaşlarındalar?”

“On ve yedi.”

“şikâyete göre, birkaç hafta önce küçük olanı yüzünden yasalarla karşı karşıya gelmişsiniz. Bu doğru mu?” Johnny deli gibi atan kalp atışlarını duyuyor ve kendini kötü hissediyordu.

“Kasıtsız olarak, evet.”

“Ne demek kasıtsız? Kanunlarla başınız ya dertteydi ya da değildi.”

“Suçlu biz değildik. Küçük kardeşim okulda bir saldırının kurbanı oldu. Olayın failleri de suçlu bulunup ceza aldılar. Kardeşim şimdi daha iyi, sorduğunuz için teşekkürler.”

Ethel’in yüzü asıldı. Kahrolasica Pansy Jones gerçekleri çarpıtmıştı. Yine de Ethel aşırı detaycı bir kadındı. “Pekâlâ mahkeme kayıtlarını kontrol edeceğim,” dedi.

“İsterseniz zamanınızı boşa harcamayıp doğrudan avukatım Peanut Buttermen ile görüşebilirsiniz,” diye önerdi Johnny.

Adamın adını duyunca Ethel şaşkınlığını gizleyemedi. Buttermen, şehirdeki en tanınmış avukatlardandı ve onu tutmak için sağlam para gerekirdi.

“Çalışıyor musunuz Bay Pine?”

“Evet. Geçen karşılaşmamızdan beri aynı yerdeyim. Clawson İnşaat’ta dozer şürücüsü olarak çalışıyorum.” “Peki siz Bayan Grant. Sizin bir işiniz var mı?” “Yangın olayına kadar çalışıyordum. Bebeğe büyükbabam bakıyordu. Ama şu an alışmıyorum.”

Johnny daha fazla dayanamadı. “şikâyetin içeriği tam olarak nedir?” diye sordu.

“Sizin bu çatı altında, gayriahlaki davranışlar sergileyerek çocuklara kötü örnek olmanız.”

Johnny’nin yüzü bembeyaz kesildi ve ardından ayağa kalktı.

“Bu yalan, hem de iğrenç bir yalan. Derhal kanıtınızı görmek istiyorum. Böyle iftira dolu ifadeler kullanabilmek için nereden güç aldığınızı bilmek istiyorum.” “Sulamalarda kanıt aranmaz. Ben bu yüzden buradayım. Kanıtı kendim bulmak için.”

Dori de ayağa kalkıp Johnny’nin yanında dikildi. Gözleri bir kez daha yaşlarla dolmuştu.

Sesi titreyerek araya girdi. “Beş gün önce merkezdeki restoranda bulaşıkları yıkıyordum ve sonra eve döndüm, akşam yatağa girdim ve gece uyandığımda evimiz yanıyordu. İtfaiyeciler yangını söndürmeye çalışırken, gözlerimin önünde büyükbabamın ölümünü izledim. Benim bütün dünyam alevler arasında yok olurken, meraklı gözlerle olayı izlemeye gelen insan çoktu ama içlerinden biri bile bana ve bebeğime evinin kapısını açmadı. Johnny Pine ve küçük kardeşleri yangını ve etraftaki herkesin bizi bir başımıza bırakıp gittiğini görüncce bize başımızı sokacak bir yer önerdiler ve ben de bu teklifi kabul ettim. Evim perşembe günü yandı. Büyükbabamı cumartesi günü toprağa verdim. Burada olduğum zamanın çoğunu ağlayarak geçirdim. Ve şimdi burada sakince oturup, perşembe

gününe kadar yalnızca okul sıralarından tanıdığım adamlarla vahşice seks yaptığımız hakkındaki suçlamalarınızı dinlememi mi bekliyorsunuz?”

Ethel’in cevap vermesine fırsat kalmadan, Luther sanki annesinin kalbindeki şok ve acıyı içinde hissetmişçesine bir feryat kopardı.

“İzninizle. Gidip bebeğimle ilgilenmem gerekiyor. Ve

tekrar yanınıza dönmeyeceğim; çünkü size söyleyecek başka sözüm kalmadı hanımefendi. Pansy Jones ile tekrar görüştüğünüzde, bu yaptıkları yüzünden dosdoğru cehennemi boylayacağını söyleyebilirsiniz,” dedi Dori ve odadan çıktı. Johnny de gidip kapıyı açtı ve kenara çekilerek, “Sanırım burada işimiz bitti,” diyerek kadına yolu gösterdi.

Ethel öfkelenmişti. Bitti demesi gereken kişi oydu. Kuruma tavsiyeleri veren ve raporlamaları yapan oydu. “Sizin için öyle olabilir ama benim için bitmedi,” dedi. “Burada görevli olan benim, siz değilsiniz.”

Gitmek üzere eşyalarını topladı. Eşikten yeni geçmişti ki kapının ardından hızla çarpıldığını duydu ve arabasına yöneldi. Johnny Pine bir kez daha ona kendini aptal gibi hissettirmeyi başarmıştı.

Johnny koridoru koşar adımlarla geçip Dori ve Luther’in odasına gitti. Dori yatakta oturmuş, kucağındaki Luther’i sımsıkı tutuyor ve ağlıyordu.

“Neler oluyor?” diye bir feryat kopardı. “Bunlar neden başımıza geliyor?”

Johnny yanma oturup onu kendine doğru çekti. “Üzgünüm Dori. Çok üzgünüm. Onu buraya tekrar getiren şey söz konusu şikâyet olabilir ama bu kadın, hâkim benden yana

karar verip oğlanların velayetini bana verdiği gün öfkeden deliye dönmüştü. Onun amacı benden intikam almak ve hazırlayacağı rapor sanırım başımızı ağrıtabilecek.”

Dori yüzünü Luther’in boynuna gömdü. “Ben artık başka bir acının daha üstesinden gelemem. Buna gücüm kalmadı artık. Bebeğimi benden alamazlar.”

Johnny’nin bir şey söylemesine fırsat kalmadan Dori’nin telefonu çalmaya başladı. Dori telefonu cebinden çıkarıp Johnny’ye uzattı.

“Şu an konuşamam,” dedi ve tekrar ağlamaya başladı. Johnny arayanın Buttermann olduğunu görünce telefonu açtı.

“Merhaba ben Johnny. Dori şu anda müsait değil.” Buttermann gülümsedi. “O zaman beklerim. Ona harika haberler vereceğim.”

Johnny içini çekti. “Bay Buttermann, başımızda büyük bir dert var. Pansy Jones bizi Sosyal Hizmetler’e şikâyet etmiş. Ethel Carter evimize geldi, iki yıl önce kardeşlerimin velayet davasında bana karşı tanıklık eden sosyal hizmet uzmanı. Sanırım içinde hâlâ bana karşı büyük bir kin besliyor. Dori’yle söylediğimiz hiçbir şeyi dikkate almış görünmedi. Hatta Beep’e yapılan saldırıyı bile gündeme getirip, bu olayın benim yetersizliğimden kaynaklandığı görüşüne vardı.” “Saçmalık!”

“Kesinlikle. Ama çocukları bizden almaya çalışacak. Bundan eminim.”

“Bunu daha önce de denedi ama başaramadı,” dedi Peanut.

“Herhangi bir şeyle suçlanarak bir kez daha kardeşlerimi kaybetme riskiyle karşı karşıya kalmak istemiyorum.”

“Dori’yle konuşabilir miyim?”

“Bir saniye,” dedi Johnny ve telefonu ona uzattı. “Seninle konuşmak istiyor tatlım. Bebeği bana verebilirsin.” Dori Luther’i ona verdikten sonra, gözündeki yaşları silerek telefona cevap verdi. “Ben Dori.”

“Dori olanlar için gerçekten üzgünüm.”

“Üzgün mü? Eğer benden Luther’i, Johnny’den de oğlanları alırlarsa, üzgün olmamız bu sorunu çözmeyecek.”

“Biliyorum, yanlış kelimeyi kullandım. Ama sana iyi haberlerim var ve meseleyi çözmemizi sağlayacak bir de önerim.”

“Ne haberi?”

“Büyükbabanın kasasını açtık. İçinden yakut ve pırlanta taşlı bir yüzük ile bazı aile yadigârı parçalar çıktı.” “Yüzük annesine aitti. Orada tuttuğunu biliyordum.” “Peki senin adına alınmış hisse senetlerinden haberin var mıydı?”

“Anlamadım?”

“Doğduğun ayda senin adına aldığı hisse senetlerinden.”

“Hayır, bundan haberim yoktu,” dedi Dori.

“Pekâlâ, görünüşe göre akıllı kâğıtları seçmiş ve yıllar içinde birçok kez alım satım yaptıktan sonra, birkaç sene önce brokerinin tavsiyesiyle, yeni nesil yüksek teknoloji şirketine ait hisse alımı yapmış ve söz konusu şirket şu anda sektörünün bir numarası. Uzun lafın kısası, zengin oldun tatlım. Artık bir milyonersin.”

Dori nefesini tuttu ve ardından tekrar katıla katıla ağlamaya başladı. “Bebeğim yanımda olmadıktan sonra hiçbir şeyin bir anlamı yok.”

“Ve Şimdi de bunun için nerime geliyorum. Johnny Pine’dan hoşlanıyor musun?”

“Evet, elbette. Bize inanılmaz iyi davrandı.”

“Demek istediğim, karşı cinsten biri olarak ondan hoşlanıyor musun?”

“Böyle bir olasılık var evet.”

“Güzel. Şimdi telefonu Johnny’ye ver.”

Dori telefonu Johnny’ye uzattı. “Şimdi de seninle konuşmak istiyor,” dedi Luther’i kucağından alarak. “Evet?”

“Sosyal Hizmetler’le olan derdi baŐınızdan savmanızı sağlayacak bir önerim var.”

“Ne gibi?” “Dori’dan hoşlanıyor musun?”

“Elbette. O harika bir kız.”

“Peki onunla bir ilişki yaŐayabilecek kadar ondan hoşlanıyor musun?”

Johnny Dori’ye bakıp yüzünü ellerinin arasına aldı ve çenesini okşadı.

“Evet, onunla bir ilişki yaŐayabilecek kadar ondan hoşlanıyorum.”

Dori, Butterman’m ona da aynı soruyu sorduğunu fark etti ve Johnny’nin dokunuŐuyla birlikte titredi.

“Şimdi hoparlörü a,” dedi Butterman.

“Bir dakika,” dedi Johnny ve tuŐlardan birine bastı. “Tamam, şimdi açık.”

“İşte size teklifim,” dedi Butterman. “İkiniz, yetişkinlere ait sorumlulukları çok erken yaşta üstlendiniz. İkiniz de kendi başınıza ailelerinize yetmeye çalışıyorsunuz ve şimdi Sosyal Hizmetler işinize burnunu sokup, çocukların velayetini sizden alma tehdidinde bulunuyor öyle değil mi?” “Evet.”

“Eğer evlenirseniz bu dertten hemen kurtulursunuz.” Johnny söze girmek için derin bir nefes aldı ama bunun yerine kendini, gözlerini Dori’ye dikmiş bir halde, onun ne tepki vereceğini beklerken buldu.

Dori, Johnny’nin kendisine karşı boş olmadığını biliyordu; çünkü Johnny bunu itiraf etmişti. Ama Johnny’nin ondan çok hoşlandığından haberi yoktu.

“Eee? Ne diyorsunuz? İkiniz birden düşüp bayıldınız mı yoksa?” diye sordu Butterman.

“Dori varsa ben de varım,” dedi Johnny.

“Oğlanları elimizde tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım,” dedi Dori.

Butterman güldü. “O zaman sizi tebrik ederim. Yeri-

nizde olsam bir saniye bile vakit kaybetmezdim. Hemen gerekli izinleri alıp bir papaz bulun ve Bayan Carter’la olan derdiniz tarih olsun. Düğüne beni de davet edersiniz artık.”

“Haberleşiriz,” dedi Johnny ve telefonu kapattılar. Dori sanki bir hayalet görmüş gibi gözlerini dikmiş hâlâ ona bakıyordu. Johnny, Dori’nin kararından vazgeçmemesi için hızla konuşmaya başladı. “İstersen sadece sözde bir evlilik olur. Formalite olarak yani. Erkeklere karşı neler hissettiğini anlayabiliyorum ve-”

Dori parmaklarını dudağına bastırıp onu susturdu. “Erkeklerle topyekûn bir nefret beslemiyorum Johnny. Bana ilaç verilmişti. Başıma gelenleri güçlükle hatırlıyorum - yalnızca adamın yüzünü ve sanki kendi bedenimden çıkıp, olanları uzaktan seyrediyormuş gibi bir his içinde olduğumu. Sana karşı içimde en ufak bir korku hissetmiyorum. Senden hoşlanıyorum Johnny Pine; bu günah dolu ilişki yalnızca beş günlük olsa da senden gerçekten hoşlanıyorum. Kendimize bir şans verelim. Bence bunu yapabiliriz. En azından oğlanlar bu denemeyi hak ediyor.” Johnny, Luther’in minik ensesini okşadı ve Dori’yi öptü. “Benim için deneyecek bir şey yok. Bu, rüyalarımın gerçekleşmesi demek. Bence ikimiz de artık biraz mutluluğu hak ediyoruz tatlım ve sen ve bu küçük ufaklık beni çok mutlu ediyorsunuz.”

Dori şaşırdı. Johnny bebeğe büyükbabasının ona verdiği takma adla seslenmişti. Bu durumu sanki büyükbabasının da bu işe onay verdiğinin işareti gibi hissetti. Sonra Butterman’m biraz önce hisse senetleri hakkında söylediklerini hatırladı - ve hayat sigortasını, evin parasını, araba parasını... Johnny’ye bunları söylediğinde kesinlikle düşüp bayılacaktı.

“Ah Johnny, seni ne kadar mutlu edeceğime inanamazsın.”

Johnny onu ve bebeği kendine doğru çekerek ikisini de kucakladı ve, “Bu kesinlikle hakkımızdaki dedikodu çarkını daha hızlı döndürecek,” diye mırıldandı.

“Bırak dönsün,” dedi Dori. “Evlendikten sonra, ağızlarına sakız olacak yeni dedikodular bulacaklar ne de olsa.”

“Ne gibi?” diye sordu Johnny.

Dori gülümsedi. “Yakında öğrenirsin. Şimdi, bu işe başlamak için öncelikle ne yapmamız gerek?”

“Evlenme izin kâğıdını alıp bir papaz bulmamız yeterli. Georgia’da kan testi ya da belirli bir bekleme süresine gerek yok.”

Luther’in sabrı nihayet taştı ve başını geriye atıp ağlamaya başladı.

“Altını değiştirip kamını doyurmam gerek,” dedi Dori.

“Sen altını değiştir. Ben sütünü ısıtırim. Bu işte birlikteyiz tatlım, sonuna kadar.”

s*

On> Sekûtitm (Bölüm

JOHNNY BİBERONU ISITTI VE ARDINDAN PATRONUNU aradı. Clawson telefonu çabucak açtı.

“Her şey yolunda mı? Sosyal Hizmetler’in derdi neymiş?”
“Sonra anlatırım ama yakında iyi olacağız. Öğle tatilimi de şimdi kullansam olur mu? Arayı kapatmak için geç saate kadar çalışırım,” dedi Johnny.

“İyi haber, öğle saatinden daha fazla izin yapabilirsin; çünkü buldozere takılan parça, sorunu yine çözmedi. Hâlâ bir yerlerden sızıntı yapıyor ve bu yüzden yeni bir parça sipariş etmemiz gerekti ki, o da yarından önce elimizde olmayacak.”

“Tamam. O zaman işlerimi bitirince gelirim patron. Teşekkür ederim. Yakında hayatımın bu çılgın dönemi sona ermiş olacak ve bir düzene gireceğim. Sonra görüşürüz.” Dori kucağında Luther’le mutfağa geldi. Bebek olanca huysuzluğuyla ağlıyordu. Johnny gülerek biberonu Dori’ye uzattı. Dori biberonu ağzına verir vermez, Luther’in yaygarası kesildi.

“Bu biberon büyüğü bir şey,” dedi Johnny. “Bitirene kadar benim yanımda otur.”

Dori, Johnny’nin peşinden oturma odasına gitti ve birlikte kanepeye oturdular.

Johnny önce koluna dokundu, sonra yüzünü okşadı. Aniden çıkan bu evlilik meselesi ürkütücüydü ama aynı zamanda Dori’nin neler hissettiğini merak ediyordu. Evlilik merasimlerinin kızlar açısından çok önemli bir şey olduğunu biliyordu ve şimdi Dori hazırlık yapmaya fırsat bulamadan apar topar evlenecekti.

“Bu işi uzatmadan bitirsek nasıl olur?” diye sordu. “Anlaştık.”

“Yarma ne dersin? Oğlanları okula yollamayız ve benim sağdıcım olurlar. Yanımızda olmasını istediğin, senin için özel birileri var mı?”

Dori’nin zihninde büyükbabasının yüzü canlanırken gözleri doldu.

“Pek sayılmaz. Sözde arkadaşlarım ben okuldan ayrılınca benimle görüşmeyi kestiler. Ama Lovey ve Ruby’ye sorabilirim. Bana karşı çok nazik ve yardımsever davrandılar.”

“Clawson’dan izin aldım. İstersen hemen adliyeye gidip gerekli izni alalım. Ne kadar tutar bilmiyorum ama eminim yüz dolardan azdır. Bence sanırım otuz dolar kadar olacak.”

“Bende de biraz para var. Bu sabah markete alışverişe giderken bir çek bozdurmuştum. Bu akşam yemeği ve yarın kahvaltı için özel bir şeyler hazırlayacaktım.”

“Bunu hâlâ yapabilirsin,” dedi Johnny. “Ve kahvaltıda yulaf ezmesinden başka bir şey olacaksa, ben ilk sıradayım.” Dori

güldü. “Benim yulaf ezmesiyle sorunum yok. Ama sizin için değişiklik olsun istemiştim. Ah dur bir dakika! Vaiz Lawless yarın bizi evlendirebilir mi diye ona bir soralım mı?”

“Ben numarayı çevireyim. Sen konuşursun,” dedi Jo-hnny ve aramayı yaptıktan sonra telefonu Dori’ye uzatıp rahat konuşabilmesi için Luther’i kucağından aldı.

İki kez çalıştan sonra telefon açıldı.

“Baptist kilisesi, Ben Ron Lawless.”

“Vaiz Lawless, ben Dori Grant.”

“Dori! Nasılsın hayatım?”

“Ah, biz iyiyiz. Çok teşekkür ederim. Benim sizden bir isteğim daha olacaktı.”

“Elbette. Senin için ne yapabilirim?”

“Yarın beni Johnny Pine ile evlendirebilir misiniz?” Dori hattın diğer ucunda vaizin nefesinin bir an için kesildiğini hissetti ama sonra Lawless hızla boğazını temizledi. “Evlilik dedin öyle değil mi?”

“Evet efendim. Yarın müsait misiniz? Eğer değilseniz bir sulh hâkimi de bulabiliriz ama ben-”

“Hayır, hayır. Elbette müsaitim. Yalnızca evlenmek istediğinden haberim-”

“Bu uzun bir hikâye efendim. Yarın size anlatırız. Öğleden sonra kilise boş mu?”

“Evet boş. Aklınızda belirli bir saat var mı peki?”

Dori Johnny’ye baktı. “Saat kaç diyelim?”

“Bilmem. Öğlen olsun mu?”

Dori gülümsedi. “Yarın saat on iki sizin için uygun mu?”
Lawless güldü. “Sanırım sizin için öğle yemeğimi biraz erteleyebilirim.”

“Çok teşekkür ederiz. Yarın görüşmek üzere,” dedi Dori ve telefonu kapattıktan sonra Johnny’ye baktı.

Johnny gülmeye başladı.

Dori de.

Luther bu sessizlikten yararlanarak altına yaptığında Johnny irkilerek yerinden sıçradı.

“Onu bana ver,” dedi Dori bir kahkaha atarak. “Altını temizledikten sonra, izin kâğıdını almaya gidebiliriz.”

*

Johnny ve Dori adliye binasına gidip izin kâğıdını aldılar ve kimseye bir açıklama yapmadan oradan ayrıldılar.

İşlemlerini yapan memur haberi hemen çalışma arkadaşlarıyla paylaştı; onlar da öğle tatilinde yemeğe çıktıklarında karşılaştıkları diğer insanlarla. Henüz öğleden sonra olmamıştı ki Blessings kasabası halkının yarısından fazlası Johnny Pine ile Dori Grant’in evlilik başvurusu yaptığını öğrenmişti. Ve bu haber insanların ateşini söndürmeye yetmişti, artık günah içinde yaşamayacaklarına göre, haklarında dedikodu yapılacak bir durum da kalmıyordu.

Pansy Jones birkaç hafta ortalıktan kaybolmak için Savannah’ta yaşayan kız kardeşini ziyaret etmek üzere aynı

sabah kasabadan ayrılmıştı. Son gelişmelerden haberdar olmadığından Ethel Carter'ı tekrar aramamıştı.

Johnny, Dori'yi güzellik salonuna götürdü ve Dori, Ruby'den şahitleri olmasını istemek için Curl Up and Dye'a girdiğinde, Luther ile birlikte arabada bekledi. Luther bugün onlara iyilik yapıp, hiç sorun ya atmadan uykuya dalmıştı.

“Uzun sürmez,” dedi Dori.

“Acele etmene gerek yok. Biz iyiyiz.”

Dori, bebeği uyandırmamaya dikkat ederek sessizce arabadan indi ve sonra acele adımlarla salona yürüdü. Johnny de bu sırada nik hın saatini ve nerede yapılacağını haber vermek üzere Peanut Buttermen'ı aradı.

Dori içeri girdiğinde, son manik r nden sonra çalışma alanını temizleyen Mabel Jean dışında herkes bir m  teriyile meşguldü.

Mabel Jean onu karşılamak için kapıya gitti.

“Merhaba Dori, randevu almak mı istiyorsun?”

“Hayır. Eğer müsaitse Ruby ile çok kısa bir şey konuşmak istiyordum.”

Mabel Jean dönüp Ruby'ye seslendi. “Hey Ruby! Bir dakikan var mı?”

Ruby, Dori'yi görüp el salladı. “Elbette. Birazdan hemen geliyorum,” dedikten sonra, az önce boyasını sürdüğü müşterinin saçma bir bone geçirerek zamanlayıcıyı ayarladı ve kapıya yöneldi.

“Dori! Seni görmek ne hoş tatlım. Nasılsın? Dün gece uyuyabildin mi?”

“Biraz,” dedi Dori. “Bu kadar işinin arasında vaktini aldığım için  zg n m ama sana bir şey sormak istedim. Yarın  ğlen Johnny ile kilisede evleniyoruz ve ben...” Ruby heyecanla Dori’ye sarıldı. “Nee? Vay canına! Bunu duyduğuma çok sevindim! Hayatlarında nihayet iyi şeyler yaşamayı hak eden iki insan daha tanımıyorum! Tebrik ederim.”

Dori utanarak gülümsedi.

“Benim şahitlerimden biri olur musun? Büyük bir düğün olmayacağı için aslına bakarsan bir nedime olmayacaksın ve eğer işin çok olduğundan gelemezsen seni kesinlikle anlarım.”

Ruby, bu istek karşısında hissettiği mutluluğu saklamaya gerek duymadı ve gözleri sevinçle parladı.

“Ah ulu Tanrım! Daha önce hiç kimseye şahitlik etmemiştim. Memnuniyetle bunu yaparım. Sen yalnızca nerede ve ne zaman olacağını söyle.”

“Yarın  ğlen Baptist kilisesinde. Olduğun gibi gelebilirsin. Düğün yapmayacağımız için senin de özel bir hazırlık yapmana gerek yok. Bir an önce evlenmemiz gerekiyor hepsi bu.”

Ruby’nin kaşları çatıldı. “Bunu sormak bana düşmez biliyorum ama neden böyle acele ve hazırlıksız, başınızda bir dert mi var yoksa?”

Dori’nin gözleri yaşlarla doldu. “Evet ne yazık ki. Biri-leri Sosyal Hizmetler Servisi’ni arayıp bizim uygunsuz bir ilişki yaşadığımızı ve çocuklara kötü örnek olduğumuzu söylemiş ve onları bizden almaları gerektiğini ima etmiş. Evden şimdi

ayrılacak olsam bile Johnny'ye zarar vermiş oldum. Biliyorsun Beep'in okulda dövülmesi olayını bile, Johnny'nin ihmalkâr ve sorumluluklarını yerine getiremeyen bir ebeveyn olmasına bağlamaya çalışmışlardı. Avukatımız bu işi evlilik yoluyla çözebileceğimizi önerince, ikimiz de tüm bu suçlamaları en kısa sürede sonlandırmanın yolunun bu olduğu konusunda hemfikir olduk.”

Duydukları karşısında Ruby'nin nefesi kesildi. “Sizi kim şikâyet etmiş peki?”

“Bunun bir önemi yok,” dedi Dori. “Artık geri alınamaz ne de olsa.”

Ruby öfkeyle parladı. “Pansy öyle değil mi?”

Dori omzunu silkti. “Aklımdan geçen ismin bunu yaptığını kanıtlayacak delillere sahip değilim. Her neyse, yanımızda olmayı kabul ettiğin için çok teşekkür ederim. Yangından beri bize karşı o kadar iyi ve yardımsever davrandın ki bana evet demeni çok istiyordum. O halde yarın öğlen görüşürüz?”

“Kesinlikle,” dedi Ruby ve ona tekrar sarıldı. “Tanrı seni korusun çocuğum. Henüz farkında değilsiniz ama bence bu evlilik Tanrı'nın size bir lütfü ve ikinize de gerçekten huzur ve mutluluk getirecek.”

“Ben zaten mutluyum ,” dedi Dori. “Yarın görüşürüz ve tekrar her şey için teşekkür ederim.”

Ruby onun ardından bakıp arabaya binişini ve Johnny'nin onu rahatlatmak için nazikçe omzuna dokunuşunu izledi ve başını salladı.

“Çok mutlu olacaklar,” dedi kendi kendine. “Öte yandan Pansy Jones hayatı boyunca bu günah ve vicdan azabıyla

yaşayacak.”

Yüzünde gülümsemeyle tekrar müşterilerinin yanına döndü ve hızla duyurdu, “Yarın kimin evlendiğini tahmin bile edemezsiniz...”

*

Dori, Lovey ile görüşmek için restorantı aradı ama Lovey orada değildi.

“Onu sonra ararım,” dedi. “Artık eve gidelim. İşe tekrar dönmeden önce bir şeyler yemelisin ve benim de oğlanları okuldan almadan önce kurabiye pişirmem gerekiyor.” “Olur iyi fikir,” dedi Johnny. “Ve bizim yaşlı, derme çatma yerimizden ev diye bahsetmen beni inanılmaz mutlu etti.”

Johnny’nin böyle bir yerde yaşamak zorunda kaldıkları için özür diler gibi bir ifadeyle bunları söylediğini fark ettiğinde Dori ona kendini iyi hissettirmek istedi.

“Lütfen böyle söyleme. Orası mükemmel bir ev. Ben insanların nerede yaşadığından çok kiminle yaşadığının önemli olduğunu çok küçük yaşta anladım. Ve bizi kurtardığın için kendimi çok şanslı ve mutlu hissediyorum. Sen sonsuza dek benim koruyucu şövalyem olacaksın.” Johnny gözyaşlarını bastırmaya çalıştı ve kırmızı ışıpta durduğu sırada uzanıp Dori’nin elini tuttu.

“Ben bir kahraman değilim tatlım ama oğlanlara verdiğim sözü sana da vereceğim. Sonsuza dek kasabanın varoş yakasında oturmayacağız.”

Dori ona karşı çıktı. “Sen benim kahramanımsın. Kardeşlerini yetiştirmek için aldığın onca sorumluluğun üstüne bir de beni ve Luther’i ekledin.”

“Üstesinden geleceğiz,” dedi Johnny. “Göreceksin.” Dori gülümsedi. Ona büyükbabasından kalan mirastan bahsetmeyi çok istiyordu ama bu, tören sonrasına ona düşün hediyesi olacaktı.

*

Dori oğlanları okuldan almak için evden çıkmasına beş dakika kala, son pişen kurabiye tepsisini de fırından çıkardı.

Luther mama sandalyesinde oturmuş, diş kaşıyıcısını önündeki tepsiye vuruyor ve duvarda asılı kırmızı saatle kendi kendine konuşuyordu.

Dori onun bu haline gülerek ellerini kuruladı ve evden çıkmadan önce yüzünü ve ellerini yıkamak için onu banyoya götürdü.

“Senin için saat ya da pervane fark etmez, hepsi aynı anlam ifade ediyor değil mi Luther Joe?” dedi ve elindeki ıslak mendille, küçük tombiş çenesinin altında birikmiş kraker kırıntılarını ve salyaları temizledi.

Onu kucağına alıp, bebek çantası ve cüzdanını diğer koluna attı ve oğlanları almak üzere evden çıktılar.

Arabayı okulun önündeki bekleme alanına park etti ve motor ve klima çalışır vaziyette oğlanları beklemeye koyuldu. Bugünkü baş döndürücü gelişmeler yüzünden üzerinde hâlâ bir sersemlik hali vardı. Güne başlarken karşılaştıkları dehşet ve korku dolu saatler yerini önce rahatlamaya ve şimdi ise beklentiye bırakmıştı. Aşkın nasıl

bir his olduğunu bildiğinden emin değildi ama Johnny Pi-ne’a karşı kesinlikle özel bir şeyler hissediyordu. Birlikte beş gün geçirmişlerdi. Yarın Pine ailesi onları hayatlarına alalı altıncı

gün olacaktı ve yedinci günün sabahında artık onlardan biri olarak uyanacaktı.

Dori çıkış zilini duyduğu sırada, Luther önce bir yaygara koparmaya yeltendi ama ardından parmağını emmeye başladı. Dori koltukta doğrulup oğlanları gözledi ve kapıdan çıktıklarını görünce arabadan inip el salladı. Oğlanlar onu görünce koşmaya başladılar.

Dori diğer tarafa geçip, arabaya binmeleri için kapıyı açtı. Luther oğlanların sesini duyunca, parmak emme seansı ânında sona erdi ve heyecanla ayaklarını sağa sola savurup kollarını sallamaya başladı.

Dori güldü. “Onları gördüğüne sen de sevindin öyle değil mi küçük adam?”

Arabaya ilk varan Marshall oldu.

“Selam Dori! Selam bebek!” diyerek koltuğa tırmanıp kemerini bağladı ve ardından Luther’i gıdıkladı.

Beep yüzü asık halde epey geriden geliyordu. Onu bu halde görünce Dori’nin kaşları çatıldı.

“Sorun ne?” diye sordu, Beep sırt çantasını içeri fırlatıp arabaya binerken.

Beep omzunu silkti ve başını öne eğdi.

Dori arabaya binip dikiz aynasından Marshall’a baktı.

“Beep’in nesi var?”

“Okuldan sonra kitap fuarına gidip bir kitap almak istiyordu ama Johnny’den para istemeyi unuttuk.”

“Hâlâ açık mıdır? Gitsek alabilir miyiz?” diye sordu Dori.

Beep başını kaldırdı. Umutları tekrar yeşeriyor gibiydi.

“Evet, kütüphanede,” dedi Marshall.

“O halde bu sorunu çözebiliriz,” dedi Dori. “Önce bekleme sırasından çıkıp park edecek yeni bir yer bulalım. Ondan sonra hep birlikte fuara gidip neyin ne olduğuna bakarız tamam mı?”

“Tamam!” diye bir çığlık attı Beep.

Dori okulun otoparkında park edecek boş bir yer ararken, Marshall kardeşinin üzüntüsünün geçtiği için rahatlamış görünüyordu. Birkaç dakika sonra Dori arabayı park edip motoru durdurdu.

“Pekâlâ işte anlaşılmamız çocuklar; birlikte içeri gireceğiz ve sonra kendinize birer kitap seçeceksiniz.”

Marshall bunu duyduğuna hem şaşırmış hem sevinmişti ama geri çekilmesi gerektiğini hissetti.

“Benim aklımda bir kitap yok.”

“Biliyorum ama eğer beğendiğin bir tane olursa almanı istiyorum,” dedi Dori.

“Joe arkadaş da bizimle gelebilir mi?” diye sordu Beep. Dori kıkırdadı. “Evet, o da geliyor.”

Hep birlikte arabadan indiler. Dori kemeri çözdükten sonra Luther’i araç koltuğundan kucağına alıp, diğer koluna çantaları takarken oğlanlar heyecandan yerlerinde duramıyorlar, “iyi” kitapları kaçırmamak için sabırsızlıkla içeri girmeyi bekliyorlardı.

Binadan içeri yürüdükleri sırada Dori dejavu hissine kapıldı. Çok değil daha birkaç yıl öncesine kadar o da bu okulun öğrencisiydi. Oysa şimdi kucağında bebeği ve yanında Johnny'nin küçük kardeşleriyle birlikte buradaydı. Ve daha bu sabah dünyasının başına yıkılacağını düşünürken şimdi kendini harika hissediyordu.

Oğlanların peşinden kütüphaneye doğru yürürken kendi kendine güldü. Tam tahmin ettiği gibi içerisi tıklım tık-

lımdı; çocuklar alışveriş ediyor, aileler ödeme kuyruğunda bekliyordu.

“Gidip istediğiniz kitapları alın çocuklar. Ben ödeme sırasının yanında sizi bekleyeceğim tamam mı?”

“Tamam!” diye bağırdı oğlanlar bir ağızdan ve sonra kitapların sergilendiği raflara yöneldiler.

Luther bir oda dolusu çocuğu görünce büyülenmiş bir halde, Dori'nin kucağında kımıldanıp duruyordu.

“Hayır, yere inemezsin,” dedi Dori yumuşakça. “Daha ne olduğunu anlamadan üstüne basıp seni ezerler.” Ardından kafa kafaya vermiş hangi kitapları alacaklarını seçmeye çalışan oğlanları izledi ve insanın bir kardeşi olmasının ne kadar güzel bir şey olduğunu düşündü. Omzuna dokunan bir el hissettiğinde hâlâ onlara bakıyordu.

Arkasını döndüğünde, büyükbabasının en yakın arkadaşlarından biri olan Gigi Potts ile burun buruna geldi.

“Sen olduğunu anlamıştım,” dedi Gigi. “Buraya en küçük torunum Nate ile birlikte geldim. Onu hatırlıyor musun? Kafasında yeşil bere var. Çok tatlı değil mi?”

Dori güldü. “Merhaba Gigi. Onu en son gördüğümde daha yeni yeni yürümeye başlamıştı. Zaman ne çabuk geçiyor.”

“Senin ufaklık da çok yakışıklı olmuş. Şu kıvrım kıvrım saçlara bak. Gözleri ve gülüşü sana ne kadar da benziyor.” Ve ardından yüzündeki tebessüm bir anda silindi. “Yangını ve Meeker’i duyduğumda çok üzüldüm. Kocamla birlikte San Diego'daydık ve kasabaya daha dün gece geç saatlerde döndük; yoksa cenazede olmayı çok isterdim.”

“Son beş gün gerçekten çok uzun ve zordu,” dedi Dori. Gigi ona sarıldı. “Tahmin edebiliyorum,” dedi ve sonra torununun etrafta olmadığını fark edince gözlerini devirdi. “Oğlanı yakalayıp eve götürsem iyi olacak. Hâlâ

jet-lag durumundan kurtulamadım ve bakıcılık yapmaya pek halim yok. Seni görmek güzeldi tatlım.”

Gigi ayrıldıktan sonra diğer insanların da onu tanıyıp konuşmak için yanma gelmeleri fazla uzun sürmedi. Bazıları baş sağlığı için, bir kısmı da bebekle ilgili endişelerini dile getirmek için geliyordu.

Oğlanlar koşarak yanma geldiklerinde, Dori hâlâ kiliseden tanıdığı bir kadınla konuşuyordu.

“Hazırız!” diye bağırdı Beep ve kollarını Dori’nin beline doladı. “Çok teşekkürler Dori. Sayende kitabıma kavuştum.”

“Evet Dori. Çok teşekkürler. Ben de çoktandır bunu okumak istiyordum,” dedi Marshall.

“Bir şey değil çocuklar, haydi sıraya girelim,” dedi Dori ve kiliseden tanıdığı kadınla vedalaştı. “Görünüşe göre burada işimiz bitti. Sizi görmek güzeldi.”

Luther kucağında dans eder gibi zıplamaya devam edip kamına heyecanlı tekmeler savururken, Dori oğlanlara ödeme sırasına kadar eşlik etti. Ödemeyi yapıp hep birlikte kütüphaneden çıktılar. Arabaya bindiklerinde oğlanların gıkı çıkmıyordu; ikisi de kitaplarına gömülmüşlerdi.

Eve dönüş yolculuğu sessizlik içinde geçti. Luther uyuyakalmıştı ve Dori onu odasına uyandırmadan götürebilmeyi umuyordu.

“İşte geldik,” dedi arabayı park ederken. “Bana bir saniye izin verin de önce Luther’i çıkarayım. Sessiz olursak, belki uyumaya devam eder.”

Oğlanlar seslerini çıkarmadı. Luther’in daha önceki ağlamalarına şahit olduklarından, yeni bir yaygara kopmasını istemiyorlardı.

Dori’nin bebek koltuğuna rahatça uzanabilmesi için Marshall arabadan indi. Luther’i ve eşyalarını aldıktan

sonra da Beep aynı kapıdan indi. Dori arabayı kilitleyip anahtarları Marshall’a uzattı.

“Benim için kapıyı açar mısın lütfen?”

Oğlanlar koşarak önden gittiler ve Dori içeri girdiğinde onlar oturma odasından mutfağın eşiğine doğru geçmişlerdi. Dori anahtarları üzerinden alıp kapıyı kapattı ve yanlarına gitti. Dikkatlerini çeken şey çok açıktı.

“Yemekten önce her biriniz ikişer tane yiyebilirsiniz,” dedi kurabiyeleri işaret ederek.

Oğlanlar tezgâhta soğuyan kurabiyelerin yanma koşarken, Dori Luther’i yatırmak için odaya gitti. Mutfağa geri

döndüğünde çocuklar başlarını yeni kitaplarına gömmüş halde kurabiyelerini kemiriyorlardı.

“Bir tane gazozu bölüşmek ister misiniz?” diye sordu.

Ufaklıkların gözleri kocaman açılmıştı. “Hem kurabiye hem de içecek alabiliyor muyuz?”

“Bugünlük evet.”

“Sen mükemmel birisin,” dedi Beep.

Marshall da başını kaldırıp utangaç bir tavırla gülümsedi. “Evet, harikasin.”

Dori gülümsedi; çocukların sözleri zor günün ardından ona ilaç gibi gelmiş ve büyük keyif vermişti. “Ödevi olan var mı?” diye sordu.

“Benim biraz var,” dedi Marshall ve yeni kitabını bir kenara koyup çantasından defterini çıkarıp çalışmaya başladı.

Dori buzdolabından rostoluk eti çıkardı. Baharatlarını katıp fırına verdikten sonra yanında pişireceği sebzeleri hazırlamaya koyuldu.

Johnny eve geldiğinde, sürpriz yemeğin burnuna gelen kokularıyla birlikte kendini doğruca mutfakta buldu. Dori

masayı hazırlıyor ve Luther mama sandalyesinde oturmuş dişleme bisküvisini sağa sola vuruyordu.

Johnny bir süre eşikte durdu ve yakında karısı olacak Dori sayesinde gerçek bir yuvaya dönüşen evin havasını içine çekti.

Dori onu fark ettiğinde, başını kaldırıp gülümsedi. “Gelmişsin!”

Johnny boğazındaki düğümlemeyi güçlükle bastırdı. Hayatında çok uzun zamandır onu evde karşılayan biri olmamıştı.

Yemek çantasını tezgâha bıraktı ve sonra tereddüt içinde, “Sana sarılmayı çok isterdim ama üstüm kirli,” dedi.

“Gerçekten istiyorsan kirli olmanın hiçbir önemi yok,” diyerek karşılık verdi Dori.

Johnny güldü ve ardından onu kucaklayarak havaya kaldırıp döndürdü. Tekrar yere bırakmadan önce de dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurdu.

“Oğlanlar nerede?”

“Odalarında yeni kitaplarını okuyorlar. Umarım senin için sakıncası yoktur ama biz-”

“Ah, kitap fuarı!” dedi Johnny elini başına vurarak.

“Tamamen aklımdan çıkmış. Onları fuara mı götürdün?”

Dori başını salladı. “Kızmadın umarım?”

“Hayır, hayır. Elbette kızmadım! Maaşımı alır almaz sana-”

“Artık aramızda senin ya da benim param diye bir şey yok Johnny Pine. Yarından itibaren sahip olduğumuz her şey bizim ortak malımız. Anlaşıldı mı?”

Johnny bir süre tereddüt etse de sonunda kabullendi.

“Tamam anlaştık. Bugüne dek kendimden başka kimsenin eline bakmadığım için böyle bir duruma alışkın değilim hepsi bu.”

“Yarından itibaren hayatımızda birçok değişiklik olacak.”

Johnny’nin kaşları çatıldı. “Ne gibi?”

“Nikâhtan önce söyleyemem.”

“Demek benden sakladığın bir sırrın var,” dedi Johnny sırtarak.

“Evet ama güven bana çok güzel bir sır.”

“Sana inanıyorum,” dedi Johnny sessizce.

“Gidip ellerini yıka ve gelirken oğlanlara da yemeğin hazır olduğunu haber ver. Onlara anlatacak çok şeyimiz var. Umarım sorun etmezler.”

“Etmezler,” dedi Johnny, “sana söz veriyorum.”

On Cûohmınm (Bölüm

JOHNNY OĞLANLARA KONUŞMALARI GEREKTİĞİNİ SÖY-LEDİĞİNDE, damla çikolatalı kurabiyelerini yemeye geçmişlerdi.

Beep telaşlı gözlerle Marshall’a baktı. “Söylemeyeceğine söz vermiştin.”

Marshall gözlerini devirdi. “Ben bir şey söylemedim.” Johnny kaşlarını çattı. “Beep, ne yaptın?”

“Kazaydı,” diye mırıldandı Beep.

Johnny cümlesini tamamlaması için bir süre daha bekledi. Beep içini çekti. “Yanlışlıkla gece lambasını kırdım.” “Pekâlâ bazen böyle kazalar olabilir,” dedi Johnny. “Ayrıca bir parçası daha önceden kırıktı zaten.”

Beep şaşkın gözlerle baktı. “Vay canına Johnny! Ben de ayvayı yedim diye düşünmüştüm.”

Dori kahkahasını zorlukla bastırdı. Beep'in bu komik laflarına bayılıyordu.

"Hayır ufaklık. Sorun yok. Küçükken bir parçasını kıran bendim. Sen yalnızca işi tamamlamış oldun."

Beep iç geçirdi. "Evet ama artık uyurken başucumuzda bir lambamız olmayacak."

"Bu gecelik banyonun ışığını açık bırakırız, yarın da yeni bir gece lambası alırız."

Dori ona yarın için yapmaları gereken başka işler olduğunu hatırlatmak için kaşlarıyla işaret etti.

"Pekâlâ," dedi Johnny. "Şimdi konuşmamız gereken başka bir şey var. Dori'nin bizimle kalması hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Ama o zaten bizimle kalıyor," dedi Marshall.

"Yani bundan sonrası için."

Beep, Dori'ye ve kucağındaki bebeğe baktı.

"Joe arkadaş da kalacak mı?"

Dori başıyla onayladı. "Evet, ben neredeysem Joe da orada olur."

Marshall uzun uzun Johnny'ye baktıktan sonra bakışlarını Dori'ye çevirdi.

"Yoksa siz evlenmeyi mi düşünüyorsunuz?"

"Evet, yarın evleneceğiz," dedi Johnny.

Marshall gülümsedi. “Beep’e sizin birbirinize âşık olduğunuzu söylemiştim ama bana inanmadı. Her neyse bence bu iyi bir fikir.”

Dori gözücuyla Johnny’ye baktı ama Johnny’nin bakışları oğlanlara kilitlenmişti.

“Bizim birbirimize âşık olduğumuzu nereden çıkardın?”

“Çünkü kimsenin sizi görmediğini sandığınız zamanlarda birbirinizi inceliyorsunuz. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum.”

Johnny gözlerini devirdi. “Dur tahmin edeyim. Bayan Jane’in yanında romantik filmler de izliyordunuz öyle değil mi?”

“Hayır, yalnızca öğleden sonra kuşağındaki dizileri izliyorduk. O dizilerde aşkla ilgili bir sürü şey yaşanıyor.”

Dori, Johnny’nin yüzündeki ifadeyi görünce bir kahkaha patlattı ve onun gülüşüyle Luther de gülmeye başladı.

Beep neye güldüklerine tam olarak anlam veremese de

gece lambasını kırması yüzünden başının derde girmediği için rahatladığından o da aynı şekilde gülmeye başladı. “Ne? Ne dedim ben şimdi?” dedi Marshall.

Johnny sıırttı. “Pekâlâ Beep, sen Dori ile evlenmemiz için ne diyeceksin?”

“Hoşuma gitti. Dori bizi seviyor, bize güzel yemekler yapıyor ve o gerçekten çok ama çok güzel. Ve ayrıca Joe arkadaş biraz daha büyüdüğünde onunla oyun oynayabiliriz.”

Marshall’m yüzü asıldı. “Peki ben ne olacağım?”

“Sen büyüyeceksin ve tıpkı Johnny gibi kendine bir kız arkadaş bulacaksın. Ve benim bir oyun arkadaşına ihtiyacım olacak öyle değil mi?” dedi omzunu silkerek.

Bu kez gülme sırası Johnny’deydi. “Pekâlâ, yarın okula gitmeyip nikâhta bana sağdıçlık yapmaya ne dersiniz?” “Harika! Bence bu çok iyi bir fikir,” dedi Marshall. “Öyle değil mi Beep?”

Beep başını sallayarak ona katıldı. Okula gitmek yerine yapacağı her şey onun açısından uygundu. “Gidip televizyon izleyebilir miyiz?” diye sordu.

“Evet tabii,” dedi Johnny ve oğlanlar koşarak mutfaktan çıkarken Dori’ye bakıp güldü. “Sana sorun etmeyeceklerini söylemiştim.”

Luther oğlanların gitmesiyle birlikte önce kısa süreliğine ciyaklasa da, ardından parmağını emmeye başlayıp Dori’nin göğsüne yaslandı.

“Joe arkadaş da dert ediyor gibi durmuyor.”

Dori kucağındaki bebeğe baktıktan sonra tekrar Johnny’ye döndü. Oğlanları ait oldukları yerde tutmak için her şeyi yapacaklardı.

“Yarın için giyecek temiz bir şeylerin var mı?” diye sordu. “Tek uygun kıyafet cenazede giydiklerim.”

Dori’nin yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. “Ben de aynı durumdayım. Ama büyükbabamın bunu dert edeceğini sanmam. O ve büyükannem yeniden kullanıma önem verirlerdi.

Johnny masanın etrafında dolanıp tek dizinin üstüne yere çöktü ve onları kucakladı.

“Bana âşık olmadığımı biliyorum ama yeterince şanslıysam belki bir gün bana bakıp hayatını bensiz geçire-meyeceğini fark edersin. Bu süre içinde benim sevgim ikimize de yeter.”

Dori bu duygu yüklü konuşma karşısında bir süre söyleyecek söz bulamadı. Sonra bir eliyle Johnny’nin yanağı kavrayıp ona doğru eğildi.

Johnny nefesinin sıcaklığını yüzünde hissedebiliyordu ve gözlerinde yansıyan şeyi görünce, Dori’nin gönlünü fethettiğini anladı.

“Sen benim için çoktan anlam kazandın Johnny Pine ve hayatımın geri kalanını seninle birlikte geçirmek için can atıyorum.”

Johnny bu sözlerle onu öperek karşılık verdi ve bebek önce kulağını, sonra saçlarını çekiştirdiğinde gülmeye başladı.

“Hey küçük adam, seni dışarıda bırakmak gibi bir niyetimiz yok. Sen de bizimlesin tamam mı, merak etme.”

Dori tekrar ona doğru eğildi ve alımları birbirine dokundu. “Hep birlikte harika bir hayatımız olacak,” dedi sessizce.

Johnny, Luther’in kıvrıkcık saçlarını okşadı.

“Evet...kesinlikle öyle.”

*

Ethel Carter üzerinde çalıştığı diğer vakalara ilişkin ziyaretleri gerçekleştirmek için ofisten ayrılmadan önce, Brooks Pine ve polisin dahil olduğu okuldaki olayla ilgili

dosyanın bir kopyasını talep etmiş ve ardından kendi raporunu hazırlamıştı. Tüm işlerini bitirdikten sonra doğruca evine gitti. Pansy Jones ile görülecek bir hesabı vardı ve yorgunluğunu atar atmaz onu aramaya niyetliydi.

Üzerine rahat kıyafetler geçirip ev terliklerini giydi ve kendine bir bardak çay doldurarak, telefon ve telefon rehberiyle birlikte bir koltuğa oturdu.

Annesinin kristal bardağına koyduğu buzlu çayından büyük bir yudum aldıktan sonra bardağı bir kenara koydu ve rehberde Pansy'nin numarasını aradı. Telefon çok uzun çaldı ve artık telesekretere düşeceğini sandığı sırada aniden bir erkek sesi duyuldu.

“Alo?”

Ethel'in yüzü asıldı. Kahrolası şansına telefonu Bart Jones açmıştı. Bart ondan hoşlanmazdı ve kendisinin de adamdan hoşlandığı söylenemezdi. Yine de karısıyla konuşmaya mecburdu.

“Merhaba Bart. Ben Ethel Carter. Pansy evde mi? Onunla konuşmam gerekiyor.”

“Hayır evde değil. Ufak bir seyahate çıkıp Savannah'ta-ki kız kardeşini görmeye gitti. Aradığını ona söylerim.”

Ethel, Pansy'nin cep telefonunu sormaya fırsat bulamadan telefon yüzüne kapandı. Belki de böylesi daha iyidir, diye geçirdi içinden omuz silkerek. Pansy dönene kadar Ethel tüm bu karmaşayı yoluna koymuş olurdu. Tekrar buzlu çayına ve kumandaya uzandı ve sonra akşam haberlerini izlemek üzere televizyonu açtı.

*

Lovey Cooper, Dori ve Johnny'nin mutlu günlerine şahitlik edeceği için havalara uçuyordu ama bu ani evliliğin ardında yatan sebebi öğrendiğinde öfkeden deliye dön-

müştü. Ruby Dye'in diğer şahit olacağını öğrenince onu aramaya karar verdi.

Telefon çaldığında Ruby salonu kilitleyip çıkmak üzereydi. Önce telesekretere düşmesine izin verecekken sonrasında fikrini değiştirip ahizeyi kaldırdı.

"Curl Up and Dye, ben Ruby."

"Ruby benim Lovey. Dori ve Johnny'nin başına gelenler senin de tepeni attırdı mı?"

"Evet ama ikisiyle ilgili içimde iyi bir his var. Bence baskı altında alınmış bir karar olsa da, bu işi güzel bir şekilde yürütecekler."

"Haklı olabilirsin," dedi Lovey. "Bu öğleden sonra Pansy Jones'u aradım. Onun canına okuyacaktım ama Bart onun birkaç haftalığına Savannah'taki kız kardeşini görmeye gittiğini söyledi. Bana sorarsan geri döndüğünde her şeyin unutulmuş olacağını umarak kasabadan dörtnala uzaklaşmak istedi." "Çocukların başına onca derdi sarıp kaçtı diyorsun yani?" "Kesinlikle. Ama bence dönüşte soğuk bir karşılama onu bekliyor olacak. Bu kadar çirkinleşmeye hiç gerek yoktu. Her neyse, ondan bu kadar konuştuğumuz yeter. Ben seni yarın ne giyeceksin diye sormak için aradım. Dori üstüne basa basa, basit bir seremoni olacağını söyledi ama bence en azından bir gelin çiçeğine ihtiyacı var, sence de öyle değil mi?"

"Evet. Ve bir de pastaya. Her gelin ve damat pasta yemeli," dedi Ruby.

“Ve fotoğraf, anı olarak saklanacak bir sürü fotoğraf,” diye ekledi Lovey. “Yeğenim Junior Cooper, **Tribüne** gazetesinde fotoğrafçı olarak çalışıyor. Birkaç poz çekmesi için yarın onu da getireceğim. Aslında buradan iyi bir hikâye çıkardı. Manşetleri gözümde canlandırabiliyorum: Aile kurmak için evlenmek yerine ailelerini kurtarmak için evlendiler... Nasıl buldun?”

“Bence bir manşet için fazla uzun,” dedi Ruby.

Lovey kıkırdadı. “Ben hikâyeleri anlatırken hep uzun cümleler kurarım. Yine de Junior’ı arayacağım. Pastaya gelince, pastanenin bana bir iyilik borcu var. Geçen ay büyük bir siparişimi berbat ettiler. Yarın için bize bir düğün pastası yapmalarını sağlayabilirim. Nikâh sonrası daveti de bizim restorandaki parti odasında verebiliriz.” Ruby’nin heyecanı gitgide arttı. İnsanları mutlu etmeye bayılıyordu.

“O zaman ben de Franklin Çiçekçilik’i arayıp küçük bir buket hazırlamalarını isterim. Peki onlar kiliseden çıkarken kuş yemlerini kim fırlatacak?”

“Kuş yemi mi?” diye bağırdı Lovey. “Şans getirsin diye pirinç atılmıyor muydu?”

“Ah, birileri kuşların yere düşen pirinçleri yedikten sonra küçük midelerinde şişmesi sonucu öldüklerini fark ettiğinden beri artık pirinç kullanılmıyor. Bir kuş sürüsünü öldürmek evliliğe başlangıç için pek hayırlı bir yol olmasa gerek.”

“Vay canına! Bunu bilmiyordum!” dedi Lovey. “Evlilik haberini etrafa yayalım ve gelmek isteyen gelsin.” “Olabilir,” dedi Ruby. “Bu fikri sevdim. Ben eve dönerken Walmart’a uğrar ve bir kutu kuş yemiyle birlikte biraz tül ve kurdele alıp, kiliseye gelenlere dağıtmak üzere minik paketler hazırlarım.”

Lovey güldü. “Bu çok eğlenceli! Bence ikimiz düğün organizasyonu işine girmeliyiz.”

“Ben mesleğimden memnunum İnsanları güzelleştirmeyi seviyorum. Yarın ne giyeceğime gelince, sanırım kiliseye giderken giydiğim elbiselerden birini giyerim,” dedi Ruby.

“Ben de öyle. O zaman yarın görüşürüz.”

“Öğleden hemen önce,” diye ekledi Ruby.

“Tamam. Şimdilik hoşça kal.”

“Güle güle,” dedi Ruby ve kapanış saatlerinden önce Franklin Çiçekçilik’e yetişmek için vakit kaybetmeden salonu kapatıp yola koyuldu.

*

Johnny gece yatakta sağa sola dönüp durdu. Yarın bu saatlerde artık bir karısı olacaktı ama bu yalnızca formalite gereği yapılmış bir evlilikti. Yine de gerçek bir karıkoca olacakları günü büyük bir hevesle bekleyecekti.

Diğer odada Dori de bir türlü uyuyamıyor ve evliliğin nasıl bir şey olduğunu gözünde canlandırmaya çalışıyordu. Johnny ondan hemen birlikte olmalarını bekleyecek miydi? Büyükannesi ve büyükbabasının o yaşlarında bile birbirlerine nasıl sevgi ve tutkuyla bağlı olduklarını hatırlıyordu. O da hayatında bir yol arkadaşı istiyordu ama aynı zamanda bir sevgiliye de hazır olduğunu düşünüyordu. Sonra gözlerini devirip kendini uyumaya zorladı; doğru zaman geldiğinde bunu anlayacağından emindi.

*

Rüyasında büyükbabasının ona gülümseyerek öpücük yolladığını ve ardından ortadan kaybolduğunu gördü. Nefes nefese uyandığında, onun artık hayatta olmadığını ve bugün düğün günü olduğunu hatırlayarak gözyaşlarına boğuldu. Koluna girip onu Johnny'ye teslim eden kişinin büyükbabası olmayacak olması yüreğini sızlattı. Ağlaya ağlaya banyoya gitti ve işini bitirdikten sonra gözündeki yaşları kuruladı. Bugün ağlama günü değildi. Bugün hayatının geri kalanının başladığı gündü.

Üzerini değiştirip kahvaltıyı hazırlamak için aceleyle odasına döndü. Bugün yulaf ezmesi günü de değildi. Bu sabah için özellikle alışveriş yapmıştı ve kimse uyanmadan sofrayı kurmak istiyordu. Kahve suyunu koyar koymaz buzdolabındaki paketleri karıştırdı ve ardından işe koyuldu.

*

Johnny gözlerini açmasıyla birlikte burnuna kızarmış pastırma kokuları geldi ve aklından hızla iki düşünce geçti: bu sabah yulaf ezmesi yemeyeceklerdi ve bugün Dori onun karısı olacaktı. Vakit geçirmeden yataktan kalkıp banyoya gitti. İçinden dans etmek geliyordu. Öğlen yapılacak nikâhı düşünerek dikkatlice tıraşını oldu ve üzerini giyinir giyinmez oğlanları uyandırmaya gitti.

“Hey çocuklar, kalkma vakti.”

Marshall gözlerini açmadan homurdandı.

“Bugün okula gitmeyeceğiz sanıyordum.”

“Gitmeyeceksiniz,” dedi Johnny.

“O zaman neden erkenden kalkmak zorundayız ki?” diye mızızlandı Beep.

Johnny sırtıttı. “Derin bir nefes alın ve burnunuza ne kokusu geldiğini söyleyin.”

İkisi de burunlarını çekip sanki sözleşmişçesine aynı anda yataklarından doğruldular.

“Pastırma! Dori pastırma yapıyor!” diye sırtıttı Marshall.
“Başka ne pişiriyor?” diye sordu Beep.

“Üzerinizi giyindikten sonra gelip kendiniz görün.” Oğlanlar yanından geçip, birbirleriyle şakalaşarak banyoya koşturdular.

Johnny mutfağın girişinde durup bir süre Dori’yi seyretti. Yüzünde stres dolu bir ifade bekliyordu ama onun neşe içinde olduğunu görünce kalbi umutla doldu; birlikte çok mutlu bir gelecek onları bekliyordu ve bugün hayatının en güzel günüydü.

Yüzünde bir tebessümle içeri girdi.

<fhp Seninle Olmağın “Burası harika kokuyor.”

“Dün akşamki özel yemekten sonra bu sabah için özel bir kahvaltı hazırlıyorum,” dedi Dori.

“Dün rosto ve sebzeler mükemmeldi. Kahvaltıyı sabırsızlıkla bekliyorum. Sana nasıl yardım edebilirim?” “Sofrayı kurabilirsin, reçel ve tereyağını koymayı da unutma. Ve pişip pişmediğine bakman için sana bir parça pastırma verebilirim.”

Johnny gülerek ağzını açtı ve Dori’nin uzattığı lokmayı aldı.

“Leziz,” dedi ağzındakini çiğneyerek mutfak dolabına yönelirken. Daha sofranın yarısını kurmuştu ki oğlanlar koşarak mutfağa girdi.

“Pastırma kokusu aldık!” diye bağırdı Marshall. “Yumurta da var. Yaşasın!” diye ekledi Beep ve kollarını Dori’nin beline doladı. “Seni gerçekten çok seviyoruz.” Dori’nin kalbi duracak gibi oldu. Yumurtaları ocaktan alıp Beep’e sarıldı.

“Teşekkür ederim tatlım. Ben de sizi seviyorum.” Johnny gülümsedi. Dori bütün Pine’ları kendine hayran etmişti.

“Çocuklar, gelip masaya oturun ve Dori de işini bitirsin tamam mı?”

İkisi de farklı yerlere oturmak istediği halde, sandalyeleri kapabilmek için birbirlerini itekleyerek masaya koşturmaları, Johnny’nin hiçbir zaman anlam veremediği bir şeydi. Ve her zaman olduğu gibi kendilerine ait sandalyelere oturana kadar gereksiz bir telaş içine girmeleri onu kahkahalara boğdu.

Dori yumurtaları tabaklara bölüştürdükten sonra yanlarına kabak mücveri ve pastırma ilave etti.

“Muhteşem görünüyor,” dedi Johnny ve Dori ekmek sepetini alırken tabakları masaya götürdü.

Masaya oturduklarında Dori, Pine erkeklerinin iştahla tabaklarına gömülmelerini seyretti ve şu an tam olarak olması gereken yerde olduğunu hissetti. Oluşmasına zemin hazırlayan kötü durumlardan bağımsız olarak bu ilişki kesinlikle çok kutsal bir hale gelmişti. Luther’in her an uyanacağını bilincinde olan Dori çatalını alıp onlara katıldı.

Öğlene doğru evdeki telaş arttı. Dori akşam yemeğine yetişemeyeceklerini bildiğinden küçük sandviçler yaptı. Banyoda herkese ihtiyaç duyulduğu bir anda; Luther temiz kıyafetlerini batırma şansını ele geçirdi ve Dori onun bir kez daha üstünü değiştirmek zorunda kaldı. Kiliseye gitmek için evden çıktıklarında hepsi bitkin haldeydi.

“Evlilik beni yoruyor,” diye söylendi Beep eski tren yolunun üstünden geçtikleri sırada.

“Ben çok terledim ve bebek de delirmiş görünüyor,” dedi Marshall.

Johnny klimayı açtı, Dori de arkasını dönerek Luther Joe’nun saçlarını okşadı. Luther durumdan hoşnutsuz olduğunu belirten bir ciyaklamanın ardından parmağını ağzına soktu ve kriz atlatıldı.

Johnny gözücuyla Dori’ye bakıp tüm bu sızlanmalardan rahatsız olup olmadığını anlamaya çalıştı ama o, son derece sakin görünüyordu.

Kiliseye vardıklarında kapıda bir sürü araba vardı ve o an oğlanlar cenaze töreninin yapıldığı yere geldiklerini anlayıp panik içinde birbirlerine baktılar.

“Başka biri daha mı öldü?” diye sordu Marshall.

Johnny’nin kaşları çatıldı. “Hayır. Neden böyle söyledin?”

“Ölü evine gelmişiz de ondan,” dedi Beep.

Johnny şaşkına döndü. Onları yetiştirirken ihmal ettiği konulardan biriyle karşı karşıyaydı. Üzgün gözlerle Dori’ye baktı.

“Özür dilerim.”

Dori başını salladı. “Özür dileyecek bir şey yok; ve hayır çocuklar burası bir ölü evi değil. Burası bir kilise. İnsanlar her pazar günü İncirde geçen hikâyeleri öğrenmek ve şarkılar söylemek için burada toplanır. Ve ayrıca insanlar burada evlenirler.”

“Biz kiliseye gitmeyiz/” dedi Marshall.

“Ama bugün gideceğiz,” diye karşılık verdi Johnny.

Beep’in yüzü asıldı. “Ben ölü insanların olduğu yere gitmek istemiyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Dori. “Hadi içeri girip evlenelim. Tamam mı?”

“Anlaştık!” diye bağırdı Beep ve sonra Luther’i güldürebilmek için göbeğini gıdıkladı.

“Ben bebeği ve taşıyıcıyı alırım,” dedi Johnny. “Sen bizim haydutları yanma al yeter.”

Dori cüzdanını ve bebek çantasını alırken oğlanlara bakıp gülümsedi.

“Johnny ve Joe arkadaşın rahatça geçmeleri için gidip kapıyı tutun ve kilisede uslu davranıp alçak sesle konuşmayı unutmayın.”

“Tamam,” dedi Marshall. “Ben Beep’e göz kulak olurum.”

Hep birlikte girişe varmak üzerelerdi ki kapı aniden açıldı ve Ruby ile Lovey neşeyle el sallayarak onları karşıladı.

“Buyrun, buyurun,” dedi Ruby. “Dori! Saçların harika olmuş. Topuzuna ve yanlardan yüzüne düşen buklelere bayıldım.”

“Hepiniz muhteşem görünüyorsunuz,” dedi Lovey. “Çocuklar benimle gelin. Dori sen de bebek çantasını bana ver. Luther’le tören boyunca Mabel Jean ilgilenecek.”

“Ah teşekkür ederim,” dedi Dori ve hayatının adamlarının, koridorun köşesini dönüp gözden kayboluşlarını seyretti.

“Sen benimlesin,” dedi Ruby ve elinden tutup koridorun diğer tarafına doğru götürdü.

“Dışarıdaki arabalar neyin nesi?” diye sordu Dori. “Başka bir tören daha mı var?”

“Onlar senin arkadaşlarına ait tatlım,” dedi Ruby. “Ve Johnny’nin arkadaşlarına. İkinizin evleneceklerini duydular ve size desteklerini buraya gelerek göstermek istediler. Umarım sorun etmezsin?”

“Sorun mu? Bu harika,” dedi Dori.

Ruby’nin kaşları çatıldı. “Ağlama ama! Makyajını berbat edeceksin.”

Dori gözlerini kırparak biriken yaşları dindirmeye çalıştığı sırada odalardan birine girdiler.

“Bana çiçek almışsın!” diye bir çığlık attı Dori gelin buketini gördüğünde. Buketi eline alıp kokusunu içine çekti. “Böyle şeyler olacağını hiç-”

Ruby’nin ağzı kulaklarına varmıştı.

“Ah, hepsi bu kadar değil! **Tribüne** gazetesinden Ju-nior Cooper fotoğraflarınızı çekecek ve törenden sonra Lovey’in yerinde düşün pastası eşliğinde bir davet vereceğiz.”

Duydukları karşısında Dori’nin ağzı açık kaldı ve mutluluktan tekrar ağlamamak için derin bir nefes aldı.

“O halde insanlar bu evliliğin neden bu kadar ani olduğunu büyük ölçüde biliyor.”

“Evet ve herkes çok öfkeli. Pansy Jones’un adı lekelenmiş durumda ve yaptıklarını kimse unutmayacak.” “Ben onun

ismini asla telaffuz etmedim. Bunu onun yaptığını da kanıtlayamam,” dedi Dori.

“Aslına bakarsan kasabadan apar topar gitmiş olma-

sı yeterince şey anlatıyor,” diye söylendi Ruby. “Aman ondan bahsettiğimiz yeter. Müzik başlamak üzere. Seni şapele götürmemiz gerek. Düğün marşı başladığında Lovey ve ben koridorda yürümeye başlayacağız. Marshall ve Beep de Johnny ile birlikte kilise mihrabına çıkacaklar. Beep’in fazlaca ritüeli kaldıracak durumda olmadığını düşündük.”

“Doğru karar,” dedi Dori ve Ruby onu koridora yönlendirirken titremeye başladı. “Bunun gerçekleştiğine hâlâ inanamıyorum.”

Ruby duraksadı. “Evlenmek istiyorsun ama değil mi?”
“Kesinlikle.”

“Güzel. Biz de bunu duymak istiyoruz.”

*

Lovey, Johnny ve oğlanları Mabel Jean’in beklediği odaya götürdü. Mabel Jean bebeği ve çantasını kucakladığı gibi, odanın diğer köşesindeki kanepeye gitti.

Johnny biraz telaşlıydı ama sonra pes edip olayları akışına bırakmaya karar verdi.

“Hey Lovey. Dışarıdaki arabalar kimin?” diye sordu. “Ah, onlar arkadaşların. Bu evliliğin neden bu kadar ani gerçekleştiğini öğrenince, onlar da üzerine düşeni yapıp sizin yanınızda olmak istediler.”

Johnny duyduklarına inanamıyordu. Yıllardır Blessin-gs’in dedikodu radarları altında yaşamaya çalıştıktan sonra

insanlar Őimdi aniden destek olmaya gelmiŐlerdi demek. Lovey oĐlanların yakasım ve saĐlarını dŰzeltirken Peanut Butterman iĐeri girdi.

“İŐte buradasın!” diye bir sevinĐ ıĐıĐı attı ve oĐlanlara gŰz kırparak Johnny’nin sırtına bir Őaplık indirdi. “Johnny, sana bir Őey getirdim,” dedi elindeki yakut pırlanta taŐlarla sŰslŰ yŰzŰĐŰ ona uzatarak.

“Bu Meeker Webb’in kiralık kasasmdaydı. Dori bu yŰzŰĐŰn bŰyŰk bŰyŰkannesine ait olduĐunu sŰylemiŐti. Bence bugŰn bu yŰzŰĐŰ ona vermenin tam sırası, ne dersin?” Johnny, kocaman kare kesimli pırlanta ve etrafında sıralanmıŐ minik yakut taŐlardan oluŐan yŰzŰkten gŰzlerini alamadı ve yutkunarak sordu.

“Bu Şey gerĐek mi?”

“Evet Űyle,” dedi Peanut. “Sen ve Dori Őey meselesini... finansal konuları konuŐtunuz mu?”

Johnny başını salladı. “Evet, baŐlarda biraz zor olacak ama o bir bilgisayar alıp derslerini bitirecek ve ben de bakıcı parası vermeyerek birikim yapacağım. Bir Şekilde yoluna koyacağız.”

Peanut sırtıttı. “OĐlum, hayatının sŰrprizi seni bekliyor ama benim artık salona geri dŰnmem gerek. Bu tŰrenin hiĐbir ânını kaĐırmak istemiyorum. Yarın gazeteler sizden bahsedecek bunu biliyorsun deĐil mi?”

Johnny ŐaŐkın gŰzlerle Peanut’a baktı. “Ne? Bu nereden ıktı?”

“Bu evlilik bir aile kurmaktan Đok kendi ailelerinizi korumak iÇin yaptığınız bir Şey ve buna habercilik dilinde ‘kalplere

dokunan hikâye' deniyor. Seni temin ederim ki yarın tiraj rekorları kırılacak."

Johnny başının döndüğünü hissetti. Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyordu.

"Ah, Dori'nin bundan haberi var mı?"

"Hayır ama eğer Ruby Dye'ı tanıyorsam şimdiye dek öğrenmiştir. Sen neler hissediyorsun?"

Johnny başını salladı. "Benim için sorun değil. İkimiz de çocuklarımızı korumak için her şeyi yapacağımıza söz verdik."

"Peki ona karşı ne hissediyorsun?"

Johnny bir anda hissettiği bütün endişelerden kurtuldu ve sesini alçaltıp yumuşak bir tonda, "O ve küçük bebeği bizim hayatımızın ışığı oldular," diye yanıtladı.

Ardından orgdan yükselen melodileri duydular.

"İşte başlıyoruz," dedi Lovey. "Önde Johnny olacak, sonra Marshall ve arkasından Beep yürüyecek. Çocuklar Johnny'nin yanında durduğunuzda birbirinizle konuşmayacak ve yerinizden kıpırdamayacaksınız, anlaştık mı?"

Üçlü önce birbirlerine ardından Lovey'e bakıp tek bir ağızdan cevap verdiler.

"Evet efendim."

Lovey güldü. "Bu çok eğlenceli olacak. Benim gidip Ruby'ye yetişmem gerek. Orada görüşürüz."

yitimum, (Bölüm

JOHNNY VE KARDEŞLERİ AĞIR ADIMLARLA SALONA GİR-DİLER

ve Johnny tüm sıraların dolu olduğunu gördüğünde neredeyse tökezliyordu. Hemen arkasından gelen oğlanlar, yüzlerinde ciddi bir ifadeyle kollarını iki yana sallayarak küçük askerler gibi ilerliyorlardı. Her sırada tanıdık yüzler vardı. İnsanların kimi gülümsüyor kimi hafifçe gözlerindeki yaşları kuruluyordu. Kûrsûye vardıklarında durup yüzlerini topluluğa döndüler. Johnny cebindeki yüzüğü çıkarıp yere çömeldi ve Marshall'm kulağına fısıldadı.

“Bunu benim için tut ufaklık. Ve her ne yaparsan yap, sakın ağzına atma. Çok ama çok değerli.”

Marshall kocaman pırlantayı dikkatle inceledikten sonra avucunu öyle sıkı yumdu ki eklem yerleri bembeyaz kesildi.

Mûzik deĖiőti ve dakikalar sonra Lovey ve Ruby koridorda yürümeye başladılar. Orgu çalan kişi nakaratı bir kez daha tekrarladiğında herkes ayağa kalkıp kapıya doğru döndü ve orada siyah-beyaz elbisesi içinde tek başına duran güzel kıızı gördü.

Gelinin bu elbiseyi daha üç gün önce büyükbabasının cenaze töreninde giymiş olduğu, salondaki kadınların

hiçbirinin dikkatinden kaçmamıştı ama yangından sonra büyük olasılıkla her şeyini kaybettiğini de biliyorlardı ve bu elbise bir şekilde büyükbabasını simgeleyen ve şu an onun yanlarında olduğunu hissettiren bir anlam da taşıyor olmalıydı.

Orgcu gelinin koridorda yürümeye başlamasını işaret eden notalara bastığında Dori ensesini yalayıp geçen hafif bir esinti hissetti ve bir an için büyükbabasının ruhunun salonda gezindiğini düşündü. Ardından etrafına bakınıp kendi kendine fısıldadı. “EĞer sensen, umarım büyükannemi de

yanında getirmişsindir. İkinizden birinin bu ânı kaçırmasını istemem.”

Sonra derin bir nefes alıp yavaşça geri verdi ve kürsüde kendisini bekleyen koyu renk saçlı üç erkeğe doğru yürümeye başladı.

Dori yanlarına yaklaşırken Johnny’nin nefesi kesildi ve gözlerinin karardığını hissetti. Dori gelip yanında durana kadar da etrafındaki görüntüler netliğini kaybetmişti. Dori başını kaldırıp ona bakarak gülümsediğinde tekrar sakinleşti.

Vaiz Lavvless yürekten ve etkili hitabetiyle giriş konuşmasını yaptığı sırada Johnny dört gözle birazdan hayatlarını birleştirecekleri an için gereken soruların sorulmasını bekliyordu. Ve sonra birden beklediği an geldi. Yüzleri birbirlerine dönük ve elleri kenetlenmiş halde Lawless’m başlamasını beklediler. Lavvless boğazını temizledi ve sonra konuşmaya başladı. Dori’ye Adorable diye seslendiğinde Johnny şaşkınlıkla ona baktığında Dori gülümsedi. Sonra vaizin sözlerini tekrar etti.

“Ben John, Adorable’ı bugünden itibaren iyi günde ya da kötü günde, zenginlikte ve yoksullukta, hastalıkta ve sağlıkta karım olarak kabul edip, ölüm bizi ayırana dek onu seveceğime yemin ederim.”

Lawless tekrar boğazını temizledi ve bu kez Dori’ye dönüp aynı yemini ona tekrar ettirdi.

“Ben Adorable, John’u bugünden itibaren iyi günde ya da kötü günde, zenginlikte...” Tam bu sırada Dori avukata göz kırpmak için duraksadı ve devamında hiç sektirmeden yeminini tamamladı.

Johnny onun göz kırptığını görmemişti ve olduğu yerde titremeye başlamıştı. Oluyordu. Gerçekten evleniyorlardı.

“Yüzüğü alabilir miyim?” dedi Vaiz Lawless.

Johnny, Marshall’a dönüp elini uzattı.

Marshall elini Johnny’nin avucunun üzerine getirip açtığında yüzük düşmedi. Johnny’nin ağzından bir anlık panikle herkesin duyabileceği bir inilti çıktı. Marshall’ın elini kavrayıp ters çevirdiğinde derin bir nefes alıp rahatladı. Marshall yüzüğü öyle sıkı tutmuştu ki yüzük avucunun içine yapışmıştı. Bir anlık aksaklık salondaki toplulukta gülüşmelere neden oldu ve ortamın havası yumuşadı.

Vaiz yüzüğü kutsayıp Johnny’ye verdi.

Yüzüğü görmesiyle birlikte Dori ağlamaya başladı. Johnny nefesini tutup yüzüğü Dori’nin parmağına takarken, büyük ya da küçük gelmemesi için içinden dualar ediyordu. Şanslarına yüzük adeta onun için yapılmış gibi parmağına tam oturdu. Johnny başını kaldırıp tekrar ona baktığında sesi titriyordu.

“Bu yüzüğü aşkımızın ve bağlılığımızın bir simgesi olarak taşımanı istiyorum.”

“Hep birlikte dua edelim,” dedi Lawless ve duayı bitirip başını kaldırdı. “Tanrı’nın birleştirdiği bu çifti kimse ayırmasın. John Andrew Pine, gelini öpebilirsin.”

Johnny eğilip Dori’nin yüzünü ellerinin arasına aldı.

Sakin ve ahenkli bir öpüşmenin ardından kalabalığın mutlulukla iç çektiği duyuldu.

“Bayanlar ve baylar, huzurlarınızda Bay ve Bayan Pine.”

Dori vaizin kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra dönüp oğlanlara baktı ve onları yanlarına çağırdı. Marshall Dori’nin

sağma geçti; Beep Johnny ile ikisinin arasında durdu ve hep birlikte el ele tutuştular.

Töreni kilisenin arka tarafından izleyen Mabel Jean onları görmesiyle birlikte kucağındaki bebekle yerinden zıpladı.

“Durun bir dakika! Bekleyin!” diye bağırarak koşar adımlarla kürsüye geldi ve Luther’i Johnny’nin kollarına uzattı. Bu sahne de toplulukta yine gülüşmelere neden olmuştu.

Lawless bir kez daha boğazını temizledi. “Bayanlar ve baylar, huzurlarınızda Bay ve Bayan Pine ile ailesi. Gran-ny’s Kitchen’da verilecek resepsiyona hepiniz davetlisiniz.”

Salondaki topluluk onları alkışlarken, Junior Cooper koridorda durmuş fotoğraf çekiyordu.

Johnny, Dori’nin kendisine baktığını görünce kulağına, “Seni seviyor ve sana tapıyorum Dori Pine,” diye fısıldadı.

“Ben de sana Johnny Pine ve arabaya biner binmez sana söylemem gereken bir şey var.”

Johnny sorgulayan gözlerle ona baktı ama Dori oralı olmadı. Hep birlikte tekrar koridordan geçip çıkışa yöneldiler. Dori oğlanlarla el ele önden yürürken, Johnny Luther Te birlikte peşlerinden geliyordu.

Lovey onları ibadethanenin dışında bir araya topladı ve eşyaların olduğu odaya yönlendirdi.

“Luther’in başını bu örtüyle örtsek iyi olur,” dedi Lovey ve birazdan geleceğini bildiği kuş yemlerinden korumak için örtüyü Luther’in üzerine serdi.

Ön kapıya yöneldikleri sırada kilise tamamen boşalmıştı. Dori kapıda insanların iki yana dizildiğini görünce Lovcy'in

neden bebeğin yüzünü örttüğünü anladı.

"Koşmaya hazır olun çocuklar," dedi ve kapıdan çıkmalarıyla birlikte kuş yemleri havada uçuşmaya başladı.

"Vay anasını! Canını seven kaçsın!" diye bağırdı Beep ve peşinde onu takip eden Marshall'la birlikte yerinden fırlayıp arabaya doğru koştu.

Kalabalık kahkahalarla güldükten sonra arabalarına dağılıp yola koyuldu. Harika bir düğün töreni olmuştu ve kimse resepsiyonu kaçırmak istemiyordu.

Herkes bindikten sonra Johnny motoru çalıştırdı. "Şimdi resepsiyona gidiyoruz öyle değil mi?"

Dori başıyla onayladı. "Ama yavaş sür. Sana söylemem gereken bir şey var ve bilmeni istiyorum ki bunu senden saklamak niyetinde değildim ama yangının hemen ertesi günü sırrın bir kısmını öğrendiğimde, Buttermen henüz reşit olmadığım için vasiyetnamenin onaylanması gerekeceğini ve bu işlemler biraz zaman alacağından henüz kimseyle paylaşmamamı istedi. Ama sonra pazar günü doğum günümdü ve-"

"Ve bana doğum günün olduğunu söylemedin," dedi Johnny üzülerek.

"Johnny. Bir düşün lütfen. Kutlama yapmak isteyeceğim son şeydi."

"Ah, haklısın."

"Her neyse, sırrın geri kalanını da dün öğrendim. Buttermen'in Sosyal Hizmetler'den gelen kadın evden çıktıktan hemen sonra bizi aradığını hatırlıyor olmalısın. Ve doğrusunu

istersen moralim o kadar bozuktur ki söylediklerinin hiç üstünde durmadım.”

“Neyi öğrendin?”

“Zengin olduğumuzu.”

Johnny gülmeye başladı ama Dori’nin ciddi olduğunu görünce aniden frene asıldı.

“Bu bir şaka değil mi?”

Dori uzanıp onun elini tuttu.

“Sen omuzlarındaki yükün daha da artacağını bilmene rağmen, beni ve bebeği hayatına aldın ve bunu bir an bile tereddüt etmeden yaptın. Bu yüzden benim kahramanımsın. Bana bir gün tren yolunun diğer tarafında oturma hayalinden bahsetmiştin ya?”

“Evet.”

“Kendini taşınmış sayabilirsin. Büyükbabamın banka hesabında elli beş bin dolardan fazla para var. Arabası tam sigorta kapsamındaymış ve yakında onun parası da gelecek. Evin ise iki yüz bin dolarlık sigortası varmış. Üzerindeki araziyle birlikte tapusu bana devredildi. Oraya yeniden bir ev inşa edebiliriz ve çocukların her birinin kendilerine ait odası ve oyun alanları olur.”

Johnny’nin nefesi kesilmişti. “Vay anasını satayım!” “Johnny sövdü!” diye bağırdı Beep.

“Daha bitmedi,” dedi Dori. “Dedem beş yüz bin dolarlık bir hayat sigortası yaptırmış ve tek alıcısı benim.” “Bu yarım milyon dolar demek,” dedi Johnny yüzü bembeyaz bir halde.

“Biliyorum. Ve dün Buttermann aradığında, büyükbabamın doğduğum yılda benim adıma almış olduğu hisse senetlerini de kiralık kasada sakladığını haber verdi. Aradan geçen on sekiz senede milyonlarca dolar kâr etmiş ve hepsi Savannah’ta benim adıma açılmış bir hesapta birikmiş.”

Johnny şoktaydı. “Hasst... Benimle kafa buluyor olmalısın?”

“Johnny küfürlü konuşmak yoktu! Unuttun mu?” diye çıkıştı Marshall.

Dori ağlamaya başladı. “Söylediklerimin hepsi büyükbabamın kalp krizi geçirmesi kadar gerçek. Ve onun şu an gökyüzünden bizi izleyip mutlu olduğuna inanmak istiyorum.”

Johnny kemerini çözüp Dori’yi kendine doğru çekti ve onu kollarına aldı. Bir süre hiç konuşmadan birbirlerine sarıldılar.

Marshall bu aşk dolu sahneye daha fazla dayanamayıp Luther’i gıdıklamaya başladı.

Luther neşeyle ciyakladı.

Beep de gıdıklayınca Luther gaz çıkardı ve oğlanlar gülme krizine girdiler.

“İnsanların neler söyleyeceğini biliyorsun değil mi? Benim tüm bunları paran için yaptığımı düşünecekler.”

“Hayır öyle olmayacak; çünkü Bay Buttermann ile konuşacağım ve evliliğimiz ile ilgili yapılacak haberde her şeyi detaylarıyla anlatmasını isteyeceğim. Bu işin neden gizli kalması gerektiği ve sana tören sonuna kadar hiçbir şey söylenmediği tüm detaylarıyla yazıda yer alacak. Kimse, hakkında en ufak kötü bir şey düşünmeyecek Johnny sana söz veriyorum.”

“Buna inanamıyorum. Gerçekten inanamıyorum.” “Kızmadın değil mi?”

“Maaş gününü beklemeye gerek kalmadan ekstra süt alabilecek olmamıza mı? Tabii ki hayır. Yalnızca şoktayım.”

“Güzel. O zaman insanlar düğün pastamızı bitirmeden önce davete yetişelim.”

Johnny gözücuyla dikiz aynasına baktı. Oğlanlar talihlerinin bir anda nasıl da değiştiğinden habersiz hâlâ be-

beğin çıkardığı gazlara gülüyorlardı. Aynı anda hem büyük ikramiyeyi kazanmış hem de prensesle evlenmiş gibi hissedip mutluluktan havalara uçarak motoru çalıştırdı ve arabayı sürdü.

Grannys Kitchen’a geldiklerinde mekânın ağzına kadar dolu olduğunu gördüler. Lovey onlar için ayırdığı park yerinde bekliyordu. Geldiklerini görünce el sallayarak onlara işaret etti.

“Özel hizmet ha!” dedi Dori arabadan inerken.

“Özel insanlara özel hizmet,” dedi Lovey. “Hadi içeri girin. Daha kesmeniz gereken bir pasta var.”

Kapıdan girdikleri sırada müşteriler aynı anda alkışlamaya ve tebriklere başlarken, küçük aile Lovey’in peşinden partiler için ayrılan büyük salona geçti. Burası da tıklım tıklımdı.

Kapıda onları bekleyen Peanut Butterman, Dori’yi kolundan yakalayıp sordu. “Ona söyledin mi?”

Dori başıyla onayladı ve kulağına, “Miras ile ilgili bilgileri de **Tribune’**ı paylaşabilir misiniz? Hikâyeye bunları da eklesinler ama açıklamalarda Johnny’nin her şeyden

törenden sonra haberi olduğunu mutlaka vurgulasınlar,” diye fısıldadı.

“Ah tabii iyi düşünmüşsün,” dedi Peanut ve başparmağını havaya kaldırıp Johnny’ye döndü. “Bir daha bana ihtiyaç duyarsan sana pahalıya patlayacak.”

Johnny sıırttı.

Ruby kalabalığı yarararak bebeği almak için yanlarına geldi.

“Bu ufaklıkla oynama sırası bende. Siz gidip pastanızı kesin.”

Dori bir kez daha söyleneni yapmak üzere bebeğini başka birine teslim etti. Johnny ile birlikte pastayı kestiler ve ardından Dori önce johnny’ye, ardından Marshall ve Beep’e birer lokma yedirdi.

“Hey, bu kocaman şeyden bize birer dilim bile düşmeyecek mi?” diye bağırdı Beep gözlerini dikmiş, dört katlı kremalı pastayı süzerken.

Kalabalıktan bir kahkaha daha yükseldi. Brooks Pine herkesin gözdesi haline gelmeye başlamıştı.

“Ağızını kocaman aç,” dedi Johnny ve ona kendi çatalındaki lokmayı uzattı. Dudağının kenarında kalan kremayı öperek temizlerken “Çok tatlısın,” diye fısıldamayı ihmal etmedi.

Lovey ve garsonlardan ikisi pastayı dilimleyip, ilk tabakları oğlanların almasına özen göstererek pastayı servis etmeye başladılar. Ruby pastalarını oturarak yemeleri için onlara bir masa buldu.

İnsanlar işle ilgili konular konuşmak için onu bir kenara çekmeden önce, Johnny yaklaşık bir saat Dori’nin yanında kaldı. Bir süre sonra Dori onu etrafta göremeyince kendini

bir dejavu hissinin ortasında buldu. Korku dolu birkaç dakika boyunca tekrar okuldaki dans gecesinin yapıldığı salonda, dans pistinde arkadaşını aradığı zamandaydı. Kendini iyi hissetmediğini ve eve gitmek istediğini söyleyecekti ama arkadaşını bir türlü bulamamıştı. Ne içkisine ilaç katıldığından ne partiye davetsiz gelen biri tarafından sinsice izlendiğinden haberdardı. Tek bildiği bir an önce evine dönmek istediği idi.

Birilerinin adına kadeh kaldırdığını duymasıyla birlikte gerçek zamana geri döndü ama tüm bunlar adamın hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğunu hatırlamasına neden olmuştu. Bu kadar parası olduğunu fark eder ve peşine düşerse neler olabileceğini düşündü. Hakkında bir şikâyetle bulunmamıştı. Polise tecavüz olayım bile bildirmemişti;

bu yüzden adamın tutuklanması gibi bir durum söz konusu olamazdı. Ama ya Dori'nin çok varlıklı biri olduğunu ve ondan bir bebek doğurduğunu öğrenirse?

Aniden titremeye başladı. Bir an önce Johnny ile konuşması gerekiyordu. Etrafına bakınıp onu ararken, oğlanların bir köşede yarı uyuklar halde oturduklarını fark etti. Sonra bebeğin kopardığı yaygarayı duydu ve yabancı insanlar ile bu gürültülü ortamdan rahatsız olup yorulduğunu anladı. Bebeğin yanına giderken, Johnny'nin biraz ileride binleriyle konuştuğunu fark etti. Oğlanları hızlıca bir araya toplayıp odanın arka tarafına yönlendirdi ve ardından Johnny'nin yanına gitti. Çevresini saran erkeklerin arasından uzanıp koluna dokundu.

Johnny dönüp gülümsedi. "Selam tatlım! Kutlama bitti mi?"

"Evet. Sanırım çocukları artık eve götürsek iyi olacak," dedi Dori.

Adamlardan biri kahkaha atıp Johnny'nin sırtına bir yumruk indirdi. "Normalde düğün gününde bir gelinden duymaya alışık olmadığımız tarzda bir cümle oldu."

"Ama biz zaten onlar için evlendik öyle değil mi hayatım?"

Dori başıyla onayladı.

Johnny, Dori ve kucağındaki bebeğe yolu açacak şekilde oğlanların elinden tutup onları çıkışa yönlendirdi. Neşeli sevgi gösterileri ve iyi dilekler de onları takip etti. Tam anlamıyla çılgın bir hafta geçirmişlerdi ve Dori ruhsal olarak bitkin vaziyetteydi. Şok ve üzüntü içinde geçen günler yerini neşe ve umut dolu zamanlara bırakmış ama aradaki geçiş fazlasıyla baş döndürücü olmuştu. Hayatında bir süre yeni bir sürprizle karşılaşmak istemiyordu.

*

Yeni aile kapıdan girdiğinde, evde huzur dolu bir sessizlik hüküm sürüyordu.

"Hemen kıyafetlerinizi çıkarıp dolaba asm," dedi Johnny ve oğlanlar yorgunluktan sürünerek odalarına çekildiler.

"Ben bebeği yatıracağım," dedi Dori.

"Biberonunu hazırlayıp getirmemi ister misin?"

"Evet, lütfen," dedikten sonra bebeğin altını değiştirmek için yatak odasına geçti.

Luther'in bezini bağlamayı yeni bitirmişti ki Johnny odaya girdi ve eğilip yanağına bir öpücük kondurarak biberonu ona uzattı.

“Oğlanlar çoktan yataklarına yerleştiler ve televizyon izliyorlar. Sen de bebeği yatırdıktan sonra biraz dinlen istersen.”

Dori başını kaldırıp ona baktı. “Senin için de uygunsa birlikte biraz zaman geçirmek istiyorum. Sana sormak istediğim bir şey var.”

“Elbette, çok sevinirim,” dedi Johnny şaşkınlıktan gözleri parlayarak ve kapıyı ardından çekip odadan çıktı.

Luther Joe çok yorgundu. Biberondaki sütün ancak yarısından azını içebilmişti ve Dori onu kucağına aldığında uykusunda gaz çıkararak işleri kolaylaştırdı.

“Zavallı, yorgun, küçük adam,” diye fısıldadı Dori ve yanağından öptükten sonra oyun parkına yerleştirip üzerini örttü.

Üzerindeki elbiseyi çıkarıp günlük kıyafetlerini giydikten sonra parmak uçlarına basarak odadan çıktı.

Bir anda aklına gelen Luther’in babası ve ona ait düşünceleri zihninden uzaklaştırmayı bir türlü başaramıyor-du ve içinden bir his her şeye hazırlıklı olması gerektiğini söylüyordu.

Johnny koridorda onun gelişini duymasıyla birlikte yerinden fırlayıp ön kapıyı açtı ve onu karşılamaya gitti. Dori’nin tek kelime etmesine fırsat bırakmadan onu kollarına aldığı gibi önce dışarı çıkardı ve ardından eşikten geçirdikten sonra tekrar yere bırakıp dudağından öptü.

“Evine hoş geldin Bayan Pine,” dedi kapıyı kapatırken.

“Burada olduğum için çok mutluyum Bay Pine,” diye karşılık verdi Dori sessizce. “Gel biraz oturalım. Davetteyken aklıma

bir şey takıldı ve bu konuda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

Johnny kanepeye geçip onun da oturmasını bekledi ama omuzlarının çöktüğünü görünce ortada bir sorun olduğunu anladı.

Dori bu konuyu gündeme getirmekten nefret ediyordu. Ufacık bir kısmının dahi lafını etmek bugünün tüm neşesini alıp götürecek ama varlığını görmezden gelmek de akıllıca sayılmazdı.

“Mirasım hakkında haber yapıldığında, bundan faydalanmak isteyen insanlar çıkabileceğini düşündüm.”

“Evet bu mümkün ama endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Tek yapmamız gereken onları başımızdan def etmek.”

Dori umutsuzca başını öne eğdi.

Johnny onunla yeniden göz göze gelebilmek için çenesinden tutup başını hafifçe tekrar havaya kaldırdı.

“Ne oldu?”

“Ya aniden ortaya çıkan kişi Luther'in babası olursa?” dedi Dori içini çekerek. “Dönüp geriye baktığımda, bu olasılığın gerçekleşmesi için açık bir kapı bıraktığımı fark ettim.”

Johnny uzanıp elini tuttuğunda Dori'nin titrediğini hissetti.

“Ne demek istiyorsun?”

“Tecavüz hakkında hiçbir şikâyetle bulunmadım. Poliste kayıtlı bir dosya yok. Yasal olarak, bebeğin kendisinden olduğunu iddia edip benden para almaya çalışabilir. Yani ortada tecavüz gibi bir durumu kanıtlayacak hiçbir şey yok;

benim sözlerime karşılık onun sözü. Bunu kolaylıkla inkâr edebilir.”

“Kahretsin,” diye söylendi Johnny. “Bugüne kadar yalnızca onun kafasını kırmayı düşünmüştüm. Aklıma hiç böyle bir şey olabileceği gelmemiştir.”

Dori omzunu silkti. “Aniden kucağıma düşen serveti öğrenene kadar benim de aklıma gelmemiştir ama para kötü insanları daha kötü yapan bir şey.”

“Peki polise şimdi bildirsen ne olur?” diye öneride bulundu Johnny.

“Bilemiyorum. Artık sence de çok geç değil mi?” dedi arkasına yaslanarak.

“Sanırım zaman aşımı diye bir şey var ama bunun iki yıldan az olacağını sanmıyorum. Luther ne kadarlık oldu?” “Daha yeni altı ayı doldu.”

“Demek ki olay bundan on beş ay önce yaşanmış. Ben bunu sorun edeceklerini sanmıyorum ama deneyip görebiliriz. Yapabileceğine inanıyorsan ben bunu yap derim. En azından aniden ortaya çıktığında elinde kayıtlı bir belge olur ve böylece belki para koparmak yerine hapse girmemenin yollarını düşünür,” dedi Johnny ve Dori’den bir tepki gelmeyince ekledi, “eğer hâlâ yapabilme şansın varsa ona dava açmak da ister misin?”

Dori gözyaşlarını zorlukla bastırarak başını kaldırdı. “Eğer büyük, çirkin bir davaya dönüşmeyecekse evet isterim.” “Öyle olsa ne olacak, senin bir suçun yok ki?” dedi Johnny. Dori’nin sesi şimdi bir fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu. “O zaman herkes Luther’in babasının kötü biri olduğunu öğrenir.”

“Tatlım benim hayatıma bir bak. Kardeşlerime bak. Hem annemiz hem babamız birer zavallıydı. Bebeklerin bu dünyaya gelirken hiçbir suçu ya da günahı yok. Ve eğer kendini daha iyi hissettirecekse, Butterman’dan hemen gerekli evrakları hazırlamasını isteyelim ve ben Luther’i evlat edineyim. Bunu yapmaya zaten niyetim vardı ve şimdi bu işi ertelememek için iyi bir sebebimiz var.” Dori, Johnny’nin kucağına oturup kollarını boynuna doladı. “Bu kadar anlayışlı olduğun için sana çok teşekkür ederim. Bana kızmadığın için çok teşekkür ederim.” “Kızgın olduğum tek kişi o herif. O pislik yüzünden ilk deneyimini korku ve acı içinde, onur kırıcı bir şekilde yaşadın. Oysa onun yerinde ben olsaydım sana şefkatler yaklaşır; canım yakmamak, zevk almam sağlamak için elimden gelen her şeyi yapardım. O zaman benden korkmazdın.”

“Senden korkmuyorum Johnny, yemin ederim böyle bir şey yok,” dedi şefkatle önce göğsünü sonra yanağını okşayarak. “Çocuklar uyudu mu? Kondomun var mı?” Johnny’nin kalbi duracak gibi oldu. Bu iki soru onu delicesine sevindirmişken, Dori son derece sakin görünüyordu. Sanki mutfakta süt kaldı mı der gibi sıradan bir şey sormuştu.

“Uyudular ve kontrol edebilirim. Neden sordun?” “Seninle birlikte olmak istiyorum Johnny. Bu evliliğin yalnızca kâğıt üzerinde kalmasını istemiyorum. Seninle yaşlanmak istiyorum. Ölmeden önce en son gördüğüm yüzün senin yüzün olmasını istiyorum. Ve bu yüzden her şeyi doğru yapmak istiyorum.”

“Ulu Tanrım. Seni çırlıçıplak kollanma almak üzereyken ölmekten bahsetme Dori. Ben gidip çocuklara bakayım.”
“Odanda bekliyorum.”

Johnny heyecandan yüreği ağzına gelmiş halde, oğ-tanların odasına gitmek üzere yerinden fırladı. “Lütfen, lütfen, lütfen

uyumuş olsunlar,” diye mırıldanarak odaya vardığında dileği kabul olmuştu.

Hemen bir u dönüşü yaparak odasına dönerken Dori’nin içeri girdiğini gördü. Onun peşinden odaya girip kapıyı kilitledi ama sonra titremeye başladı. Onunla sevişmeyi o kadar çok istiyordu ki, zihnini bir türlü toparla-yamıyordu. İlk seferi mükemmel olmalıydı.

Dori gergin olmakla birlikte doğru şeyi yaptığını hissediyordu. Johnny onun kocasıydı ve yeni hayatlarına böyle başlamaları gerekiyordu: aşkla. Soyunmaya başladığında, Johnny ona dokunup durdurdu.

“Bana bırak,” diye fısıldadı ve sonra yüzünü kavrayıp, dudaklarına hafifçe dokundu - gerçek bir öpücük değil ama az sonra yaşatacaklarının habercisiydi.

Boğazındaki damarın atışından, kalbinin deliler gibi çarptığını hissedebiliyordu.

“Korkma bebeğim. Korkma. Benimle birlikteyken korkma. Hiçbir zaman.”

“Korkmuyorum,” dedi Dori. “Bugün gelin oldum ve şimdi de senin karın olmak istiyorum.”

Johnny ellerini tişörtünün altına soktu ve sonra tişörtü yukarı kaldırarak dikkatlice başının üstünden geçirdi.

Kırılgan görünüşüne rağmen Johnny onun çok güçlü bir kız olduğunu biliyordu. Parmaklarını bu kez pantolonuna kaydırıp önce düğmesini çözdü ve ardından fermuar onu takip etti. O kadar zayıftı ki pantolonu aşağı indirmekte hiç zorlanmadı. Ve şimdi karşısında, bileklerine kadar inmiş pantolonu ve iç çamaşırlarıyla onu bekliyordu. Johnny onu kucaklayıp yatağa taşıdı ve sonra vakit kaybetmeden

soyunmaya başladı; ta ki karşısında erekte olmuş halde çırılçıplak kalana kadar. Gözucuyla Dori'ye baktı, bu hali onu korkutmadıysa devam edebilirlerdi.

Dori yatakta doğrulup sutyeninin kopçasını çözerek bir kenara fırlattı. Johnny bir inilti çıkararak yatağa tırmandı ve Dori'nin külodunu çıkardı.

“İyi misin?” diye sordu. “Korkmuyorsun değil mi?” “Yalnızca seni hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum.”

“Böyle bir şey mümkün değil.”

Kondomu takıp yanına uzandı ve ilk önce kulağının arkasını öptü. Oradan yanağına ve ardından dudaklarına doğru kaydı; acele etmemeye özen gösteriyordu.

Dori başlangıçta epey gergindi, hatta utanıyordu. Ama Johnny dilini meme uçlarında gezdirdiğinde, göğüslerine, kamına yavaşça öpücükler kondurduğunda çekingenliğini üzerinden atıp kendini ona bıraktı. Parmakları daha alt bölgelere kaydığında ise gözlerini kapatıp bacaklarını araladı.

Johnny bir an önce onun içine girmek için sabırsızlanıyordu ama bundan önce sevişmenin nasıl bir şey olduğunu Dori'ye göstermesi ve onun zevk aldığını görmesi gerekiyordu. Parmaklarını bacaklarının arasına kaydırıp küçük çıkıntıyı okşamaya başladığında, onun inlediğini duyup titrediğini görünce, doğru yolda olduğunu anladı. Dori geriye doğru kasılıp bağırmamak için dudağının kenarını ısırduğunda Johnny onun gelmek üzere olduğunu fark etti. Baskıyı artırarak parmaklarını daha hızlı hareket ettirdiği sırada Dori sanki havalanmak üzere olan bir uçaktaymışçasına yatağı tutup sıkıca kavradı.

“Bana bak Dori. Yüzüme bak. Gelirken seni seven adamın yüzünü görmeni istiyorum.”

Doruk noktasına vardığında Dori gözlerini açtı ve ardından kendini kaybetti. Johnny içine girdiğinde, damarlarındaki kan hâlâ dalga dalga tüm vücuduna yayılıyordu. Onu izlemek, gözlerindeki tutkulu bakışları, yüzündeki şehvet dolu ifadeyi görmek istiyordu ama Johnny’nin, içindeki

ritmik hareketlerinin etkisiyle hiçbir şeye odaklanamıyor-du. Ve ikinci orgazmı başladığında, kollarını Johnny’nin boynuna dolayıp gözlerini kapattı. Bu kez uçuşu onun kollarında yaşamak istiyordu - ve öyle de yaptı.

Johnny hiçbir şey düşünemiyordu. Beyninde hissettiği kan basıncı o kadar şiddetliydi ki neredeyse kafasının patlayacağını sandı ve ardından gelen boşalmayla birlikte tüm bedeninin adeta parçalara ayrıldığını hissetti. Dakikalar boyunca Dori’nin üzerinde kımıldamadan yattı ama biraz daha kalırsa onu ezeceğinden korkuyordu. Nihayet dirsekleri üzerinde doğrulup Dori’yi de çekerek yatağın yan tarafına yuvarlanmayı başardı.

“Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum,” diye fısıldadı burnunu Dori’nin çenesinin altına gömerken.

Dori hafifçe yerinden doğrulup ona baktı.

Koca sözcüğü hâlâ başını döndürüyor olsa da artık hissettiklerini kabullenmenin zamanı gelmişti.

“Ben seni daha çok seviyorum.”

“Ah bebeğim, sana binlerce teşekkür ederim,” dedi Johnny burnuna ve dudaklarına bir öpücük kondurup, kollarını boynuna dolarken. “Bunu senden bir gün duyabilecek miyim

diye içim içimi yiyordu. Benim için gerçek zenginlik işte bu ve bundan sonra sevginden hiç şüphe etmeyeceğim.”

Ij'üvm (Bölüm

OĞLANLAR UYANDIĞINDA, YENİ EVLİLER Dori'nin

kıya-fetlerini Johnny'nin odasına taşıyıp, diğer odayı bebek için hazırlamaya girişmişlerdi. Bebeğin yalnız başına kalacak olması Dori'yi biraz endişelendirse de Johnny bir koşu Walmart'a gidip bebek telsizi alarak problemi çözmüştü. Bu sayede en ufak bir sesi bile duyabileceklerdi. Dori telsizlerin gayet başarılı çalıştıklarını görünce rahatladı.

Çocuklar onun, Johnny'nin odasına taşınması hakkında en ufak bir şey demediler. Onların en büyük dertleri, artık evli olduklarına göre Dori'ye nasıl hitap edecekleriydi ve konu akşam yemeğinde gündeme geldi.

Luther her zamanki gibi mama sandalyesinde oturmuş duvardaki saatle konuşuyor ve dişleme bisküvisini çiğniyordu. Dori onun karnını çoktan doyurmuştu, bu yüzden keyfi yerindeydi.

Bu akşam yemek için basit şeyler hazırlamıştı; fırında kurufasulye pişirmiş, yanına biraz patates ve sosis kızartmıştı. Oğlanlar sandalyelerine oturmuş yemeğin sofraya gelmesini beklerken Beep zihnini meşgul eden sorunu dile getirdi.

"Hey Johnny."

Johnny bardaklara buz koymakla meşguldü ve dalgınlıkla cevap verdi. "Evet?"

"Artık Dori ve Joe arkadaşla evlendiğimize göre işler nasıl yürüyecek?"

Johnny şaşırmıştı. Elindeki işi bırakıp Beep'e döndü. "Ne nasıl yürüyecek?"

Pekâlâ sen, Marshall benim ağabeyimsiniz. Peki Dori ve Joe arkadaş neyim?”

Dori elindeki yemek kâselerini masaya koyarken Beep’e bakıp göz kırptı.

“Bana Dori diyebilirsin.”

“Ama sen benim neyim oluyorsun? Annem mi?” Yüzündeki hevesli ifade Dori’nin kalbine dokundu. “Hayır tatlım, ben senin annen değilim. Onun yerini almak gibi bir iddiam asla olamaz.”

“Benim için fark etmez. O iyi bir anne değildi ne de olsa,” dedi Marshall bir çırpıda.

Johnny afallamıştı. Böyle bir şey yaşayacaklarını asla tahmin etmemişti.

“Bakın çocuklar, teknik olarak Dori sizin yengeniz ve bebek... pekâlâ bebek de sizin kardeşiniz olacak çünkü onu evlat edineceğim. Artık bizim soyadımızı taşıyacak.” Beep’in kaşları çatıldı. Kafasının karıştığı belliydi. “Neyiniz olmamı istersiniz siz söyleyin,” diye sordu Dori.

Beep burnundaki sümüğü alıp parmağını umarsızca pantolonuna temizledi.

“Biz Marshall bu konuyu konuştuk ve ben sana anne diyebilirim diye düşündüm,” diye mırıldandı.

Dori nefesini tutarak Marshall’a baktı. “Sen ne düşünüyorsun Marshall? Sen bana nasıl seslenmek istersin?” Marshall yan gözle Johnny’ye bakıp onun ne düşün-

düğünü ölçmeye çalıştı ve ardından boş vermiş bir tavırla omzunu silkti. “Johnny’nin bize ağabeylikten çok babalık

yaptığını düşünürsek sana da anne diyebiliriz bence.” “Bunu gerçekten hiç beklemiyordum,” dedi Johnny sessizce ama Dori çoktan sorunu çözme çabasına girmişti.

“Ben anneliğin nasıl bir şey olduğunu bildiğime, Joe sizin kardeşiniz olacağına ve konuşmayı öğrendiğinde bana anne diye sesleneceğine göre, sanırım sizin de bana anne demeniz iyi fikir çocuklar.”

“Ahh! Nasıl rahatladım anlatamam! Bu gece artık sağlam bir uyku uyuyabilirim,” dedi Beep gürültüyle içini çekerek.

Dori kendini gülmemek için tuttu. “Ben de öyle çocuklar. Ve ayrıca size çok teşekkür etmek istiyorum. Joe ve benim bir aileye ihtiyacımız vardı. Gelip bizi kurtardığınız ve bizimle evlenerek ailenizin bir parçası yaptığınız için minnettarız.”

“Bir şey değil,” dedi Marshall.

Johnny sırttı. “Evet, sorun değil. Biz bunu yaptığımıza memnunuz.”

Dori ona bir bakış attığında Johnny tekrar gülmeye başladı ve bu da Luther Joe’yu güldürdü. O da ortama uyum sağlamakta zorluk çekmiyordu.

Akşam yemeğinden sonra her akşam olduğu gibi uyku öncesi rutin işleri yaptılar. Yarın okul günüydü ve Johnny de işe gidecekti.

Çocukların üçünü de yatırıp nihayet uyuttuklarında, yorgunluktan bitap düşmüşlerdi.

“Önce sen duş al,” dedi Johnny. “Benim patronumu arayıp yarın ne işler yapılacağını öğrenmem gerek. Ne yazık ki balayımız sona erdi.”

“Balayı çok önemli bir mesele değil bence.”

“Sen benim sevgili karımsın. Ve bir gün seni en güzel balayı mekânına götüreceğim.”

“Üç çocukla birlikte mi? O zaman Disneyland’ı ayar-lasan iyi edersin.”

Johnny onu kollarına alıp tutkuyla öptükten sonra tekrar yere bıraktı.

“Git duşunu al. Bu gece hâlâ bizim.”

Ve öyle oldu.

Ertesi sabah saatin alarmı çaldığında, Dori kocasına hızlı bir sabah öpücüğü verip sarıldıktan sonra yataktan fırlayıp önce banyoya ardından Luther Joe’nun yanma gitti. Johnny de kalkıp banyoya giderek hazırlanmaya başladı.

İşe gitmek için evden çıktığında, oğlanlar kahvaltılarını ediyor ve Dori de beslenme çantalarını hazırlıyordu.

Johnny günlük gazete almıyordu ve Dori de evliliklerinin ***Blessing Tribüne***’e manşet olacağını ve hikâyelerinin Peanut’ın öngördüğü gibi büyük çaplı bir sükse yaratacağını hiç düşünmemişti. Oğlanları okula bıraktıktan sonra süpermarkete uğramaya karar verdi ve gazete standında farklı gazetelerin manşetlerini gördüğü an evliliklerinin toplumsal bir mesele haline geldiğini anladı. Seremoninin hemen ardından beşinin bir arada olduğu fotoğrafı bütün gazeteler kapak yapmıştı:

Ailelerini Kurtarmak İçin Evlendiler Sosyal Hizmetlere Ağzının Payını Verdiler Kahraman Gizli Mirasçıyla Evlendi - Hayatının Sürpriziyle Karşılaştı

“Ulu Tanrım...” diye mırıldandı Dori, Luther’in koltuğunu süpermarket arabasına yerleştirip, alelacele alışve-

rişini yaparken. Bir an önce eve gidip karakolu arayarak tecavüz vakasını bildirmeliydi. Ancak ondan sonra kendini daha iyi hissetmesi mümkün olacaktı.

*

Ethel Carter, kendini böyle bir cadı kazanına attığı için Pansy Jones’un cehennemi boylamasını diledi. İçinde bulunduğu güç duruma asıl sebep olan şeyin, aileye karşı hissettiği kin duygusu olduğunu kendine bir türlü itiraf edemiyordu. Daha şimdiden patronundan sağlam bir fırça yemişti ve adamın bunu insan kaynaklarına rapor edeceğinden hiç kuşkusu yoktu. Bu da maaşında bir daha asla bir artış göremeyeceği anlamına geliyordu. Sonbaharda emekliye ayrılacağına sevindi.

*

Johnny her zamanki gibi bir sabah geçiriyordu. İşle ilgili talimatları almak üzere önce garaja gitmiş ve ardından çalışacağı şantiyeye geçip bütün sabahını fareler tarafından tahrip edilen bir su bendini güçlendirmeye harcamıştı. Göletin sahibi, içinde kalanları öldürmek için bütün suyu çektiirmişti ve suyu tekrar doldurmadan önce bendin tamir edilmesini istiyordu. Öğle yemeğini yemek için ara verdiğinde Dori’yi aradı ama arama telesekretere düştü. Dori çoğu zaman bebekle meşgul olduğundan, Johnny üzerinde durmayıp işinin başına döndü.

Evde ise Dori, Memur Pittman ile birlikte mutfak masasında oturmuş, başından geçen tecavüz olayını anlatıyordu. Telefonunun çaldığını duymasına rağmen sesli mesaja düşmesine izin vermiş ve Lon’un sorularını cevaplamaya

devam etmişti. Başının döndüğü ve arkadaşını bulmaya çalıştığı kısmı anlatmış; birinin kolundan tutup

temiz hava almaya ihtiyacı olduğunu söyleyerek dışarı çıkardığı âna gelmişlerdi.

“Karanlığa doğru yürüdüğümüzü hatırlıyorum, ben spor salonunun hemen dışındaki banka oturmak istemiştım ama o beni daha uzağa, gölgelik alanın içine çekmeye devam etti.

“Sizi gören birileri oldu mu?” diye sordu Pittman.
“Bilmiyorum. Dikkatimi toplamakta zorlanıyordum.” “Ve onu tanımadığını söyledin.”

“Onu daha önce hiç görmemiştım. Oraya ait biri gibi durmuyordu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Okulun öğrencilerinden biri olmak için fazla yaşlıydı. Ona eve gitmem gerektiğini söyledim. Kendimi iyi hissetmiyordum. Sağlıklı düşünemiyordum.”

“Görünüşe göre birisi içkine ilaç katmış,” dedi Lon. Dori omzunu silkti. “Gözümle görmedim ama ben de öyle olduğunu düşünüyorum.”

“Başka ne hatırlıyorsun?” diye sordu Lon.

Dori utanarak başını öne eğdi. “Kıyafetlerimi çekiştirdiğini hatırlıyorum. Sonra bayılmışım. Kendime geldiğimde onu üzerimde buldum. Ne yaptığının farkındaydım ama kımıldayamıyordum bile. Sonra tekrar kendimi kaybettim. Ayıldığımda ise gitmişti.”

“Onu bir daha gördün mü?”

“Evet. Yaklaşık yedi aylık hamileydim ve ilaçlarımı almış eczaneden çıkıyordum. Onu yolun karşısındaki Gran-ny’s restoranından çıkarken gördüm. Yanındaki kişilerin kim olduklarını bilmiyorum ama hep birlikte birkaç arabaya doluştular ve içlerinden birinin ona Frankie diye seslendiğini duydum.”

“Ne yaptın peki?”

“Arabaya atlayıp bir an önce eve ulaşmak için var gücümle gaza bastım.”

“Olanları neden kimseye anlatmadın?” diye sordu Lon. Dori titreyerek cevap verdi. “Çünkü söyleseydim büyükbabam onu öldürürdü. Onun hapse girmesini istemedim ve sanırım adam bulunduğunda yasalar karşısında hiçbir şeyi kanıtlayamamaktan korktum. Ortada başıma gelenleri doğrulayacak bir delil yoktu; yalnızca benim sözlerime karşılık onunkiler. Ve kendimi aptal gibi hissediyordum, sanki tüm bu olanlar benim suçummuş gibi...” “Başına gelenlere çok üzüldüm Dori. Keşke zamanında şikâyetle bulunmaktan korkmasaydın ama sebebini de anlayabiliyorum.”

“Peki şimdi ne olacak?”

“İfadeni kayda aldım ve elimde ayrıca yazılı olarak verdiğin belge de var. Olayın kayıtlara geçmesine neden ihtiyaç duyduğunu gayet iyi anlıyorum ama elimizde bir soyadı olmadan bu soruşturmanın bir yere varacağından şüpheliyim.”

“Benim derdim onu bulmak değil. Bunu istemiyorum. Yalnızca o benim peşime düşerse diye bu şikâyetle bulundum.”

“Anladım,” dedi Pittman. “Ben biraz ön araştırma yapıp dosyayı ortalıktan kaldırırım. Yalnızca ihtiyaç duyulması

halinde tekrar gün yüzüne çıkarırız.”

Dori rahatlayarak bir nefes aldı. “Bunun normal bir prosedür olmadığının farkındayım ve yaptıklarınız için size minnettarım.”

Pittman gitmek için ayaklandı ve sonra duraksayarak geri döndü. “Yangın yerinden göreve çağrılıp gittiğim ve kimsenin size yardımcı olmadığını öğrendiğimden beri

kendimi suçlu hissediyorum. Sağlık personellerinin sizinle ve bebekle ilgileceğini d   nm   t m.”

“Büyük babam ölmeden hemen önce bizi muayene etmişlerdi. Dumandan zehirlenmemi  ve alevlere maruz kalmamı tık. Benim ambulansa binmeye izin vermediler. O gece ba ımıza gelecekleri kimse önceden tamın edemezdi elbette ama Johnny ve kardeşleri gelip bizi kurtardığı için onlara sonsuza dek minnettar kalacağım. Ve gördüğünüz gibi i ler bambaşka bir noktaya döndü.” Pittman gülümsedi. “Johnny de evlendiğiniz için çok mutlu görünüyor.”

Dori ba ıyla onayladı. “Para konusunu öğrendiğinde yüzünün aldığı şekli görmeliydiniz.”

“Ona hiç de fena bir haber vermedin. Bununla birlikte, bu zenginliğe büyük babanı kaybederek kavu tuğun için çok ama çok  zg n m. Kendine iyi bak,” dedi Pittman. “Beni ge irmene gerek yok, yolu biliyorum.”

Dori  n kapının açılıp kapandığını duydu, Pittman gitmişti. Sonunda ne olursa olsun, o yapması gereken şeyi yapmıştı. Ve bu hik ye bir gün ortaya çıkacaksa da çıksın, diye geçirdi içinden. Artık bu konuda daha fazla endişe duymak istemiyordu. Arayanın kim olduğuna bakmak için telefonunu eline aldı ve Johnny olduğunu görünce ona bir mesaj attı.

“Polisle konuştum. Şikâyet dosyasını oluşturdum. Akşam yemeği için etli börek yapıyorum. Kendine dikkat et. Seni seviyorum.”

Saate baktığında öğle yemeği vaktini kaçırdığını gördü ve önce midesinden gelen kramplara aldırış etmemeyi düşünse de sonra fikrini değiştirdi. Johnny ondan öğün atlamaya bir son vermesini istemişti ve bu konuda haklıydı. Kendini uzun zamandır yeterince cezalandırıyordu.

Tereyağlı ve reçelli bir sandviç yapıp bir bardak süt doldurduktan sonra Johnny’nin sallanan koltuğuna oturup televizyonu açtı ve sandviçini yemeye koyuldu.

Johnny, Dori’dan gelen mesajı öğleden sonra geç saatlerde gördü. Sırf “seni seviyorum” kısmını tekrar etmek için mesajı iki kez okuduktan sonra dozeri keyifle yerine yükleyip paydos ederek, kasabaya doğru yola koyuldu.

*

Frankie Ricks, Savannah’ta bir barda arkadaşını beklerken birasını yudumluyor ve arada bir duvarda asılı televizyona bakarak hava raporunun verilmesini bekliyordu. Bugün balığa gitmek için havanın müsait olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Barmene birasını yenilemesi için işaret ettiği sırada ekranda bir adam, bir kadın ve üç çocuğun fotoğrafı belirdi. Kızın kim olduğunu hatırladığında bardağındaki biralar etrafa saçıldı; fotoğrafın hemen altında aniden beliren alt yazıyı okuduğunda ise neredeyse sandalyesinden düşecekti.

Ailelerini Sosyal Hizmetler’den kurtarmak için evlendiler, damat düğünden hemen sonra gelinin büyük bir mirasa sahip olduğunu öğrendi.

Frankie parayı tezgâhın üzerine bıraktığı gibi, peşinden sanki polisler geliyormuşçasına koşarak ön kapıdan çıktı. Oneida'ya dönüşte yol boyunca aklından bin bir senaryo kurup bu durumdan nemalanmanm yollarını aradı.

Blessings'deki küçük kız, ilaç vererek ırzına geçtiği ilk kişi değildi. Rohypnol'un en güzel yanı, bellek kaybına sebep olmasıydı. Kızların hiçbiri neler yaşandığını tam olarak hatırlayamadığından, yaptıkları yanma kâr kalıyor ve asla tecavüzle suçlanmaktan korkmuyordu. Şimdi yalnızca kendine sağlam bir hikâye bulması gerekiyordu. Onunla eskiden bir ilişkisi olduğunu ve kızın hamile olduğunu ondan saklayıp kendisini terk ettiğini iddia edebilirdi. Bir çocuğu olduğunu gazetede ki resmini görünce anladığını ileri sürüp, birlikteliklerinden önce onun bakire olduğunu bildiğini ve bebeğin yaşından yola çıkarak onun kendisinden olduğundan şüphelendiğini söyleyebilirdi. DNA testi bunu kolaylıkla kanıtlardı. Oneida'ya vardığında kafasında bütün hikâyeyi şekillendirmişti.

Kızın kendisini tanımadığını iddia edeceğinden şüphesi yoktu ama bunu açıklamak kolaydı. Aralarındaki yaş farkı yüzünden büyükbabasından gizli gizli bu ilişkiyi yürütüyorlardı ve kız bu birlikteliği kimseye itiraf etmek istemiyordu. Yapmayı planladığı şey oldukça riskliydi ama Frankie Ricks risk almaya alışık bir insandı. Şimdi tek ihtiyacı olan iyi bir avukattı.

*

Pansy Jones, kız kardeşinin evinde sabah gazetelerini okurken manşetleri ve evlilik fotoğrafını gördüğünde kalbi duracak gibi oldu. Demek evlenmişlerdi! Böyle bir şeyin olacağını asla tahmin etmemişti ve fotoğrafa uzun uzun baktıktan sonra bir daha asla evine dönemeyeceğini anladı. Şimdi Bart'tan boşanıp kız kardeşinin yanında kalmak ya da

onu arayıp yanına çağırmak arasında bir seçim yapması gerekiyordu. Nihayet evlilik yemininin hatrına gereken kararı verdi.

Telefonunu eline alıp evi aradı ve sonra Bart'm cevap vermesini bekledi. Karşısına telesekreter çıktığında konuşmaya başladı.

“Gazeteleri gördüm. Bir daha asla Blessings’e dönemem. Sen ister yanıma gel ister gelme, ben burada Savan-nah'ta kalacağım. Eğer boşanmaya karar verirsen senden

kıyafetlerimi, arabamı, annemin kristal, gümüş ve porselen takımlarını istiyorum. Geri kalan her şey senin olabilir.” Ardından telefonu kapattı. Günün sonuna kadar bundan sonraki hayatına yalnız mı yoksa boynunda yine bir tasmayla mı devam edeceğini öğrenecekti.

*

İki gün sonra, Peanut Buttermen biraz önce gelen telefonu kapatmış ve koltuğunda oturup ilk olarak nasıl bir adım atması gerektiğini düşünüyordu. Hisse senetlerinin ortaya çıkmasıyla birlikte her an böyle bir şeyle karşılaşmayı bekliyordu ama Dori'nin bu duruma nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordu. Birdenbire ortaya çıkan bir adamın Dori ile girdiği ilişkiden bir çocuğu olduğunu iddia etmesi ürkütücüydü. Dori bebeğin babasının kim olduğunu söylememişti ve şimdi bu adam kendine bir avukat tutmuş, yarından sonraki gün için de mahkemeden gün alarak delillerini sunacağını söylüyordu. Sözde baba çocuğun ortak velayetiyle birlikte, durum ondan gizlendiği için yüklü bir tazminat ve ayrıca nafaka talebinde bulunuyordu. Dori'nin canı buna çok sıkılacak, Johnny Pine ise intikam arayacaktı.

Yine de bu kaçınılmaz durumu görmezden gelmenin kimseye yararı yoktu.

*

Dori, avukatına gelen telefonda habersiz mutfak dolaplarını temizlediği sırada kapı çaldı. Ellerini pantolonuna silip kapıyı açmaya gitti.

Verandada bir adam, yüzünde geniş bir gülümsemeyele onu bekliyordu.

“Adorable Grant Pine siz misiniz?” diye sordu adam.

“Evet.”

“Mahkemedan tebliğ kâğıdı getirdim,” dedi elindeki belgeyi Dori’nin avucuna sıkıştırarak ve ardından geldiği gibi hızla oradan uzaklaştı. Dori şok içinde eşikte kala-kalmıştı.

İçeri girip kapıyı kapattı ve sonra mahkeme celbini açıp, kâğıtta yazanlara hızlıca göz attı. Baştan sonra tekrar okuduğunda, neyle karşı karşıya kaldığını anladı.

Öfkeyle bir çığlık atıp telefonunu almaya gitti. Daha numaraları çevirmemişti ki telefon çaldı ve arayanın But-terman olduğunu görünce telefona cevap verip bağırarak konuşmaya başladı.

“Allahın belası herif ortak velayet için dava açmış. Bana tecavüz ettiği yetmiyormuş gibi bebeğimi ve ona nafaka vermemi mi istiyor? Onu geberteceğim. Yemin ederim ki onu öldüreceğim!”

Peanut şaşırdı, Dori’nin bu haliyle daha önce hiç karşılaşmamıştı.

“Dori! Dori! Bağırıp çağırmayı bırak ve beni dinle. Yarından sonraki gün saat onda duruşma var. Gün içerisinde ofisime gelmeni istiyorum, böylece detayların üstünden geçebiliriz-”

“İki gün önce polise tacevüz bildiriminde bulundum. Onun aynı kişi olup olmadığını bilmiyorum ama ne de olsa görünce tanıyacağım.”

Peanut etkilenmişti. “Olayı polise mi bildirdin?” “Evet. Bunu yapmakta geç kaldığımı biliyorum ama Johnny henüz zamanaşımına uğramayacağını söyledi ve artık büyükbabam hayatta olup başını derde sokamaya-cağına göre, bizi bu olaydan korumak için gereken şeyi yaptım. Tanrım, bu kadarına cesaret edeceğini düşünmemiştim.”

“Şikâyetinden henüz haberi yok sanıyorum ve bu iyi bir şey. Sen doğru olanı yapmışsın. Büyük olasılıkla önceden bir ilişki yaşadığınızı ve senin hamileliğinden haberi olmadığını iddia edecek.”

“Onu tanıımıyordum bile. Okul partisinde içkime ilaç katıp beni dışarıda karanlığın içine sürükledi ve bana tecavüz etti. Özerime çıktığında gördüğüm yüzü hariç olanları hayal meyal hatırlıyorum. Bana ne yaptığını bilmeme rağmen yerimden kıpırdayamadım ve hamile olduğumu öğrenene kadar da başımdan geçenleri kötü bir rüya olarak düşündüm. Gerekli suçlamada bulunduğuma göre, eğer oysa, onu tutuklamaları gerekir öyle değil mi?” “Şimdilik tecavüzü kanıtlayacak herhangi bir delilimiz olmadan ortada yalnızca senin iddialarına karşılık onun sözleri olacaktır. Ve eğer Luther’in babası oysa, DNA raporu bunu ortaya koyacaktır.”

Dori öfkeden deliye dönerek bir yaygara daha kopardı. Peanut korkuyla geriye çekildi ve Dori tekrar sakinle-şene kadar telefonu kulağından uzaklaştırdı.

“Polisteki dosyanın bir kopyasını alıp seni daha sonra tekrar arayacağım. Bu süre içinde lütfen sakin olmaya çalış. Bir

yolunu bulup bu işi çözeceğiz,” dedikten sonra Dori hâlâ öfkeyle yerinde tepinirken telefonu kapattı.

Dori daha sonra Johnny’ye ulaşmaya çalıştı ama telefonu cevap vermiyordu. Sonra onun bugün Savannah tarafında çalışacağını hatırladı. Eve gelip ona destek olmak için fazlasıyla uzaktaydı. Yetişkin bir kızdı ve bu meselenin üstesinden kendi başına gelebilirdi. Johnny’ye durumu eve gelince anlatmaya karar verdi.

Luther ağlamaya başladığında kendi kendine söylendi. Telefonda konuşurken kendine hâkim olamayıp attığı öfkeli çığlıklar, zorlukla uyuttuğu bebeğinin uyanmasına neden olmuştu. Bugün hatalı davranışlarla doluydu.

*

Avukatı Frankie’yi arayıp herkesin gerekli bildirimleri aldığını haber vererek ona Blessings’de bir motele gidip, duruşma gününden önce hikâyenin bir kez daha üstünden geçmesini önerdi. Oğlunun hayatının en önemli ilk altı ayını kaçırmış olduğu için perişan ve akli başından gitmiş bir imaj çizmesi ve onunla arasında bir ilişki kurabilmeye hevesli görünmeliydi. Avukat bu davada kamuoyu desteğini yanlarına almanın hayati önem taşıdığını anlattı.

Frankie tekrar Blessings’de boy göstereceği için biraz gergindi ama artık tezgâhı kurmuştu ve şimdi yapması gereken oyunu sürdürmektir. Bu yüzden valizini toplayıp Blessings’e doğru yola koyuldu. Kasabadaki motellerden birine yerleştikten sonra bir şeyler yemek için doğruca Granny’s County Kitchen’a gitti. Saat biri biraz geçiyordu. Öğlen kalabalığı azalmış olmalıydı.

*

Celp kâğıdını aldığından beri Dori'nin midesine kramplar giriyordu. Dünkü coşku ve mutluluk gitmiş, hayatın gerçekleri en çirkin yüzüyle kendini göstermişti. Luther'e ak am yemeğini yedirip altını temizledikten sonra dışarı  ıktı. Eczaneye u rayıp doktorun verdiği doğum kontrol haplarını alması gerekiyordu. Luther Joe'yu her şeyden çok seviyordu ama yakın zamanda bir bebek sahibi daha olmak istemiyordu. Ba larında yeterince dert vardı ve  stelik Johnny'nin son gelişmelerden henüz haberi yoktu.

Bebe i koltuğuna yerleştirip kemerini başladı ve sırf

kıkır kıkır g l   n  duymak için kamını gıdıkladı. Büyükbabasının da bu  n  görmesini çok isterdi. Sonra h z nlenmeyi bir kenara bırakıp arabaya bindi. O lanları okuldan almadan önce i lerini halletmesi gerekiyordu.

 lk dura ı Phillips Eczanesi oldu. Kuca ında Luther ile birlikte içeri girdi ve reçetesinde yazan ilacı almak için arka tarafa geçti. Yolda dört müşteri onu durdurdu - bir tanesi evlilik için onu tebrik etti, diğeri bebeği sevdi. Son ikisi ise borç para istiyordu. Uzun ve sessiz bir bakışın ardından mesajı alıp yanından uzakla tılar.

Bankoya vardığında Bay Phillips telefondaydı. Ahizeyi tutup kar ısındakini beklemeye aldı.

   Merhaba Dori.   te istediğin ilaç.  

   Te ekk r ederim Bay Phillips. İyi günler.  

   Sana da tatlım,   dedi adam ve ardından el sallayıp gülümsedi.

Dori yan taraftan tampon almak için sola döndüğünde, Bay Phillips de telefon konuşmasına kaldığı yerden devam etti. Dori yanma geldiğinde LilyAnn rafları düzeltiyordu.

“Selam tatlım. Sana nasıl yardım edebilirim?” diye sordu.

“Şuradakilerden bir kutu istiyorum,” dedi Dori raftaki markayı işaret ederek.

LilyAnn rafa uzanıp gösterdiği kutuyu aldı.

“Başka bir isteğin var mı yoksa kasaya geçelim mi?”

“Geçelim lütfen.”

“Beni takip et.”

Dori ona reçeteyi uzatıp Luther’i tezgâha oturttu ve çantasından cüzdanını çıkardı.

Luther saçlarını çekiştirip ağzına almaya çalışırken ödemeyi yaptı ve LilyAnn’in nefes almadan yakında doğacak bebeği hakkında konuşmalarına maruz kaldı. Söylediklerinin tek kelimesini bile dinlememişti ve bir pot kırmayıp doğru zamanlarda gülümsemiş olmayı diledi.

LilyAnn aldıklarını paketlerken, Dori dalgınlıkla pencereden dışarı yolun karşısındaki Granny’s Kitchen’a bakıyordu ve aniden korku dolu bir dejavu ânı yaşadı.

Ona tecavüz eden adamı kafeden dışarı çıkarken gördü.

“Olamaz...” diye mırıldandı. Sonra sesi daha da yükseldi. “Yok artık!” Bebeği LilyAnn’in kucağına verdi ve, “Bir dakikalığına ona göz kulak olur musun?” diyerek kapıya koştu. Kapının girişindeki bastonlardan birini kaptığı gibi dışarı çıktı ve dakikalar içinde kaldırımdan atlayıp caddeye fırladı.

Yoldaki sürücülerden biri ona çarpmamak için var gücüyle frene asıldıktan sonra öfkeyle kornaya bastı ama o, elinde

sıkıca tuttuğu bastonla birlikte yürümeye devam etti. Güneş yüzünü yakıyordu ama içinde hissettiği yangının yanında bu hiçbir şeydi. İntikamını almaya gidiyordu ve hiçbir şey onu durduramazdı.

Diğer yönden gelen ikinci bir aracın sürücüsü de kornaya basıp frenlere asıldı ve sonra ona çarpmamak için direksiyonu var gücüyle kaldırıma doğru kırdı ama Dori emin adımlarla hedefine doğru ilerliyordu.

*

Çalan ilk komayla birlikte Frankie neler olup bittiğini anlamak için sesin geldiği yöne dönmüştü. O an arabayı ve saçlarını savurarak adeta bilgisayar oyunlarındaki savaşçı kadın edasıyla kendisine doğru yaklaşan kızı gördü. Harekete geçmesine fırsat kalmadan ikinci araba komaya basıp kaldırıma çıktı ama kız yürümeye devam ediyordu. Ondan sonra yaşananları tamamen yavaş çekim modunda hatırlıyordu.

Kızın çığlık attığını sanıyordu çünkü ağzı açıktı ve yüzündeki öfkeyi fark etmemek imkânsızdı ama ses kafası-nın içinde yankılanıyor gibiydi. Kendini toplayıp kaçmaya zaman bulamadı. Kızın bir yarasa gibi kollarını açışını izledi ve ardından şiddetli bir darbeye yere yığıldı.

“Al sana Allahın belası!” diye bir çığlık attı Dori ve etrafında toplanan kalabalıktan habersiz, elindeki bastonu bir kez daha salladı.

Hem restorandan hem sokaktaki dükkânlardan bir sürü insan olay yerine geldi. Frankie daha sonra başını ve yüzünü koruyabilmek için bacaklarını yüzüne doğru çekip elleriyle başını tuttu. Dori bastonu bir kez daha indirdiğinde yardım için çığlık atmaya başladı.

“Korkak piç! İçkime ilaç kattın!”

Pat!

“Beni spor salonundan çıkarıp karanlığın ortasına sürükledin ve orada bana tecavüz ettin.”

Küt!

“İrzıma geçip beni o halde ortada bıraktın ve arkana bakmadan kaçıp gittin.”

Pat! Küt!

Frankie avazı çıktığı kadar bağırdı. “Yardım edin! Biri bana yardım etsin!”

Dori ona tekrar vurdu ve bu kez tam burun köprüsüne isabet ettirdi. Frankie yuvarlanarak kenara kaçtığında, bastonu bir kez daha, bu sefer dizinin hemen arkasına indirdi. Frankie acı içinde bağırdı.

Pat! Pat! Pat!

“Şimdi de buraya gelme cesareti gösterip, bebeğimin velayetini alabileceğini ve bu sayede benden para koparabileceğini mi sanıyorsun?”

Bastonu tekrar savurduğunda bu kez başının arkasına isabet ettirecekti ki biri onu belinden kavradığı gibi havaya kaldırdı.

“Bırakın beni! Bırakın beni!” diye bağırmaya başladı Dori.
“Bu o! Bu bana tecavüz eden adam.”

Kalabalıktan aynı anda homurtular yükseldi ve ardından çıkardıkları öfkeli sesler, Frankie Ricks’i iliklerine kadar korkuttu.

“Dori! Yeter! Dur artık!” diye bağırdı Pittman ve onu tekrar yere indirmeden önce bastonu çekip elinden aldı. “Bu meseleyle ben ilgileneceğim. Beni duydun mu? Bu işi bana bırak.”

Dori öfkeden tir tir titriyordu.

“Bu sabah mahkemeden celp kâğıdı geldi,” dedi Dori. “Bebeğimin ortak velayetini ve ona çocuk için nafaka vermemi talep ediyor. Ben onun tecavüzden tutuklanmasını istiyorum.”

Frankie acıyla inledi. Başına bunun gelebileceğini hesap etmemişti. Geriye doğru çekilip ayağa kalkmaya çalıştı ama kalabalık içinden biri ona bir tekme savurdu. Sürünerek polisin yanına doğru gitti ve ayağa kalkmayı başardı. Burnu kanlar içindeydi. Gözünün üstü yarılmış ve dudakları kanıyordu. Gömleği yırtılmıştı, pantolonunun diz yerlerine sakız yapışmıştı ve vücudu morluklar içindeydi.

“Ben bu kıza tecavüz etmedim,” diye bağırdı. “Kötüye giden bir ilişkimiz oldu ve ben çocuğumuzun velayeti için mahkemeye-”

Memur Pittman kaşlarını çattı ve adamın ellerine kelepçeyi taktı.

“Ve benim elimde de senin adına ve görüntüne uyan bir ırza geçme şikâyet dosyası var. Eğer senden alacağım DNA örneği, Dori Pine’m bebeği ile uyuşuyorsa, zorla

ırza geçmekten suçlanıp hapsi boylayacaksın. Anlayacağın mahkemeyi önce bunun için ziyaret edeceksin.”

Frankie aval aval bakakaldı. Başına bunların geldiğine hâlâ inanamıyordu.

“Ben sana tecavüz etmedim,” dedi yalvaran gözlerle Dori’ye bakarak ve ardından Pittman onu nezarete atmak için sürükleyip arabaya götürdü.

Dori yumruk yaptığı elleriyle hâlâ sokağın ortasında dikiliyor ve bütün vücudu titriyordu. Polis arabası gözden kaybolana kadar öylece durdu ve sonra arkasını dönüp tekrar eczaneye yürüdü. Yaşananlar başını döndürmüştü ve etrafındaki sessiz kalabalığın farkında değildi.

LilyAnn ve Bay Phillips kaldırımında, Luther, Dori’nin ve bebeğin çantasıyla birlikte duruyorlardı. Dori’nin gözü yalnızca bebeğini gördü.

Arabasına yaklaşırken ayağı tökezledi ama sonra kendini toparlayıp derin bir nefes aldı ve doğruca LilyAnn’in yanına yürüdü.

“Yardımların için teşekkürler,” dedi bebeği LilyAnn’in kucağından alıp, koltuğuna yerleştirirken. Ardından çantasını da Luther’in yanına koyup arabayı çalıştırarak oradan uzaklaştı.

yiAmi tfki/m (Bölüm

İNSANLAR ELLERİNDE CEP TELEFONLARIYLA BİRLİKTE farklı yönlerle dağıldılar. Bir kez daha Dori’nin hayatı herkesin gündemindeydi. Bir kısmı gelişmeleri yaymakla meşgulken; olayı kaydetmeyi akıl eden bir diğer kesim de çektikleri videoları sosyal medyaya yüklüyorlardı.

*

Dori günün geri kalanını sersem bir halde geçirdi. Bir sürü çamaşır yıkadı ve oğlanların giysi dolabını düzenledi. Ardından onları almak için okula gitti. Luther mızızlanıp duruyor ve koltuktan kalkmak istiyordu; Dori bu yüzden

oğlanlar gelene kadar onu arabadan indirip kucağına aldı ve etrafta dolandılar.

Bayan Jane de minibüsünde kreşe götüreceği çocukları bekliyordu. Dori'yi gördüğünde hemen aşağı inip ona el salladı.

“Gel benim aracın gölgesinde bekle,” diye seslendi.

Dori teklife minnettar kalıp onun yanına yürüdü. Luther hâlâ ağlıyor ve burnunu Dori'nin omzuna sürtünüp duruyordu. Dori uykusunun geldiğinin farkındaydı ama oğlanları alıp eve gidene kadar elinden bir şey gelmiyordu.

“Bu ufaklığın derdi ne?” diye sordu Jane, Luther'in kıvrıcık başını okşarken.

“Uykusu var ve huysuzluğu üzerinde.”

“Onu tutabilir miyim?” diye sordu Jane. “Senelerdir elime bir bebek almadım.”

Kadının sevimli ifadesi Dori'ye, Frankie Ricks ile olan tatsız karşılaşmasını bir an için unutturmuştu.

“Elbette,” diyerek bebeği ona uzattı.

Yeni bir yüzle karşılaşmak Luther'in hemen ilgisini çekti ama kısa bir süre için annesinin kucağından ayrıldığı için ağlayıp ağlamamakta kararsız görünüyordu. Ama Jane'in parmağıyla burnuna dokunup gülümsemesine o da gülerek karşılık verdi.

“Seni tatlı surat!” dedi Jane ve yanağını öptü. “Ah, ne kadar tatlı bir bebek. Hayatım en büyük neşe kaynağı olmalı.” Dori içini çekti. Yavaş yavaş kendini toparlıyordu. Parmaklarını oğlunun kıvrım kıvrım saçlarında gezdirip ensesini okşadı.

“Haklısınız. Kesinlikle en büyük neşe kaynağım o.” “Bu arada düğün için de tebrik ederim. Beni gördün mü bilmiyorum ama oradaydım. Oğlanların törene büyük bir renk kattıklarını da söylemeden geçemeyeceğim.” Dori güldü. “Evet öyle oldu. Ve benim hayatıma da renk kattılar. Daha dün gece bana anne demeye karar verdiler ve buna bayıldım.”

“Bu harika,” dedi Jane. “Kesinlikle bir anneye ihtiyaçları vardı. Ah, yanlış anlama. Johnny’nin iyi bir iş çıkarmadığını söylemiyorum, tam tersi onlara mükemmel bakıyor. Ama daha yaşları çok küçük ve her çocuğun iyi bir anneye ihtiyacı vardır.”

Dori küçükken, annesiz geçen günlerde ne kadar korktuğunu hatırlayarak kadına hak verdi.

Zilin çalmasıyla birlikte, öğrenciler okulun tüm çıkış kapılarından üçer beşer dökülmeye başladılar.

“İşte holiganlar geliyor,” dedi Jane, Luther’i bir kez daha yanağından öpüp annesine uzatarak. “Sana iyi günler tatlı.”

Luther burnunu Dori’nin ensesine gömerken, Dori gülümseyerek karşılık verdi. “Size de Bayan Jane.”

Oğlanların yaklaştığını görüp onlara el salladı. Sonra, “İşte annemiz orada,” dediklerini duydu ve içinde hissettiği son panik dalgası da yok oldu. Her şey yoluna girecekti. Hayat başka bir şeyini daha elinden almayacaktı, bu hiç adil olmazdı.

*

Frankie’nin avukatı Guidry, Frankie’nin kayıt işlemleri tamamlanıp nezarete atıldıktan üç saat sonra çıkıp geldi.

Frankie'nin kefaletle serbest kalmasını sağladıktan sonra onu ağır biçimde azarladi.

"Ama buraya gelmemi sen söyledin," dedi Frankie sızlanarak. "Davam için toplumun sempatisini kazanmamı istedin."

"Ve sen bunun yerine mahkemede karşı karşıya geleceğin kadından milletin ortasında dayak yedin. Üstelik bu acınası halinin görüntüleri YouTube'a yüklenmiş ve daha yüzündeki kanlar kurumamışken, son baktığımda neredeyse yarım milyondan fazla kişi tarafından izlenmişti."

"Benim hastaneye gitmem gerek," diye homurdandı Frankie.

"Araban nerede?"

"Hâlâ kafenin önünde."

"Atla. Geçerken seni oraya bırakayım. Saat yediden

önce Oneida'ya dönmüş olmam gerek. Akşam yemeğine misafirlerimiz var."

Frankie'nin yüzü asıldı. "Ben senin müvekkilimim. Akşam yemeğine gelen konuklarından daha önemli değil miyim?" "Hayır," dedi Guidry. "Arabaya bin."

Birlikte çarşıya gittiler. Guidry, Frankie'yi arabadan indirmeden önce ona son bir tavsiyede bulundu.

"Duruşmadan önce ya başını beladan uzak tutarsın ya da bu işi unutursun. Bir daha nezarete atılman halinde seni çıkarmaya gelmem haberin olsun."

Ve ardından onu arabasının başında tek başına bırakıp oradan uzaklaştı. Frankie önce kapının kilidini açmaya çalıştı ama sonra bunu saldırıya uğramadan önce yaptığını

hatırladı. Kapıyı açıp koltuğa oturduğunda her tarafı ağrıyordu.

Hastanenin nerede olduğunu az çok hatırlıyordu, vakit kaybetmeden motoru çalıştırıp yola koyulmak istedi ama sonra ters giden bir şeyler olduğunu fark etti. Vitesi tekrar park haline alıp arabadan indi. Bütün lastikler indirilmişti.

“Lanet olsun!” diye söylendi ve sonra tekrar binip yola çıktı.

Hastaneye vardığında artık tekerler jantların üstünde dönüyordu. Yol yardımını arayarak gelip tekerlekleri değiştirmelerini istedi ve ardından acil servise girdi. Tekrar dışarı çıktığında, arabasının teker yerlerine taşlar döşendiğini ve dört tekerleğin de yerinden sökülüp götürülmüş olduğunu gördü.

Ve o an mesajı aldı. Düşman bir bölgedeydi ve geri çekilip göze batmamaya çalışmalıydı. Arabadan eşyalarını alıp bir oto kiralama dükkânına gitmek üzere taksi çağırdı. Dükkâna geldiklerinde taksiciye parasını ödeyip arabadan indi ve içeri girdi. Bankonun ardındaki kadın başım kaldırıp yaralarını ve topalladığını görünce hafifçe geriye doğru çekildi. O an karşısındaki adamı tanımış olmasına rağmen durumu ona belli etmemeye çalıştı.

“Size nasıl yardım edebilirim?” diye sordu.

“Bir araba kiralamak istiyorum.”

“Şu an elimizde hiç uygun araç yok maalesef.” “Lütfen hanımefendi, yalnızca çalışır durumda olması ve dört tekerinin bulunması yeterli. Motorsiklet dışında ne verseniz kabul ederim.”

“Pekâlâ bir tane arabamız var. Küçük ama kullanışlı.”

“Alıyorum,” dedi Frankie, nihayet bir işinin rast gitmesine

sevinerek.

Evrakları doldurdu, ehliyetini gösterdi ve kapsamlı sigorta için ekstra ödeme yaptı - şansı böyle gitmeye devam ederse bu sigortaya ihtiyacı olacak gibi görünüyordu.

Kadını takip etti ve birlikte dışarıdaki otoparka gittiler. İki büyük minibüs, bir Cadillac, iki kamyonet ve iki orta büyüklükte arabayı geçtikten sonra kadın durdu ve eliyle arabayı işaret etti.

“İşte geldik. Binmeden önce etrafında çizikler olup olmadığını kontrol etmeme izin verin lütfen. Başkasından kalma hasarlar için ödeme yapmanızı istemem.”

Frankie şok içindeydi. Karşısında sanki sirkte çalışan bir palyaçonun arabası duruyordu.

“Bu da ne böyle?”

“Hem elektrik hem benzinle çalışan bir araç. Size küçük olduğunu söylemiştim. Almak istemiyor musunuz?” “Hayır, hayır, sorun değil. Yalnızca bir palyaço arabasına benziyor. Ve sarı renkli.”

Kadın güldü. “Herkes böyle söylüyor. Ama içinde epey dikkat çekeceksiniz, herkes gelişinizi daha yüz metre mesafeden görecektir fena mı?”

Frankie gözlerini devirdi. Tam da ihtiyacı olan şeydi bu! Kışında bir işaret gibi: ***İşte hidradayım. Bir kez daha canıma okuyabilirsiniz.***

Birkaç imza daha atıp sözleşmenin bir kopyasını aldıktan sonra arabaya bindi. Kumanda düğmelerini tanıması biraz zaman aldı ve ardından şansına söverek arabayı sürmeye başladı. Savannah’tan hiç ayrılmamış olmayı dileyerek

doğruca kaldığı motele gitti. Odasına girdiğinde doktorun verdiği ağrı kesicilerden iki tane alıp yatağa yığıldı.

*

Johnny, Blessings'e saat beşi biraz geçe vardı ve ekipmanlarını çitle çevrili alana bırakıp ofise yöneldi.

İçeri girdiğinde patronu gülerek onu karşıladı. "Evindeki heyecan hiç bitmiyor değil mi?"

Johnny şaşırılmıştı. "Ne demek istiyorsunuz?" "Olanlardan haberin yok mu?"

"Ne olmuş?"

"Senin küçük karın eline bir baston alıp adamın birine girdi. Oğlum, onu öyle bir bozguna uğrattı ki, böyle bir hırs ve öfkeyi en son savaş filmlerinde görmüştüm." Johnny aniden Dori'den gelen cevapsız aramayı hatırladı ve kapıya yöneldi.

"Eğer görmek isteren, YouTube'a yüklenmiş bir sürü farklı versiyonu var. O kız gerçekten bir başka. Çok şanslısın!" diye bağırdı Clawson arkasından.

Johnny paniklememeye çalışarak yürümeye devam etti. Arabasına biner binmez evi aradı ama arama doğrudan telesekretere düştü. Mesaj bırakmakla vakit kaybetmeden yola koyuldu.

Dori'nin arabasını evin önünde görünce rahatladı. Verandanın basamaklarını aceleyle tırmanırken içeriden mis

gibi kokular geliyordu. Kapıdan girdiğinde evde olağan bir manzarayla karşılaştı. Oğlanlar yan yana oturmuş gözlerini ekrandan ayırmadan televizyon izliyorlardı. Başlarını kaldırıp bakmadılar bile. Luther hemen yanlarındaki oyun parkında,

tavandaki pervaneyle konuşuyordu. Dori elinde bir bezle mutfaktan çıktı.

“Merhaba Johnny. Hoş geldin.”

“Aradığını geç gördüm. Sonra da seni aramayı unuttum. Tanrı aşkına neler oldu?”

“Bak Johnny!” diye bağırdı Marshall. “Dori’ye zarar veren kötü adam bu. Dori onu yakalayıp polise verdi.” Johnny arkasını dönerken Marshall televizyonun sesini biraz daha açtı ve akşam haberlerinde, Dori’nin yaptıklarını en ince ayrıntısına kadar gösteren görüntüleri seyrettiler.

Bittiğinde Johnny, Dori’ye döndü ve onu sanki hayatında ilk defa görüyormuşçasına baktı. Sonra onu kollarına alıp, “Yanında olamadığım için çok üzgünüm. Ona dayak atan kişi ben olmalıydım. Gerçekten çok üzgünüm,” dedi.

“Üzülme,” dedi Dori, sesi öyle sakın çıkmıştı ki tanık olduğu öfkenin ardından Johnny tekrar bu sesi duyunca rahatladı. “Bunu benim yapmam gerekiyordu. Mahkemeden gelen celbi alana kadar içimde bu kadar bastırılmış bir öfke barındırdığımın farkında bile değildim. Ama sonrasında kendimi kaybettim.”

“Mahkeme çağrısı mı geldi?”

“Kasabaya gelmesinin nedeni bu. Yarından sonraki gün duruşma için mahkemede olmam gerekiyor. Luther’in velayetine ortak olmak ve bakım masrafları için benden para almak üzere beni dava etmiş.”

“Tanrı’ya şükür polise şikâyetle bulunmuştun.”

Marshall kanepede dizlerinin üzerinde doğrulup Dori’ye baktı.

“Annemiz kötü adamı yakaladı. Bundan sonra hiçbir şeyden korkmayacağım. Johnny’nin yanımızda olmadığı zamanlarda bile, milletin kışına vurmayı bilen bir annemiz var.”

Dori gülmemeye çalıştı.

“Şiddet iyi bir şey değil. Beep’in başına gelenlere çok üzüldük öyle değil mi? Benim o adama yaptığım şeyin çok özel bir sebebi vardı ve bir daha asla böyle bir şey olmayacağına söz veriyorum.”

“Eğer yeniden sopa yemek isterse, ona gününü ben göstereceğim,” dedi Johnny, Dori’yi tekrar kendine yaklaştırarak.

Dori rahat bir nefes aldı. Sevmek güzel şeydi. Hayatının geri kalanında, hiçbir mücadeleyi tek başına göğüslemek zorunda kalmayacağını bilmek de öyleydi.

“Yemek hazır. Herkes gidip ellerini yıkasın.”

“Ben çoktan yıkadım,” dedi Beep parmaklarını havaya kaldırarak. “Hepsini dilimle yaladım.”

“Bunu bir daha yapma ve gidip ellerini sabunla,” diye buyurdu Johnny ve oğlanlar koşarak banyoya gittiler.

Dori Luther’i kucaklayıp mama sandalyesine oturttu. Luther duvardaki saati ciyaklayarak selamladı ve Dori yemek servisini yaptı.

*

Frankie kendine geldiğinde hava kararmıştı. Açlıktan midesi kazınıyordu ama çenesinin ağrısından bir şey çiğneyecek durumda değildi.

Kapıyı açıp dışarıya bir göz attı ve az ilerideki fast-fo-od restoranını gördü. Palyaço arabasını görmezden gelip önce yürüyerek otoparktan çıktı ve ardından bir milksha-ke almak için sokağın karşısına geçti. En azından çiğnemesi gerekmeyecek bir şey bulmuştu. Neredeyse on beş dakika sırada beklemesi gerekti ama soğuk ve tatlı dondurmali içecek buna değdi.

Odasına geri döndüğünde kapının aralık olduğunu fark ederek inledi; kesin soyuldum diye geçirdi içinden. Kapıyı iterek açtığında, karşısında darmadağın olmuş bir oda bulmayı bekledi ama şansına her şey yolunda görünüyordu. İçeri girip kapıyı kapatmaya çalıştığında ise yerine tam olarak oturmadiğini fark etti ve az önceki durumun nedenini anlamış oldu. Kilit dilinin yerine yerleştikten emin olana kadar kapının üzerine abandı ve ardından yatağına oturup milkshake'ini içerken televizyon izledi.

Bir saat sonra kıyafetlerini çıkarıp duş almak için banyoya girdi. Sıcak suyun acılarını hafifletmesini umuyordu. Çıktıktan sonra iki ağır kesici daha yutup yatağına uzandı ve lambayı söndürdü.

Dakikalar içinde kafası kaşınmaya başladı. Kaşıyıp diğer tarafına döndü, yastığı eliyle düzeltip yükseltti ve tekrar gözlerini yumdu. Sonra kulağının arkası kaşınmaya başladı, sonra omzu ve ardından apış arasındaki kıllar. Üzerindeki çarşafı yere atıp lambayı açtı. Isilik olduğunu düşünmeye başlamıştı ki tam da korktuğı gibi vücudundaki noktaları fark etti. Ama eğilip yakından baktığında onların kızarıklık olmadığını, hareket ettiklerini gördü.

Pireler! Daha önce bitli motellerden bahsedildiğini duymuş ama bunun yalnızca “ucuz” anlamında kullanılan bir söz olduğunu düşünmüştü. Ve belli ki yanılmıştı.

Koşarak banyoya gitti. Bir yandan küfürler savurarak, neredeyse derisi soyulana kadar her yanını lifledi. Sonra

üzerine temiz kıyafetler geçirip valizini arabaya fırlattı ve resepsiyona yöneldi.

Resepsiyonist, ağzında altdudağına yapışmış bir sigara olan ellili yaşlarda bir kadındı ve Frankie'nin içeri girmesiyle birlikte başını kaldırdı.

“Yardım edebilir miyim?”

“Odamda pireler var!” diye bağırdı Frankie.

Kadın sigarasından bir fırt çekti ve dumanını havaya doğru üflerken gözlerini kısarak ona baktı.

“Öyle mi? Hangi odada kalıyorsunuz?”

Frankie anahtarı bankoya fırlattı.

“122 numarada.”

“Ah, perili odada.”

“Perili mi! Bunun pirelerle ne alakası var?” diye sordu Frankie kafasını kaşıyarak. Sonra tırnaklarının arasını kontrol etti; neyse ki hiçbir şey yoktu.

“Geçen yıl motelin otoparkta ezilen kedisi tarafından lanetlendi,” dedi resepsiyonist ve bu kez sigarasını içine çektiğinde dumanı doğrudan Frankie'nin yüzüne üfledi.

“Canı cehenneme!” dedi Frankie. “Ben başka bir oda istiyorum.”

“Hiç boş odamız yok.”

Koca otoparkta toplaşan altı araba ancak var," diye çıkıştı Frankie.

"Herkes yayan gelmiş," dedi kadın bankoya doğru eğilip, sigarasının külünü Frankie'nin elinin üstüne silkerek. "Kıcını kaldırıp bir an önce gitsen iyi edersin. Küçük kızlara tecavüz edenleri buralarda barındırmayız."

Frankie ürpererek geri çekildi. Arkasını dönüp var gücüyle koştu ve palyaço arabasına binip motoru çalıştırarak oradan uzaklaştı. Blessings'e gelirken kasaba merkezinin yakınında bir pansiyon gözüne ilişmişti. Daha pahalıya patlayacağı kesindi ama en azından gecenin geri kalanında düzgün bir yatakta uyuyacaktı.

Rachel Goodhope, kullandığı araba yüzünden hiçbir önyargı taşımaksızın Frankie Ricks'i pansiyonuna kabul etti. Hatta yaralarını bile görmezden gelme nezaketinde bulundu. Koridorun sağındaki ilk odayı ona verdi ve rahatsızlığı nedeniyle sabah kahvaltısını saat dokuz gibi odasına getirmeyi önerdi.

Frankie teklifini kabul edip odasına yerleşti ve uykuya daldı.

Sabah olduğunda Rachel, çatısı altında barınan pislik herifin kimliğini öğrenmişti ve ona unutulmaz bir akşam yemeği hazırlamayı aklına koydu.

Saat tam dokuzda elinde kahvaltı tepsiyle birlikte kapısına dayandı ve kapıyı çalıp adamın onu içeri almasını bekledi.

"Harika görünüyor," dedi Frankie, Johnny Depp gibi etkili bir gülüş takınmaya çalışarak ama fazlasıyla şiş dudakları ve yamuk burnuyla pek başarılı olduğu söylenemezdi.

"Umarım beğenirsiniz," dedi Rachel. "Dün gece sormayı unuttum. Burada uzun süre mi kalacaksınız?"

“Hayır hanımefendi. Yalnızca bir gece daha, sonra ayrılacağım.”

“Öğlenleri yemek çıkarmıyorum ama akşamları misafirlerimin başka planları olmazsa yemek hazırlıyorum.”

“Bir planım yok, akşam yemeği almak isterim,” dedi Frankie.

Rachel yüzünde tatlı bir gülümsemeyle odadan çıktı.

Frankie, ağzına arada bir sosis atmayı da ihmal etmeyerek önündeki yumuşak omlete gömüldü. Ardından üzerine tereyağı sürdüğü böğürtlenli ve damla çikolatalı

kekini yedi. Kekin içine müshil ilacı katıldığını öğrendiğinde çok geç olacaktı.

Tabaklardaki her şeyi silip süpürdükten sonra tepsiyi koridora bıraktı ve tekrar yatağa girip televizyonu açtı. Sonuna denk geldiği sabah haberlerinde, Dori Pine’in sosyal medyada en çok konuşulan konu olduğunu öğrendi. Bir an için her şeyden vazgeçip oradan ayrılmayı düşündü ama sonra bunun için artık geç kaldığını anladı. Kendi ayarladığı yaklaşan duruşmanın haricinde, yüzleşmesi gereken bir duruşma daha vardı: ve hâkim yeterince delil olduğuna kanaat getirirse onu tutuklayabilirdi. Kasabadan şimdi ayrılırsa kefalet altındayken duruşmadan kaçmış olacaktı. İlk kez şimdi sağlam bir doz Roh-ypnol’un bile bellek yitimine her koşulda sebep olmayabileceğini anlamıştı. Bunu daha önceden fark edebilmiş olmayı isterdi.

Televizyonda bir yarışma programı başlarken tekrar uyuyakaldı ve yaklaşık bir saat sonra şiddetli bir karın ağrısıyla uyandı. Kusacak mıydı yoksa bir patlama mı yaşayacaktı anlayamıyordu. Zar zor banyoya yetişti ve inleyerek klozetin üstüne kapaklandı.

Önce kışına kırbaçlar yemiş, sonra lastikleri patlatılmış ve ardından pirelerle uğraşmıştı. Ve şimdi de başında ishal belası vardı. Bunun bilinçli bir şekilde planlandığı açıktı ama öyle kötü bir durumdaydı ki değil kaçıp oradan uzaklaşmak, banyodan odaya geçmeye bile hali yoktu. Akşamüstüne doğru nihayet ishali geçti. Sürekli tuvalete çıkmaktan kıcı tahriş olmuştu ve bağırsakları tertemizdi. Ağzına bir yudum su alsa, iç organları ve bağırsaklarına tutunmadan doğruca altından çıkıp pantolonunu ıslatacağından emindi.

Frankie ödemeyi yapıp kaçtığında Rachel etrafta de

ğildi. Kasabanın kenar mahallelerinde bir bar buluncaya kadar durmaksızın sürdü. Dikkat çekmeden içeri girip arka masalardan birine oturdu ve bir bira ısmarladı. İçerideki serin hava ve loş ışıklandırma için minnettardı. Siparişini alan kadın garson oldukça yorgun görünüyordu ve yüzüne bile bakmamıştı. Kendini güvende hissetti, burada kimse onu tanımamıştı. Ama yanılıyordu. Dori'nin bebeğini elinden almaya çalışan aşağılık herifin palyaço arabası kullandığı haberleri hızlı yayılmıştı.

Kısa bir süre sonra Bo ve Billy Weaver adlı iki kardeş bara geldi. Onun oturduğu masaya doğru yan gözle bakıp bar kısmına oturarak biralarını ısmarladılar. Barmen biralarını verince, tezgâhın yakınındaki bilardo masasına geçip bilardo oynamaya başladılar.

Frankie birasını bitirene kadar onları izledi. Garson kız tekrar geldiğinde, yeni bir bira ve fıstık getirmesini söyledi. İkinci birasını yudumladığı sırada, yanında burnunun üstüne koyabilmek için bir buz torbası olmasını dilerken, başının dönmeye başladığını hissetti. Ağzına bir avuç dolusu daha fıstık atıp çiğnemeye koyuldu. Bir yandan bomboş mideyle bira içmenin aslında pek iyi bir fikir olmadığını aklından geçiriyordu. Fıstıkları kolay yutabilmek için biraz daha bira

içti ve ardından temiz hava alması gerektiğine karar verdi. Parayı masaya bıraktı ve sendeleyerek bardan çıkıp arabasına bindi. Pencereilerin hepsini açtıktan sonra çakıl döşenmiş park alanından çıkıp küçük arabasının elverdiği ölçüde gaza bastı.

Bo ve Billy, bilardo sopalarıyla birlikte, oyun ve biralar için yirmi doları da masaya bırakıp Frankie'nin hemen ardından bardan çıktılar ve arabalarına atlayıp peşine düştüler. Frankie kasaba dışına çıkıyordu ki, bu da planları için mükemmeldi. Fark edilmemek için belli bir mesafeden takip etmeye devam ettiler. Frankie'nin arabası sağa sola zikzaklar çizmeye başladığında, ilacın etkisini gösterdiğini anladılar.

“Bir kaza yapıp millete zarar vermeden önce onu dur-dursak mı?” diye sordu Bo.

“Tamam.”

Ama daha onlar fırsatını bulamadan Frankie bir hendeğe yuvarlandı ve zar zor frene basmayı başarıp arabayı park haline almayı başardıktan sonra, motor hâlâ çalışırken direksiyonun başında yığıldı. Bo, otoyoldan çıkıp arabayı hemen kenara çekti ve Frankie'nin yanına park ederek motoru durdurdu.

“İstesek bundan daha iyisini yapamazdık.”

Birlikte arabadan inip çalılarla kaplı hendeğe daldılar ve Frankie Ricks'i sürükleyerek aşağıya indirip arabasının kontağını kapattılar.

“Sence May birasına ne kadar ilaç katmıştır?” diye sordu Billy.

Bo omzunu silkti. “Aradığında yalnızca kısa süre sonra bayılacağını söyledi.”

“Ona ne yapmak istiyorsun?”

Bo etrafına bakındıktan sonra hendeğin az ilerisindeki yeri işaret etti. “Orada bir parça zehirli sarmaşık görüyorum.”

Billy sırttı. “Sanırım haklısın kardeşim.”

Frankie’yi kollarından tutup sarmaşığın olduğu taraftaki asfalt yola sürüklediler. Yolun kenarına vardıklarında onu sarsarak uyandırmaya çalışırlarken Bo’nun aklına yeni bir fikir geldi.

“Önce pantolonunu ve donunu çıkaralım ne dersin?”

Billy sırttı. “Bence bileklerine kadar sıyırıp bırakalım.

Böylece uyandığında bunu kendi başına yaptığını düşünür ve kimse bizden şüphelenmez.”

Bo, Frankie’nin kemerini çözerken Billy de fermuarını açtı. Hızla pantolonunu ve iç çamaşırını dizlerinin altına kadar çektikten sonra da onu tekrar hendeğe doğru yuvarladılar. Frankie yüzükoyun zehirli sarmaşığın tam dibine düşmüştü.

“Sanırım burada işimiz bitti,” dedi Bo.

“Haklısın kardeşim,” diye ekledi Billy.

Arabalarına yürüyüp asfaltta bir u dönüşü yaparak, sarı palyaço arabasını hendekte kapısı açık, anahtarı üstünde arkalarında bırakıp kasabaya doğru yola koyuldular.

*

Frankie saatler sonra uyandı ve sırtüstü döndü ama gözlerini açmaya çalıştığında kendini bir tuhaf hissetti. Gökyüzüne baktığında güneşin doğmak üzere olduğunu gördü ve sonra yarı çıplak halde bir hendekte yattığını fark etti.

“Tanrım! Hayatımda ilk defa iki birayla sarhoş oluyorum. Onları boş mideye indirmemeliydim,” diye söylendi bir yandan kasıklarını sonra bacağını kaşımaya başlarken. Ardından pireleri hatırladı ve ellerinin üstünde sürünerek hendekten çıktığında bu kez vücudundaki kızarıklıkları fark etti. Berbat bir haldeydi. Önce hendeğe, sonra dibindeki zehirli sarmaşığa baktı ve hızla pantolonunu yukarı çekti ama artık çok geçti. Çoktan zehirlenmişti.

“Ah, lanet olsun!” diye homurdandı ve sendeleyerek arabasına doğru yürüdü. Bir düzlük bulup arabasını tekrar yola çıkarana kadar neredeyse dört yüz metre hendekte ilerlemesi gerekti. Nihayet kasaba yoluna girdiğinde, aklında çok geç olmadan hastaneye yetişmekten başka bir şey yoktu. Gözleri şişlikten kapanmak üzereydi.

'yiMmi îlçimm (Bölüm

BUTTERMAN NEREDEYSE OTUZ DAKİKADIR DORİ İLE TE-LEFONDA konuşup onu rahatlatmaya çalışıyordu.

Frankie Ricks'in açtığı davanın reddedilmekle kalmayıp, adamın ırza geçme suçundan hapse atılacağına kesin gözle bakıyordu. Ama tüm bunlar gerçekleşene dek Dori'ye rahat yüzü yoktu ve onun korkularını anlayabiliyordu.

“Dinle beni tatlım. Tek yapman gereken benimle mahkemede buluşmak. YouTube'a yüklenen videolardan sonra bazı gelişmeler oldu. Her şey yoluna girecek. Elimden gelenin en iyisini yaptığımı biliyorsun ve bu konuda bana güvenmelisin tamam mı? Anlaştık mı?”

Dori içini çekti. “Tamam. Orada olacağım. 202 No’lu salonda.”

“Evet. Ve sakın geç kalma. Yargıç Beecham bundan hiç hoşlanmaz.”

“Geç kalmayacağım.”

Dori telefonu kapatıp, başını ellerinin arasına aldı. Luther uyuyordu ve ev öylesine sessizdi ki, banyo musluğundan damlayan sus seslerini duyabiliyordu.

Johnny mahkemede yanında olabilmek için işten bugünlük izin almıştı; bu yüzden sabah oğlanları okula o götürmüştü ama neredeyse bir saat önce eve dönmüş olması gerekiyordu. Telefonu aldığında, Dori aramanın ondan geldiğini düşündü ama karşısındaki Lovey’di.

“Selam tatlım benim. Duruşmanın bu sabah olduğunu biliyorum. Bebeğe bakacak birilerine ihtiyacın var mı? Siz dönene kadar gelip Luther’le ilgilenebilirim. Böylesi hem sizin hem onun için daha kolay olur.”

“Ah, Lovey, bizim için yaptığın onca şeyden sonra hakkını nasıl ödeyeceğim bilmiyorum. Evet, bu çok iyi olur. Saat onda salonda olmamız gerek; bu yüzden en geç dokuz buçuk gibi burada olursan harika olur.” “Görüşürüz,” dedi Lovey.

Dori telefonu kapatıp saate baktı. Dokuza eyrek vardı. Johnny’yi çok merak etmeye başlamıştı.

Nihayet kucak dolusu torbalarla Johnny n kapıda belirdi. Dori aile bütçesine katkıda bulunmak için ona defalarca yüzer dolarlık banknotlar verdiği halde şimdi alişveriş yapmasına bir anlam verememişti. Johnny torbalardan

birkaçını ona uzatıp, diğerlerini kendine sakladı. Dori ayaklandı. “Bu ne?”

“Duruşmada giymen için sana bir şeyler aldım. Yalnızca bir tane elbisen var ve onu hem cenazede hem de düğünde giydin. Bugün bir kez daha giymenin uygun olmayacağını düşündüm.”

Dori kollarını neşeyle onun boynuna doladı. “Dünyanın başıma yıkıldığını düşündüğüm her durumda, son anda yetişip beni kurtarmayı başarıyorsun. Seni seviyorum Johnny Pine.”

“Ben seni daha çok seviyorum,” dedi Johnny ve ardından saate baktı.

“Hadi gidip şunları deneyelim ve tadilat gerektiren bir durum olup olmadığını kontrol edelim.”

Birlikte yatak odalarına geçip ellerindeki paketleri yatağın üstüne yığdılar.

Johnny kendine kot pantolonuyla giymek üzere, lacivert, yakadan aşağıya kadar sedef rengi çizgileri olan, Avrupai bir gömlek almıştı. Fazla havalı olmasa da şık bir gömlekti ve Dori’nin onunla gurur duymasını istiyordu. Paketin üzerindeki etiket ve iğneleri sökmeye başladı.

Dori torbadaki elbiseyi çıkarıp üzerine tuttu.

“Ah Johnny. Bu elbise harika!”

Johnny sırtıttı. “Butikteki kadın onun sana çok yakışacağını söyledi.”

“Hayatım, bu elbise kimin üzerinde olsa güzel görünür,” dedi ve pantolonu ile tişörtünü çıkarıp elbiseyi üzerine

geçirdi. Johnny arkasındaki fermuarı çektikten sonra da boy aynasında kendini seyretti.

“Nasıl buldun?” diye sordu Johnny.

Pastel pembe, yeşil ve sarı tonlarında çiçek desenli bir elbiseydi. Açık yuvarlak yakalı, sutyeni içine monteliydi. Vücudun üst kısmını tamamen saran görüntüsüyle hafif seksi bir havası vardı.

“Bence çok güzel. Ve bence sen dünyadaki en düşünceli kocasın.”

Johnny dudaklarına ufak bir öpücük kondurmak için öne doğru eğildiğinde, Dori kollarını boynuna dolayıp, kulaklarını çmlatmcaya kadar onu öptü. Çınlayan şeyin telefonu olduğunu anlaması Johnny’nin biraz zamanını aldı.

“İzninle,” diyerek telefona cevap verdi.

“Alo? Kim?” diye sorduğu anda yüzündeki tebessüm çoktan kaybolmuştu.

“Şaka mı yapıyorsunuz?”

Dori ifadesinden onun şokta olduğunu söyleyebilirdi.

“Evet, sanırım aramayı kabul edeceğim,” dedi Johnny ve arkasını döndü. Tekrar konuşmaya başladığında, gözleri Dori’ye kenetlenmişti. “Evet, benim baba. Neler oluyor? Niye aradın?”

Dori’nin gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açılmıştı. Yalnız konuşmaları için odadan çıkmaya yeltendiğinde Johnny bileğinden kavrayıp onu kendine çekti. Dori kollarını onun beline doladı. Johnny’nin sesindeki ıstırapı dindirmek için o an her şeyini vermeye hazırды.

“Ah evet. Demek gazetede gördün. Evet, o çok güzel ve evet onu çok seviyorum. Hı hu, oğlanlar epey büyüdü.” Sonra karşı tarafı dinlerken Johnny’nin yanaklarından yaşlar süzölmeye başladığında, Dori ona daha sıkı sarıldı.

“Evet, aradığına sevindim. Teşekkürler. Tamam ona söylerim. Hoşça kal.”

Telefonu kapatıp yatağın üzerine fırlattı ve Dori’yi sımsıkı kucakladı. Hareket etmedi. Tek kelime etmedi. Ama Dori gelen aramanın onu duygulandırdığını kalp atışlarından hissedebiliyordu.

Nihayet konuşmaya başladığında, “Senin çok güzel bir kız olduğunu iletmemi istedi ve bize ömür boyu mutluluklar diledi.”

“Sen iyi misin?” diye sordu Dori.

“İyiyim,” dedi Johnny içini çekerek. “Yalnızca böyle bir arama beklemiyordum, gafil avlandım. Benimle gurur duyduğunu söyledi.”

“Ah Johnny bu harika öyle değil mi?”

Johnny umursamaz görünüyordu ama hoşuna gittiği belliydi.

“Onunla en son ne zaman konuşmuştun?”

“Altı yıl önce. Beep daha bebekti ve Marshall da dört yaşındaydı. Ben ise on dördümdeydim. Her neyse. O içeriden asla çıkamayacak ve ben kardeşlerimin bir babanın hapiste olması ve onu orada ziyaret etmek normal bir şeymiş gibi düşünerek büyümelerine izin vermeyeceğim. Şimdi bu güzel elbisenin etiketlerini çıkaralım ve hazırlanalım. Birazdan mahkemede olmamız gerek.”

“Duruşma saat onda başlayacak. Butterman geç kalmayın dedi ve Lovey bebeğe bakmak için saat dokuz buçukta buraya gelecek.”

“Bu harika. Bir gün bize zor günlerimizde destek olan insanları davet edeceğimiz büyük bir parti verelim,” dedi ve ardından saate baktı. “On beş dakikadan az zamanımız var. Banyoyu önce sen kullanabilirsin. Ben kırıksıklıkları düzelsin diye gömleği birkaç dakika kurutucuya koyacağım.”

Böylece beklenmedik telefonun şokunu üzerlerinden attılar.

Lovey tam saat dokuz buçukta kapıdaydı. Ona biberonların yerini gösterdiler ve ihtiyaç duyabileceği diğer her şeyin odasında olduğunu söylediler.

“Lütfen kendini evindeymiş gibi hisset Lovey. Buzdolabında içecek soğuk bir şeyler var. Ya da istersen kahve yapabilirsin. Kahve mutfak dolabındaki metal kapta.” “Sen beni düşünme,” dedi Lovey. “Ve söylemeden geçemeyeceğim, çok güzel olmuşsun.”

Dori gülümsedi. “Johnny bu elbiseyi benim için seçmiş.” “Biri benden mi bahsetti?” dedi Johnny odaya girdiği sırada.

“Islık çalmayı becerebilseydim şu an tam sırasıydı,” dedi Lovey. “Çok yakışıklı görünüyorsun genç adam.” “Bu güzel kadının yanma yakışmam gerek öyle değil mi? Tatlım artık çıkmamız lazım. Hazır mısın?”

Dori çantasını aldı.

“Gidip şu işi bitirelim. Artık hayatımızı geri istiyorum.”

*

Frankie geceyi hastanede geçirdi. Nihayet uyumak için onu reddedemeyecek bir yer bulmuştu. Kızarıklıkları geçirebilmek için serum bağlamışlar ve gözleri şişlikten tamamen kapanmadan önce ilaç vermeyi başarmışlardı. Guidry'yi arayıp onu hastanenin kapısından almasını istemiş ve başına gelenleri buluşunca anlatacağını söylemişti.

Guidry arabayı hastanenin girişinde durdurduğunda, hiç beklemediği bir manzarayla karşılaştı. Aslına bakılırsa, Johnny Depp'in stiline benzetmeye çalıştığı uzun, ince telli saçları olmasa Ricks'i tanıyamayacaktı. Ricks sanki bir attan düşmüş ve tekrar nasıl düzelteceğini bil-miyormuşçasına bacaklarını ayırarak yürüyordu. Yüzü öylesine şişti ki bir insan suratını zar zor andırıyordu. Yüzündeki kızarıklıklar, sürekli kaşınması nedeniyle, kocaman kırmızı lekelere dönüşmüştü. Gözleri yarı aralık ve elleri sargılıydı. Şiş ve parçalanmış olmalarının yanında, derisini koparırcasına her tarafım kaşınmasını engellemek için sargıya almışlardı.

Guidry arabadan inip kapıyı açtı.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu.

"Zehirli sarmaşık. Uzun ve kötü bir hikâye. Beni hemen adliye binasına götür. Hâkimi benle o kaltağın bir ilişkisi olduğuna inandırmalıyım yoksa ırza geçmekten hapsi boylayacağım."

"Öncelikle ondan kaltak diye bahsetmemen lehine olur. Onun seni asla tanımayacağını farz edip yola düşmek de işleri karıştırdı. Neyse, şimdi arabaya bin. Fazla vaktimiz yok."

"Neden arkaya geçiyorum?"

"Öne oturabilir misin?"

Frankie öndeki küçük koltuğa bakıp, sığmak için iki büklüm kıvrılarak içeri girmeyi denedi ama acıyla inledi. “Sanırım olmayacak. Pekâlâ. Bana bir saniye ver,” dedikten sonra da arka kapıya geçip, önce bir bacağını içeri soktu ve ardından tutunarak kenara doğru kaydı. Bu süreç içinde yaptığı her harekete inleme sesleri eşlik etmişti.

Guidry kapıyı ardından kapatıp direksiyonun başına geçti ve motoru çalıştırarak adliye binasına doğru yola koyuldu. Saat dokuz buçuk olmuştu - duruşmanın başlamasına yalnızca yarım saat vardı.

*

202 No’lu salon ağzına kadar doluydu. Yalnızca ön sıradaki boş sandalyeler avukatlar ve müvekkilleri için ayrılmıştı. Ruby Dye en erken gelenlerdendi. Açık mavi renkli bir ceket-pantolon takımı giymiş, havalandırma sistemi içerideki kalabalığa yetersiz kalırsa diye yanında küçük bir yelpaze getirmişti.

Peanut ve Dori’nin oturacağı masanın hemen arkasına geçerek Johnny için de yer tutmuştu; böylece Johnny duruşma boyunca Dori’ye olabildiğince yakın olacaktı.

Kapılar açıldığında herkes dönüp baktı. Peanut Butter-man’ın öncülüğünde Dori ve Johnny’nin geldiğini görünce kalabalıktan sesli iç çekişlerin ardından fısıltılı konuşmalar yükseldi.

Utanç Dori’nin içinde bulunduğu durumu tarif etmeye en uygun duyguuydu. Bayan Jane’in izlediği dizilerde yaşananlar, tanımadığı bir adama karşı, ondan olan çocuğunun velayetini elinde tutmak için mücadele vermeye kocasıyla gelmiş olmasının yanında bir hiç kalıyordu.

“Johnny! Buraya!” diye seslendi Ruby ve yan tarafa kayarak ona yer açtı.

“Teşekkürler Ruby,” dedi Johnny ve yanındaki adamı selamlayarak boş sıraya geçip oturdu. Dori ve avukat da yerlerini almışlardı. Dori dönüp arka sıralara göz attığında Johnny ona göz kırptı ve Dori’nin yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. Johnny onun hissettiği korkunun farkındaydı ve kendisi de Dori adına endişeleniyordu ama bunu ona belli etmedi. Salondaki insanlara şöyle bir göz attığında, dost canlısı yüzler gördü. Bu yargıçın kararını etkilemeyecekti elbette ama bu sayede kendini daha iyi hissetti.

Peanut, Dori’nin gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. Öne doğru eğilip hafifçe eline dokunarak fısıldadı. “Çok güzel görünüyorsun hayatım. Meeker burada olsa seninle gurur duyardı. Meselemize gelecek olursak, konuşma yapmak için çağrılmayabilirsin. Bugün burada toplanılmasının tek amacı, dava konusunun dinlenip yargılamaya gidilip gidilmeyeceğine karar vermek; bu da karşı tarafın ortaya yeterince delil sunabilmesine bağlı olacak.”

“Anlıyorum,” dedi Dori sessizce. “Ama biz de onlardan daha iyi bir pozisyonda değiliz. Bunu siz söylediniz.” Peanut göz kırptı. “Bu, sen eline bir baston alıp adamı herkesin ortasında benzetmeden önceydi. O günden sonra beş kız daha ilaçla uyutulup tecavüze uğradıklarına dair onun hakkında suçlamada bulundular. Hatta iki tanesi olaydan sonra kürtaj yaptırmak zorunda kaldığını itiraf etti. Bu durum seninle ilgili iddialarını çürütmekle kalmayacak, çok uzun bir zaman için hapse girmesini sağlayacak.” “Tanrım, siz ciddi misiniz?”

“Evet canım kesinlikle.”

Hemen arkasını dönüp duyduklarını Johnny ile paylaşmak istediğinde kapı tekrar açıldı ve bu kez içeri karşı tarafın avukatı ve müvekkili girdi. Müvekkil bezi dolmuş

bir bebek gibi bacaklarını ayırarak yürüyordu ve berbat bir haldeydi.

“Neler oluyor?” diye mırıldandı Peanut.

Johnny’nin gözleri dehşetle açıldı ve sonra Bo ve Billy Weaver’m, yüzlerinde koca bir gülümsemeyele ona zafer işareti yaptıklarını gördü. Adama tam olarak ne yaptıklarını bilmiyordu ama bu büyük iyiliği unutmayacaktı.

Guidry, Butterman’ı selamladı ve sonra Frankie’ye oturacağı yeri gösterdi.

Odada dalga dalga yayılan konuşmalar, aniden ayağa kalkmaları istenip, Yargıç Beecham’m salona girmesiyle birlikte yerini sessizliğe bıraktı.

Sürekli kaşınması nedeniyle Frankie’nin canı çok yanıyordu. Tam yerine yerleşmişken tekrar ayağa kalkmak onun için adeta bir işkenceye dönmüştü. Nihayet bunu yapmayı başardığında yargıç çoktan yerine oturup gözlerini dikmiş ters ters ona bakıyordu. Dava Beecham’ın Guidry’yi müvekkilinin uygunsuz davranışı yüzünden azarlamasıyla başladı.

“Affedersiniz sayın yargıç ama sizin de gördüğünüz gibi müvekkilimin ciddi boyutta rahatsızlığı var.”

Beecham eliyle sözünü kesip duruşmaya geçti.

Guidry müvekkilinin orada bulunma sebeplerini açıkladı ve sonra Bay Ricks’in, aylar önce ilişki yaşadığı kızın daha sonra hamile kaldığını ve çocuğu ondan habersiz

doğruduğunu öğrenince nasıl da yıkıldığını abartılı bir dille anlattı. Bay Ricks'in, Luther Joe Grant adındaki çocuğunun velayetine ortak olmak istediğini ve durum ondan saklandığı için tazminat ile çocuğa bakmak için nafaka talebinde bulunduğunu ifade etti.

Dori bir kez daha dinlemek zorunda kaldığı bu yalan-hır karşısında tekrar öfkelenildi. Sonra söz alma sırası Pe-anut'a geldi ve daha ilk cümlesiyle duygulara hitap etti.

“Sayın yargıç, bu iddiaların her kelimesini reddediyoruz ve ayrıca müvekkilimin hamileliğinin, okul partisinde içkisine ilaç katılmasının ardından uğradığı tecavüzün neticesinde olduğu için bu adama karşı yeni bir dava talebinde bulunuyoruz. Elimizde beş genç kadının, Frankie Ricks hakkında benzer iddialarının yer aldığı yazılı ifadeleri mevcut. İçlerinden ikisi, ifadelerinde tecavüz olayından sonra hamile kaldıklarını ve bu hamilelikleri sonlandırdıklarını da belirtmişlerdir.”

Guidry yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde ayağa kalktı.

“Yerinize oturun. Siz iddianızı sundunuz. Şimdi sıra karşı tarafta,” dedi Beecham.

Guidry⁷ hayal kırıklığı içinde öne doğru eğilip Frankie'nin kulağına fısıldadı. “Sana bilmem gereken başka bir şey var mı diye kaç kere sordum. Bana her şeyi-”

Butterman ellerindeki belgelerin birer kopyasını görevli memura uzatırken Frankie inleyerek başını masaya gömdü. Ardından tekrar doğrulup ağlamaya başladı.

Yargıç Beecham görevlinin elinden belgeleri alırken ters ters Guidry'nin masasına baktı.

"Avukat bey, lütfen müvakkilinize kendisini toparlamasını söyleyin. Benim salonumda böyle hareketlere yer yok."

Guidry, Frankie'nin kulağına gerekli uyarıları yaptı.

Frankie bir kez daha inledi ama kendisine söyleneni yaptı.

Beecham, dava konusu çocukla ilgili DNA testi yapıp yapılmadığını sordu.

Guidry aceleyle bunun gündemlerinde olduğunu söyledi.

Hazırlıksız gelmesi Beecham'ı kızdırmıştı. Avukatı bir kez daha azarladıktan sonra Dori'ye baktı. Ellerini yum-

ruk yapmış bir halde oturduğu yerde titriyor, neredeyse bayılacak gibi görünüyordu.

"Butterman, müvekkiliniz hasta mı?" diye sordu.

"Hayır efendim."

Beecham kaşlarını çatı. "Hiç iyi görünmüyor."

"Ah hayır efendim. Hasta değil. Yalnızca kızgın. Daha önce bir kadının bu kadar öfkelenildiğini hayatımda hiç görmemiştim."

Beecham gözünü kırptı. Herkes gibi o da YouTube'da-ki videoları izlemişti ama kadının bu denli öfkelenildiğini yakından görmek, tecavüz suçlamasını daha gerçekçi kılıyordu.

"Dori Pine."

Dori derin bir nefes alıp doğrudan adamın gözlerinin içine baktı.

“Evet sayın yargıç?”

“Gerçekten de bu halin hastalıktan değil sinirden mi?”

“Hasta değilim. Kırılgan değilim. Sinir krizi de geçirmiyorum. Bununla birlikte o adamın cehenneme tek yön bilet almasını diliyorum... sayın yargıç.”

Dori’nin bu sözleri salonda gülüşmelere neden oldu.

“Sessizlik! Mahkeme kurallarına riayet edin! Bir taşkınlık daha olursa salonu boşaltırım!” diye bağırdı Yargıç Beecham tokmağını masaya vurarak.

Sessizlik ânında sağlandı. Hiç kimse olacakları kaçırmak istemiyordu.

Frankie de tıpkı Dori gibi titriyordu ama onun nedeni tamamen başkaydı. Derisi karıncalanıyor, kaşınıyor, yanıyordu. Çektiği ıstırap yüzünden aklını kaçırmak üzereydi. Artık tek istediği her şeyin bir an önce son bulma-sıydı. Pireler. Zehirli sarmaşık. Dori Pine. Yaşadıklarının etkisiyle ayağa fırladı.

“Buna daha fazla dayanamıyorum! Lanet olsun, hiçbir şey umrumda değil! Her tarafım kaşınıyor. Beni hapse tıkın. Artık ne olaksa olsun!”

Beecham tokmağını bir kez daha vurdu.

“Guidry, müvekkilini hemen sakinleştir yoksa bu duruşma burada bitecek.”

Guidry, Frankie’nin kolunu tuttu ama o çığlıklar atarak ondan kurtuldu. “Vazgeçtim! Vazgeçtim! Davadan feragat ediyorum! Tek istediğim bir an önce buradan çıkmak!”
“Duruşma düşmüştür,” dedi Beecham ve sonra salonun arka

tarafında bekleyen iki polis memuruna başıyla işaret ederek, formaliteleri beklemeden makamından ayrıldı.

Frankie ayağa kalkmış koridorda sendeleyerek ilerlerken bir yandan kravatını çıkarıp gömleğinin düğmelerini çözüyordu. Neye uğradığını anlamadan polis memurları onu tutuklayıp ellerini arkadan kelepçelediler. Hareket edemiyor, kıyafetlerini gevşetemiyor, dahası hiçbir yerini kaşıyamıyordu. En büyük kâbusu gerçek olmuştu.

Lon Pittman, tutukluyu kapıya doğru sürüklerken Dori ile göz göze geldi ve ona gülümsedi. Diğer memur Frankie'ye haklarını okudu.

Dori sandalyesinden fırlayıp boynuna sarıldığında Peanut Buttermen çoktan ayağa kalkmıştı. Tırabzanların üstünden eğilip Johnny'yi de kucakladıktan sonra avukatına dönüp tekrar sarıldı.

“Başardınız! Bizi kurtardınız!” diye bağırdı sevinçle. “Bunu sen sağladın Dori. Kendinle gerçekten gurur duymalısın. Bu kadar cesurca ortaya çıkıp kendini savun-masaydm, diğer kurbanlar da ortaya çıkıp ifade vermeye cesaret edemezlerdi.”

“Artık hepsi bitti mi peki?” diye sordu Dori. “Tecavüz davasında tanıklık etmem gerekecek mi?”

“Belki ama bu konunun mahkemeye taşınacağından şüpheliyim. Bana kalırsa suçunu kabul edip şansını Beec-ham’dan başka bir hâkimle deneyecek.”

Johnny tırabzanlardan uzanıp Peanut’m elini sıktı.

“Size minnettarız.”

“Benim için bir zevkti. Size bir fatura yollarım artık,” dedi gülerek.

“Bugüne dek harcadığımız en kıymetli para olacak,” dedi Dori. “Artık gidebilir miyiz?”

“Evet gidebilirsiniz. Birlikte hayatın tadını çıkarın ve çok mutlu olun tamam mı?”

“Anlaştık!” dedi Dori ve tekrar Johnny’ye bakmak için arkasını döndü ama o çoktan tırabzanları aşmış yanma gelmişti.

Dori’yi kucakladığı gibi havaya kaldırdı. Arkadaşları yanlarına gelip etraflarını sardığında, o neşeli kahkahalar atıyordu.

*

Sıcak bir pazar akşamüstünde Pine ailesi arabaya dolmuş dondurma yemeye gidiyordu. Oğlanların hepsi arka koltukta, Dori ise Johnny’nin yanındaydı. Tren raylarını geçip çarşıya doğru giderken Johnny sağ yerine sola döndü.

“Hey! Bu dondurma yolu değil!” diye bağırdı Beep.

“Dondurmacıya giden yol değil,” diye düzeltti Johnny.

“Ben de öyle söyledim,” dedi Beep homurdanarak.

Dori de şaşırmıştı ama yalnızca iki ay gibi kısa bir zamandır karısı olmasına rağmen, Johnny’nin bir şeyi asla tesadüfen ve bilinçsizce yapmadığını anlamıştı. Bu yüzden ses çıkarmadan olacekları bekledi.

Johnny, Dori’nin yıllardır geçmediği arka sokaklardan dolaşarak kuzeye yöneldi. Nereye geldiklerini anladığında

Dori'nin kalbi duracak gibi oldu ve koltuğunda doğruldu. İki blok daha geçtikten sonra Johnny arabayı kenara çekti.

Yangının çıktığı yerdeydiler ama onun bütün izleri silinmiş, arazideki enkaz yığını kaldırılmıştı.

Sokağın karşısında bir zamanlar Jones'ların oturduğu ev şimdi boştu ve bahçesinde "Satılık" tabelası vardı. Dori başından geçenleri hatırlayarak gözlerini ayırmadan araziye bakarken, Johnny ona doğru uzanıp elini tuttu.

"Yarın buraya evimizin temelini atacağım. Seni buraya yaşanan tüm kötü şeylerin geride kaldığını ve önümüzde yepyeni bir hayat olduğunu göstermek için getirdim." Oğlanlar ciddi bir durum yaşandığının bilincinde, seslerini çıkarmadan yerlerinde oturdular. Dori geleceklerine baktığını biliyordu ama bir yandan geçmişini hatırlamaya da devam ediyordu. Johnny hayatının en zor ânında karşısına çıkmış; onlara önce sığınacak bir çatı ve nihayetinde sevgisini sunmuştu.

"İnsanlar bizim yalnızca bir hafta birlikte yaşadktan sonra evlenmemizi deli cesareti olarak adlandırmışlardı. Ben buna çoğu zaman gülüp geçtim çünkü bu bizim bileceğimiz işti, onların değil. Ama gerçek şu ki insan en kötüsüyle karşılaşp ayakta kalmayı başardıktan sonra, en iyiyi tanıması o kadar da fazla zaman almıyor."

Johnny boğazının düğümlendiğini hissetti. Dori ve bebek evlerine taşınmadan önce, mutlu ve huzurlu bir hayata sahip olduklarını hiç düşünmemiş ve sonra bunun sebebini hemen anlamıştı; ikisi de hayatlarının eksik parçalarıydı ve gelişleriyle birlikte dünyaları aydınlanmıştı.

Aklından bir kez daha bu düşünceler geçerken arka koltuktan bir fısıltı duyuldu. "Dondurma işi ne oldu?"

Dori bir kahkaha attı.

Johnny, Beep'e bakıp sırttı. "Doğru söyledin, dondurma işi ne oldu? Ben çikolatalı yiyeceğim."

"Ben çilekli istiyorum," dedi Beep.

"Ben vanilyalı," diye atıldı Marshall.

"Peki sen anne? Sen neli dondurma istiyorsun?" diye sordu Beep.

Dori başını çevirip arka koltuktaki üçlüye baktı ve ardından Johnny'ye döndü.

"Sanırım ben de vanilyalı istiyorum ama içinde suyu çekilmiş üzüm istemiyorum."

*

Ertesi sabah Ruby Dye yeni güne başlamak için Curl and Dye'in arka kapısından salona girdi. Eşyalarını çalışma odasına bırakıp ön kapıya gitti ve tabelayı "Açık" tarafına çevirdi. Tam o sırada birkaç blok ötede Greyhound otobüsünün durduğunu gördü. Otobüsün o yoldan geçtiğini hep görüyorlardı ama en son ne zaman durup yolcu indirdiğini hatırlamıyordu bile. Meraklı gözlerle otobüsten inecek kişiyi bekledi.

Şoför araçtan inip bagaj kapağını açarak büyük bir spor çantasını kaldırıma bıraktığında Ruby hâlâ çantanın sahibini görmek için etrafa bakmıyordu.

Nihayet bir bacak ve başkasına ait bir omuz gördü. İnən kişi bir erkekti ama şimdilik bundan fazlasını seçe-miyordu. Şoför tekrar otobüse bindi ve otobüs arkasında egzozundan çıkan siyah bir bulut bırakarak gözden kayboldu.

Adamın üzerindeki üniformayı gördüğünde onun bir

asker olduğunu anladı ama çok uzakta kaldığı için kim olduğunu çıkaramadı. Yerdeki spor çantayı omzuna asıp topallayarak uzaklaşmasını seyretti.

“Savaş gazisi bir asker. Tanrı seni korusun,” diye mırıldandı sessizce ve sonra işinin başına döndü.

Bütün bir sabah boyunca onun kim olduğunu ve nereye gittiğini merak etti ama bunu başka bir zaman öğrenecekti.

Yazar Hakkında

New York Times ve ***USA Today***'m en çok satan yazarlarından olan Sharon Sala, aynı zamanda Romance Writers of America (RWA) ve Oklahoma Romance Writers of America (OKRWA) üyelerindendir. Başta aşk romanları olmak üzere beş farklı kategoride yazılmış doksan beşin üzerinde basılı romanı vardır. Bugüne dek Janet Dailey, National Readers Choice, Colorado Romance Writers Award of Excellence, Booksellers Best Award da dahil olmak üzere çok sayıda ödül kazanmıştır. Yazmak onun hayatını, dünyasını ve kaderini değiştirmiştir. Hâlâ doğduğu eyalette, Oklahoma'da yaşamaktadır.